

BURMESE
CLASSIC
COM

မဟူရာ IL (လွိုင်ကော်)

လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါရစေ

www.burmeseclassic.com

L နေ

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါစေ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၄၅၀၁၀၀၉

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၀၄၈၀၁၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
ဒုတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး
၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်လှိုင် (ဝဥဂ္ဂဓရ) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

၈၉၅-၈၃

မဟူရာ

လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါစေ/မဟူရာ (လွိုင်ကော်) - ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၄၀၈-စာ၊ ၁၂×၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါစေ

စေတနာစာပေ၏ နာမည်တရားခံခံစားခွင့်

မဟူရာ (လွိုင်ကော်)

လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါစေ

နံနက်၏နေခြည်နုနုထွေးထွေးအောက်မှာ
 စံပယ်ပန်းကုံးလေးများရှိနေသည့်
 ပန်းလင်ဗန်းလေးကိုဘေးချလျှက်
 စောင်းကြိုးညှိနေသည့်မိန်းကလေး
 အလှဆုံးပန်းပုသူကလေးကို
 လက်ရာမြောက်စွာဆွဲထားပါသည်
 ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့်တူနေသည်

BURMESE
CLASSIC

ဘယ်သူကမှမတားဆီးနိုင်ပါပဲနှင့် ...
 ဘယ်သူကမှဟန့်တားခြင်းမပြုပါပဲနှင့် ...
 ဘယ်သူ့ကိုမှအသိမပေးလိုက်တော့ပါပဲနှင့် ...
 ကိုယ့်ဘဝကို ...
 ကိုယ့်အချစ်ကို ...
 ကြေကွဲစွာဇာတ်သိမ်းလိုက်ရပါပြီကောလေ ...
 အရာရာသည်ပြီးဆုံးခဲ့ချေပြီတကား ...

လှပဖွေးဆွတ်သောနှင်းပန်းပွင့်များ
အဝါနှင့်အနီသွေးပါသောနှင်းဆီခက်များ
အားလုံးသောပန်းများသည်လှပမွှေးပျံ့စွာ...
ရှင်မွေ့၏နှလုံးသားနှင့်နီးကပ်စွာ...
ပွေ့ပိုက်တည်ရှိနေ၏...။
ရှင်မွေ့နှင့်နီးလာသည်နှင့်အမျှ
နှင်းပန်းနှင့်နှင်းဆီရနံ့က
ပို၍သင်းပျံ့လာသည်...။
တကယ်တော့...
သူ့နှလုံးသားထဲသို့သူ့သွားနေခြင်း...။

BURMESE
CLASSIC

ဖန်မီးအိမ်ထွန်းညှိထားသည့်
ဝါးအိမ်လေးကိုလှမ်းမြင်နေရပြီ...။
ညသည်လရောင်အောက်ဝယ်
သစ်တောရိပ်များထိုးကျနေလျက်
ဖန်မီးအိမ်ထွန်း၊ ဝါးအိမ်လေးဖြင့်
လှပသောရှုခင်းပန်းချီနယ်ရှိနေပါချေ၏...။

ရှင်မွေ့ဆီကကိုကြီးရရှိနေတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေဟာတန်ဖိုးအရှိဆုံးပဲ...၊
အဆုံးစွန်ပြောရရင်...
အခုရနေတဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို
လျော့ပါးပြီးရလိုက်မှာ
ကိုကြီးစိုးရိမ်တယ်...၊
ရှင်မွေ့ဆီကရတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ပတ်သက်လာရင်
ကိုကြီး...
အရမ်းကိုလောဘကြီးနေသလိုပါပဲကွယ်...၊

BURMESE
CLASSIC

အပြင်တွင်မိုးဖွဲဖွဲလေးကျနေ၏
ပြတင်းနှင့်နီးကပ်စွာရှိနေသည့်
ဒေါလီယာပွင့်နီနီတွေ...
အဖြူနှင့်အဝါသွေးတွေက...
မိုးစက်အောက်ဝယ်
တောက်ပစွာရှိနေ၏...၊

ပန်းပွင့်ဆိုတာကလည်း
အပင်ရှိမှ ပွင့်နိုင်တယ်...။
အပွင့်မရှိတဲ့ အပင်ဟာ
ပြည့်စုံခြင်းမရှိနိုင်သလို
အပင်မရှိပဲ အပွင့်ရယ်လို့
ကယ်ဖြစ်လာနိုင်မလဲ...။
ဒီလိုပဲ...

ကိုကြီးနဲ့ရှင်မွေ့တို့ရဲ့ဘဝဟာ
နှစ်ယောက်ရှိမှ
ပြည့်စုံမယ်
တင့်တယ်မယ်...
ဘဝရယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်...။

ဒိုတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်တောင်မှ မပျိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပျိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒိုအရေး
ဒိုအရေး
ဒိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို စင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသား ပွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပွဲစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ နေတိမ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ခြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပိတ်ဆို့၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု ဇွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

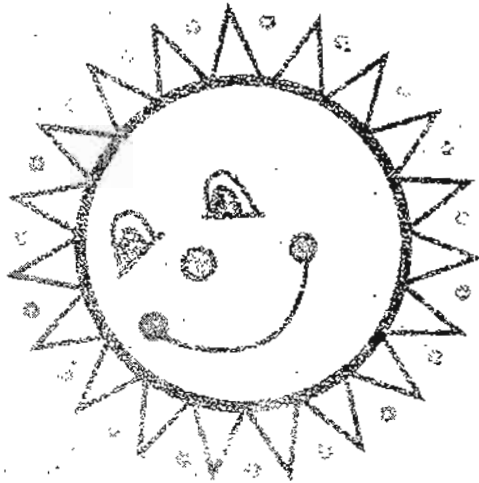
လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မှားရေး

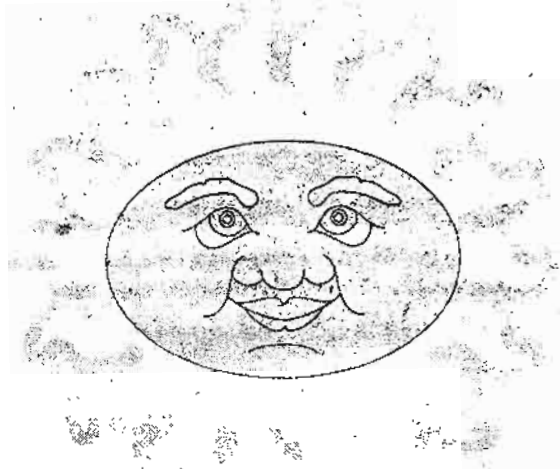
မဟူရာ

(လွိုင်ကော်)

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ကျေးဇူးတင်လွှာ

မြန်မာ့စာင်းပညာနှင့် ယတ်သက်၍ စေတနာဖြင့် ရှင်းလင်းပြောကြားကာ လက်တွေ့တီးခတ်သီဆိုပြခဲ့ပါသည့် လွိုင်ကော်မြို့ ဂီတအမြန်သင်တန်း၊ မဟာဂီတတက္ကသိုလ်မှ ဆရာကြီး ဦးကျော်အေးနှင့် သီဆိုပြခဲ့ပါသည့် အစ်မကြီး ဒေါ်တင်မေတို့အား စာရေးသူမှ အထူးကျေးဇူးတင်အပ်ပါသည်။

မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

BURMESE
CLASSIC
.com

အို ... မိုးစက်ပွင့်ငယ်
ပွင့်ဖတ်ဝယ်ကြွ၊ သစ္စာရေအေး
ဖျန်းပက်ပေးခဲ့ ...
ပန်းပွင့်ရဲ့ရင်၊ မမေ့ချင်ရက်
မေ့ဖျောက်ခက်စွ၊ လွမ်းသင့်သမျှ
လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

အို ... ပန်းကြာပွင့်ငယ်
ရောင်စုံခြယ်လျက်၊ အလှယှက်ဖြာ
ရေကန်သာတွက်၊ သင်ပေးဆက်ခဲ့ ...
ကန်ပြာရဲ့ရင်၊ မမေ့ချင်ရက်
မေ့ဖျောက်ခက်စွ၊ လွမ်းသင့်သမျှ
လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

အို ... မြတ်နိုးမျက်သွယ်
အချစ်နွယ်ခက်၊ ပန်းတွေယှက်လျက်
အချစ်ရက်တွေ၊ မင်းခြေတွက်ခွာ
ကာလကြာလည်း၊ ချစ်တဲ့သည်းအိမ်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်ကျ၊ လွမ်းသင့်သမျှ
လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

ဪ ...
လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

နှလုံးသားကို သိမ်းကျုံးပိုင်စိုးသွားစေနိုင်စွမ်းပါသည်

မိန်းကလေး။

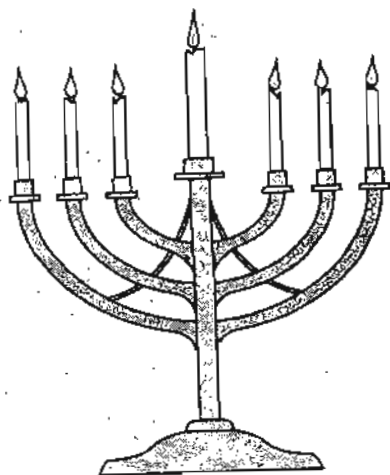
နှလုံးသားတွင်းသို့ ငြိမ်အေးစွာ သိမ်မွေ့ညင်သာ
ဝင်ရောက်လာပါသည် အလှရှင်။

သူ မျက်တောင်မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိရပါသည်
အဖြစ်ကို ထိန်းချုပ်သတိပုံဖို့ မေ့လျော့နေမိရသည်အထိ ထိုမိန်း
ကလေး၏ အလှတရားများက သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထား
နိုင်သည်လေ။

နာကြည်းခါးသီးလွန်းစွာ မေ့ဖျောက်ထားခဲ့ဖူးသည့်
ချစ်မြတ်နိုးခြင်းတည်းဟူသော ခံစားမှုက ချက်ချင်း သူ့ရင်တွင်းသို့
ပြတ်သားနက်ရှိုင်းလွန်းစွာ ဝင်ရောက်ပြီးခဲ့ရပြီ။

ဤမိန်းကလေးကို သူ လက်ထပ်ပိုင်ဆိုင်ရလိုစိတ်
မပြတ်နိုးမှုလွန်ကဲစွာ သူ့ကို နားလည်လာစေသည်။

သူ့လက်တွင်းမှ စီးကရက်ကို ဟန်မပျက် ဆက်
သွက်လိုက်ရင်း မင်္ဂလာနည်ခံပွဲ ဖျော်ဖြေမှုစင်မြင့်ကို မမီတိတ်
သွန် စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သို့သော် သူ့ရင်တွင်းမှ လှုပ်ရှားနေမှု၊ နွေးထွေးလွန်းစွာ ချစ်နေရမှု၊ သိမ်မွေ့စွာ ဝင်ရောက်လာသော မြိတ်နိုးရမှုတွေကို သူ့မျက်နှာမှာ မပေါ်လာစေအောင်တော့ ထိန်းထားနိုင်သည်။

မူပိုင်ဟန်အတိုင်း တည်ငြိမ်စွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်အသွင်။

ဟန်မပျက် စီးကရက်ဖွာရင်း မြင်ကွင်းကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်နေရပေမယ့် အရမ်းကို ချစ်သွားရပါသည့် မိန်းကလေးကို မြိတ်နိုးပိုင်ဆိုင်ရလိုစိတ်များက ခိုင်မြဲလွန်းစွာ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိသွားခဲ့ရပြီးပြီ။

နေမောင်ဆိုသည့်သူက လိုချင်တာကို အလွယ်တကူ မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်တတ်သူမျိုးမှ မဟုတ်ချေပဲလေ။

အလွယ်တကူ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပုံမျိုးဖြင့် ဘယ်အရာကိုမှ လည်း မလိုချင်။

တကယ်ကို လေးလေးနက်နက်ထားပြီးမှ တကယ်ကို လိုချင်ပြီဆိုမှ ထိုအရာကို မရ၊ရအောင် ယူတတ်သည့် နေမောင်။

ဤသည်က စီးပွားရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာအရာသင်ယူခဲ့စဉ်ကပဲဖြစ်ဖြစ် နေမောင်၏ငယ်ကျင့်။

သူ့နားတွင်းသို့ ကျက်သရေရှိလွန်းစွာဖြင့် စောင်းသံက ဝေလွင်စွာ စီးပျံ့ဝင်ရောက်နေသည်။

“နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း ... ရွှေစောင်းဟံချီဖော်စဉ်ကြူးမြူးမြူးကြူးကြူးကြူးမြူးသံကသာ ... ရွှေစောင်းသံက ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ထဲတော့ လဲ့လဲ့ငယ်ညံစာ ... တျောတေးတျော့ ... မနော့

မွေ့စောမြေမြေ ပတ္တနာ ... သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ရတနာရွှေစောင်းမှာ လှစ်ခါခြွေကြောင်း ... မေတ္တာရွှေစောင်းခေါ်တွင်စေရာ...”

သီချင်းက မေဆွိ သီဆိုထားသော မေတ္တာရွှေစောင်း။ စောင်းနှင့်တွဲ၍ သီဆိုရန်သက်သက် အလိုက်ဖက်ဆုံးတေး။

စောင်းအတွက် ဖြစ်တည်ရပါသော မေတ္တာရွှေစောင်း။ ယခု ထိုမိန်းကလေးသည် စောင်းကို ပိုက်ကာ သီဆိုသူက ရှိနေချေပြီ။

မင်္ဂလာဇဉ်ခွံလွှာ ပရိသတ်တိုင်းသည်လည်း စောင်းနှင့် ညှို့ဝင်နိုင်လွန်းပါသည့် တေးသံဝယ် နစ်မြောလိုက်ပါလျက် နီနေကြသည့်အဖြစ်ကို နားလည်လာသည်။

ပါရမီတူးလွန်းလှပါသည့် အသံ။ နုပျိုလန်းဆန်းသည့် အလှတရားများ၊ နန်းဆန်

သိမ်မွေ့သော ကိုယ်ဟန်၊ ချောမွန်နုညက်ပါသောမျက်နှာ၊ တည်ငြိမ်မှုကို အခြေတည်ထားလျက် သိမ်မွေ့အေးချမ်းနေသော ဣန္ဒြေဓာတ်သောအပြုံး။ ဟုတ်သည်။ ဣန္ဒြေဓာတ်သော အပြုံး။

ပွင့်ဖတ်လေးနယ် လန်းဆတ်ပါသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးသားမှာ ပြုံးရိပ်ကို ပြုံးသည်ဆိုရုံမျှ ပြုံးထားသည်။ ဟန်လုပ်သော

အပြုံးမဟုတ်။ ဖန်တီးယူသည့် အပြုံးမျိုးလည်းမမည်။ သူ မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလျက်

နှုတ်ခမ်းတွင် အကြည့်ကို တုံ့နေမိသည်။ ဤအပြုံး။ မိန်းကလေး၏ အပြုံးကို သူ သိနေသည်။ နားလည်လာသည်။

ဟုတ်သည်။ ဣန္ဒြေနွယ်သော။ ဟန်လုပ်ဖန်တီးခြင်း
မဟုတ်သော၊ ပြုံးရိပ်ကို ကြည်သန့်စွာ ရိပ်ရိပ်ထင်နေစေသော၊
ထိုအပြုံးကို ဖြစ်တည်စေသည်က ယခု ထိုမိန်းကလေး တီးနေပါ
သော စောင်းသံ။

နောက် ထိုမိန်းကလေး သီဆိုပါသော သီချင်း၊
မေတ္တာရွှေစောင်း။

ဟုတ်သည်။ စောင်းသံနှင့် မေတ္တာရွှေစောင်းကို
ထိုမိန်းကလေး သီဆိုနေသည်က ရင်နှစ်ခံစားသီဆိုသည့်အဖြစ်။
ထိုသို့ သူ နားလည်သည်။

ဂီတကို မြတ်နိုးသော၊ တေးဂီတကို မြတ်နိုးသော
အနုပညာသမား၏ရင်မှာ နှစ်ထားသည့်ဈာန်။

ထိုဈာန်သည် မိန်းကလေး၏ရင်ကို ကြည်နူးငြိမ်း
ချမ်းစေနိုင်စွမ်းသည်။ ဆွဲဆောင်နှစ်ဝင်စေနိုင်စွမ်းသည်။

အနုပညာသည်တို့၏ သီးသန့်ခံစားတတ်ပါသည့်
မြတ်နိုးတွယ်ဝင် ကြည်နူးလွန်းစွာဖြင့် ဖြစ်တည်လာရပါသောအပြုံး။

ဟုတ်သည်။ ထိုအပြုံးသည် မိန်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်း
အလှတွင် ငြိမ်းချမ်းတည်ငြိမ်စွာ ရှိနေ၏။

ထိုအပြုံးမျက်နှာလေးသည်လည်း သူ့ရင်သို့တိုင်
နက်ရှိုင်းစွာ တိုးဝင်ခဲ့ချေသည်တကား။

မေတ္တာရွှေစောင်းသည် နားထောင်ရုံသက်သက်အဖြစ်
မဟုတ်နိုင်တော့။

သူ့နှလုံးသားတိုင်အောင် စီးဝင်နှစ်မြောစွာ တိုးဝင်
ထိုးဖောက်ခဲ့နိုင်ပြီ။

“အသည်းလွှာကို မြင့်ထားစဉ်ကြိုးတပ်လို့ဆင် ... ပိုးချည်ဝါ
မကုလေဘဲ ... အရိုးကိုတဲ့ မတည်ခွေကာ မြည်ရှာလေ
ရွှေစောင်း ဘာကိုလိုလို့တောင်းတာ ... တောင်းတာ ...
သစ္စာရေ လောင်းကာ ဪ ... မေတ္တာရွှေစောင်းရာ ...”

သူ့ရင်ထဲ ကြည်နူးအေးဆင်းသွားရသည်။
ကောင်းသောနိမိတ်ဦးအဖြစ် ရင်ထဲမှာ နှစ်နှစ်သိမ့်

သိမ့် ဖြစ်ရသည်လည်းအမှန်။

သစ္စာရေလောင်းကာ ဪ ... မေတ္တာရွှေစောင်း
ရာ ... ဟူသောတေးသံ။

သူ့အတွက် သစ္စာရေလောင်းပါမည့် မေတ္တာရွှေ
စောင်းရှင် မိန်းကလေး။

စောင်း၏လက်ရုံးနှင့် မိန်းကလေး၏မျက်နှာ နထွေး
ထွေးသည် တည်မတ်စွာရှိ၏။

ကျောက်ဆစ်ရပ်နှယ် အချိုးအဆစ်ပြေစွာရှိနေပါ
သည့် မိန်းကလေး။

ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံနွယ်မျှင်တို့က နွဲ့ပျောင်း
ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေး၏ကျောပြင်ကို ဖြတ်လျက် ကြမ်း

ပြင်တွင် ခွေခွေဝိုက်ဝိုက် ပုံကျနေသည်။
နန်းဆန်သောအလှ၊ ကြာပွင့်နှယ် သန့်စင်ပျောင်းနွဲ့

အလှကြာမျှင်များနှယ် ပျောင်းနွဲ့သောဆံနွယ်။
လှပလိုက်သည့် အလှရှင်ရယ်။

“ဟ ... မစားသေးဘူးလား ဖိုးနေမောင်”

သူမောကြည့်တော့ သတို့သားထွန်းထွန်း။ သတို့သမီး နှင်းသွယ်က ထွန်းထွန်းဘေးမှာ။ သဇင်ပွင့်တွေ ဝေနေသော ဆံထုံး၊ လှပဖွေးနသော မျက်နှာလေးနှင့် နှင်းသွယ်သည် မိန်းမ ချောလေးပါ။

သို့သော် ... နှင်းသွယ်၏ အလှများက မေတ္တာရွှေ စောင်းရှင် မိန်းကလေးနှင့် ယှဉ်လိုက်ပါလျှင် မှေးမှိန်သွားသည့် အဖြစ်ကို သူ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် ထွန်းထွန်း သူ့ကျောပြင်ကြီးကို လက်သီးစာ ကျွေးမှာသေချာသည်။

အရာမယွင်းသော ရေခဲမုန့်နှင့် ကိတ်မုန့်များကို သူ ငဲ့ကြည့်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဖိုးထွန်းရာ၊ ကိုယ့်ကို ခဏခဏလာလာညှို့ ခံမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ရပါတယ် ကိုယ့် နေတတ်ပါတယ်”

“ဟာ ... မင်း ဒီလို လူကြားသူကြား သိပ်မသွားလာတော့ တာ ငါ အသိပ်ဥစ္စာ၊ ငါ့မင်္ဂလာပွဲဖို့ မင်း ငါ့ကို ချစ်လွန်း ခင်လွန်းလို့ လာတဲ့အဖြစ်ကို ငါ သိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ကျေးဇူး တင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ မင်းဆီက လက်ဖွဲ့အကောင်းစား တွေရလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလာတဲ့အတွက်ပါ”

တကယ်လည်း သူ ဤမင်္ဂလာပွဲသို့ လာသည့်အတွက် ထွန်းထွန်း ဝမ်းသာနေပုံရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ ထိုင်နေ ခိုက် သူ့ထံ မကြာမကြာလာ၍ ဧည့်ခံစကားဆိုနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူ့စားပွဲကိုလည်း ဧည့်ခံပွဲအလယ်မှာ မစီစဉ် လူတွေနှင့် ထွေးထွေးဝင်ဝင် မနေတာကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည့် သူ့အဖြစ်

ကို နားလည်တတ်စွာဖြင့် ဧည့်ခံပွဲ၏ထောင့်နေရာတွင် သီးသီး သန့်သန့်နေရာချပေးခဲ့သည်။

ဤအတွက်တော့ သူ ကျေးဇူးတင်သည်။ သူနှင့် မြစမ်းဝေတို့၏ သတင်းသည် သုံးနှစ်တာကြာခဲ့ပေမယ့် လူတွေ စိတ်ဝင်စားနေဆဲဟု သူ အလိုလို နားလည်ထားခဲ့ပြီးပြီ။

နေမောင်ဆိုသည်က စီးပွားရေးလောကတွင် အခြေ ခိုင်ခိုင်၊ အင်အားခိုင်ခိုင်ဖြင့် တည်ရှိနေသည့်သူပဲလေ။

မိဘအမွေအနှစ်များကိုက နည်းလှချေသည်မှ မဟုတ် ချေဘဲ။

ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်တွင် နေမောင် ပိုင်သည့် ဘိုးဘွား ဦးမြေများ လိမ္မော်ခြံ၊ သစ်တော့ခြံ၊ အာလူးခင်းများ၊ လက်ဖက် ဆောင်များက မနည်းမနော ရှိနေသည်။

ရန်ကုန်တွင်လည်း ရွှေသံလွင် သွင်းကုန်နှင့် ထုတ် ကုန်ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကရှိသည်။ နိုင်ငံခြားမှ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းနှင့် ဆောင်သူလယ်သမားသုံးပစ္စည်းများ၊ ဓာတ်မြေဩဇာများကို သွင်း တာ မြန်မာနိုင်ငံမှ လယ်ယာထွက်သီးနှံကုန်စည်များကို ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်ပို့၍ နိုင်ငံခြားဝင်ငွေကို နိုင်ငံအတွက် ရယူနေသည့် သူ

လူသိများသည့် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး။

ထိုသို့ လူသိများပါသည့် သူ့လိုလူကို မြစမ်းဝေက ချီးမြှင့်ဆန်လိုက်သည့် သတင်းက အများအတွက် အဆန်းတ များပြစ်နေဆဲဖြစ်တာက မဆန်း။ ဖျတ်ခနဲ သူ့အကြည့်က ခြေကိုရောက်၏။ မသန်စွမ်းတော့သော ခြေတစ်ဖက်။

ဤအကြောင်းတရားသည် သူနှင့် မြစမ်းဝေကို
ဝေးကြဉ်ဖယ်ခွာသွားစေခဲ့သည့် အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်အတွက် သူ မကြေကွဲ။ မြစမ်းဝေအတွက်
သူ့ရင်သည် အထီးကျန်စွာ မကျန်ရစ်ခဲ့။ ဒုက္ခိတကို ထာဝရအဖော်
အဖြစ် လက်မတွဲနိုင်ပါသည့် မြစမ်းဝေအတွက် သူ ကြေကွဲခံစား
ရန်လည်း အကြောင်းမမြင်။

သို့သော် အများအမြင်တွင် ကျန်ရစ် ခံစားရသူအဖြစ်
ရှိနေ၊ မြင်နေရသည့် အမြင်ခံဘဝအတွက် သူ ခံပြင်းသည်။ ရှက်
သည်။

နေမောင်ကို မြစမ်းဝေက ငြင်းပယ်စွန့်ခွာ၍ အခြား
သူတစ်ဦးနှင့် စေ့စပ်သွားသည်ဟူသော အဖြစ်အတွက် ရှက်ခံပြင်း
ခြင်းဖြင့် သူ လူတွေနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆောင်တာဖြင့် ဆက်ဆံရသည်က
လွဲ၍ အားလုံးနှင့် သီးခြားနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ချေပြီပဲ။

ဤမင်္ဂလာပွဲသည် သူ၏ညီရင်းအစ်ကိုပမာ ချစ်ရပါ
သည့် ထွန်းထွန်း၏ပွဲပေမို့ သူ မလာမဖြစ် လာခဲ့ရသည်ကလည်း
အမှန်။

သူလာသည့်အတွက် ထွန်းထွန်း တကယ်လည်း
ကျေနပ်ကြည်နူးရှာတာ သူ အသိ။

သို့သော် ထွန်းထွန်း၏စကားက မြစမ်းဝေကို သတိ
တရ နာကြည်းစရာ ဖြစ်လာစေပြန်သည်။

သူ့မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်၏။

“ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် ဝမ်းသာစောနဲ့ ပြောမိတာ၊ အဲဒီ
မိဝေကို သတိရအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်”

အားတုံအားနာပြောသည့် ထွန်းထွန်းကို နှင်းနှင်း
သို့မျက်စောင်းခဲ့၏။

သတိထားရမည့် စကားကိုမှ ရွေးပြောသည့် ထွန်း
ထွန်းကို ဒေါပွချင်သည့် အကြည့်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖိုးထွန်းရာ၊ ငါ ခံပြင်းတာကလွဲလို့ သူ့ကို
လုံးဝ တမ်းတမှုမရှိတာ မင်းကို ပြောခဲ့ဖူးပြီးပြီပဲ၊ ဘာမှ
စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ၊ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူးကွာ”

ပြောပြီး ရေခဲမုန့်ကို သူ ယူစား၏။

သူ တစ်ခုခုကို ပြောဖို့ ချင့်ချိန်နေမိသည်။

နောက်ဆုံး သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကောက်မေးလိုက်

မိမိပြီ။

“အဲဒီမေတ္တာရွှေစောင်းကို တီးရင်း ဆိုနေတဲ့ မိန်းကလေးက
ဘယ်သူလဲ”

သူ့အမေးကြောင့် အံ့သြရိပ်သည် ထွန်းထွန်းမျက်နှာ
သို့ လာထင်၏။

သူ အဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ဤသို့ အရေးတယူ
ခဲဖူးခြင်း မရှိခဲ့ချေဘဲလေ။

သူ ထွန်းထွန်း၏ အံ့သြသောအကြည့်ကို မသိကျိုး
နုပြုလျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရေခဲမုန့်ကို ဆက်စားသည်။
ထွန်းထွန်း ဖြေလာမည့်အဖြေကို စောင့်သည်။

“ဪ ... ရှင်မွေ့ကို ပြောတာလား”

ရှင်မွေ့ ...။

နှလုံးသွေးသည် ပူနွေးစွာ စီးဖို့လျက် တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလာသည်သို့ ခံစားရ၏။ ရှင်မွေ့ဟူသောအမည်သည် သူ့နှလုံးသားတွင် လှုပ်ရှားနွေးထွေးစွာ အမှတ်ထင်ထင်တည်ရှိသွားရပြန်ချေပြီ။

ဪ ... ရှင်မွေ့တဲ့လား မိန်းကလေးရယ်။

“ရှင်မွေ့နဲ့အတူ စည်းနဲ့ဝါးလိုက်ပေးနေတဲ့အဘိုးက ရှင်မွေ့ရဲ့ အဘိုးတော်တယ်၊ ဦးပြည်စိုးတဲ့၊ ကကယ့်ပါရမီနဲ့ စောင်းဆရာကြီးပေါ့”

သူ မြေးအဘိုးရှိရာ စင်မြင့်လေးကို လှမ်းကြည့်ပုံ ဥပမာရုပ်ကောင်းလှပါသည် ဦးပြည်စိုး၊ မြေးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေးကို ကြည့်နူးစွာကြည့်လျက် စည်းနဲ့ဝါးကို လိုက်နေသည့် ဦးပြည်စိုး။

မြေးကိုချစ်သည့်စောအဟုန်က ဦးပြည်စိုး၏မျက်နှာတွင် ကြည့်နူးစွာ အရိပ်ထင်၏။

“သူတို့မြေးအဘိုး ဘယ်မှာနေကြသလဲ ဖိုးထွန်း၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို သူတို့ ခုလို ရောက်လာခဲ့ရပြီဆိုကတည်းက သူတို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မင်း သိတယ်လို့ ငါ နားလည်တယ်၊ ငါ သူတို့နေတဲ့နေရာကို သိချင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ထွန်းထွန်း၏ အံ့သြလွန်းပါသော အကြည့်များသည် မမုံးကွယ်နိုင်လွန်းစွာ သူ့ထံ ကျရောက်ကြပါချေ၏။

သူ ဟန်မပျက် တည်ငြိမ်စွာပင် ထွန်းထွန်းကို ပြန်ကြည့်သည်။

မြစမ်းဝေကြောင့် မိန်းကလေးများနှင့် ပို၍ ကင်းရှင်း ခဲပါသည့် သူ့အပြုအမူများကို ထွန်းထွန်း သိခဲ့သည်ပဲ။

ယခုလို ရှင်မွေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို တစ်ကြိမ် မြင်မိရုံမျှဖြင့် ချက်ချင်းကြီး လိပ်စာကို ပွင့်လင်းလွန်းစွာ သူ့မေးလာတော့ ထွန်းထွန်း အံ့သြချေမည်ပေါ့။

သို့သော် သူ ရှက်ယောင်ဝဲဝဲမဖြစ်၊ သူ့အသက်အရွယ် ကလည်း လူပျိုပေါက်လေးလို ရှက်ယောင်ယောင် မျက်နှာရဲ၍ မနေတတ်မတိုင်တတ်နှင့် ဖြစ်ပြရမည့် အရွယ်မဟုတ်။

သူ ရှင်မွေ့ကို မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးမိသည့်အဖြစ် အတွက် သူ ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိသည်ပဲ။

ဤမိန်းကလေးကို သူ တွေ့မှဖြစ်မည်။

ဤမိန်းကလေးနှင့် သူ့ဘဝကို တည်ဆောက်ရမဖြစ်မည်။

ရှင်မွေ့သည် သူနှင့် ခွဲစွာ၍မရသော တစ်သားတည်း နှစ်ယောက် ဖြတ်နိုးဖွယ် ရှင်မွေ့အဖြစ် ရှိခဲ့ပြီးပြီ။ ရှိဆဲလည်း ဖြစ်နေသည်။

သူ ထွန်းထွန်းကို မော့ကြည့်လျက် အဖြေကို အသင့်ဆိုင်း၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မွေ့၏လိပ်စာကို သူ မကြာမကြာ ပေးပို့ သိရှိရချေတော့မည်လေ။

ကားပေါ်မှ မဆင်းမီကတည်းက ရင်ခုန်နေသည့် သူ့အဖြစ်။

ရှင်မွေ့၏ အိမ်နေရာခြံဝင်းရှေ့ ရောက်နေပြီဆိုသည့် အသိတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သူ ရင်ခုန်နေမိတတ်ပြီ။

ရှင်မွေ့ကို တော်ရုံ မြတ်နိုးမှုဖြင့် ချစ်နေမိခြင်းမဟုတ် ဆိုတာကိုလည်း မိမိအဖြစ်ကိုမိမိ မလိမ္မာတမ်း ဝန်ခံထားမိပြီးပြီ။

အသက်သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ဆိုသည်က ငယ်တော့သည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ကို သူ မြင်ပြီးကတည်းက မေ့ဖျောက်မရ။ စွဲလမ်းလွန်းစွာ သတိတရ အမြဲဖြစ်နေရသည်။

ရှင်မွေ့ သူ့ထက် အသက်အတော်ငယ်မည်ဆိုတာ လည်း သူ မသိမဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ သူ မချစ်ဘဲမနေနိုင်။

ရှင်မွေ့သည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စွဲလမ်းမြတ်နိုးရသူ မိန်းကလေးအဖြစ် ရှိလာရပါသည်အဖြစ်။

ဟုတ်သည်။ ရှင်မွေ့၏ ငြိမ်းအေးသော အလှတရား၊ အိမ်မွေ့သော အပြုအမူ၊ နန်းဆန်သောအလှများက သူ့ရင်ထဲ နှစ်ဝင်နေရာယူထားခဲ့သည်။ အဘယ်မိန်းကလေးကမှ ဤသို့ သူ့ဘဝကို မလွှမ်းမိုးခဲ့ဖူး။

မင်္ဂလာနည်းခံပွဲနေ့က မေတ္တာရွှေစောင်း တေးအဆုံး နိဗ္ဗာန်ကို အရိုအသေပေးပြီး ရှင်မွေ့ အဘိုးဖြစ်သူနှင့် စင်မြင့် ဆေးပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ ဒူးဆစ်အောက်တိုင် ရှည်ခက်သော ဆံနွယ်၏အလှ၊ သွယ်ပျောင်းသော ကိုယ်ဟန်အလှ၊ သဇင်ဆန်သော အလှတရားများကို သူ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့ရသည်ပဲ။

ဘယ်လို မေ့ဖျောက်နိုင်စွမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်။

ယခုတော့ သူ ရှင်မွေ့ရှိရာသို့ အရောက် ရောက်ရှိထားခဲ့ရပါပြီ။

“ဟားထဲကပဲ စောင့်ပါ ခင်မောင်”

သူ မှာပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းသည့် ခင်မောင်က သူ့လက်ထဲမှ ချယ်ရီသားတုတ်ကောက်ကို ကူညီယူပေးပြီး သူ မြေပေါ် ဖြည်းဖြည်းထိန်းရပ်ပြီးချိန်မှ ဆက်ထဲကို ထည့်ပေးသည်။

နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်ခွေခွေများကို သူ အယ်ရှားပစ်ပြီး ဝင်းတံခါးဖြူလေး၏ တစ်ဖက်တွင် ငြိမ်သက်နေသော ခြံလေးကို မျှော်ကြည့်လိုက်မိ၏။

လမ်းလျှောက်ပန်းပင် နီစွေးစွေးလေးများ စိမ်းမော့နီနီ အောင်လေးများက လုံးဝန်းအုံ့ဆိုင်းစွာ စီသွယ်လျက် လမ်းကိုကွေ့ ခိုက်တည်ရှိ၏။

လမ်းလေး သွယ်ဝိုက်ခွေသွားပုံလေးကိုက ကဗျာဆန်
နေသည်။ ခြံလေးက သိပ်မကျယ်။ သို့ပေမဲ့ ပြန်ပြန်ပြူးပြူးရှိ
သည်။ ပန်းရံလေးတွေက နေရာမလပ် စနစ်တကျရှိနေသည်။

ခြံဝင်းတံခါးကို သူ တွန်းကြည့်တော့ အလိုက်တ
သင့်ပွင့်၏။ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်အခါတိုင်း ပြုနေကျ
အကျင့်ဖြစ်သည့် နောက်မဆုတ်တတ်သည့် ပင်ကိုစရိုက်အတိုင်း
ဖိတ်ခေါ်သူမရှိ။ လူရိပ်မမြင်သော ခြံတွင်းသို့ သူ တည်တည်ငြိမ်
ငြိမ်ပင် ဝင်သည်။

မိုးအေးသည်မို့ ညာခြေက နာချင်၏။ ချယ်ရီသား
တုတ်ကောက်ကို အားပြုထိန်းလျှောက်ရင်း ခြံတွင်းသို့ သူ ဝင်
သည်။

နှင်းပန်းခင်းဆီမှ ချိုအေးမွှေးမြလွန်းသည့် ရနံ့ထ
ပျံ့လွင့်လာ၏။

ဖြူလွလွ နှင်းပန်းခိုင်များက ရိုးတံရှည်နဲ့နဲ့ဖြင့်
တနဲ့နဲ့ယိမ်းညွတ်နေကြသည်။

လှလိုက်ပါသည့် ခြံကလေး။

ရေနံရှည်ဝနေသော ပျဉ်ထောင်တစ်ထပ်အိမ်လေးက
လည်း သိပ်မကြီး။ သို့သော် သပ်ရပ်သည်။

ပန်းပေါင်းဝေနေသော ခြင်ယ်လေးတွင်းမှ အိမ်ထဲ
လေးဆီသို့ လမ်းလျှောက်ပန်းရံနစ်ဖက် ရံထားသော လမ်းသွယ်
သွယ် ခွေဝိုက်ဝိုက်လေးအတိုင်း လျှောက်လာနေရသည်က ရှုခင်း
ပန်းချီကားလှလှလေးတစ်ခုထဲမှာ ကိုယ်တိုင် လမ်းလျှောက်နေ
သည်သို့ ရင်ကို ငြိမ်းအေးကြည့်နူးစေသည်။

“ရှင်မွေ့ရယ်”

ဖုံမှုန့်များ ကင်းစင်နေသော လှေကားထစ်သုံးထစ်
ပြတ်ခင်းပြီးနောက်မှာ ခန်းဆီးဝါစပြေပြေလေးကို တစ်ဖက်စီ
ဆွဲချထားသည့် တံခါးမဆီသို့ သူ ရောက်၏။

တံခါးပေါင်တစ်ဖက်စီ သိမ်းဝိုက်သွယ်ချထားသော
တံခါးမများကို ပခုံးစွန်းနှင့် တွန်းထိတိုးဝင်လာခိုက် သူ့နှလုံး
ထဲမှာ အရှင်သခင်ကို သူ တွေ့လိုက်ရပါချေသည်တကား။

အခန်းထောင့်ရှိ ပြတင်းပေါက်မှ ဝါပြေပြေခန်းဆီးစ
ထိုးဖောက်၍ နံနက်ဦး၏ နေရောင်က ဝင်ရောက်သည်။

သင်ဖျူးဖျူးချပ်ငယ်လေးတွင် ထိုင်လျက် စောင်းကြိုး
တီးနေသည့် မိန်းကလေး။ စိတ်အာရုံက စောင်းကြိုးမှာပဲ ရှိနေမှန်း
သူ သိ၏။

ရှည်လျားထူပိန်းနေသည့် မျက်တောင်အလှကို သူ
မြင်စွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ မင်္ဂလာနည်းခံပွဲနေ့တုန်းကထက်
နီးကပ်စွာ မြင်ရပါသည့် ရှင်မွေ့။

ရှင်မွေ့၏ပါးပြင် ဝင်းပြေပြေတွင် အကြောမျှင်ညှို့
ချိန်းတို့ စိမ်းမြမြ ထင်နေသည်ကအစ မြင်နေရသည်။

“လှလိုက်တာ ရှင်မွေ့ရယ်၊ တည်ငြိမ်လိုက်တာ”

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ မြင်ကွင်းကို မျက်တောင်မခတ်
ကြည့်လျက် ရင်တွင်းမှ မြတ်နိုးစွာ တဖွဖွ ရွတ်နေမိရပါပြီ။

ရှင်မွေ့၏ဘေးတွင် သီထားပြီးသည့် စံပယ်မုန်းများ
ခန်းလေးထက်မှာ မွေးမှုန့်စွာ ပုံပဲ့ခွေခွေရှိနေ၏။

ဘုရားစင်တွင်လည်း စံပယ်ပန်းကုံးလေးများ ခွေခွေ
ဝိုက်ဝိုက် သွယ်ယှက်လျက် ပူဇော်ထားတာ တွေ့နေရသည်။

အလှဆုံး ပန်းကုံးတွေကို ဘုရားလှူပြီး ကျန်သည်
ကို ရှင်မွေ့ ပန်မည်ထင်။ စံပယ်ကုံးတွေနှင့် ဝေနေမည့် ရှင်မွေ့
ကို သူ စိတ်ကူးနှင့် မှန်းကြည့်မိသည်။

လှလိုက်ပါမည့် ရှင်မွေ့။

ပန်းမပန်ဘဲနှင့်ပင် လှသည့် ရှင်မွေ့သည် ဖြူစင်
လှပပါသည့် စံပယ်ကုံးတွေများ သွယ်ကုံးပန်လိုက်ပါလျှင် ပို၍
လှလာမည်သာ။

မြင်ကွင်းကို သူ အကန့်အသတ်မဲ့ ဤသို့ပင်
ကြည့်နေလိုက်ချင်သည်။

နံနက်၏ နေခြည်နုနုထွေးအောက်မှာ စံပယ်ပန်းကုံး
လေးများ ရှိနေသည့် ပန်းလင်ဗန်းလေးကို ဘေးချလျက် စောင်း
ကြိုးညှိနေသည့် မိန်းကလေး။

ခန်းဆီးဝါပြေပြေမှ အဝါရိပ်သည် နံနက်နေခြည်၏
ထိုးဖြာမှုကြောင့် ရှင်မွေ့၏မျက်နှာနုနုထက်တွင် ပို၍ ဝါပြေပြေ
အရိပ်လာထင်၏။

ဤသည်ကလည်း အလှဆုံးပန်းပုသူဇာလေးထံ
လက်ရာမြောက်စွာ ဆွဲထားပါသည့် ပန်းချီကျော်၏လက်ရာ
ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။

သို့သော် ... သူ ကြာရှည် ဤသို့ ရပ်နေ၍မသင့်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်မနေသင့်။

သူ ချောင်းသံတစ်ချက် ဖွဖွပြုကာ ...

“ဦးပြည်စိုး ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

ရှင်မွေ့၏ မျက်တောင်ရှည် နက်နက်များက ဖျတ်
ခနဲ မော့လာ၏။

စောင်းကြိုးညှိနေသည့် လက်ဖရောင်းသွယ်သွယ်လေး
များ တန့်ခနဲ ရပ်သွား၏။

စောင်းကြိုးညှိနေခိုက် ထွက်ပေါ်နေပါသည့် စောင်း
သံကလည်း အခန်းတွင်းဝယ် တိခနဲ ပျောက်သွားရသည်။

“ကိုယ် အထဲကို ဝင်လို့ရမလား”

သူ လူကြီးဆန်စွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မေးတော့
ရှင်မွေ့ သူ့ထံမှ အကြည့်ကိုခွာသည်။ မျက်လွှာတစ်ချက်ချထား
လိုက်လျက် ရင်ခွင်မှ စောင်းကို အသာအယာချသည်။ ပြီးမှ
သူ့ကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လျက် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဝင်ပါရှင်၊ ထိုင်လည်းထိုင်ပါ၊ ဘိုးဘိုးအပြင်
ခဏသွားပါတယ်၊ လာတော့မှာပါ၊ ခဏစောင့်ပါနော်”

သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ချယ်ရီသားတုတ်ကောက်ကို ရွှေ့၍ သူ ဧည့်ခန်းတွင်း
သို့ဝင်၏။

ထိုအခါမှ ရှင်မွေ့ သူ့ခြေထောက်ကို ဂရုပြုမိဟန်
ဖြင့် ...

“ဟို ... ဖျာပေါ်မှာ မထိုင်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီး၊ အဲဒီက ထိုင်
ခုံမှာ ထိုင်ပါ၊ နေ ... နေ၊ ရှင်မွေ့ ခုံကို ယူလာပေးပါဦး”

အခန်းထောင့်ရှိ ဆက်တီခုံရှိရာသို့တိုင် သူ တုတ်
ကောက်ကြီးနှင့် သွားရမှာကို ရှင်မွေ့ အားနာ မကြည့်ရက်ပုံမျိုး

ဖြင့် သွက်သွက်လေး ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ပြေးယူလာပေးတော့
သူ ကြည့်နူးစွာ ရပ်စောင့်ပေးလိုက်ရပါပြီ။

တကယ်တော့ သူ ထိုဆက်တီခုံရှိရာသို့ သွားနိုင်ပါ
သည်။

ဒါပေမဲ့ ခုလို ရှင်မွေ့၏သိတတ်စွာ ပြုစုဧည့်ဝတ်
ပြုတာလေးကို ခံစားကြည့်နူးချင်သည်လေ။

“ထိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ခြေထောက်က နာနေတာကိုး
နော်”

သူ ရပ်နေရာအနီးရှိ ပြတင်းတစ်ခုဘေးမှာ ကုလား
ထိုင်ကိုချပေးပြီး ရှင်မွေ့ သူ့ကိုမော့ကြည့်ရင်း ကရုဏာသံလေး
နှင့်ပြောသည်။

ရုတ်တရက်ကြီး သူ့ကို မြင်ရခိုက် အိုးတိုးအမ်းတမ်း
လေး ဖြစ်သွားခဲ့ရသော စောစောက အရိပ်လေးတွေ ရှင်မွေ့
မျက်နှာပေါ် ထင်ကျန်မနေတော့။

“ခြေထောက်က နာနေတာတော့ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဒါက အခိုက်အတံ့ တစ်ခုလေးအတွက် ခဏဖြစ်တဲ့ အနာ
မဟုတ်တော့ပါဘူးကွယ်၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲ ရှိသွားရတော့
မယ့်အဖြစ်ပါ၊ တစ်နည်းဆိုရရင် ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းပေါ့
ရှင်မွေ့ရယ်”

အမှန်အတိုင်း သူ ပြောမိသည်။

စောစောက ရှင်မွေ့နှုတ်မှ ‘ရှင်မွေ့ ခံယူလာဖူး
မယ်’ဆိုသော စကားလေး ထွက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ သူ ရှင်မွေ့ကို နာမည်
တပ်၍ ခေါ်လိုက်မိသည်။

သူ ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်သော အရည်လဲ
မြှာနေသော မျက်ဝန်းလေးက သူ့ညာခြေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ
ရင်း စိတ်မကောင်းစွာ နှုတ်ခမ်းလေးကို စုပိုင်းလိုက်လျက် ...

“အို ...”

ဟု စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် အသံလေး ထွက်သွားပါ
၏။

“အမြဲတမ်း ဒီလိုနာနေတာပေါ့နော်”

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဖွင့်မေးတော့ သူ
ကြည့်နူးနေမိရသည်။

ရှင်မွေ့ သူ့အတွက် သနားစိတ်နှင့် ထိထိခိုက်ခိုက်
လေးမေးနေတာကို ကြည့်ရင်း ရှင်မွေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည်
နုနယ်လှပသည်နှင့်အမျှ စိတ်ထားနူးညံ့လွန်းသူလေးမုန်း သူ
ကြည့်နူးစွာ နားလည်ရချေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အမြဲတမ်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ခုလို မိုးအေးတဲ့အခါ
ဒဏ်ရာက ဒဏ်ရာဟောင်းဆိုတော့ ပိုနာလာတတ်တာပေါ့
လေ”

သူ ရှင်းပြသည်။

သူ၏လက်ရှိ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဘဝကို သူ ဖုံးကွယ်
နိုင်သည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

သူ့ဘဝ အားနည်းချက်အပေါ် ရှင်မွေ့ စိတ်ပျက်
စိတ်ပျက်ပုံမျိုးဖြင့် မကြည့်သည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပြောပြီး သူ ပြတင်းမှ ခန်းဆီကို မလိုက်လျက် ...
“ပန်းတွေက စုံနေတာပဲနော်၊ ရှင်မွေ့ စိုက်ထားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘိုးဘိုးနဲ့အတူ စိုက်တာပါ”
 ပြေရင်း ရှင်မွေ့ သူ့ကိုကြည့်သည်။
 အသားညိုသော်လည်း ဝင်းစိုသော အညိုရောင်
 အသား။

ရှပ်အင်္ကျီစတစ်ကော်လာနှင့် အနက်ခံတွင် အစိမ်း
 နှင့် နီညိုစင်းပါသည့် ကချင်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။
 ဆံနယ်များက ခွေခွေဝိုက်ဝိုက်နှင့် နဖူးပြင်ထဲ
 ဝဲကျနေ၏။

ထူထဲသော မျက်ခုံးက ဆက်လုမတတ်ရှိသည့်
 ရွန်းတောက်သည်နှင့်အမျှ ပြတ်သားရဲရင့်ဟန်ရှိသော မျက်ဝန်းက
 အရာရာကို ဩဇာရှိပုံ လွမ်းမည့်အသွင်။

မေးရိုးပြန့်ပြန့်နှင့် သေသပ်ပီရိသော နှုတ်ခမ်းက
 လည်း တည်ကြည်သည့်အသွင်။ အရပ်ကြီးကလည်း မြင့်မြင့်ကျွန်း
 ကျစ်ဆိုတာ စောစောကတည်းက မြင်ခဲ့ရပြီးပြီ။

ပညာတတ် လူရည်မွန်ကြီးအဖြစ် ရှင်မွေ့ ထိုအသွင်
 သည်ကို မြင်သည်။ အဘယ်သို့သော အဖြစ်ဆိုဖြင့် ဤသို့
 ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဘဝသို့ ဤအစံကိုကြီး ရောက်ခဲ့ရရာပါလိမ့်။

“ကိုယ့်နာမည် မှတ်ထားပေါ့ နေမောင်တဲ့၊ ကိုယ် ဦးပြည်
 စိုးဆီ လာခဲ့တာ၊ ကိုယ် စောင်းပညာကို ဆရာကြီးဆီမှာ
 တပည့်ခံသင်ချင်လို့”

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် သူ ပြောသည်။
 ရှင်မွေ့ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လာ၏။

နေမောင်။ အစံကိုနေမောင်သည် ဘိုးဘိုးထံ စောင်း
 ပညာအတွက် တပည့်ခံရန် ရောက်လာသည်တဲ့။
 သို့ဆိုလျှင် ဤအစံကိုကြီးသည် ရှင်မွေ့တို့ထံ နေ
 ဆိုင်း ရောက်ရောက်လာရချေမည်ပေါ့။

ဖြူဖွေးသော သွားညှိတန်းကို လှစ်ခနဲပြီး၍ ပြော
 ဆိုက်သည့်အခါတိုင်း ကိုကြီး နေမောင်၏ ရုပ်သွင်က နုနုပျိုပျို
 ခြင်သွားသည်ကတော့အမှန်။

ကိုကြီးနေမောင်သည် စိတ်ထားပြည့်ဝ သဘော
 ကောင်းမည့်သူ ဟူ၍တော့ ရှင်မွေ့ လူကဲခတ်မိခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဘိုးဘိုးက အနုပညာအမွေကို သားစဉ်မြေးဆက်
 ပြင် ဝါသနာပါသူတိုင်းကို အနုပညာမျိုးစေ့ဖြန့် အမွေပေးရမဲ့
 ခုနဲ့သူ။

ကိုကြီး နေမောင်ကို ဘိုးဘိုး လက်ခံသင်ကြားပေး
 ရှင်မွေ့ ကြိုသိထားနှင့်ခဲ့ပြီးပြီ။

မှန်မီရိုထက်တွင် ရှိနေသော မှန်စိရွှေချစောင်းကောက်
 ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကိုကြီးနေမောင်၏ မျက်နှာကို
 နှုတ်ခမ်း ငေးကြည့်လိုက်မိပါချေ၏။

အရမ်းကို တည်ငြိမ်ပါသည့် ကိုကြီးနေမောင်ပါ။

၂၉ ၃ ၁၁

“စောင်းပညာဆိုတာက အလွယ်တကူ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ တော့ မတတ်ဘူး မောင်၊ ဇွဲရှိရမယ်၊ အလေ့အကျင့်မှန်ရမယ်၊ တကယ့်ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တတ်မြောက်ချင်ရမယ်၊ ဒီနေ့ သင်လိုက်တာနဲ့ မနက်ဖြန်တတ်မယ့် အနုပညာမဟုတ်ဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“မောင်ရင် ဖျာပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒဏ်ရာနဲ့ဆိုကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ် ဆရာကြီး”

ဦးပြည်စိုး မေးသမျှ သူ တရိတသေဖြေသည်။ ရှင်မွေ့က အဘိုးနှင့် သူ့စကားဝိုင်းကို နားထောင်သူသက်သက်။

ဦးပြည်စိုး ပြန်ရောက်လာတော့ သူ စောင်းတီးသင်ချင်သည်ကိုစွဲကို ဦးတည်၍ သူ ပြောသည်။

ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း၊ အံ့သားညိုညို၊ အရပ်မနီနီ မမြင့်နှင့် ဦးပြည်စိုးမှာ ကျက်သရေရှိရှိနှင့် ခန့်ညားသူတစ်ဦးပါ။

“စောင်းပညာဆိုတာက တတ်ပြီးရင်တောင်မှ တစ်ရက် လက်ပျက်မခံရဘူး မောင်၊ သင်ပြီး တတ်ပြီးမှ ဘာမှ မတီးမခတ်နဲ့ ပစ်ထားရင် လက်ကွက်မေ့ ပညာမေ့ပြီး ပျောက်သွားတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ခုနစ်ရက်လောက် စောင်းမတီးဘဲ နေမိလိုက်ရင် တီးကွက်တီးလက် မေ့ပြီး၊ လက်ပျက်သွားတတ်တယ်၊ မောင်ရင် တကယ် စိတ်ပါလက်ပါ သင်မှာလား၊ ခဏတာလောက်ပဲ စိတ်ဝင်တစားရှိမယ်ဆိုရင် မသင့်တာကောင်းတယ်”

အရှင်းကြီးကို မေးသည့်မေးခွန်း။ သူ ရင်ထဲမှာ နေတတ်။ တကယ်တမ်းက သူ စောင်းပညာကို တတ်ချင်လွန်းသို့တော့မဟုတ်။ စောင်းသံကို သူ နှစ်သက်ပေမယ့် စောင်းပညာကို ဆည်းပူးသင်ယူဖို့ကိုကျတော့ သူ စိတ်မဝင်စား။

စီးပွားရေးကိစ္စ မြောက်များစွာသည် သူ့ဦးနှောက်ကို ဖဲ့စား အလုပ်များနေစေခဲ့သည်ပဲ။

စောင်းပညာသင်ယူဖို့ထက် ရှင်မွေ့နှင့် နီးစပ်ဖို့အတွက် သူ ဤနေရာသို့ ရောက်လာဖြစ်တာ သူ အသိဆုံး။

ဒါပေမဲ့ စောင်းကို သူ တီးတတ်ချင်လွန်း၍ လာသင်ခြင်းဆိုသည်အဖြေထက် မည်သည့်အဖြေကမှ ကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တကယ်တတ်မြောက်ချင်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဒါပေမဲ့ စောင်းသံကို ကျွန်တော် နှစ်သက်တတ်မြောက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်

နေတာမို့ တတ်မြောက်တာကျတော့ အချိန်အများကြီး ယူရမှာပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တာက ကျွန်တော် သိပ်ညံ့နေလို့ ဆရာကြီး မသင်ပေးချင်ဘဲ ဖြစ်လာမှာကို ပါ”

အတတ်နိုင်ဆုံး သူ ကြိုးစား၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သူ ဖြေသည်။

သူ တော်တော်နှင့် တတ်မြောက်မှာမဟုတ်တာကိုတော့ မိမိ အရည်အချင်း မိမိ သိထားနှင့်တာမို့ ကြိုကြိုတင်တင် စကားခေါ်ထားနှင့်ခြင်းပါ။

ဦးပြည်စိုး ပြီးသည်။ ရေနွေးကြမ်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်မော့သောက်ပြီး ...

“သင်ချင်တဲ့သူက တကယ့်ကို လိုလိုလားလားသင်ချင်နေသမျှ ဆရာအနေနဲ့ ဘာမသင်ချင်စရာရှိမလဲမောင်၊ အင်း... ရှင်းရှင်းပြောရရင် အဘ ပြန်လာကတည်းက အိမ်ခြံတံခါးရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့ ကားကောင်းတစ်စီးကို မြင်ခိုက်မှာပဲ အတော့်ကိုချမ်းသာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်တော့ အဘ အိမ်မှာ ရောက်နေပြီဆိုတာ သိနှင့်ခဲ့ပြီးသား...”

“ဘာကိစ္စနဲ့လာမှန်းမသိရသေးပေမယ့် အဘဆီလာတဲ့ သူက စောင်းသင်ချင်လို့ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ အလှူဒါနမဟုတ် မင်္ဂလာပွဲမှာ စောင်းနဲ့ဖျော်ဖြေပေးဖို့ လာခေါ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရိပ်စားမိပြီးသားပါ”

ဦးပြည်စိုးသည် ရိုးရှင်းပွင့်လင်းသည်နှင့်အမျှ ပြတ်သားတတ်သူတစ်ဦးအဖြစ် သူ နားလည်လာသည်။

“ခုတော့ တပည့်လာခံတဲ့ လူချမ်းသာဖြစ်နေတော့ အဘ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ လူချမ်းသာတွေမှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတဲ့ ခဏတာ စိတ်ဝင်တစားပုံမျိုးနဲ့တော့ လာမသင်စေချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ချက် ...”

ဦးပြည်စိုး တစ်ချက်ချောင်းဟန်သည်။ ပြီးမှ ...

“အဘတို့က ချမ်းချမ်းသာသာကြီးထဲက မဟုတ်ဘူး၊ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်နေတာ၊ ဒီမှာလာပြီး မောင်ရင်ပညာသင်တဲ့ကိစ္စမှာ မောင့်ရင်အသိုင်းအဝိုင်းက သဘောမကျ ဖြစ်တာမျိုးရှိလို့ အဘတို့အိမ်လာပြီး ဟို ဒီ လာပြောတာမျိုး ဖြစ်စရာရှိဖို့ မောင်ရင် ကြိုမြင်ထားရင်လည်း မသင်ဘဲ ပြန်သွားတာကောင်းမယ်”

ဦးမြတ်စိုးကို သူ အရမ်းလေးစားသွားရပါ၏။

လူချမ်းသာတွေ၏ ဉာဉ်ကို ဦးပြည်စိုး ကောင်းစွာ သိထားသည်ပဲလေ။ ကိုယ့်သားကို တော်ရုံမိန်းကလေးနှင့် မထိုက်နှိမ့် ထင်တတ်ကြတာ။ ကိုယ့်သားနှင့် ဆက်ဆံရသည့် အသိုင်းအဝိုင်းကို ချမ်းသာသည့်အထဲမှာပဲ ဖြစ်စေချင်တာ။

ကိုယ့်သားကို မနိုင်တိုင်း သူဆင်းရဲကို မဆီမဆိုင်တွေ့ပြီး ကိုယ့်သားနှင့် မပတ်သက်မဆက်ဆံဖို့ အသားလွတ်ပြောနိုင်စားတတ်တာ။ ဤအဖြစ်အတွက် မြေးအပျိုအရွယ် ရှိသည့် ဦးပြည်စိုး ပြတ်သားစွာ ပြောထားနှင့်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ကျွန်တော့်ကို လွမ်းမိုးသြဇာပေးမယ့် သူရယ်လို့ ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ

တစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ဘယ်အရာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်
ဘဝကို ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝ
ကျွန်တော်ပဲ ထိန်းကျောင်းရပါတယ်”

ဦးပြည်စိုး ခေတ္တမျှ သူ့ကိုကြည့်သည်။ နေမော့
ဟူ၍ အမည်ကိုပြောပြ၍ စောင်းပညာကို သင်ကြားလိုသူအဖြစ်
ရောက်ရှိလာပါသည့် ဤလူရွယ်။

ရှင်မွေ့ကို စိတ်ဝင်စား၍ လာခြင်းများလား။ ဒါ
ရှင်မွေ့ကို တခုတစ်ခုဖြင့် ကြည့်ကြည့်နေတာမျိုးလည်း ဦးပြည်
မတွေ့။ ဣန္ဒြေရရ၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရှိပါသည် နေမော့

ကိုယ်ဘဝလမ်းကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် ကျောင်း
သည့် အနောင်အဖွဲ့မဲ့သည့် လူရွယ်တစ်ဦး။

ဦးပြည်စိုး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လဲလေ။ ယခင်တုန်းကလည်း စောင်းပညာ
သင်ကြားလိုသည့် လူငယ်လေးတွေ လာလာသင်သွားကြသည်
ပဲ။ တတ်မြောက်ပြီးသွားခဲ့ကြသည်ပဲ။ ရှင်မွေ့ဆိုတာ ဦးပြည်စိုး
မျက်စိအောက်မှာ ရင်အုပ်မကွာ ရှိနေရသည်ပဲလေ။

ဤလူရွယ်ကို သင်ပေးလိုက်၍လည်း ဘာမျှ
ရှုပ်စရာ ကြုံလာနိုင်မည်မဟုတ်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ နေမော့
လောက်ချမ်းသာသည့်တပည့် တစ်ယောက်မျှ ဦးပြည်စိုးထံ
မပူး။

ဦးပြည်စိုး တစ်ချက်ခေါင်းယမ်းသည်။

မဟုတ်သေး။ ယခုနောက်ပိုင်းတွင် မရှိခဲ့ဖူး။ ဤ
တွေ့မိရသည်။ ယခင်တုန်းကတော့ ရှိခဲ့ဖူးသည်လေ။ ဟိုးလွန်

လေးနှစ်ကျော်ဝန်းကျင်တုန်းကတော့ အရမ်းကို ချမ်းသာ
သည့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ဦးပြည်စိုး စောင်းပညာသင်ပေးခဲ့ရဖူး
သည်။

ထိုသို့ သင်ပေးရင်းဖြင့်ပင် လူချမ်းသာတို့၏ မာန်၊
အတ္တများကို မယုံကြည်နိုင်လွန်းစွာ၊ အထင်သေးရလွန်းစွာ
သိခဲ့ရချေသည်ပဲ။

ဦးပြည်စိုး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ချမိသည်။

ပြီးမှ နေမော့ကို ကြည့်၏။

သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်မိတာကို မြင်၍လားမသိ။

မော့မျက်ဝန်းအကြည့်တွင် စိုးရိမ်သောကရိပ်များ ထင်နေတာ

ဦးပြည်စိုး မြင်ရတော့ စိတ်ထဲ ကျေနပ်သွားမိသည်။

ဤလူရွယ်သည် တကယ့်ကို စောင်းပညာ သင်ကြား

တတ်မြောက်လိုသူဟု နားလည်ယုံကြည်လာမိသည်။

“အေးလေ၊ အဘ မောင်ရင်ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်
ပြီဆိုပါနို့”

ထိုအခါမှ သူ့ရင်ထဲမှအပူသည် ငြိမ်းအေးကျသွား
ချေသတည်း။

သူ နားလည်သည်ပေါ့။ ဦးပြည်စိုးရှေ့တွင် ရှင်မွေ့ကို
ကြာမကြာ မကြည့်မိဖို့။ ရှင်မွေ့ကို လုံးဝ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိသည့်
ပြင်နေဖို့။ စောင်းပညာမှလွဲ၍ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့်
သွင်ရှိဖို့။

ဒါမှ မြေးအပျိုချော၏ အဘိုးသည် သူ့ကို တပည့်
အဖြစ် လက်ခံသင့်ပေးချင်စိတ် ရှိချေမည်ပေါ့။

“လုံမ စောင်း ယူခဲ့စမ်း”

ရှင်မွေ့ စောင်းကိုပိုက်၍ တရိုတသေ အဘိုးဖြစ်သူ ထံပေးသည်။ ဦးပြည်စိုး စောင်းကိုပိုက်၏။ စောင်း၏လက်ရုံး နှင့် ဦးပြည်စိုး၏ မျက်နှာက တည့်မတ်နေ၏။

“ဒါကို သံဖျားကြိုးလို့ခေါ်တယ်၊ အောက်ဆုံးတစ်ကြိုးပေါ့၊ အဲဒီ သံဖျားကြိုးကစပြီး အထက်ဆုံး ခုံးကြိုးအထိ လက်ညှိုး နဲ့ ဟောလို အတက်တီးသွား”

ပြောလည်းပြော၊ တီးလည်းတီးပြသည်မို့ စောင်းဆံ့ က လွင်လာ၏။

“ညာလက်မနဲ့ ဟောဒီ အထက် ခုံးကြိုးကနေပြီး ဟောလို လက်မကို ပေါက်ကာတီးကာ အောက်ဆုံးသံဖျားကြိုးအထိ ဆင်းပြီးတီးသွား”

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ မှတ်သားနာယူရပါ၏။

“ဒီလို ညာလက်မနဲ့ လက်ညှိုး တစ်ချက်စီ မောင်းနှင်းတီး ရတာမျိုး၊ ညာလက်မနဲ့ လက်ညှိုး ခြောက်ပင်စုံ အတတ် အဆင်းတီးရတာမျိုး၊ ညာလက်မနဲ့ လက်ညှိုး လေးပင်စုံ နှစ်ပင်စုံတီးရတာမျိုး”

ပြောလည်းပြော၊ တီးလည်းတီးပြန် ဦးပြည်စိုး သင်ပြသွားခြင်းပါ။ ပြီးမှ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“အဲဒါကို အရင်လေ့ကျင့်ရမယ်၊ ဒါတွေကို သွက်သွက် လက်လက် လေ့ကျင့်တီးလာနိုင်တဲ့ အချိန်ကျမှ အခြေ သင်ရိုးသီချင်းကို အဘ သင်ပေးမယ်”

ပြောပြီး စောင်းကို ဦးပြည်စိုး ရှင်မွေ့ထံ ကမ်းပေးခဲ့

“လုံမ အဲဒီလက်လေ့ကျင့်ခန်းကို တီးပြလိုက်ကွယ်၊ မောင် ရင် လုံမရဲ့လက်အနေအထားကိုလည်း ကြည့်မှတ်ထား၊ စောင်းဆိုတာက မတီးသေးခင် ယဉ်ပါးအောင် ပထမ မျက်ရည်ဝအောင်ကြည့်၊ နားရည်ဝအောင် နားထောင်၊ နောက် ကိုယ်တိုင် လက်လေ့ကျင့်ခန်းကိုလေ့ကျင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

သူ ရိုရိုသေသေဖြေပြီး ရှင်မွေ့ကို ကြည့်သည်။
ဘေးမှထိုင်၍ အဘ အကဲခတ်နေမှန်း သူ နားလည် မည်ပေါ့။

ရှင်မွေ့ အရမ်းချောတာ သူ မသိဘဲနေပါမည်လား

အရမ်းချော မှုန်ညက်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး။
အဲဒါ့အလှ စောင်းကျောက်နှင့် စောင်းကို တီးခတ်နေသည့် မြင် ချင်ကို မြင်ရသူတစ်ဦးအနေဖြင့် မည်သို့ရှိပါမည်နည်း။

ထိုအခိုက်မှ စိတ်လွတ်လျက် မိန်းကလေးကို မျက် နှာမခတ် တမေ့တမော ကြည့်မိကြမည်သာ။ စောင်းထက်၊ စောင်းသံထက် မိန်းကလေးကို ငေးမောကြည့်မိသည့် ထိုစောင်းသံ ကြည့်သည့် တပည့်သက်တမ်း တိုတောင်းရချေမည်ပေါ့။

သူ့စိတ်ဓာတ်ကို အဘ အကဲခတ်ဖို့ တမင်ပင် မရှိ။ ရှင်မွေ့ကို စောင်းတီးခိုင်းတာ သူ ရိပ်စားမိချေသည်ပေါ့။

သူ ရှင်မွေ့ကို အရေးတယူပုံမျိုးဖြင့် မကြည့်မိအောင် နှိပ်ထားသည်။

မျက်နှာကို တည်ငြိမ်စွာ စောင်းအပေါ်မှာ အာရုံစိုက် စူးနစ်နေသည်အသွင်ဖြင့် ရှိနေစေသည်။

အကယ်စင်စစ် သူ့စိတ်တွေ အတွင်းပိုင်းမှာတော့ လှုပ်ရှားနေတာ အမှန်။ အဘယ်သို့ သူ့ကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံ ရေး၊ မခံရေးကို နောက်ဆုံးအဆင့် အရည်အချင်းစစ်နေမှန်း သူ နားလည်ထားသည်လေ။

ဤသို့ စစ်ဆေးနေတာကလည်း သူ အရမ်းချမ်းသာ သည်ဟု ထင်မြင်ချက်ဖြင့် ရှိရမှန်းဆထားရသည့် အချက်ပေါ် မူတည်၍ဖြစ်ကြောင်း သူ နားလည်သည်။

လူချမ်းသာကြောင့် အဘ ဘဝတွင် နာကြည်းစရာ တစ်ခုခု ကြုံကြိုက်ခဲ့ဖူးသည်ထင်။ သူ ရှင်မွေ့မျက်နှာဖူးနေမှုကို မကြည့်။

လက်ချောင်းဖရောင်းသွယ်လေးများ စောင်းကြိုးပေါ် ထားသည့် အနေအထား။ ဘယ်လက်၏ အနေအထား။ ညာလက် ၏အနေအထား။ လက်ချောင်းလေးများ၏ အရွေ့အပြောင်း။ သူ သေသေချာချာ စူးနစ်မှတ်သားရသည်။

အဘ ဦးပြည်စိုးကို လျှော့တွက်၍မရကြောင်း သူ ပိုနားလည်လာ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား တတ်မြတ်အောင် ကြိုးစားရမည့်အဖြစ်ကိုလည်း ကြိုတင် သိမြင်ထားသည်။

အဘ ဦးပြည်စိုးသည် တစ်ချိန်လုံး သူ့မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေကို အကဲခတ်နေကြောင်း သူ အလိုလို သိထားနားလည်နှင့်နေပြီ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူအများနှင့်ဆက်ဆံရာ၊ လူ အတ္တ၏အထက်ကို နားလည်နေသည့် အကင်းပါးသည့်လူတစ်ယောက် တုတ်ပါလား။

သူ ရှင်မွေ့ကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုးနေပါလားဆိုတာ နီးလည်း သူ ပိုသိနားလည်လာသည်။

ယခုပင်ကြည့်၊ ဟုတ်တိပတ်တိ စောင်းသင်တပည့် တာဖြစ်နေပြီ။ ဦးပြည်စိုး ခေါင်းခါလွှတ်လိုက်မှာ စိုးရိမ်စိတ် ဖြင့် အပြင်းအထန် မှတ်သားမှတ်ယူနေမိပြီ။ တကယ့်ကို တတ် ချောက်လိုစိတ် ဖြစ်တည်လာပြီ။

လျော့ရိလျော့ရ ပေါ့ပျက်ပျက် တပည့်မျိုးကို အဘ ဦးပြည်စိုး မည်သည့်အချိန်၌မဆို ခါလွှတ်လိုက်မှာ သူ နားလည် ထားရချေသည်ကိုး။

သူ ရှင်မွေ့၏ လက်ဖယောင်းသွယ်များ၏ တီးဟန် သေးများကို ကြည့်နေရင်း သက်ပြင်းတစ်ရှိုက် ခိုးရှိုက်လိုက်မိရ ခဲ့ပြီ။

မင်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးရတာ ဘယ်ထိနက်ရှိုင်း သေးနက်လွန်းတယ်ဆိုတာ မင်းလေး သိလိုက်စေချင်ပါတိ ရှင်မွေ့ ချမ်း။

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ”

ဦးပြည်စိုးထံမှ ကျေနပ်သံကြားရမှ သူ့အကြည့်ကို ဦးပြည်စိုးထံ ရွှေ့၏။ သူ့အပေါ် ဦးပြည်စိုး ကျေနပ်သွားပြီဆိုတာ သူ နားလည်လာသည်။ ရှင်မွေ့အပေါ် စိတ်ဝင်တစား မရှိဟန် သူ နေပြနိုင်ခဲ့ပြီလေ။

“လုံမ မောင်နေမောင်ရဲ့ နားထဲမှာ စောင်းသံနဲ့ တေးသံကို နားယဉ်မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ တစ်ပုဒ်လောက် တီးပြီး ဆိုပြလိုက်ပါကွယ်။ ဖြေနိုင်ပေါင်ပတ်ပျိုးကို တီးပါလား။”

သူ ရင်ထဲ လေးခနဲ ဖြစ်၏။

ဖြေနိုင်ပေါင် ပတ်ပျိုး။

ကိန္နရီချောင်းခြားပတ်ပျိုး။

လွမ်းရပါသည့်ပတ်ပျိုး။

ရင်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်ရပါပြီ။ သူနှင့် ရှင်မွေ့ နီးနီးကပ်ကပ် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့်နေ့တွင် ဖြေနိုင်ပေါင်ပတ်ပျိုးကို ကြားရသည့်အတွက် ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။

ကိန္နရီချောင်းခြားအဖြစ် ဝေးကွာရပါမည့် နိမိတ်တို့ များလေလား။

ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို သူ လွှတ်ခနဲ တစ်ချက် အားငယ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ သတိပုံ၍ မျက်လွှာချပစ် လိုက်မိပါ၏။

ရှင်မွေ့ ဘိုးဘိုးပြောသည့်အတိုင်း ဖြေနိုင်ပေါင်ပတ်ပျိုးကို အောက်ပြန်သံစဉ်ဖြင့် တီးခတ်လိုက်ရင်း ဆိုသည်။

စောင်းသံက လွင်ချိုနဲ့စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။

လွမ်းစဖွယ် ပေါ်ထွက်လာပါချေ၏။

“ဖြေနိုင်ပေါင် ... တွေ့မှိုင်ယောင် ... တောသာတဲ့ သည်မြိုင်ချောင် ... ဖြေနိုင်ပေါင် ... သွေ့မှိုင်ယောင် ... တောသာတဲ့သည်မြိုင်ချောင် ... ဘယ်ဝင့်နှောင်ဖန်လာ မှန်း ... ရှေးကံကဆန်း ...”

ရှင်မွေ့၏ နှုတ်ဖျားဆီမှ လွမ်းဖွယ်တေးသံက လွင့်ပျံ့လာ၏။ သူ ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

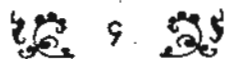
အို ... ဤမိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းရိပ်ဝယ် ဆွေးနိုင်မှိုင်းဝေလျက်ပါတကား။ ရှင်မွေ့၏ရင်သည် ဆွေးမြည့်စရာကြောင့် ပန်းလှနေရာလေသလား။

လွမ်းဖွယ်အတိတ်များ၊ အကြောင်းများ ရှိခဲ့လေသည်တည်း။ သို့ဆိုလျှင် အဘယ်အကြောင်းတရားသည် ကြေကွဲဖွယ်အဖြစ် ရှင်မွေ့၏ရင်ကို ထိခိုက်စေခဲ့ပါသနည်း။

သူသည် ရှင်မွေ့၏ နှလုံးသားတွင် နေရာရနိုင်သူ ဘစ်ဦးမှ ဖြစ်လာနိုင်ခွင့် ရှိပါချေဦးတော့မည်လား။ ပင်ပန်းကြီးစွာ နှလုံးသားသည် ငိုကြွေးလိုက်သည့်သို့ ခံစားရပါ၏။

သော် ... ခံစားလိုက်ရပါသည့် ရှင်မွေ့ရယ် ...။

“ဘယ့်နယ် ... ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ထံကျာတေရှင် ... ထံ
ကျာတေရှင်နဲ့ စောင်းတော်သံက သာနေရတာလဲ ဖိုးနေ
မောင်”

ထွန်းထွန်း၏အမေးကို သူ ချက်ချင်းမဖြေဖြစ်။
ရင်ခွင်တွင်းမှ မှန်စီရွှေချစောင်းကို ချလိုက်ပြီးမှ
သူ ပြီးသည်။

စောင်းကို သူ အခြေခံသင်ရိုးကစ၍ အတီးသင်နေ
ရပြီ။

မြန်မာစောင်းကောက်ကိုလည်း တစ်လုံး သူ ဝယ်
ကာ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင်လည်း အတီးကျင့်ကျင့်နေရသည်လေ။
အဘ ဦးပြည်စိုးက တကယ်ကြိုးစားမှ နှစ်ခြိုက်
ကျေနပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ယခုတော့ သူ ကြိုးသီချင်းများထဲမှ ပုစဉ်းတောင်သံ
ကြိုးကို အတီးသင်နေရပြီ။ အဘ ဦးပြည်စိုး တက်ပေးသမျှ သူ
ပိုင်နိုင်ကြေညက်အောင် အတီးကျင့်နေရပါ၏။

“ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး စောင်းတော်လုလင် ဖြစ်လိုက်ရတာလဲ
အာစရိရယ်၊ ရှင်မွေ့လိပ်စာမေးလိုက်ကတည်းက ထင်တော့
ထင်မိသား၊ ဒါပေမဲ့ စောင်းကို ပိုက်တဲ့အထိ စွန့်စွန့်စား
စား သွားသင်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မိခဲ့တာ အမှန်ပဲ
မောင်”

သူ ဘာမျှ ပြန်မဖြေသေး။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိရှိက်ဖွာသည်။

ထွန်းထွန်းကိုလည်း စီးကရက်ဘူးကို ကမ်းပေး၏။

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို အလိုက်သင့် ဖင်ပိုင်းကို

ဘက်ထုတ်၍ ထွန်းထွန်း ယူလိုက်ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းတွင်တော့သည်။

မီးမညှိသေးဘဲ သူ့ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ ...

“လုပ်စမ်းပါဦးကွ၊ တစ်နေ့က မင်းဆီကို ငါ ဖုန်းဆက်
သေးတယ်၊ လေဒီ ခင်မောင်နဲ့ တိုးတယ်ကွ”

ပြောပြီးမှ ထွန်းထွန်း စီးကရက်ကို မီးညှိဖြစ်သည်။

ထွန်းထွန်းလည်း သူ့ကိုကြည့်၏။

“လေဒီခင်မောင်က ပြောတယ်၊ မနက်တိုင်း စောင်းတီး
သင်တန်းတက်နေတယ်တဲ့၊ သူ့အိမ်ဦးနတ် ခင်မောင်လည်း
မင်းကို မနက်တိုင်း ပုံမှန်ပေးနေရတယ်တဲ့”

သူ့အိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာခင်မောင်၏ဇနီး မိလုံးကို

ထွန်းထွန်းက လေဒီခင်မောင်ဟု ခေါ်တတ်သည်။ မိလုံးမှာ သူ
အဖေတွင် ထမင်းချက်ဖြစ်ပါ၏။

“ဟ ... လုပ်လေကွာ”

သူ့ထံမှ အဖြေမရသည်မို့ ထွန်းထွန်း စိတ်မရှည်သလို အော်လာမှ ...

“ဟ ... ဘာကို လုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့် စောင်းပညာကို တတ်မြောက်ချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်လာတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်ခံ ပြီးသင်နေတယ် ဒါပဲပေါ့”

“မရော့ပစ်နဲ့ ငါ့လူ၊ မင်းမှာ အချိန်ပိုမရှိတာ ငါ အသိဆုံး၊ အလုပ်တွေ တင်းကျပ်များနေတဲ့ကောင်၊ အဲဒါကို မနက် တိုင်း စောင်းသွားသင်တယ်၊ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ညဘက်တွေမှာ စောင်းတီးက ကျင့်ရသေးတယ် ...

“မင်းရဲ့မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ကိုသူရကို အလုပ် တော်တော်များများ မင်း လွှဲထားတယ်ဆိုတာလည်း ငါ သိပြီးပြီ”

သူ ပြုံး၍ နားထောင်၏။ ဘာမျှ ဝင်မပြော။

“မင်း ရှင်မွေ့ကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံစမ်းပါ ကွာ”

နောက်ဆုံး မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နှင့် ဖြောင်ကြီးဖွင့်လေ့ လာသည့် ထွန်းထွန်းကို သူ ပြုံး၍ ကြည့်မိကြည့်နေတော့ ထွန်းထွန်း မျက်မှောင်ကြီး တွန့်ကျလာရင်း ...

“ဟေ့ ... မင်း ငါ့ကို ဘယ်သူများမှတ်လို့ ဒီလောက် ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေတာလဲ၊ ငါ ကြက်သီးထ၊ လာလွန်းလို့ ပါ၊ ရှင်မွေ့နဲ့ ငါနဲ့က ဘယ်နေရာမှာမှ ရပ်ချင်းမဆင်ဘူး မောင်”

ကြက်သီးတကယ်ထ၊ ဟန်ဖြင့် ထွန်းထွန်းပြောတော့ သူ အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။ ထွန်းထွန်း၏ လက်မောင်းကြီး ဆိုလည်း လက်သီးနှင့် ထိုးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ် ... မင်းကို ဘာတွေ ပြောပြနေရဦးမှာလဲ ဖိုးထွန်း၊ ရှင်မွေ့လိပ်စာကို ကိုယ်မေးလိုက်ကတည်းက ဘာကြောင့် မေးတယ်ဆိုတာ မင်း ရိပ်စားမိခဲ့ပြီးသားပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ ဆုံးဖြတ်မျှော်လင့်ထား တယ်”

ထွန်းထွန်း မျက်နှာ ကြည်လင်သွားပါချေ၏။

“ဝမ်းသာတယ် ငမောင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဘဝမှာ သားနဲ့မယားနဲ့ တည်တည်တံ့တံ့ဖြစ်စေချင်တာ ကြာလှပြီ၊ ရှင်မွေ့ဆိုတာ မိန်းကလေးပီပီသသနဲ့ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ...

“အဘိုးလုပ်သူနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတယ်၊ အလှူ မင်္ဂလာတွေက ဖိတ်ကြားပြီး သီချင်းနဲ့ စောင်းသံနဲ့ သီဆို ပေးဖို့ ဖိတ်ကြားလာကြရင်လည်း မြေးအဘိုးက ဆောင် ရွက်ပေးတယ်၊ အနုပညာချီးမြှင့်ငွေဟူသမျှ အဘိုးကို ကန်တော့လိုက်တာချည်းပဲ”

သူ ငြိမ်သက်၍ နားထောင်သည်။

ရှင်မွေ့ လိမ္မာတာ သူ သိပါသည်။ ရှင်မွေ့နဲ့ နေရာများလာလေလေ ရှင်မွေ့ မိန်းကလေးခြားရှိတာ သူ ပို၍ သိလာလေလေ။ ပို၍ မြတ်နိုးလာရလေ လေပါ။

“အေး ... ‘ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် တေးဂီတအနုပညာကို မြတ်နိုးတွယ်မက်စေနိုင်စွမ်း၏’ လို့ မင်းအတွက် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပေးရမလို့ဖြစ်နေပြီ ဖိုးနေမောင်၊ မင်းပုံစံက စောင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ တမြတ်တနိုး သင်ယူနေတဲ့ပုံဖြစ်နေပြီကွ”

ထွန်းထွန်းပြောတော့ မှန်စီရွှေချ စောင်းကြီးကို သူ ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ တကယ်လည်း စောင်း ပညာကို မြတ်နိုးနေမိရပါပြီ။

“မင်း စောင်းတီးသင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ငါ သိတာကတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“တစ်လရှိပြီ”

သူ့အဖြေကြောင့် ထွန်းထွန်း မျက်နှာရှေ့သို့ တိုးလာ ကာ ...

“ဟ ... ဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက် အခြေအနေ တိုးတက်လာပြီလဲဆိုတာ”

သူ စီးကရက်ရှိက်ဖွာလိုက်ရင်းမှ ခပ်အေးအေး ဖြေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ ပုစဉ်းတောင်သံကြိုးကို ဆိုတီးနိုင် နေရပြီ၊ တံတျာတေရှင် ... တံတျာတေရှင်၊ ဒျန်ဒျန် ... တျာတေရှင် ဆိုတာလေ”

ထွန်းထွန်း သူ့နဖူးကို ပစ်ရိုက်လိုက်ရင်း ...

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ”

အော်ညည်းလိုက်ပါသည့် ထွန်းထွန်းကို သူ ဖြစ် ကြည့်ရင်း ...

“ဟ ... တစ်လဆိုတဲ့ အတောအတွင်းမှာ အဲဒီပုစဉ်းတောင် သံကြိုးကို ဆိုတီးအဆင့်တက်ရတယ်ဆိုတာ ငါ တကယ်ကို ကြိုးစားလို့ကွ၊ စောင်းပညာဆိုတာ အလွယ်လေးနဲ့ တတ် တာများ မှတ်နေလား”

“အဲဒီ မင်းရဲ့အနုပညာ အရည်အသွေးကို ငါ မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အဲဒါကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဲဒါကို စိတ်ဝင်စားမှာက မင်းရဲ့ရှင်မွေ့ကိစ္စ၊ အဲဒီတစ်လအတွက်မှာ မင်းနဲ့ ရှင်မွေ့ အခြေအနေကိုမေးတာကွ ... မေးတာ”

“ဘယ်လိုအခြေအနေမှ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ကို အဘဦးပြည်စိုးက သင်ပေးတယ်၊ တစ်ခါတလေမှ ရှင်မွေ့ကို စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုခိုင်းပြတာမျိုးပဲရှိတယ် ...

“ရှင်မွေ့ကို ငါကိုယ်တိုင်ကလည်း သိပ်တရင်းတနီး စကားမပြောရဲဘူး၊ အဘက သူ့မြေးကို ရောရောဝင်ဝင် နေတာမျိုး မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ငါ သိထားတော့ ခပ်တန်း တန်းပဲနေနေရတယ်”

ထွန်းထွန်းမှာ မျက်စိမှိတ်၍ နဖူးချည်း တဖတ်ဖတ် ချိတ်ချေသတည်း။

“နီးစပ်ဖို့ မျှော်လင့်စရာကြီးပါလား ဖိုးနေမောင်ရယ်၊ ခုကတည်းက ရှင်မွေ့ရဲ့အဘိုး၊ အဲ ... မင်းရဲ့ယောက္ခမ အဘိုး အဲလိုပဲ ခေါ်ရမယ်ထင်ငယ်၊ ခုကတည်းက မင်း ဒီလောက်ကြောက်နေရင် မင်းနဲ့ ရှင်မွေ့ ဒီတစ်သက် ရဖို့ မပြောနဲ့၊ စကားတောင် ဟုတ်တိပ ခေါ်မပြောဖြစ်လိုက်

ရဘဲ ရွက်ပုန်းသီးဘဝနဲ့ မင်းဘဝ အညာကြွသွားရမှာ
သေချာတယ်”

သူ ရယ်၍ပဲ နေလိုက်ရပါ၏။

သူ့ဘဝတွင် မိသားစုနှင့် ဝန်းဝန်းဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်နေ
ချင်သည့် ထွန်းထွန်း၏ စေတနာအရင်းခံကို သူ နားလည်ပါသည်။

ထွန်းထွန်းမှာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ရတစ်ဦးပါ။ ရန်ကုန်
မြို့တွင် ကန်ထရိုက်အလုပ်ကို အောင်မြင်စွာ လုပ်ကိုင်နေရသည့်
သူ။

သူနှင့် ထွန်းထွန်းမှာ ဘွဲ့ ရတာချင်းလည်း အတူတူ
ဘာသာရပ်တူ၊ စိတ်သဘောချင်းလည်း တက်ညီလက်ညီရှိကြသည့်
သူနှစ်ဦးပါ။

သူ နိုင်ငံခြားမှ တင်သွင်းလာသည့် အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်းများမှာလည်း ထွန်းထွန်း၏ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းအတွက်
များစွာ အထောက်အကူဖြစ်စေခဲ့ပါ၏။

“အေးမနေနဲ့ ဖိုးနေမောင်၊ ရှင်မွေ့ဆိုတာ ဘယ်လောက်
ချောတယ်ဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ၊ ပြီးတော့ မင်္ဂလာပွဲတို့
အလှူတို့မှာလည်း ရှင်မွေ့တို့မြေးအဘိုးရဲ့ စောင်းသံနဲ့
တေးဂီတက မပါရင် ပြည့်စုံတယ်လို့မထင်တတ်ကြတာ
မင်း သိဖို့ကောင်းတယ်၊ ရှင်မွေ့ကို တစ်ယောက်ယောက်
မင်းထက်လက်ဦးသွားမှာ မင်းမို့ စိုးရိမ်စိတ်မရှိရက်တယ်
ကွာ”

သူ ထွန်းထွန်းကို ပြုံး၍ကြည့်၏။

“ဘယ်အချိန်မှာ ဖွင့်ပြောသင့်တယ်ဆိုတာ ငါ အသိဆုံးပါ
ဖိုးထွန်းရာ”

သူ့ကိုကြည့်လျက် ထွန်းထွန်း ပခုံးတွန့်၏။

“အေးလေ ... မင်းသိချိန်မှာ နောက်ကျသွားပြီဆိုတာမျိုး
မဖြစ်ရင် ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့ မောင်”

“ရင်ပူနေတာတွေ လျှော့လိုက်ပါကွာ၊ အအေးသောက်သွား
ဦး”

မိလုံး ချပေးလာသည့် အအေးခွက်ကို ထွန်းထွန်း
မပါဘဲ ကောက်ကိုင်လိုက်ရပါ၏။

၁၁

“သည်မိုး သည်မိုး ဒေဝါ ... မိုးတည့် မိုးဒေဝါ သည်
သည်မိုး ဒေဝါ ... မိုးတည့် မိုးဒေဝါ ... အံ့ကာ
တဖွဲဖွဲ ... ရွာလေ တသံသံ ...”

အဘဦးပြည်စိုး တက်ပေးသမျှ တီးကွက်များ
သူ စည်းဝါးတကျ တီးဖြစ်သည်မှာ ပုစဉ်းတောင်သံကြီးပါ။

အဘက စည်းနှင့်ဝါးကို လိုက်ပေးသည်။

သူ တိုးတိုးဆိုပြီး စောင်းကိုတီး၏။

ရှင်မွေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းသည့်စိတ်ဖြင့်
အနုပညာသမားကြီး ဖြစ်လာရသည့်အဖြစ်ကို သူကိုယ်တိုင်လည်း
တအံ့တသြဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်ပါ။

ရှင်မွေ့ကို သူ အမြဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်
နေသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ မကြည့်နိုင်ခဲ့။ ကြည့်ခွင့်မသာခဲ့။
ကို ကြောက်သည့်စိတ်ဖြင့် သူ ရှင်မွေ့ကို တရင်းတနီး
မဆိုရဲခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံသာ အမှတ်မထင်ဟန်မျိုးဖြင့် ရှင်မွေ့
ဖျတ်ခနဲသာ ကြည့်ဖြစ်လိုက်ရသည်။

ဤသည်ကလည်း အတော်ကို အရဲကိုး၍ ကြည့်ရ
သည့်အဖြစ်၊ အဘ စိတ်ထဲ တစ်ခုခု မနှစ်မသက်ဖြစ်သွားမှာ၊
ငြိုငြင်သွားမှာ သူ စိုးရိမ်သည်။ ပုစဉ်းတောင်သံကြီးကို အစမှအဆုံး
သူ ခပ်တိုးတိုးဆိုရင်း တီးသွားသည်။

“ခဏနားကြတာပေါ့၊ မောင်ရင်၊ လုံမ ရေနှေးကြမ်းယူလာ
ကွယ်၊ အုန်းထန်းလျက်ခဲ ရှိသေးတယ်ထင်ပါ၊ တစ်ပါတည်း
ယူလာကွယ်”

စောင်းကိုချ၊ ခပ်ဖြည်းဖြည်း သူ ထသည်။ ဘေးတွင်
အောင်ထားသော တုတ်ကောက်ကိုယူ၍ အညောင်းပြေ သူ ခပ်
ဖြည်းဖြည်းလျှောက်၏။

ပြတင်းအနီးတွင်ရပ်ကာ ပြင်ပကို သူ ခေတ္တငေး
ကြည့်မိသည်။ နှင်းပန်းခိုင်တို့က ဖွေးဆွတ်စွာ အနိုင်လိုက်ပွင့်နေ
ကြပါ၏။ နှင်းပန်းရနံ့က သူ့ထံ ပြေးဝင်လာသည်။

မှုန်ရီညိုဆိုင်းနေသော မိုးသားတို့ကလည်း ရှစ်ရပ်
နီတွင် တလိပ်လိပ်ပြိုဆင်းနေသည်။

မကြာမီ မိုးရွာတော့မည်ထင်။

သော် ... သူ့မေတ္တာမိုးသည်လည်း နှလုံးသား
နှုတ်ဆင်လျက် ရှစ်နယ်အုံ့မှိုင်း မိုးလုံးပြည်လျှံ ပြိုဆင်းလာသည့်
သော၊ ထိန်းထားနိုင်စွမ်းသည် အဘယ်အတိုင်းအတတ်သာ
သော။

မကြာမလင့်မီ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာသွန်းသည်နယ် သူ့မေတ္တာ
သည်လည်း ဖုံးမနိုင် ဖိမရဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းရတော့မည်လေ။

“မောင်ရင် ... ရေခွေးကြမ်း သောက်ပါဦးကွယ်၊ လုံမဟိုက် ဆက်တီစားပွဲမှာပဲ တင်ထားခဲ့၊ မောင်နေမောင်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရတာ ပိုပြီး သက်သောင့်သက်သာရှိတယ်”

သင်ဖျူးဖျားပေါ်မှာ ရေခွေးကြမ်းလင်ပန်းလေးကို မချတော့ဘဲ ရှင်မွေ့ စားပွဲလေးပေါ် လာတင်သည်။

အဝါနရောင်လက်စက အင်္ကျီနှင့် အဝါခံတွင် နီညိုခက်များပါသည့် ထဘီလေးကို ဝတ်ထားပါသည့် ရှင်မွေ့မှာ ဆံနွယ်ရှည်ခက်ခက်ကြီးကို တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားလျက် ယဉ်နုချောညက်နေသည်။

သူ အရမ်းမြတ်နိုး စွဲမက်ရပါသော ရင်ငြိမ်းဖွယ် အလှ။

ရှင်မွေ့ သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ငေးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိသည့် သူ့အကြည့်နှင့်ဆုံ၏။ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး ပန်းနုဆီသမ်းသွားတာကို သူ အမိအရမြင်လိုက်ရသည် နှင့်အမျှ သူ့ရင်သည်လည်း ကြည်နူးနှစ်သိမ့်လွန်းစွာ တရှိန်းရှိန်း နွေးသွားရပါချေ၏။

“ရှင်မွေ့ ဘာထပ်လုပ်ပေးရဦးမလဲ ဘိုးဘိုး”

ဘိုးဘိုး ခိုင်းချင်တာခိုင်းနိုင်ဖို့အတွက် ရှင်မွေ့ မေးတော့ ဘိုးဘိုး ခေါင်းခါပြသည်။

“ရပြီ၊ လုံမ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ချေတော့”

သူ ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်၏။

မကြာမတင်လေး၌ပင် ရှင်မွေ့ နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်ထဲ ရောက်သွားတော့မည်။ သူ ပြန်သည်အထိ ရှင်မွေ့ ထွက်လာရာအကြောင်းမမြင်။

ရှင်မွေ့က ဦးပြည်စိုး လှမ်းခေါ်မှ လာသည်မဟုတ်ပါလား။

ရှင်မွေ့ကို သူ ထပ်ကြည့်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကြည့်ဖြစ်။

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီး မှတ်သောက်မေမိသည်။

ရင်တွင် ပင်ပန်းလိုက်ရပါဘိ မိန်းကလေးရယ်။ ခြတ်နိုးရလေသမျှ အချိန်ခါ မသင့်သေးဟု ထင်နေရသည့်ကာလ၌ သိုသိပ်ခံစားနေရသည်က ပင်ပန်းလှပါသည့် ရှင်မွေ့ရယ်။

ရှင်မွေ့ကို တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဘဦးပြည်စိုး ခေါ်၍ ဆောင်းတီးပြခိုင်း၊ ပတ်ပျိုး ဘောလည်တို့ကို ဆိုပြခိုင်းသည့်နေ့မျိုးဆိုလျှင် အပြန်ခရီးအထိ ကြည်နူးရိပ်သည် ငြိမ်းအေးစွာ နေ၍ပါလာရသည်ချည်း။

“မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းကို မလာနဲ့တော့ မောင်ရင်၊ ညနေဘက် လာခဲ့ပေါ့”

သူ အဘ ဦးပြည်စိုးကို တစ်ချက်မော့ကြည့်မိ၏။

“အဘတို့ ... မနက်ဖြန် မနက်ပိုင်းမှာ အင်းလှည့်ကန်ဟိုတယ်က မင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲ တစ်ခုကို သွားစရာရှိနေတယ်”

သူ တစ်ချက် တွေ့ခနဲဖြစ်၏။

သူ ရှင်မွေ့ကို လူအများရှေ့တွင် စောင်းတီးသီချင်းဆိုနေရတာမျိုးကို မကြည့်မြင်ရက်နိုင်သလို ခံစားနေရတာကြာပြီ။

ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် သူ မည်သို့တားပိုင်ခွင့်ရှိပါ့မည်နည်း။

သူ အတန်ကြာ ငြိမ်၍ စဉ်းစားသည်။

“ဘယ်အချိန်လောက် သွားရမှာလဲ အဘ”

သူ တည်ငြိမ်စွာပင် ခပ်အေးအေးမေးသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လို ခံစားနေရသည်ဆိုတာကို အဘပင် ရိပ်မိဟန်မတူ။

“မနက်ရှစ်နာရီ ဟိုကို အရောက်သွားရမှာ၊ သူတို့ အင်းသတို့သမီးဘက်က အဘတို့ကို ခေါ်တာဆိုတော့ အဲဒီအိမ်ကကား လာကြိုပေးမယ်ပြောတယ်၊ အဘတို့ ဒီအိမ်ကစောင့်ရပါပဲ”

သူ တစ်ချက်ငြိမ်နေ၏။

ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော့်အိမ်ကကားနဲ့ပဲ သွားပါ အဘ၊ မနက်ဖြန်မနက်ခုနစ်နာရီအရောက် ဒီကို အိမ်က ကားလွှတ်လိုက်ပါမယ်”

သူ့အပြောကြောင့် အဘ ဦးပြည်စိုး ခေတ္တမှင်တက်မိသွား၏။

ပြီးမှ ...

“အို ... ဒုက္ခရှာလို့ကွယ်၊ ဟိုက ကားလာကြိုမှာပဲ မဟုတ်လား၊ နေပါစေ မောင်ရင်”

“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ အဘတို့မြေးအဘိုး အဲဒီကို သွားတဲ့အခါမှာ သူများကားကို စီးမသွားစေချင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ...”

သူ စကားမဆက်ဖြစ်ဘဲ ခေတ္တ တန့်သွားသည်။

အဘတို့ သိမ်ငယ်နေမှာစိုးလို့ဟု ဖွင့်ပြောလိုက်ရမှာ စိတ်ထဲမကောင်း။

ဖိတ်ကြားသူ၏ကားဖြင့် တစ်နည်းဆိုရလျှင် အလုပ်ရှင်၏ကား။

ဟုတ်သည်။

သီချင်းလာဆိုပေးရန် ခေါ်သူတိုင်းသည် ရှင်မွေ့၏ အလုပ်ရှင် ဖြစ်သွားရသည်ပဲလေ။

အလုပ်ရှင်၏ကားဖြင့် ရှင်မွေ့သွားရမည်။ အပြန်ခရီးကျလျှင်တော့ ...

စောင်းကောက်ကြီးနှင့်မို့ မိမိ အစီအစဉ်ဖြင့်လည်း ပြန်နိုင်။ စောင်းကိုပိုက်၍ အငှားကားတွေ ဘတ်စ်ကားတွေ ခုခံ၍မှ မဖြစ်ချေဘဲလေ။

သို့ဆိုလျှင် မင်္ဂလာပွဲကိစ္စ ပြီးသည်အထိ ရှင်မွေ့တို့ ဆောင့်ကြရရှာမည်သာ။

ကြိုစဉ်တုန်းကတော့ ကြိုခဲ့ပေမယ့် ပြန်ပို့ဖို့ကျတော့ အလေးအနက်ထား၍ ဂရုတစိုက် ရှိချင်မှရှိတော့မည်။

ပို့သည်ပဲထား။ တစ်ဖက်သားက လိုလိုချင်ချင် ဆော့နာပါပါဖြင့် ပို့ပေးချင်အောင် မျက်နှာလေး ထချိုချိုဖြင့် နှင်မွှေခမျာ နေပြရရှာမည်သာ။

သူချစ်သော ရှင်မွေ။ သူလေးစားသော အဘတို့ကို မသိမိငယ်စေချင်တာ သူ့ရင်တွင်းမှ စေတနာပါ။

“အသွားအတွက်ရော၊ အပြန်အတွက်ရော ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးများ အဆင်ပြေမလားလို့ပါ အဘ၊ ကျွန်တော် ကားလွှတ်လိုက်ပါ့မယ်”

သူ့ကို အတန်ကြာ အဘ ဦးပြည်စိုး စိုက်ကြည့်နေတာ သူ သိသည်။ ရေနွေးကြမ်းကို ခေါင်းငုံ့နေပေမယ့် အဘ၏အရိပ်ကို သူ မြင်နေရသည်ပဲလေ။

“ဟိုက လာကြိုမှာ မောင်ရင်”

“လိပ်စာရှိတယ် မဟုတ်လား အဘ၊ ဟို ဖိတ်စာပေါ့”

“အလုပ်အပ်သူတွေကတော့ အများအားဖြင့် ဖိတ်စာပါပေးသွားကြတာမို့ အဲဒီထဲမှာတော့ရှိတယ်”

ပြောပြီး ဦးပြည်စိုး အိမ်နောက်ဘက်လှည့်၍ ...

“လုံမ မနက်ဖြန်သွားရမယ့် မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ ယူခဲ့စမ်းကွယ်”

ဒုတိယအကြိမ် လမင်းသာချေ၏။

ခန်းဆီးစလေးဘေးသို့ တိမ်းလျက် ခန်းကူးတံခါးတွင် သူ၏နှလုံးသားလမင်းလေး သာလာရပါချေပြီတည်း။

ပန်းပုသူစာလေးနယ် ပျောင်းနွဲ့နန်းဆန်လွန်းပါသည် မိန်းကလေးကို သူ မြတ်နိုးစွာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ချင်လှပါပြီ။

“အဘိုးကိုပေး၊ အင်း ... ဒီလိပ်စာပဲ မောင်ရင်”

ရှင်မွေထံမှ ဖိတ်စာကတ်ကို ဦးပြည်စိုး ယူပြီး သူ့လက်ထဲ ကမ်းပေးသည်။

စာအိတ်ဖြူကြီးထဲမှ မောင်းကြွဖိတ်စာကို သူ ကြည့်

၏။ နောက် ပြန်မပေးတော့။

“အဲဒီလိပ်စာအတိုင်း ဒီက အပြန်မှာ ကျွန်တော် သွားပြောလိုက်ပါမယ် အဘ၊ မနက်ဖြန် လာမကြိုဖို့ပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို အဘ ခင်မင်တယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျွန်တော် လာကြိုမယ့်ကိစ္စကို လက်ခံစေချင်ပါတယ် ...

“အဘရော ... ရှင်မွေရော သွားလာရေး အဆင်ပြေစေချင်လွန်းလို့ပါ၊ အဲဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် ကူညီဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်လို့ မှတ်ထင်ယုံကြည်မိပါတယ် အဘ”

အဘ ဦးပြည်စိုး သူ့မျက်နှာကို အတန်ကြာကြည့်၏

နောက်မှ ...

“ကောင်းပြီလေ ... လာကြိုပေါ့၊ မောင်ရင်ဒရိုင်ဘာ မောင်ခင်မောင်နဲ့ပဲ လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွယ်”

သူ့ကိုယ်တိုင် ကားတွင်းမှာ ပါလာမှာကိုတော့

အဘဦးပြည်စိုး အားနာဟန်တူ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒုက္ခိတအမို့ ကားမမောင်းနိုင်။ ဒရိုင်ဘာကိုသာ အမြဲအားကိုးနေရသည့် ခြစ်ကို အဘ ဦးပြည်စိုး သိသည်။

ခင်မောင်၏ဘေးတွင် သူပါ လိုက်ပါပို့ဆောင်ဖို့ မိမိပါတည်း လိုက်ပါလာမှာကို အဘဦးပြည်စိုး အားနာစိတ်ဖြင့် ခြားခွင်းဆိုတာကိုတော့ သူ နားလည်ပါသည်။

“မနက်ဖြန် ညနောက်ကို ဒီကိုလာရမယ့်ကိစ္စကို ကြိုတင်ပြီး မသိထားတာမို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက် စီစဉ်ထားခဲ့

ပြီးသား ဖြစ်နေတယ် အဘ၊ မနက်ဖြန်ညနေ ပျက်ကွက် ခွင့်ပြုပေးပါ အဘ”

နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကုမ္ပဏီ၌ အလုပ် ကိစ္စ သူ့ဝန်ထမ်းတွေနှင့် ဆွေးနွေးကြရမည့်ကိစ္စက ရှိနေသည်။

အစည်းအဝေးသဘောမျိုးမဟုတ်။ တရင်းတနှီးဖြင့် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းအတွက် ဆွေးနွေးကြ အကြံပေးကြနှင့် လိုအပ်လာမည့် စည်းစနစ်များကို ဖြည့်ဆည်းကြနှင့် ပြုလုပ်ရမည့် ဆွေးနွေးပွဲသဘောမျိုးပါ။

ထိုအစီအစဉ်ကိုတော့ သူ ဖျက်၍မဖြစ်။ ဒါကြောင့် သူ တစ်ရက်ပျက်ကွက်ခွင့်ကို တောင်းရခြင်းပါ။

“ကောင်းပြီလေ မနက်ဖြန်တော့ မလာနဲ့တော့ပေါ့၊ မနက် ဘက်ကျတော့လည်း အဘနဲ့ မြေးက အလုပ်ကိစ္စပေါ်လာ ရတာကိုး”

သူ ဖြည်းဖြည်းထရပ်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ အဘ၊ မနက်ဖြန် အဘတို့ထံ လာကြိုဖို့ရယ်၊ ပြန်ချိန်အထိ စောင့်နေဖို့ရယ်၊ ခင်မောင်ထံ ကျွန်တော် မှာထားပါ့မယ်”

သူ နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့ပါ၏။

ပန်းခင်းများဘေးမှ လမ်းလျှောက်ပန်းရံလေးများ ရထားသော လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း သူ လျှောက်လာခိုက် သူ့ ပထမဆုံး ဤနေရာလေးကို ရောက်ခဲ့ရသည့် နံနက်ခင်းလေး ပြန်၍ အမှတ်ရမိ၏။

စံပယ်ပန်းလေးများ သီကုံးထည့်ထားပါသည့် ပန်း စင်ပန်းလေး ဘေးတွင်ကျထားလျက် စောင်းကိုပိုက်ကာ စောင်း ချီနေပါသည့် ရှင်မွေ။

သူ့နှလုံးသားကို ပိုင်စိုးလွန်းပါသည့် ရှင်မွေ။ ထိုနေ့က မြင်ကွင်းသည် ယခုတိုင် နှလုံးအိမ်တွင်

နေ၏။

နောင်တွင်လည်း စွဲနစ်နေမည်သာ။

မြတ်နိုးလိုက်ရတာ ရှင်မွေ့ရယ်။

အင်းလျားကန်ဟိုတယ်သို့ ရှင်မွေ့တို့မြေးအသိုက်
မင်္ဂလာစည်ခံပွဲ ဖျော်ဖြေမှုသွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်ပတ်အကြာတွင်
သူ၏ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးသို့ အဘဦးပြည်စိုးနှင့် ရှင်မွေ့ စတင်ရောက်
ရှိခဲ့ရပါ၏။

သူ၏မွေးနေ့အတွက်ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ ဖိတ်
ကြားခဲ့ခြင်းပါ။

စင်စစ်တော့ သူ့မွေးနေ့အစစ်အမှန်မဟုတ်တာကို
သူတစ်ယောက်တည်းသာ သိသည်လေ။

ဘယ်တုန်းမှလဲ မွေးနေ့ဟူ၍ ဟုတ်တိပတ်တိ လုပ်
ဖူးတာ မရှိ၍ ပန်းရုပ်ရှိ အလုပ်သမားများပင် သူ မွေးနေ့ကို
ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ဟူ၍ သိခဲ့ကြရတာမဟုတ်။

တကယ်တော့ သူ့မွေးနေ့ရောက်ဖို့ဆိုတာ လပေါင်း
များစွာ လိုနေသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မွေးနေ့ကို အချိန်စောင့်
ကျင်းပဖို့ကိစ္စက ဖြစ်နေပြီ။

ရှင်မွေ့နှင့် အဘဦးပြည်စိုးကို ပန်းရုပ်သို့ ခေါ်ယူဖို့
ကောင်းဆုံးအကြောင်းပြစရာကိစ္စမှာ မွေးနေ့ပွဲမို့ ဖိတ်ကြားသည်
သော အချက်ပင်ဖြစ်ချေသည်ပဲ။

နံနက်ခင်း နေခြည်နုနုဖြာလာချိန်တွင် ခင်မောင်ကို
အဖေ့အဘဦးပြည်စိုးနှင့် ရှင်မွေ့ကို အကြံလွှတ်လိုက်ရပါ၏။

မနေ့ကတည်းကတော့ သူ မွေးနေ့ပွဲအတွက် ဖိတ်
ကြားစကားကို ပြောကြားခဲ့ပြီးပြီ။

“ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ အဘနဲ့ ရှင်မွေ့ စောင်းတီးပြီး
မေတ္တာရွှေစောင်းကို ဆိုပေးဖို့တော့ တောင်းပန်ပါရစေ”

ဟူသော စကားကိုလည်း ကြိုတင်ခွင့်ပန်တောင်းဆို
ခဲ့ပြီးပြီ။

“မောင်နေမောင် မွေးနေ့ပွဲမို့ အဘတို့ မလာစရာမရှိပါဘူး
ကွယ်”

ဟူ၍ အဘကလည်း လိုလိုလားလား လက်ခံခဲ့ပါ
သည်။

သူ့စိတ်ထား ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်တာကို ဦးပြည်စိုး
ကလည်းလည်းသိသည်ပဲလေ။ လူရိုးလူကောင်းအဖြစ် နေမောင်ကို

ဦးပြည်စိုး နှစ်သက်သဘောကျသည်မှာလည်း အမှန်။
ခင်မောင်နှင့် အကြံလွှတ်လိုက်ပြီးသည့်နောက် သူ

နှီးခြံထဲဆင်း၍ မျှော်နေမိသည်။
ကားလေး ခြံဝင်းတွင်းသို့ ချိုးကျွေ့ဝင်လာသည်နှင့်

အတူ ပန်းခြံတွင်းမှ လျှောက်လာကာ ခရီးဦးကြိုပြပါ၏။

အဖြူရောင်စတစ်ကော်လာ ရုပ်အင်္ကျီ၊ အညိုခွက်
အနက်ဖောက်ထားသည့် ကချင်ပုဆိုးခိုင်းခိုင်းကို ဝတ်ထားသည့်
သူ့အသွင်က တည်ငြိမ်မှုကသော အပြင်အဆင်နှင့်ပါ။

အမိုးနီနီ၊ အုတ်နီနီဖြင့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ
မြင့်မြင့်မားမားကြီးက အမိုးမတ်စောက်စောက်ဖြင့် ထူထည်ကြီး
ကြီး၊ ရှေးဆန်ဆန်ပုံစံမျိုးဖြင့် ခုံခုံထည်ထည်ရှိလှသည်မှာ အမှန်

ပန်းမျိုးစုံစွာ ဥယျာဉ်မျိုး၏ အပြုအစုဖြင့် စိတ်ထူ
တရစိုက်ပျိုးထားသည့် ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးကလည်း လှလှိုက်ပါဘိ
ပွင့်လွှာဖြူသေးသေးနှင့် ခရမ်းသွေးလေးများရှိသည့်

ခြံစည်းရိုးပင် ရွက်စိမ်းလေးများကလည်း စေ့သိပ်ဝတ်ပုံစုံစွာ
ဥယျာဉ်၏ဘေးမှ လမ်းသွယ်တစ်လျှောက် ရှိနေ၏။

ခြံစည်းရိုးပင်များကို ညီညာတိရိစ္ဆာ ဖြတ်တောက်
ဘေးတစ်လျှောက်ကိုလည်း တိတိရီရီ တညီတညာ ပန်းညှပ်က
ကြေးဖြင့် ဖြတ်ထားသည်မို့ ရွက်နုစိမ်းစိမ်းဖြင့် အမြင်အေးစေသည်။
ခြံစည်းရိုးသီး ဝါဝါလေးများ အခိုင်လိုက် လှပစွာ သီးနေကြ
ကို မြင်ရသေး၏။ အဝါရောင်ဆိုခြင်းထက် လိမ္မော်သီးခွံရောင်
ဟု ဆိုက ပိုမှန်၏။

“သိပ်လှတဲ့ ခြံကြီးပါလား”

ဟု ရှင်မွေ့ တွေးမိရင်း တစ်ဆက်တည်း သတိထု
ဖြစ်လိုက်ရသည်က သင်္ဃေမြိုင်ခြံကြီးကိုပါ။ သင်္ဃေမြိုင်ခြံကြီး
ရှင်မွေ့ အတိတ်တုန်းဆီက ရောက်ခဲ့ရစဉ်ခိုက် ဤသို့ထင်
ခြံကြီးက လှလိုက်တာဟု တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးသည်ပဲလေ။

“ဟိုဘက်မှာမြင်နေရတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေ၊ ပန်းခင်း
တွေ ဒီလိုပဲ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ၊ တစ်ပုံစံတည်း မတူနိုင်ပေမယ့်
အဲဒီလို တခမ်းတနားရှိအောင် စီမံထားတာချင်းကတော့
အတူတူပါပဲလေ”

ရှင်မွေ့ တွေးမိရင်းမှ မျက်ရည်ဝဲခနဲ ဖြစ်ချင်၏။
ရင်ထဲတွင် သတိတရဆိုတာထက် တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်လာရသည်
က ဇော်မွန်။ အစ်ကိုလေးဇော်မွန်။

“အစ်ကိုလေးရယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုလေးရဲ့ စိတ်
ရင်းဖြူဖြူလေးကို အမြဲသတိရ စိတ်ထိခိုက်နေမိရတယ်ဆို
တာ ရှိလေရာဘဝရှိရာဘဝက အစ်ကိုလေး ယုံစေချင်ပါ
တယ်ရှင်”

ရှင်မွေ့ ကြေကြေကွဲကွဲ တွေးနေမိရာမှ မျက်ရည်
ဆို ပြန်သိမ်းသည်။ အရမ်းချမ်းသာကြွယ်ဝသူတို့၏ အရိပ်ကို
ရှင်မွေ့ မသွားချင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဝင်ထည်ထည်နှင့် လူချမ်းသာတို့၏
အရိပ်ကို မြင်ရတိုင်း၊ လူချမ်းသာတို့၏ အရိပ်ကို ရောက်ရလေ
ဆိုင်း ရှင်မွေ့စိတ်ထဲမှာ သင်္ဃေမြိုင်ခြံကြီးကို အမှတ်ထင်ထင် ပြန်
ပြန်ဖြစ်လာရတတ်သည်မို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ယခု ပန်းရက်ခြံကျယ်ကြီးက သင်္ဃေမြိုင်ထက်
တူညီ၊ ပို၍ အဟန့်ကြီးကာ ပန်းမျိုးတွေလည်း ပိုနုနုကတော့
အမှန်ပါ။

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး ရိပ်ခနဲ ညှိုးနွမ်းတော့တာ။

အချိန်မီ ပြန်၍ ထိန်းထားလိုက်တာ။

အားလုံးကို အမိအရမည်ဖြစ်အောင် မြင်ရလိုက်ရသည်။
က နေမောင်ပါ။ သူ့ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်။ ဤပန်းရုံကို ရောက်
ရောက်ချင်း ရှင်မွေ့ ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးခနဲကြည့်ပြီးသည့်နောက်
မျက်နှာလေး ရိပ်ခနဲ ညှိုးသွားသည်မဟုတ်ပါလား။

ရှင်မွေ့ ဘာများ မနှစ်မသက်ဖြစ်သွားရပါလိမ့်။
ဒါမှမဟုတ် သူ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုကို မြင်တွေ့ရခိုက် အားငယ်
စိတ်များဖြစ်ကာ ညှိုးသိမ်သည်အတွေးများ ဝင်သွားလေသည်လား။
ချမ်းသာလွန်းသူတို့၏ အရိပ်ကို ရောက်ကြသည့်
သာမန်အလွှာအဆင့်မှ လူအတော်များများသည် မိမိ၏ ဘဝနှင့်
နှိုင်းယှဉ်မိကာ အလိုလို သိပ်ငယ်သွားရသည့် အားငယ်စိတ်ဖြစ်
ဖြစ်ရတတ်သည်ပဲလေ။

“ကြွပါ အဘ၊ လာလေ ရှင်မွေ့။”

သူ ငြိမ်းချမ်းစွာဖြိုး၍ ရှင်မွေ့ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း
ခေါ်သည်။ တရိတသေ အဘကို အလေးထား၍ အဘ ဘေး
သူ လျှောက်သည်။

တုတ်ကောက်ကို အားပြုရပါသည့် သူ့ကို အဘက
ညာ၍ မှန်မှန်ပင်လျှောက်၏။ အဘဘေးတွင် ရှင်မွေ့ပါလာသည့်
မို့ ဤအကြိမ်တွင်တော့ သူ တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီးပြရင်း ...

“ရှင်မွေ့ရော အဘရော ခုလို လာကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟု ပြောမိသည်။ ရှင်မွေ့ မျက်ဝန်း ရွန်းလဲ့လဲ့သည်
သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲ ရောက်၏။ ရွန်းစက်စက် မျက်ဝန်း၏အထက်မှာ

တောင်ထူခက်ခက်သည် တစ်ဆက်တည်း ရိပ်ခနဲ မေးကျ
ပြန်၏။

မျက်လွှာချလိုက်သည်ကပင် လှနေနိုင်ရက်လွန်းပါ
သည်ကား။

“ဧည့်သည်တွေ ဘယ်သူမှ မရောက်ကြသေးဘူး ထင်ပါ
ရဲ့”

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ အဘ ဦးပြည်စိုး ပြောပြီး
ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ဆိုဖာထက်တွင် ထိုင်သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆို
အကြီးက ကတ္တီပါမိုအုံး နီညိုရောင်ကြီးများဖြင့် အစက်နူးညံ့လွန်း
သူပါချေ၏။

အဘ ဦးပြည်စိုး၏ အကြည့်က ဧည့်ခန်းရှိ တမြတ်
ခန်းဖြင့် မှန်ရိုးကေစ်ထက်တွင် ရှိနေပါသည် မှန်စီရွှေချ မြန်မာ
ဘင်းကောက်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ကြည့်နူးသွားရသည်အမှန်။
မောင်ဆိုသည် တပည့်သည် အမှန်ပင် တမြတ်တနီးဖြင့်
ဘင်းပညာကို သင်ကြားနေသည့်အဖြစ်။ ဤအတွက် အဘ
ကြည့်နူးသည်ပေါ့။

“ဧည့်သည်တွေက ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မှာလဲ
မောင်၊ အဘတို့ကတော့ မောင့်ကားလာကြိုတာနဲ့ ချက်
ချင်းလိုက်လာခဲ့ကြတာ၊ အချိန်စောနေတာကိုး”

သူ့မူပိုင် အေးချမ်းသည့် အသွင်ဖြင့်ပင် အဘကို
ခိုတသေဖြေသည်။

“နောက်ထပ် ဘယ်ဧည့်သည်မှ လာစရာမရှိပါဘူး အဘ၊
ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ အဘရယ်၊ ရှင်မွေ့ ရယ်ကိုယ်တိုင်တော့

ပါ။ ကျွန်တော့်မွေးနေ့မှာ ကျွန်တော် လေးစားတန်ဖိုးထားတဲ့ သူတွေကိုပဲ ဖိတ်ကြားချင်လို့ပါ။”

ဦးပြည်စိုး တစ်ချက် စိုက်ခနဲ သူ့ကိုကြည့်၏။ အကဲခတ်သည့် အကြည့်မှန်း သူ နားလည်သည်။ အထူးညွှတ်သည့် အဖြစ် သီးသီးသန့်သန့် အဘတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တည်းကိုသာ ဖိတ်ကြားသည့်အတွက် အဘ မည်သို့ တွေးလေမည်လဲ။

အဘနှင့် ရှင်မွေ့ကို သူ တကယ့်ကို အလေးထားကြောင်း အဘ နားလည်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်သည်။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ အစ်ကိုကြီးရှင်”

မိလုံး လာပြောတော့ သူ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဘ ... ရှင်မွေ့ ထမင်းစားခန်းထဲ သွားကြရအောင် အဘ ကြပါခင်ဗျ”

ချယ်ရီသားတုတ်ကောက်နှင့် ကြမ်းဖြင့် ထိတွေ့သော မတိုးမကျယ်ပေါ်ထွက်နေပါ၏။ ရှင်မွေ့ ကိုကြီးနေမောင်၏ ခြေထောက်တွေကို မရည်ရွယ်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခြေထောက်တစ်ဖက်မသန်တော့သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် နှိမ့်ချသော အကြည့်မဟုတ်ပါ။ စာနာမိသော အကြည့်ပါ။ ကိုကြီး သနားပါတယ်ဟု တွေးမိရသည်။

ကိုကြီး စောင်းလာသင်သည့် နေ့များတွင်လည်း ဘိုးဘိုးမှာသည့်အတိုင်း ဘိုးဘိုးခေါ်မှ သွား၊ ဘိုးဘိုး စောင်းတီးနိုင်မှ တီးပြရပေမယ့် ကိုကြီး၏ တည်ကြည်အေးချမ်းသည့် နေ့ဟန် ပြောဟန်၊ ကြည့်ဟန်များကို ရှင်မွေ့ တလေးတစား ရှိခဲ့ရတာ အမှန်ပါ။

ကိုကြီးနှင့် တရင်းတနှီးကြီး မနေဖို့ ဘိုးဘိုး ပြောကာလည်း ကိုကြီးကို မယုံသင်္ကာစိတ်ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ လုပ်နည်းကမ်းအရ မြေးအပျိုရှိသည့်အိမ်မို့ ဘိုးဘိုး စီမံရခြင်းဆိုလည်း ရှင်မွေ့ သိထားပြီးသားပါ။

အရွယ်ကောင်းအချိန်တွင် ကိုကြီး ခုလို ဒုက္ခိတတစ် နှိမ့်နေရတာ ရှင်မွေ့ စိတ်မကောင်းပါ။

ကိုကြီး၏ ခြေထောက်လေးတွေကို ရှင်မွေ့ ကြည့်မိသည်။ အရိပ်မှာနေ ငြိမ်းငြိမ်းလှုပ်ကိုင်စားသောက်လျက် ကြွယ်ဝသောလွန်းရသူမို့ထင် ခြေထောက်က ဖြူနုသန့်စင်နေသည်။

သည်းလေးတွေကအစ တိတိရိရိ ညှပ်ထားလျက် ပန်းရောင်နေ၏။ ဪ ... ချမ်းသာလွန်းကြရသူတွေပဲလေ။

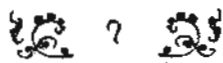
ရွှေရည်ရွှေခက်များ ယှက်ဖြာထားပါသည့် ခန်းဆီးထမင်းစားခန်းသို့ ကူးသည့် တံခါးတွင် တံခါးပြည့်တပ်ဆင်ထားသည်။

တံခါးကျယ်ကျယ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် အပြည့်ချထားပါသည့် ရွှေရည်ခက် ခန်းဆီး၏တစ်ဖက်ဆီမှ ထမင်းစားပွဲကို ပန်းရောင်မီးဆိုင် အလင်းရောင်ဖြင့် လှမ်းမြင်နေရပါ၏။

တကယ့်ကို ဂရုတစိုက် စီမံထားခြင်းပါလားဆိုတာ ဦးပြည်စိုးရော ရှင်မွေ့ပါ နားလည်လိုက်ရပါချေပြီတည်း။

သူကိုယ်တိုင် ခန်းဆီးစကို သိမ်းဖယ်ပေးလျက် ရှင်မွေ့ကို အခန်းတွင်းသို့ ဝင်စေသည်။

အရေးတယူ ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လွန်းပါသည့် သူ့အမှုကြောင့် အဘ ဦးပြည်စိုး၏ နှုတ်ခမ်းတွင် အပြီးရိပ်ပေါ်လာသော ဦးပြည်စိုးတို့အပေါ် တကယ့်ကို ထန်ဖိုးထားသော အရေးတယူရှိတာကို ဦးပြည်စိုး ပို၍ နားလည်လာရသည်။ ရှင်မွေ့မှာ ဂရုစိုက်ခံရလွန်းသည့် ဧည့်သည်အဖြစ် ယခုလိုရှိနေတာကို မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်ဖြင့် အနေရခက်နေအမှန်ပါ။

ဟင်းအမည်စုံစွာ မြန်မာထမင်းဟင်း စုံစေလွန်းဖြင့် ချက်ထားပါသည့် ထမင်းဝိုင်း။

အုန်းထမင်း၊ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ကြက်သား၊ ငါးသား၊ ဘာလချောင်ကြော်၊ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ အစပ်အဟပ်တည့်သည့်အစား ပြီး ... အချိုစာကြိုက်လျှင် စားနိုင်ဖို့ အစိမ်းကြော်တောက်တောက်ကြော်နှင့် ချိုချဉ်ကြော်၊ ဂဏန်းပေါင်း၊ ပုစွန်ကြီးချက်နှင့် ဟင်းခွက်တွေ ပြည့်နေသည်။ ကြိုက်သည့်ဟင်းခွဲခပ်စားရုံသာ။

လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါရစေ

၆၉

စပါကလင်ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်ကလည်း အဆင်သင့်။

သူတို့အားလုံး ထမင်းပွဲတွင် ထိုင်မိသည်နှင့် မိလုံး

စပါကလင်ကို ဖန်ခွက်ထဲ လာလောင်းထည့်ပေးသည်။

“စားပါ အဘ၊ ရှင်မွေ့လည်း စားနော်”

ဧည့်ဝတ်စကားကို သူ သိပ်မပြောတတ်။ ဦးပြည်စိုး

ရှင်မွေ့ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေ ခူးခပ်ထည့်ပေးသည်။

“ရပါတယ် မောင်၊ အဘ ထည့်စားပါမယ်၊ ဟင်းတွေ

များလှပါပြီ”

ဦးပြည်စိုး လက်တကာကာနှင့် ပြောယူရသည်အထိ

သူ့ ပန်းကန်ထဲမှာ မောက်ပြည့်ကုန်ရသည်။ ထမင်းစားမြိန်

သည့်ကတော့ အမှန်။

ရှင်မွေ့မှာ တခမ်းတနားပြုစုတာ စားနေရသည်မို့

တတ်။ ထမင်းသုံးလေးလုတ်ဝင်ပြီးကတည်းက ဗိုက်က

သလို ဖြစ်သွားရသည်။

ဦးပြည်စိုးကတော့ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်စားပါ၏။

စေတနာနှင့်ကျွေးသည့် ထမင်းပွဲမှန်း သိသည်မို့လည်း

မြိန်မြိန်ကြီးစားလိုက်ခြင်းပါ။

“ကဲ ... လုံမ ညည်းအစ်ကိုအတွက် ယူလာတဲ့ မွေးနေ့

သက်ဆောင်ပေးလိုက်လေ”

စားသောက်ပြီးကြတော့ အဘဦးပြည်စိုး ပြောလာ

သူ အားနာတကြီးဖြင့် ...

“ဘာ ... အဘရာ အားနာစရာ”

“ချစ်ခင်မှုနဲ့ ဆုံကြ၊ ခုလိုတွေကြရတဲ့ ဒီပွဲမျိုးမှာ အဘတက မေတ္တာနဲ့ပေးတဲ့လက်ဆောင်ပါ မောင်၊ သိပ်အတန်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အေးမြမွေးပျံ့တဲ့သဘောလန်းဆန်းတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါ ...

“မြေက မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်တယ်ဆိုတာ မြေးတတ်နိုင်သလိုပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကို မောင်နှစ်ယောက်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်”

သူ ဘာမျှ မပြောသာတော့။ ရှင်မွေ့ကိုယ်တိုင်ပေးလိုပါသည့် လက်ဆောင်ဟုဆိုချေသည်။ အဘကလည်း လိုစရာ ဆန္ဒရှိနေသည်။

ပြီး ချစ်ခင်မှုနှင့် ဆုံကြရသည့်ပွဲအဖြစ် အဘဤနေ့ကို ရည်ညွှန်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ရှင်မွေ့ ထမင်းစားခန်းတွင်းမှ ခပ်ယိုယို ထွက်လာသည်။

“မောင်ခင်မောင် လာကြိုတော့ ကားထဲမှာပဲ ချန်ထားခဲ့၊ ခု ... ကားထဲက သွားယူလာမှာ”

ဒါကြောင့် အဘနှင့် ရှင်မွေ့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြစဉ်က ဘာမျှ ပါမလာခဲ့ကြခြင်းပါ။ ရှင်မွေ့ကားထဲမှာထားရစ်ခဲ့သည်တဲ့။

ခန်းဆီးစလေး လှုပ်လာသည်။
သူ တံခါးဝသို့ ခေါင်းငုံ့ကြည့်မိသည်။
အို ... လှလိုက်ပါတိ ရှင်မွေ့ရယ်။

သူ ဟန်မဆောင်လိုက်နိုင်။ ပေးခနဲ မျက်တောင်ခေတ် ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ အသွေးစုံသော နှင်းဆီပွင့်များ၊ ဖြူလွလွနင်းယန်းခိုင်များကို လှပစွာ ပန်းစည်းအဖြစ် စည်းနှောင်ထား၊ စါသည်ပန်းများကို ပိုက်ထားပါသည့် ရှင်မွေ့ ...။ အဝါနုရောင် ဦးသားဝတ်စုံလေးနှင့် လှလွန်းပါသည့် ရှင်မွေ့သည် ပန်းစည်းလေးနှင့် နွဲ့နှောင်းနန်းဆန်စွာ ရွှေရည်သွေးဇာခန်းဆီးကို နောက်ခံပြုလျက် ပန်းချီဆန်စွာ ရှိနေပါချေပြီ။

စောစောပိုင်းလေးကမှ ရှင်မွေ့ လက်ဖျားလေးနှင့် ဆီမ်းဖယ်ဝင်ရောက်လာသည်မို့ ဇာခန်းဆီး ရွှေရည်ခက်တို့က ရှင်မွေ့ကျောပြင်နုနုနောက်ဝယ် လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ရှိနေဆဲ။

ဘာလို့များ ဒီလောက် လှနိုင်ရက်ရပါသလဲ ရှင်မွေ့ရယ်။ ဘာလို့များ ဒီလောက်ထိ ညှို့ဝင်နိုင်စွမ်းရပါသလဲ မိန်းကလေးရယ်။

သူ ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်မိသည်။ လောလောဆယ်အဘကို မေ့သွားလိုက်သည်နယ်ပါ။

ရှင်မွေ့မျက်နှာ ငွေဝန်းသော်တာကို မြတ်နိုးလွန်းစွာ ဆေးစိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

သူ ဖြည်းဖြည်း ရှင်မွေ့ထံ လျှောက်သွားမိသည်။ နီးနီးလှသည်နှင့်အမျှ နှင်းပန်းနှင့် နှင်းဆီရနံ့က ပို၍ နှင်းပျံ့လာသည်။ တကယ်တော့ သူ သူ့နှလုံးသားထဲသို့ သူ့နှလုံးခြင်း။

သူ ချစ်မြတ်နိုးရပါသော သူ့နှလုံးသား၏ သံသြမြဲသွားနေရခြင်းပါ။

www.burmeseclassic.com

လှပဖွေးဆွတ်သော နှင်းပန်းပွင့်များ၊ ဖွေးနုပါသည့် နှင်းဆီပွင့်များ အဝါနှင့် အနီသွေးပါသည့် နှင်းဆီခက်များ၊ ပန်းမရန်းရောင် နှင်းဆီပွင့်များ အားလုံးသောပန်းများသည် လှပမွှေးပျံ့စွာ ရှင်မွေ့၏နှလုံးသားနှင့် နီးကပ်စွာ ပွေ့ပိုက်တည်ရှိနေ၏။

ထိုပန်းစည်းကို သူ လှမ်းလင့်ယူရချိန်တွင် ရှင်မွေ့၏ နှလုံးသားကိုပါ သူ လှမ်းလင့်ပိုင်ဆိုင် ယူငင်လိုက်ခွင့် ရယူလိုက်ချင်ပါသည်။

ဪ... ပိုင်ဆိုင်ရယူလိုက်ချင်ပါသည် ရှင်မွေ့ရယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်မွေ့ရယ်”

သူ့အသံ အနည်းငယ် တုန်ခါနေမှန်း သူ သိနေသည်။ ရှင်မွေ့အနီးတွင် ရပ်လိုက်လျက် ရှင်မွေ့ လက်တွင်းမှ ပန်းစည်းကို မယူရသေးမီ မြတ်နိုးရပါသည့် မိန်းကလေးကို စီးမိုးရပ်သည့် အနေအထားဖြင့်ပင် ငဲ့စိုက်ငေးကြည့်မိသည်။

ပါးပြင်မှ အကြောမျှင်နုရိန်းရိန်းလေးများကို သူ အနီးကပ်မြင်နေရပါ၏။ ရွှေရည်လဲ့လဲ့ ဝင်းပါသည့် အသားဝါရွှေစင်သွန်းကို သူ လက်ဖျားလေးနှင့် အသာအယာ ဖွဖွညင်ညင် ထိလိုက်ချင်သည်။

သူ့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ ခြံတွင်းမှ ပန်းအလှလေးတွေကိုပဲ ဖဲကြိုးဝါလေးဖြင့် စုစည်းလျက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ယူလာပေးရှာပါသည့် ရှင်မွေ့ကို သနားမြတ်နိုးရစိတ်သည် သူ့ရင်ဝယ် တန့်ဆည်မရနိုင်အောင်ပါ။

“သိပ်လှတဲ့ပန်းတွေပါပဲ၊ ခုလို ပေးတဲ့အတွက် သိပ်ကျေးဇူးကင်ပါတယ် ရှင်မွေ့ရယ်”

သူ အေးချမ်းစွာပြုံး၍ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ရှင်မွေ့၏တွင်းမှ ပန်းစည်းကို ဖွဖွညင်ညင်ယူသည်။

အဘယ်မျှ မြတ်နိုးမိနေရပါစေ။

ရှင်မွေ့၏လက်ဖဝါးတော် နုနုကိုမျှ မထိမိစေရန် ရတုစိုက်ဖြင့် ပန်းစည်းကို ယူပါ၏။ သူ၏အချစ်သည် မိန်းကလေးကို မြင်မြတ်မှု မြတ်နိုးမှုကဲ့သို့ အချစ်အဖြစ် ရှိစေချင်သည်။

ရှင်မွေ့ သူ့ကို မဝံ့ဘဝံ့လေး မော့ကြည့်လာတော့သည်။ ငြိမ်းချမ်းစွာပဲ သူ ပြုံးပြသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ တစ်ခုတော့သိသည်။

သူ့ရင်ထဲမှ တန့်ဆယ်မရအောင် ဖိတ်ကျ ဝေလျှံနေရပါသည် ချစ်ရိပ်များစွာသည် သူ့မျက်ဝန်းရိပ်ဆီမှ ဖုံးကွယ်၍ ရှိနေလျက် ထိုအရိပ်မှ ချစ်ရည် ချစ်ငွေ့ကို ရှင်မွေ့လည်း မြင်နားလည်လိမ့်မည်ဟု ...။

ရှင်မွေ့ မျက်လွှာလေး ဖျတ်ခနဲချသွားတာ။ မျက်လွှာထဲ ထူထူအိအိလေးတွေ မှေးငိုက်သွားကြတာ။ မှေးမှေးယှက်ယှက် မျက်တောင်ထူထက်မှ မျက်ခွံသားနုနု၊ စိမ်းမောင်ခုံးသွယ်သွယ် မျက်ခုံး။

အားလုံး သူ့အပေါ်မှ စီးမိုးမြင်နေရသည်။ ထို့ပြင် နုနုဆီသွေး လျှမ်းသွားပါသည့် ပါးပြင်နုနု။

ဟုတ်သည်။ ရှင်မွေ့၏ ရွှေစင်သွေးပါးပြင်ဝယ်
ပန်းဆီရိပ်ရိပ် ခြေချေပြီပဲလေ။

ရှင်မွေ့ ရှက်ဟုန်ဟုန်လေး ဖြစ်နေရှာသည်ပုံလေး
ကို စွဲမက်မြတ်နိုးလွန်းစွာ သူ တစ်သက်တာလုံး ကြည့်နေလိုက်
ချင်ပါသည်။

“ဒါ ... ဒါက ဘိုးဘိုးပေးတဲ့ လက်ဆောင်”

ရှင်မွေ့ ခပ်တိုးတိုးပြောပြီး ကမ်းပေးသည်။ ပန်းစည်း
ကို ပိုက်ထားသည်မို့ ဘိုးဘိုး၏လက်ဆောင်ကို ချက်ချင်း မတွေ့
နိုင်ခဲ့ခြင်းပါ။ မဟာဂီတစာအုပ်။

ဘိုးဘိုးပေးသော မဟာဂီတစာအုပ်။

သူ ဘိုးဘိုးကို သတိရသွားသည်။ သူ အားနာတကြီး
ဖြစ်သွားရတာအမှန်။ အစဉ်တည်ငြိမ်မှုရှိစွာဖြင့် သူ ဟန်ဆောင်ထား
နိုင်ခဲ့သမျှ လောလောဆယ် သူ ဟန်မဆောင်လိုက်နိုင်ခဲ့။

ရှင်မွေ့ကို သူ တမြတ်တနိုးကြည့်မိ။ ပြောဆို
တာတွေ ဘိုးဘိုးလုပ်သူ အဘဦးပြည်စိုးများ ရိပ်မိသိရှိသွားခဲ့လေ
ပြီလား။

သူ အရမ်းအားနာသွားရသည်။ မျက်နှာမကောင်း
တစ်ချက်ငိုင်းသွားရသည်။ ပြီးမှ ... ပြန်ထိန်းယူရင်း ...

“အဘရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်အတွက် ကျေးဇူးတင်လှ
တယ် အဘ၊ စောင်းမညာသင်ကြားနေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်
မဟာဂီတစာအုပ်ဟာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ လက်ဆောင်
ပါ”

သူ အဘထံလျှောက်လာခဲ့ပြီး အဘအနီးသို့ ရောက်
တော့ ကရိုတသေပြောသည်။

အဘ ဦးပြည်စိုး၏ မျက်နှာက ဆေးချမ်းသောအပြုံး
နှင့်ပါ။

“အဘပေးတဲ့ လက်ဆောင်ကိုရော၊ လုံမပေးတဲ့ လက်
ဆောင်ကိုရော နှစ်သက်တန်ဖိုးထားတဲ့အတွက် အဘ
ဝမ်းသာပါတယ် မောင်ရယ်”

ရှင်မွေ့ ဘိုးဘိုးဘေးတွင် အညင်အသာ လာထိုင်
သည်။ သစ်သီးစုံပွဲကို လာချတော့ အဘ လက်ကံ၏။

“စားရတာတွေ များလှပါပြီ မောင်”

“ဒါပေမဲ့ သစ်သီးလောက်တော့ စားပါ အဘရယ်၊ ထမင်း
စားပြီးစားတာ ဆေးဘက်တောင်ဝင်ပါတယ်”

သူ တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြောတော့ အဘ ယူစားပါ
၏။

“လုံမ နည်းနည်းတော့စားလိုက်ဦး၊ အလှူရှင် ... အင်း...
မွေးနေ့ရှင် စိတ်ချမ်းသာအောင်”

ရှင်မွေ့ကို အဘပြောတော့ သူ့ရင်ထဲ ကျေနပ်သွား
၏။

“ကဲ ... အဘတို့ မေတ္တာရွှေစောင်း တီးကြဆိုကြတာပေါ့
ကွယ်”

မနေ့က သူ တောင်းဆိုခဲ့ပါသည်။ အဘ
မေ့ဘဲ ဖြည့်စွမ်းသည်မို့ သူ ဝမ်းသာရပါပြီ။ နောက်တွင် ထိုင်

၇၆

မဟူစွာ(လွိုင်ကော်)

မိကြကာ ကတ္တီပါကော်စောထက်တွင် ရှင်မွေ့ စောင်းကိုပိုက်၍ စောင်းကြိုးညှိသည်။

စောင်းက သူ့အိမ်ဧည့်ခန်းရှိ မှန်စီရွှေချစောင်း။

အဘ ဦးပြည်စိုးက စည်းနှင့်ဝါးကို ကိုင်သည်။

သူက ဘေးတွင်ထိုင်လျက် ပရိသတ်သက်သက်။

တစ်နည်း မွေးနေ့ရှင်။

ပုလဲသံစဉ်တီးလုံး ပေါ်လာ၏။

“နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း ... ရွှေစောင်းဟန်ချီ ... ဖော်စုံညီကြိုး မြူးသံကသာ ... ရွှေစောင်းသံကသာ ပျောင်းနွဲ့နွဲ့...ထံကျာ လဲလဲငယ်ညံစာ ... တျောတေးတျော ... မနောမွေ့မွေ့ စောမြေ့မြေ့ ပတ္တနာ၊ သာယာငြိမ်ညောင်းစွာ ... ရတနာရွှေ စောင်းမှာ ... လှစ်ခါခြွေကြောင်း ... မေတ္တာရွှေစောင်း ခေါ်တွင်စေရာ...”

သူ ... သူ့ရှင် တသိမ့်သိမ့် ခုန်ရပါချေပြီ။ သူ ... ရှင်မွေ့ကို စတွေ့စဉ်က ကြားခဲ့ရပါလေသည် မေတ္တာရွှေစောင်း။

ယခု ... အနီးတကပ်ကြားနေရပြီ။ ဪ ... မြတ် နိုးရပါလေသော မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတော် ရွှန်းမြဲမြဲကို ငေး ကြည့်လျက် သူ ကြားနေရပါချေပြီတည်း။

“အသည်းလွှာကို မြင့်ထာဝစဉ်ကြိုးတပ်လိုဆင် ... ပိုးချည် ဝါမကူလေဘဲ အရိုးကိုတဲ့ မတည်ခွေကာ၊ မြည်ရှာလေ ရွှေစောင်း ... ဘာကိုလိုလို့ တောင်းတာ တောင်းတာ ... သစ္စာရေလောင်းကာ ဪ ... မေတ္တာရွှေစောင်းရာ ...”

စောင်းသံနွဲ့နွဲ့နှင့် ချိုနွဲ့သော်လည်း ဆွေးရိပ်လွှမ်းပါ သည့် ရှင်မွေ့၏ တေးသံက တိတ်ဆိတ်နေသော ဧည့်ခန်းဆောင် ဝယ် မတိုးမကျယ် လွင့်ဝဲလျက်ရှိသည်။

မိလုံးပင် ထမင်းစားခန်းမှ ခန်းဆီလေး လှစ်ဟကာ တမေ့တမော ငေးစိုက်နားထောင်နေမိပါ၏။

မိလုံးကိုယ်တိုင်ပင် ရင်ထဲ လွှမ်းဆွေးကျသွားရသလို ဘာမှန်းမသိ တလွမ်းဆွေးဆွေးကြီး ဖြစ်သားရပါ၏။

ချောလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေးဟုလည်း မိလုံး ရှင်မွေ့ကိုကြည့်ရင်း တွေးနေမိသည်။

“ပဉ္စသိခံ တိမ်ညိုလာနန်းပေါ်က မှန်းဆလို့ မျှော်ကာ ... စောင်းတော်သံကသာ ... ပဉ္စသိခံတိမ်ညိုလာ နန်းပေါ်က ... မှန်းဆလို့မျှော်ကာ ... စောင်းတော်သံကသာ ...”

စောင်းသံနှင့် တေးသံက လွမ်းဆွတ်ဆွတ်ကျင်လျက် ပေါ်နေဆဲ။

သူ ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာတော်နုနုဖူးကို ငေးကြည့် လျက်မှ ရင်ထဲ၌ ထင်ခနဲဖြစ်၏။

ရှင်မွေ့၏မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည်များ ဥနေချေ သည်လားလေ။

ရှင်မွေ့၏ မျက်ဝန်းလေးများမှာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတ ချိပ်များ ရိုဝေမှိုင်းညှို့စွာ ရှိနေကြချေသည်လား။

မေတ္တာရွှေစောင်းနှင့် ရှင်မွေ့၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း တွင် လွမ်းမောဖွယ်ရာများ ရှိခဲ့ဖူးလေသည်လား။

“ဒေဝစွရာ ချစ်စရာ ပျိုဖြူတစ်ဦးရယ်ကြောင့် ... သစ္စာချို
မြူကူးပါလို့ ... ကြူးနဲ့နဲ့ထူးကဲတဲ့ သံသာ ... မြည်ရှာ
လေရွှေစောင်း ဘာကိုလိုလို့တောင်းတာ ... တောင်းတာ ...
သစ္စာရေလောင်းကာ ဪ ... မေတ္တာရွှေစောင်းရာ ...”

သီချင်းသံက မဆုံးသေး။

စောင်းသံလည်း မဆုံးသေး။

သူ၏ချစ်ခြင်းများသည်လည်း မဆုံးနိုင်သေး။

အခန်းတွင်းဝယ် စောင်းသံနှင့် မေတ္တာရွှေစောင်းသည်

ဝေသီလွင့်ဝဲနေဆဲ။

“သံကံကျူးကျူးသီဖွဲ့ရာ ... မေတ္တာမဏ္ဍိုင်မယိုင်မလဲ၊
အသည်းမှာ စွဲလို့သာ ... စောင်းတော်သံက ဪ ...
အကြောင်းမျှော်ပြန်ရ ... ထံတျာစုံစွာ ပြောပြလို့မကုန်
မနောကခြံ မေတ္တာအဟုန်နဲ့ချီ သစ္စာအစုံဖွဲ့မည် ... ချစ်စ
ရာ လုံနဲ့ အကုန်ဖွဲ့ မဒီရဲ့ အသည်းကိုယူကာ ပန်းမာလာ
မြန်းစရာ လှမ်းကာသာတောင်းတဲ့ စောင်းသံ သာယာကျ
ထူးလှပေတာ”

စောင်းသံနှင့် မေတ္တာရွှေစောင်းသည် လွမ်းမောဖွယ်
စီးပျံ့ချေသတည်း။

ဤနေ့ကို နှလုံးသားတွင် ဘယ်သောအခါမျှ မေ့နိုင်
တော့မည်မဟုတ်။

ဪ ... မေ့နိုင်စွမ်းတော့မည်မဟုတ်ပါ ရှင်မွေ့ရယ်။

ကုန္တရုံရင် ခင်ငြိမ်းပန်းကိုဖြင့်
နှောင်ဖြာငင် ရင်မှာ သိမ်းချင်ရဲ့
ရင်ငြိမ်းအောင် သခင်လှမ်းကြိုလှည့်
မြတ်နိုးတဲ့ ခင် ။

သူ့ရှပ်သွင် ရွှေစင်သွန်းကိုဖြင့်
အမြဲအစဉ် ရင်မှာ ဖူးချင်ရဲ့
မင်းသာလျှင် ရတနာဦးရယ်ပေါ့
ယုံစမ်းတော့ ခင် ။

ပန်းလေညင်း ဝတ်မှုန်သင်းချိုန်မှာ
ပန်းလှေတစ်စင်း ရွက်စုံခင်းကာပ
ချစ်ခြင်းကုန္တရုံသခင်ဦးရယ်နဲ့
ချစ်ပန်းတွေ ဝေစည်ဖူးစွာဖြင့်
သက်တမ်းရှည်ကြာညောင်းစေဖို့

ဪ ...
ဆုတောင်းဖို့ ခင် ။ ။

နံနက်၏ နေခြည်နုနုကြားဝယ် သူ လျှောက်လာ
ခိုက် ရင်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် ဖြစ်နေရပါ၏။

ယခင်နေ့တွေတုန်းကလည်း ဤခြံရှိ လမ်းလျှောက်
ပန်းရံလေးများ ရဲသွယ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းခွေဝိုက်ဝိုက်ထဲ
အတိုင်း တိတ်ဆိတ်စွာ သူ လျှောက်ဝင်လာမြဲ။

လာနေကျ ဖြစ်နေပါသည့် လမ်းကလေး။

ဤနေ့တွင်မှ သူ ဤလမ်းကလေးမှာ စိတ်ထူ
ရှားစွာ လျှောက်နေရပြီ။

ရှင်မွေ့အပေါ် မြတ်နိုးရမှုတွေ ဤနေ့တွင်
အဘ ဦးပြည်စိုးထံ ဝန်ခံလိုက်တော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်
ဖြင့် သူ နံနက်ခင်းတွင် လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း လျှောက်လာ
ပြီ။

မကြာမီတင် ရေနံရည်ဝနေသော အိမ်လေးအတွက်
သူ ရောက်ရတော့မည်။

အဘကို သူ အမှန်ခံစားရသမျှတွေ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်
တော့မည်။ အဘ သူ့အပေါ် နားလည်နိုင်ပါလေမည်လား။

သူလို ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းနှင့် ရှင်မွေ့ကို အဘ သဘော
မည်လား။

အချစ်လွန်စိတ်ဖြင့် မိမိ၏အားနည်းချက်ကို မေ့လျော့
ခို၊ လျှော့တွက်ထားမိလိုက်မိခဲ့လေပြီလား။

တုတ်ကောက်ကို လက်မလွှတ်နိုင်သည့် ဘဝပိုင်ရှင်
သောကထံ ဖူးနေဖွေဥနေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ နုနု
ဘဝလေး ပေါင်းစည်း ခိုင်ခံ့လာနိုင်ပါမည်လော။

“ချစ်မိတဲ့ဝန် ကိုယ့်အလွန်ပဲ ဖြစ်ပါစေတော့၊ တကယ်တော့
ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မိသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ငါချစ်တာ
ငါ့နလုံးသားက စွဲလမ်းမြတ်နိုးနေလွန်းတာ ငါ့ခံစားချက်
သက်သက်ပဲ၊ ဘာလို့ ငါ ရှင်မွေ့ကို ငါ့ဘဝထဲ ဆွဲသွင်း
ချင်ရတာလဲ”

လျှောက်လက်စခြေလှမ်းသည် တန့်ခနဲရပ်၏။
သံတမ်း ဖွင့်ပြောတော့မည်ဟု ပိုင်နိုင်စွာ ဆုံးဖြတ်ချက်စိတ်
ဤခြံရှိလမ်းသွယ်လေးပေါ်မှာ သူ ရောက်ရှိနေပြီ။

ထိုအခါကျမှ သူ့ရင်ထဲမှာ မလုပ်ရက်နိုင်လွန်းသည့်
အရာ ဝင်လာမိရပြန်ပါပြီ။

“ငါဟာ ... တစ်ချိန်လုံး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်စိတ်ကို
မွေးခဲ့ပါလား၊ ရှင်မွေ့ကို ပထမဆုံးတွေ့တွေ့ချင်း ချစ်မြတ်
နိုးမိစိတ်နဲ့ ဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူမယ်လို့ငါ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့တယ် ...

“တကယ်ပဲ ဖြစ်မြောက်နိုင်ဖို့ ငါ ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။ ဒီမနက်စောစောပိုင်းက အချိန်အထိ အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ကြီးနဲ့ မဆုတ်မနစ် နောက်မတွန့်ဘဲ ဒီနေရာထိ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငါ မှားခဲ့ပါလား။”

သူ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်လိုက်မိသည်။

နုလုံးသားကို ဆုပ်ညှစ်သည်သို့ ခံစားရ၏။

နုလုံးသား၏ ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်စွာ သူ ပြန်လှည့် ထွက်ခဲ့သည်။

ပန်းဥယျာဉ်လေးကြားမှ လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း သူ နောက်ကြောင်းပြန်လျှောက်ခဲ့ရစဉ် အသည်းညှာတို့ ကြွေလွင့်ရ သည်သို့ ကြေကွဲခံစားနေရသည်။

ဪ... ချစ်ရသည့်သူလေး၏ ဤခြံစည်းလေးတွင် သူ့နုလုံးသားကို ချိတ်ဆွဲထားရစ်ခဲ့ရမည်သို့ပါတကား။

“တစ်လျှောက်လုံး ငါ အတ္တကြီးခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဟိုးအရင် တုန်းကလို နေမောင်မှ မဟုတ်တော့တာ၊ ကျန်းမာသန်စွမ်း စဉ်တုန်းက တုတ်ကောက်မဲ့ဘဝက နေမောင်မှ မဟုတ် တော့တာ ...

“အဲဒါကို ငါ သိနေပါလျက်နဲ့ ဘာလို့ အတ္တကြီးခဲ့ ရတာလဲ၊ ဟိုတုန်းကလိုပဲ မဆုတ်မနစ် နောက်မတွန့်တတ်ဘဲ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရ သလဲ”

ခြံစည်းရိုးနှင့် လမ်းမကြီးတို့၏ နယ်နမ့်ဘဲ အံ့ တံခါးဖြစ်သော ခြံဝင်းတံခါးလေးကို သူ ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရ

အံ့တင်းတင်းခဲထားသည့်ကြားမှ လည်ချောင်းတွင် ဆိုနှင့် စားရသည်။

ချက်ချင်းကြီးလို ပြန်ထွက်လာသည့် သူ့ကို နား ညှိနိုင်သလို ခင်မောင် ကြည့်နေတာကို သူ မသိကျိုးကျွန်ပြီ ဟု ကားတံခါးကိုဖွင့်သည်။

ထိုအခါမှ ခင်မောင် ခပ်သုတ်သုတ် ကားပေါ်မှ ကျဆင်းလာသူ့လက်တွင်းမှ တုတ်ကောက်ကို ယူသည်။ ကားတွင်း မှ ငုံ့ဝင်နေတာကိုလည်း ငေးကြည့်သည်။

“မောဝီးတော့ ခင်မောင်”

သူ ရှေ့တည့်တည့်ကို စူးစိုက်ကြည့်လျက် လေသံ ဖြင့်ပြောသည်။ စောင်းတီးသင်တန်းသွားသည့်သူက ချက် ခြင်းပြန်လာတာကို ခင်မောင် နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်ရသည် မှန်။

သို့သော် ဘာမျှမမေး။ ခင်မောင်တာဝန်က အလုပ်ရှင် အလုပ်ပိုပဲလေ။

ကားကို စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကားနောက်ခန်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်း တိတ် တပါလာ၏။ ခင်မောင်ကိုလည်း ဘာမျှမဆို။

“ငါ့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ ငါ့လုပ်ရပ်တွေ၊ ငါ့ဘဝရပ်တည် နှုတ်အတွက် ငါ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တိုင်းမှာ ဟိုးအရင်တုန်းက ခင်မောင်လိုပဲ နောက်မဆုတ်တမ်း ရချင်လိုချင်တာကို ခြိမ်းအောင်လုပ်တတ်တဲ့ မဆုတ်မနစ်စိတ်မျိုးမွေးတာ၊ အခု သည်း ဆက်ပြီး အဲဒီစိတ်မွေးတာမှန်တယ်...”

“ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဘဝကိုပဲ ရောက်နေပါစေ။ အဲဒါတုန်းကလိုပဲ အဲလိုစိတ်ဓာတ်ကို မွေးမြူရမှာပဲပေါ့။ ဒုက္ခိဘဝရောက်တာနဲ့ ငါ့ဘဝကို အရုံးပေးလိုက်ရမယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့တာ ငါ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေကြေကွဲကွဲ တွေးနေမိသလို အဖြစ်။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီစီးပွားရေးရာ ကိစ္စတွေဟာ မေတ္တာရေးရာတစ်သဘောတည်း မှတ်ယူလို့မရဘူး။ ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ အဲဒါကို ငါ မေ့ထားခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ။ ငါ သိပ်မှားခဲ့တာပဲ။”

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ လုံးဝမကြည့်။ မည်သို့အရာကိုမျှလည်း လောလောဆယ် သူ မစဉ်းစား။ ရှင်မွေ့နှင့်သက်သည့်အရာ၊ သူ၏မေတ္တာရေးရာမှာ အတ္တကြီးလိုက်မိသလို အမှားတစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားနေမိသည်။

“တခြားကိစ္စတွေမှာ ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင်၊ ရချင်တာကိုရအောင် ငါ လုပ်ဆောင်ခဲ့တာ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ရှင်မွေ့ကို ငါ ရအောင်ယူမယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာတွေ၊ လက်တွေ့လည်း ကြိုးစားမိခဲ့တာ ငါ မှားခဲ့ပြီ။ ဘာလို့ ငါ အဲဒီလို လုပ်မိပါလိမ့်။ ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ မိုက်မဲမိပါလိမ့်။ အတ္တကြီးခဲ့ပါလိမ့်။”

သူ ကြေကွဲစွာ ရိပ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ငါဟာ ငါ့အချစ်အတွက်ပဲ အာရုံစိုက်လွန်ခဲ့တယ်။ မြတ်နိုးမှုတွေကိုပဲ ငါ ပြန်ပြီး ကိုးကွယ်နေမိခဲ့တယ်။”

ချစ်တဲ့ ရှင်မွေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက်ပဲ အရေးတကြီး ဖြစ်နေမိခဲ့တယ် ...

“ငါလိုဒုက္ခိတဘဝထဲကို ဝင်လာရမယ့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝအတွက် ငါ မတွေ့မိခဲ့ပါလား။ မသနားမိခဲ့ပါလား။ ကြည့်စမ်း ‘အဘကို ဖွင့်ပြောပြီး ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပန်ဖို့ ဒီမနက် ငါ’ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပြီးပြီ”

ကားက ပန်းရဂုံ၏ ဆင်ဝင်အောက်ဝယ် ထိုးရပ်ချေပြီ။ ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့၏။

မည်သူ့ကိုမျှ စကားမဆို။ သူ အိမ်ပေါ်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ တက်ခဲ့သည်။

“ရှင်မွေ့ကို အဘရဲ့သဘောထားကို ရယူပြီး လက်ထပ်ယူဖို့ အထိ ငါ တွေးရက်ခဲ့တာ၊ ဘယ်လောက်ထိ ရက်စက်တဲ့ အတွေးလဲ၊ ငါဟာ ငါ့အတွက်ကိုပဲ ကြည့်ခဲ့တဲ့သူပဲ”

ရှင်မွေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးရလွန်းသည့် တုမနိုင်သောသော အာရုံနှင့်ညီမျှသည့် ကြေကွဲမှုက သူ့ရင်ကို လာရောက်ဖိစီးခဲ့၏။

သူ့နှလုံးသားတို့ မွေ့ကြေသည်သို့ ခံနိုင်ရည်စွမ်းမရှိစွာ သူ့ရင်ကို ဖိစီးနှိပ်စက်နေကြပြီ။

ဝေးခဲ့ကြချေပြီတကား။

လုံးဝ ဖွင့်ဟလိုက်ရခြင်းမရှိလိုက်သည့် မြင့်မြတ်ခြင်းရလွန်းပါသော ချစ်ခြင်းများစွာတို့သည် မြတ်နိုးရသူလေးမသိလိုက်ရဘဲ ကြေကွဲသိုသိပ်စွာ ဇာတ်သိမ်းလိုက်ချေပြီ။

သို့သော် ဝေဒနာကား ဘယ်သောအခါမျှ ငြိမ်းမိ
တော့မည် မဟုတ်ဆိုတာ သူ နားလည်နေသည်။

မြတ်နိုးလွန်းသော အချစ်သည် သူ့ဘဝကို အထိ
ကျန်ဖြစ်စေခဲ့ပြီတကား။

“ရှင်မွေ့”

သူ တိုးတိတ်စွာ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ကွဲအက်နေသော
အသံက နာကျင်လွန်းနေသည့် နှလုံးသားကို စူးရှစွာဖြတ်သန်းသွား
သည့်နှယ်။

ရင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်လွန်းနေသည်။ နာကျင်လွန်း
နေသည်။

နဖူးပြင်ဝယ် ချွေးများ စိုတက်လာသည်။

ဘယ်သူကမှ မတားဆီးနိုင်ပါဘဲနှင့် ...။

ဘယ်သူကမှ ဟန့်တားခြင်းမပြုပါဘဲနှင့် ...။

ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးလိုက်တော့ပါဘဲနှင့် ...။

ကိုယ်ဘဝကို ကိုယ်အချစ်ကို ကိုယ် ကြေညာ
ဇာတ်သိမ်းလိုက်ရပါပြီကော ရှင်မွေ့ရယ်။

အရာရာသည် ပြီးဆုံးခဲ့ချေပြီတကား။

“ရှင်မွေ့ရယ် ...”

စားပွဲစွန်းကို သူ ဆုပ်ကိုင်အားပြုလျက် ကြေညာ
ကွဲကွဲ မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဖြစ်သည့် အချစ်ဆုံး မိန်းကလေး
အတွက် သူ့ရင်သည် ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်းမရှိချင်တော့။

ဤဒုက္ခိတဘဝသည် ထွက်ပေါက်မရှိသော အထိ
ကျန်ဘဲကို ဖြစ်စေခဲ့ပြီ။

ဘယ်သောအခါမျှ လွတ်မြောက်မည်မဟုတ်သော
အထိကျန်ခြင်းဝေဒနာ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ သူ့ကို ပိတ်လှောင်
ထားလိုက်ချေပြီ။

ကြေကွဲမှုသည် နာကြည်းခြင်းဘက်သို့ ကူးပြောင်း
၏။ မိမိဘဝကို နာကြည်းခြင်း။

“ရှင်မွေ့. ...”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ့အသံက အနည်းငယ်ကျယ်
သည်။ စားပွဲပေါ်မှ စာဖတ်တုံးဖန်သား ဝန်းဝန်းသည် လေထဲ
မြောက်ခနဲ လက်ခနဲ ပြေး၏။ ခွမ်းခနဲ ပြတင်းမုန်ကွဲသံ ပေါ်
လာသည်။

မှန်စတို ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျလာသံများ ပေါ်လာ၏။

စားပွဲပေါ်မှ နှင်းဆီသွေးစုံသည့် ပန်းဘီး။ လေတွင်
သွင့်ပဲလျက် ကြမ်းပြင်ဝယ် မွေ့ကြ ကွဲကြေချေချေပြီ။ ပန်းပွင့်လေး
များ ပွင့်ဖတ်ကြွေလွင့်ဟိုသည်တစ်စဖြင့် ကြမ်းပြင်ဝယ် ငြိမ်သက်
စွာ ရှိနေကြပြီ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

ပါးပြင်ပေါ် စိုစွတ်စွာကျနေသည့် မျက်ရည်များကို

ခြမ်းတမ်းစွာ သူ သုတ်ပစ်၏။

ဘယ်အချိန်က ဤမျက်ရည်တို့ တန်ဆည်မရ ကျ
သွားနိုင်သည်မသိ။ သူသိရချိန်တွင် မျက်ဝန်းဝယ် မျက်ရည်များ

အိုင်ဖွဲ့ဝေဝါးစွာ ဖုံးအုပ်နေပြီ။ မျက်ရည်များ တန့်ဆည်မရ ကုလားနေကြပြီ။

သူ အားအင်ကုန်ခန်းစွာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ပြီး ပစ်လိုက်ရင်း မျက်ရည်ကို သုတ်ပစ်သည်။

ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို ဧကန်လှန်၍ မှိုထားလိုက် လျက် မော့လျက် အနေအထားဖြင့် မြင်နေရသည့် မျက်နှာကြက်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက် အခန်းတံခါးက ပွင့်လာ၏။

စာကြည့်ခန်း တံခါးဝယ် မရဲတရဲအမူအရာ စိုးရိမ်ကဲသော မျက်နှာဖြင့် ရပ်နေသော ခင်မောင်၊ နောက်ပါးဝယ် မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် ရပ်သော မိလုံး။

မိလုံး နောက်ပါးဝယ် အံ့သြရိပ်များကလျက် ရပ်နေပါသည့် ဥယျာဉ်မျိုးကြီး အဘကြည့်။

မှန်ကွဲသံ။ ပန်းအိုးကွဲသံများကြောင့် တက်လာကြဟန်တူသည်။

သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်သည်။

“ကိုစွမရှိပါဘူး၊ ဘာမှ ဖြစ်တာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ခဏနေချင်တယ်ဗျာ”

သူ့အသံတွေ ကွဲအက်နေတာ သူ့ကိုယ်တိုင် သိနေသည်။

မည်သူ့ကိုမှ သူ ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ ကျောနှိုင်းလိုက်၏။

အခန်းတံခါးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်သံနှင့် နှုတ်ညင်ညင် လျှောက်သွားသော ခြေသံများကို သူ ကြားနေရသည်။ ခဏလောက်ပဲကြာသည်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အပြင်တွင် မိုးသားတို့ ညိုနေ၏။

သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ စာကြည့်ခန်း
ထဲမှာ တစ်နေကုန်ခဲ့ပြီ။

ဒရင်းဘက်တွင် လုံ့လိုက် ထ၍ လမ်းလျှောက်လိုက်
နှင့် ရင်ထဲမှာ မငြိမ်သက်၊ ကြေကွဲခံစားနေရသမျှ အငြိမ်မနေကြ
ဘဲ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေရပါ၏။

နုလုံးသားမှာ စွဲနစ်မြတ်နိုးလွန်းစွာ ချစ်မိရသည့်
မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဖွင့်မပြောတော့ဘဲ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး
ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသူတစ်ဦး၏ ရင်ထဲမှ ကြေကွဲမှု အတိုင်းအတာ
မည်သူ နားလည်နိုင်ပါအံ့။

မိမိရင်တွင်းမှ ချစ်ခြင်းဝေဒနာဆီမှ ဖြစ်တည်လာ
သော ကြေကွဲဆုံးရှုံးမှုများကို မိမိသာ အသိဆုံး။

မည်သူ့ကိုမျှ သိစေဖို့ သူ မလိုလား။

အဆုံးစွန် ရှင်မွေ့ကိုပင် တစ်စွန်းတစ်စသော
မသိစေချင်တော့။

ဝေးကွာခြင်း။ အဖြေသည် နုလုံးသွေးကို စီးယို
စေလျက်ဖြစ်တည်ခဲ့ရပြီးပြီ။

နုလုံးသားမှ ဝေဒနာသည် ရင်တွင်းမှာသာ လူသူ
မသိစွာ တစ်သက်တာ တည်ရစ်ပါစေတော့။

ရှိရစ်ပါစေတော့ ချစ်ဆုံးရယ်။

သူ ဘာမျှမစားမိ။ အခန်းတံခါးကို ချက်ချထားလျက်
တစ်ယောက်တည်း သူ အခန်းတွင်းမှာ ရှိနေခဲ့သည်။ မှောင်ရီ
သော အလင်းရောင် ပျံ့ပျံ့သာ အခန်းတွင်းဝယ် ရှိချေ၏။ မိုးရိပ်
များ ပြိုဆင်းလာသည်မို့ အမှောင်သည် ညနေဦး၌ပင် လိုအပ်သည်
အထက် ပို၍ မှောင်ရီအုံ့ဆိုင်းနေပြီ။

အခန်းမီးကို သူ မဖွင့်သေး။ ဤအတိုင်းပဲ သူ
အခန်းထဲမှာ ရှိနေချင်သည်။

သူ့မေတ္တာထုနှင့် စွဲလမ်းမြတ်နိုးရမှုသည် ရှင်မွေ့
အပေါ် အတိုင်းအဆမဲ့စွာ ရင်သန်နက်ရှိုင်းနေကြောင်း သူ ပို၍
ခံစားနားလည်လာရသည်။

ယောက်ျားသားတစ်ဦးအနေနှင့် ဆောက်တည်ရာမဲ့
ခံစားရဖို့ဆိုသည်က တော်ရုံနှင့် ဖြစ်မလာနိုင်။

ယခု သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေရသည်။
အထီးကျန်ခြင်းဆိုသည် ခါးသီးသောဝေဒနာကို ရင်နှင့်မဆုံ ခံစား
နေရသည်။

ဤသို့ ခံစားနေရဖို့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့
သည့်အဖြစ်။

သော် ... ချစ်ရလွန်းခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် အထီးကျန်
ဘဝကို ရွေးချယ်လိုက်ရပါသည့် ရှင်မွေ။

တံခါးခေါက်သံ ခပ်တိုးထိုးပေါ်လာ၏။

သူ မထူး။ နေ့လယ်ကလည်း ဤသို့ပင် တံခါး
ခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ ထမင်းစားဖို့ မိလုံးနှင့် ခင်မောင်တို့ လာ
ခေါ်ခဲ့တာ သူ နားလည်သည်။

သို့သော် သူ ဘာသံမျှ မပေးခဲ့။ အခန်းတွင်းမှ
တိတ်ဆိတ်လွန်းသော အဖြေကို နားလည်သွားဟန်ဖြင့် တံခါး
ခေါက်သံ ဆက်၍မပေါ်ခဲ့။

ယခု ထပ်မံ၍ တံခါးခေါက်သံကို ကြားရပြန်ပြီ။

သူ မထူး။ ညနေစာအတွက် ထမင်းစားဖို့ ခင်မောင်
တို့ဇနီးမောင်နှံ လာခေါ်ကြတာပဲဆိုတာ သူ နားလည်ပြီးသား။
လောလောဆယ် သူဘာမျှ မစားချင်။

အရာရာကို လိုချင်၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်အောင် ရအောင်
သူ အစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီ။

သို့ပေမဲ့ ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရပြီး
ထိုဆုံးရှုံးခံရမှုကြောင့် ခံစားနေရသော ဝေဒနာသည် သူ့ဘဝတွင်
အမြင့်မြတ်ဆုံး ထားမိရပါသည့် ချစ်ခြင်းမှပေါက်ဖွားလာခြင်း။

ဤအတွက် သူ အလူးအလဲ ခံစားနေရပြီ။ ခံစား
ဝေဒနာက အထွတ်အဖျားသို့တိုင်နေရပြီ။

ဤအချိန်တွင် သူ ဘာမျှ စားလို၊ သောက်လိုစိတ်
မရှိ။ သူတစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေချင်သည်။
မည်သူနှင့်မျှလည်း မတွေ့ချင်။

“မောင်နေမောင် အဘပါ၊ တံခါးခံ့လာဖွင့်စေချင်တယ်၊
အဘက မောင်နေမောင်နဲ့နဲ့သည် မဟုတ်လား။”

သူ အံ့သြမှင်တက်လွန်းစွာ တံခါးခွက်ကို ကြည့်
ငြိမ်မိသည်။ တံခါးခွက်၏တစ်ဖက်တွင် အဘ ဦးပြည်စိုး ရပ်
လျက်ရှိနေချေပြီတကား။

အဘ မည်သို့ ရောက်လာရပါလိမ့်။

ခင်မောင်။

ခင်မောင် သွားခေါ်ခဲ့တာဖြစ်မည်။

မနက်စောစော စောင်းသင်ဖို့ သွားနေကျအတိုင်း
သူ သွားခဲ့ရာမှ ရတ်ခြည်း ပြန်လှည့်လာကာ ပြောင်းလဲနေသော
အဖြစ်အတွက် ခင်မောင် ကြာတော့ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ကာ အဘကို
ခေါ်ခေါ်ခဲ့တာ ဖြစ်ရမည်။

ရင်ထဲတွင် ခင်မောင်ကို ဒေါသဖြစ်ရပါ၏။

အဘ ဦးပြည်စိုးကို အလကားသွား၍ ဒုက္ခပေးရပါ
မူလားဟု ရင်ထဲ မျက်ချင်ချင်ဖြစ်ရသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခေါ်ရာ
တာပဲလေဟု နားလည်စိတ်ဖြင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင် ထိုင်နေ
ရာမှ သူ ထရပ်သည်။

မသွား၍ဖြစ်ကော့။ တံခါးကို မဖွင့်ဘဲနေ၍လည်း
ဖြစ်နိုင်ကော့။

အဘကိုယ်တိုင် တံခါးရှေ့ ရောက်နေချေပြီပဲ။

အဘကိုမှ တံခါးဖွင့်မပေးလျှင် သူ့ရလက် ရိုင်းပျ
သူ အဘယ်မှာ ရှိနိုင်တော့မည်လဲလေ။

တုတ်ကောက်နှင့် ကြမ်းပြင်ထိတွေ့သံက အခန်းတွင်း
ဝယ် ပေါ်ထွက်နေ၏။

တုတ်ကောက်၏ အသံက သူ့ရင်ကို ကြီးမားသော
တူကြီးနှင့် ထုနှက်နေသည့်နယ်။

ဤတုတ်ကောက်သံ ဤတုတ်ကောက်ကြီးဖြင့် သွား
လာရသည့်အဖြစ်။ ဤသည်ကိုကပင်လျှင် သူ့အချစ်ကို ဆုံးရှုံး
စေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူ၏ ဒုက္ခိတဘဝသည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်
သည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

တုတ်ကောက်ကို လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် သူ
မလိုလားသည်ပဲ ဖြစ်စေ သူ့ဘဝသည် သေသည်အထိ ဒုက္ခိတ
တစ်ပိုင်းဘဝအဖြစ်သာ ရှိရစ်သွားရချေတော့မည်သာ။

ဤတုတ်ကောက်သံကို မကြားလိုသည်ပဲ ဖြစ်စေဦး
သူ့ဘဝတွင် သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ကြားသွားရမည့်အဖြစ်။

“မောင်နေမောင် တံခါးဖွင့်ပါဦးကွယ်”

ဒုတိယအကြိမ် ခပ်တိုးတိုး ငြိမ်းအေးစွာ ခေါ်သံက
ပေါ်လာပြန်၏။ ထိုအချိန်မှာတော့ သူ တံခါးအနီးကို ရောက်လာ
နေပြီ။

အခန်းတံခါးကို သူ ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် အဘ
ဦးပြည်စိုးကို တည်ကြည်ရင့်ကျက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေတာ
သူ မြင်ရပါ၏။

အဘ၏ နောက်ကွယ်တွင် ခပ်ယိုယိုရပ်လျက် သူ့ကို
တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသော ခင်မောင်။

“အဘ အထဲဝင်မယ် မောင်နေမောင်”

အထဲကို ဝင်လို့ရမည်လားဟု အဘ မမေး။ ဝင်မည်
အဘဆို၏။ ဆရာသမား၏ အသွင်အပြင်က အဘထံမှာ
ပြည့်အဝ။ သူ ကိုယ်ကို နောက်သို့ ယှိပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြွပါ အဘ၊ ခင်မောင် မိလုံးကို အဘအတွက်
နို့တစ်ခွက်ယူလာခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ပါ၊ မုန့်လည်းယူလာ”

“နို့တစ်ခွက်ယူလာပါ မောင်ခင်မောင်၊ အဘနဲ့အတူ မောင်
နေမောင်လည်း သောက်ကြတာပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေး
စကားစမြည်လေးပြောရင်းပေါ့ကွယ်”

သူ ဘာမျှမတားလိုက်နိုင်။ သူ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မီး
တိုက်ရာသို့ လျှောက်သွားကာ မီးခလုတ်ကိုဖွင့်၏။ အခန်းတွင်း
ဆီအခါမှ လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာရသည်။

“မောင်နေမောင် စာလည်း အတော်ဖတ်တာပဲ ကိုး ...
ဇာအုပ်ကောင်းတွေချည်းပါလား”

အဘဦးပြည်စိုးမှာ မထိုင်သေးဘဲ စာအုပ်ဖိရုံကြီးများ
နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်
ဖြင့် စကားဆိုသွား၏။ အေးအေးဆေးဆေး အလည်အပတ်
လာသည့်သူတစ်ဦး၏ အသွင်ပါ။

“ထိုင်ပါဦး မောင်၊ နို့လည်း သောက်ကြတာပေါ့”

ခင်မောင် နို့ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်နှင့် ယူလာချပေးပြီး
တုတ်ကောက်ထွက်သွားတော့မှ အဘ လာထိုင်သည်။ ရပ်နေသည့်
အသွင်၊ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“သောက်”

အဘပြောပြီး နို့ဖန်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်တော့ သူလည်း ကောက်ကိုင်ရသည်။ နို့တစ်ဖန်ခွက်လုံးကုန်အောင် အဘသောက်၏။ သူသောက်ပြီးအောင်လည်း စောင့်၏။

အစာအိမ်ထဲသို့ နို့ရည်များက ပူနွေးစွာ စီးဝင်သွားသည့် ခံစားမှုကို သူ ခံစားရသည်။ သူ တစ်နေ့လုံး ဘာမျှ မစားဖြစ်ခဲ့ချေဘဲ။

“ကဲ ... အဘတို့ ပြောကြဆိုကြရအောင် ဟုတ်လား”

အဘ စကားစတော့ သူ အဘကို ကြည့်သည်။ အဘ မျက်နှာက အေးအေးချမ်းချမ်းပင်ရှိပြီ။

“အဘ မနက်က မြင်လိုက်တယ်၊ မောင်ရင် အဘတို့ခြံခံမှုကို ရောက်လာတယ်၊ နောက် ခဏရပ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတာနဲ့ ပြန်ထွက်သွားတယ် ...

“အဘ ထင်လိုက်တာက ကားထဲမှာ တစ်ခုခုကုန်လို့ ပြန်သွားယူတာလို့ ထင်မိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘထင်မိခဲ့တာ မှားသွားတယ်”

သူ ဘာမျှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့။ ရှင်းပြရန်လည်း အကြောင်းအမြင်။ သူ ရှင်းပြ၍ရမည့်စကားမှ မဟုတ်ချေဘဲ။

“မောင့်ကား အိမ်ရှေ့က မောင်းထွက်သွားတော့ အံ့သြသွားတယ်၊ တစ်ခုခုများ အဘတို့အပေါ် မကြေမယဖြစ်သွားသလားဆိုတာကိုပေါ့”

အဘ ပြောပြီး စကားကို ခေတ္တရပ်၏။ သူ့ဖြေရှင်းစကား တစ်ခုတစ်ရာများ ပေါ်လာမည်လားဟူသောသဘော

သို့သော် သူ့ဆီမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာတော့ အဘ စကားကို ဆက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဘ တစ်ဖက်ကလည်း တွေးမိသေးတယ်၊ ရုတ်တရက် အလုပ်ကိစ္စကို သတိရလာတာမို့ ချက်ချင်း ကြီး ကမန်းကတန်း ပြန်သွားတာဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲလို့ပေါ့”

သူ ခေါင်းငုံ့၍ နားထောင်သမားသက်သက်လုပ်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဘထင်သလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဘ သိလိုက်ရပြန်ရော၊ ညနေသုံးနာရီလောက်မှာ မောင်ခင်မောင်အဘဆီ ရောက်လာတယ်၊ စိတ်လည်းပူပင်သောကဖြစ်နေတဲ့ပုံနဲ့ပဲ”

ရှေ့တွင်ချထားသော ဖန်ခွက်ကိုသာ သူ စိုက်ကြည့်၏။ သူ့ထံမှ မည်သည့်စကားကို ပြောရပါမည်နည်း။ ပြောနိုင်မည့် အမှန်ခံစားရပါသော ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို သူ ဖွင့်၍ကော ဖြစ်နိုင်ပါသည်မို့လား။

“မောင်ခင်မောင် ပြောပြတယ် မောင်၊ မောင်ရင် အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်နေတယ်တဲ့၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ သူလည်း မသိဘူးတဲ့”

ပြောပြီး အဘ အခတ်သလို သူ့ကိုကြည့်၏။ သူ ဦးပြည်စိုးကို မကြည့်။ အဝေးတွင် လှမ်းလင့်တွေ့မြင်နေရသလို ပြုဆင်းလာနေသော မိုးရိပ်များကို ပြတင်းမှတစ်ဆင့် ကြည့်နေ၏။

“မောင် အဘ အိမ်က ရုတ်ခြည်းထွက်ပြန်သွားရလောက်
အောင် ဘာများ ဘယ်လို စိတ်ထိခိုက်စရာများ ဖြစ်သွား
ခဲ့ရသလဲကွယ်”

သူ အဘကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဘ ဤမေးခွန်းကို ဘာကြောင့် မေးလာပါလဲ

သနည်း။

“အဘကို ဘာလို့ မဖြေတာလဲ မောင်နေမောင်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

ခပ်ဖြည်းဖြည်းထရပ်သည်။ တုတ်ရကောက်ကို ကိုင်
သည့်လက်တွေ တင်းမာနေတာ သူ သိနေသည်။ လက်ကိုင်
တုတ်ကောက်နေရာကို တင်းကျပ် မြဲမြံလွန်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထား

“အဘ မသိချင်ပါနဲ့တော့ အဘရယ်၊ ဒါတွေဟာ ပြောနေလို့
ထူးလာနိုင်မယ့်ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

သူ နှုတ်ဆီမှ ကြေကွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာမိသည့်အသံ။

မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသော အားမာန်ကို
လက်ကိုင်ထားသော တက်ကြွသည့် နေမောင်၏ အသွင်သည်
နက်အတံ့အားဖြင့် သူ့ထံတွင် မရှိတော့။ ကြေကွဲထိခိုက်နေ
သည့်အသွင်များက နေရာယူထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ အဘကို ကျွန်တော် တစ်ခု အမှန်အတိုင်းပြော
ပါရစေ”

အဘ၏ မျက်စိန်းများက သူ့မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်လာပါ၏။

“အဘဆီမှာ ကျွန်တော် စောင်းပညာကို လာသင်ရခိုက်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ချမ်းသာခဲ့ပါတယ် အဘ”

ဟုတ်သည်။ သူ စိတ်ချမ်းသာခဲ့သည်လေ။ ရှင်ဇော် ပါသည့် ရှင်မွေ၏ မျက်နှာငွေလရွန်းပပကို သူ နေ့စဉ်နှင့်အညီ တွေ့မြင်ခွင့်ကြုံခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဖြစ်ခဲ့ရ၊ ဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စမှာ အဘ၏ ရှင်မွေ့ရော ဘယ်သူ့ပယောဂမှ မပါပါဘူး၊ ဖြစ်ရတဲ့ဟာ ကျွန်တော့်ပယောဂ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့်သာ ဖြစ်ရတာပါ”

သူ ရိဝေစွာ ကြမ်းပြင်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ အဘက သူ လွှင့်ပစ်ပေါက်ခွဲထားခဲ့လေသော ပန်းအိုးကဲ့သို့ အဘ၏ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရှိနေဆဲ။ ဝဲကျ ကြွေလွင့်နေသော နှစ်ပွင့်ဖတ်များကလည်း ရှိနေဆဲ။

ဪ... သူ၏ နှလုံးသားသည်လည်း ကွဲကွဲကြွေကြွေ လွင့်လွင့်ကြွေကြွေ ရှိခဲ့ရပြီးချေပြီပဲလေ။

သူ ပြတင်းအနီးတွင် သွားရပ်သည်။

ညိုမှောင်ရာမှ မိုင်းမှန်ပြိုဆင်းလာသည့် မိုးသည်က ရှစ်ခွင်အနံ့ ညိုညိုသိပ်သိပ် ရှိလာကြပြီ။ မိုးပေါက်တွေ လာကြချေပြီ။

“ကျွန်တော့်ပယောဂကြောင့် ကျွန်တော့်ကြောင့် လောကီဒီမီးအတွက် တာဝန်ရှိသူဟာ ကျွန်တော်ပဲ အဘ၊ ဘယ်

ပယောဂကြောင့်မှ ကျွန်တော် ခံစားရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အဘထံမှာ ကျွန်တော် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ စောင်းပညာကို သင်ကြားခဲ့ရတယ်ဆိုတာ အဘ ယုံပါ”

သူ အဘအနီးသို့ မသွားဝဲ။ အဘနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေရာမှ သူ့ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတစ်စွန်းတစ်စကိုမျှ အဘ မသိမမြင်စေလို။

“ကျွန်တော် အဘဆီကို စောင်းပညာ လာဆက်သင်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး အဘ၊ ကျွန်တော့်မှာ လုပ်စရာကိစ္စတွေ အရေးတကြီးပေါ်လာတာ ရှိလာလို့ပါ”

လမ်းစဟူသမျှကို သူ ဖြတ်တောက်ပစ်ရတော့မည် ရှင်မွေ့ရှိရာ အရပ်။ ရှင်မွေ့၏အသံလေးကို ကြားရမည့် ရှင်မွေ့ကို မြတ်နိုးစွာ ကြည့်ရမည်အဖြစ်။ အားလုံးကို သူ ဖြတ်တောက် လိုက်ရတော့မည်

“အဘဆီကို မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စ လာပြီး ခွင့်ပန်ပြောပြဖို့ပါ”

အဘ သူ့ကို အတန်ကြာကြည့်၏။

“ဆိုလိုတာက အဘဆီမှာ စောင်းလာမသင်ဖြစ်တော့ဘူးလို့ နုတ်ထွက်ခွင့်ကိစ္စ ပြောတာပေါ့၊ ဟုတ်လား မောင်” သူ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ညှိတ်ပြ၏။

“ဖြစ်ရလေ မောင်ရင်ရယ်”

အဘ၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းသွားသံ။ အဘ၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ညည်းသွားသံ။ အဘကို သူ ကြည့်လိုက်မိပြီ။

စူးစိုက်ကြည့်နေသော အဘ၏မျက်ဝန်းများကို သူ
ငေးကြည့်လိုက်မိလျက် ရင်ထဲတွင် ပို၍ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၏။

သူ့ရင်ကို အဘ မြင်ခဲ့လေပြီလား။

အဘထံမှ ဆက်ပြောလာမည့် စကားများကို သူ
စိုးထိတ်လာသည်။ ရှင်မွေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးမိရသည့် သူ့အဖြစ်အပျက်
အဘ မည်သို့ မြင်လေမည်နည်း။ ဒေါသသင့်လေမည်လား။
အထင်သေးသွားမည်လား။

သူ့အချစ်ကို သူ တန်ဖိုးထားသည်နှင့်အမျှ အထင်
သေးခံရမှာကို သူ စိုးရိမ်သည်။ အဘ မျက်ဝန်းများကို သူ
ငေးစိုက်ကြည့်လျက် အရေးတကြီး အကဲခတ်နေမိရပါပြီ။

“အဘ မောင့်ကို နားလည်တယ်”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ အဘ သူ၏ရင်
ကို ဖောက်ထွင်း၍ မြင်ခဲ့လေပြီတကား။ သို့သော် အဘ၏
မျက်ဝန်းတွင် အထင်သေးရိပ်မရှိ။ ဒေါသရိပ်မရှိ တည်ငြိမ်လွန်း
သောအကြည့်သာရှိ၏။

“မောင်ရင်ဟာ အဘအိမ်က မပြောမဆို ခြံဝင်းထဲကနေ
တော့ ပြန်သွားခဲ့တယ်။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ
ကြေကွဲထိခိုက်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေခဲ့တယ်။ အဲဒီ အကြောင်း
ကြောင့် အဘ ဒီကိုရောက်လာရတဲ့အခါမှာ အဲဒီမိသားစု
မောင်ရင်ပယောဂကြောင့် လောင်တဲ့မီးလို့ ပြောခဲ့တယ်။
ဟုတ်တယ်နော် မောင်နေမောင်”

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ပြောနိုင်ရန်အားအင်များလျှော့
ကုန်ဆုံးနေသည်သို့ ခံစားရ၏။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် ခံစားရ

လေသော ကြေကွဲထိခိုက်ရခြင်းဝေဒနာသည် လူသားတို့ဆီမှ
အားအင်များကို မည်သူမှမသိလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် သယ်ဆောင်သွား
နေသည်လား။

“မောင်ရင် ဖွင့်မပြောပေမယ့် အဘ နားလည်လာတယ်။
အဘဆီကို မလာတော့ဘူး။ စောင်းလာမသင်တော့ဘူးဆိုတဲ့
စကားဟာ အဖြေပဲ မောင်”

သူ လုံးဝ ခေါင်းမော့မလာ။ အံတင်းတင်းကြိတ်
ကျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေပြီ။

“အဘ အိမ်ကို လာလေလေ မောင်ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်
နေတဲ့မီးဟာ မောင့်ပယောဂကြောင့် ပိုလောင်မြိုက်ရလေလေ
လို့ မှတ်ယူတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ မောင်ရင် မှားတာပေါ့
ကွယ်”

သူ မယုံနိုင်လွန်းစွာ အဘ မျက်နှာကိုကြည့်သည်။
“မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်၊ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို မောင်ရင် အထင်ဇာသေး
လို့ မရဘူးလေ။ အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကြောင့် ဘယ်အရာမဆို
အောင်မြင်မှုကို ရစေနိုင်စွမ်းတယ်။ မောင်စိတ်ဓာတ်မှာ
အဲဒီမြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ အဘ ပြောလာမည့် စကား
များကို ငြင်းဆန်နေသည်ဟန်။

“မငြင်းပါနဲ့ မောင်နေမောင်၊ မောင့်မှာ အဲဒီ မြင့်မြတ်တဲ့
စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်ဆိုတာ အဘ မြင်နေရပြီပဲ။ ခု မကြာမီတင်
လေးမှာ မောင်ရင် အဲဒီစိတ်ဓာတ်ကို ဖွင့်ပြလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ
လေ”

သူ အတင်းခေါင်းယမ်းသည်။

အဘ ဦးပြည်စိုးထံ သူ အမြန်ဆုံး လျှောက်ခဲ့သည်။
တုတ်ကောက်နှင့်ကြမ်းပြင် ထိခတ်သံက ပို၍မြင့်

ဆန်လာသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဘ၊ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလို ကျွန်တော့်အထဲ
မမြင်သင့်ဘူး၊ အဘ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဖြစ်
နေတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အဲဒါကိုပဲ အဘ မြင်ရမယ်၊ ငြိမ်
သင့်တယ်”

“အဲဒီအားနည်းချက်ဟာ အဲဒီလို ဒုက္ခိတဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်
ဟာ အဘအတွက် ဘာမှအရေးမကြီးဘူး မောင်ရင်၊ မောင်
ရင့်ရဲ့ လှပတဲ့နှလုံးသား၊ အနစ်နာခံတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ
ကို အဘ ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်တွေ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ
ဘာမှအရေးမကြီးပါဘူးကွယ်”

အဘ ပြုံး၍ သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူ့လက်မောင်း
လာကိုငိုသည်။

“ထိုင်ကြရအောင်လား မောင်နေမောင်”

သူ ပင်ပန်းစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်တည်း
ချွေးတွေ နစ်နေပြီ။ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး စိုထိုင်းနေ၏။

စိတ်လှုပ်ရှားရလွန်းစိတ်ဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာလည်း
ချွေးသီးတွေ စိုနေကြပြီ။

“အဘကို မောင်ရင် တစ်ခုမေ့ထားတာကိုး၊ အဘလည်း
ငယ်ရာက ကြီးလာတာပဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုလေ၊ လူငယ်အား
ကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ လူကြီးဘဝဆိုတာ ရောက်လာရမယ်”

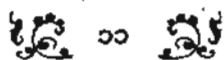
မဟုတ်လား လူငယ်တို့ရဲ့ရင်ထဲမှာ ခံစားရတတ်တဲ့ ဝေဒနာ
တွေကို အဘတို့လို လူကြီးတွေက ပိုပြီးမြင်တတ်တယ်
လေ”

သူ ဘာမျှ ဝင်မပြောတော့။

“မောင်ရင်မွေးနေ့မှာ မောင်ရင်ရင်ထဲက ဝေဒနာကို အဘ
မြင်တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့်ရဲ့ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့
မြင့်မြတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုကျတော့ နားမလည်နိုင်ခဲ့ရသေး
ဘူး”

အဘ၏စကားကို သူ နားလည်သလိုလိုလည်း
မရှိ။ နားလည်းမလည်နိုင်ပြန်။

“မောင်က အဘဆီမှာ ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ ခွင့်ပန်လာခဲ့ရင် အဘ အတော်ကြီးအချိန်ယူပြီး စဉ်းစား အဖြေပေးရမှာ အမှန်ပဲ။ မောင်ရင်ဟာ ချမ်းသာတယ်။ အဘတို့က ဆင်းရဲတယ်။ ကြာရှည်မှာ အဲဒီကွာဟချက်တွေ က စကားပြောလာလိမ့်မယ်လို့ အဘ ဖိုးရိမ်မိမှာပဲ”

အဘကို သူ ဘာမျှ မပြောတော့။ ထိုသို့ပင် အဘ တကယ်ပဲ ထင်လိုက်စေချင်သည်။ သူ ရှင်မွေ့ကို သူ့ဘဝထဲ ဆွဲမနစ်ရက်တော့သည်အထိ ချစ်မိရလေသမျှ သူ့ကို အဘ ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းသည်ပင် အသင့်ဆုံး။

“နောက်တစ်ခု မောင်ရင်ပြောခဲ့သလို မောင်ရင်က ဒုက္ခိတ တစ်ပိုင်း အဲဒါလည်း အဘတွက်မှာပဲ”

သူ အဘကို မကြည့်တော့။ အဝေးသို့သာ ရီစေ့စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ ပြင်ပတွင် မိုးပေါက်တို့ သည်းစွာရွာနေကြပြီး မိုးပေါက်တို့၏အသံများက ဆူညံစပြုလာချေပြီ။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်ဟာ အဘ မျှော်လင့်ထားမိတာထက် အများကြီး အနစ်နာခံခဲ့တယ်။ သို့သိပ်ခံစားခဲ့တယ်။ အဘ အိမ်က ချက်ချင်း လှည့်ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် အဘတို့ကို မတွေ့တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဟန်ဆောင်မရ လောက်အောင် ကြေကွဲထိခိုက်ခံစားနေခဲ့တယ် ...

“ဘယ်တုန်းကမှ မပေါက်ကွဲဖူးတဲ့ ပေါက်ကွဲခံစား မှုမျိုးတွေနဲ့ ဒီအခန်းထဲမှာ ကြေကွဲခံစားနေခဲ့တယ်”

အဘ၏မျက်ဝန်းများက ပြတင်းမှန်ကွဲစများ၊ ပန်းအိုး ပန်းကြွေများထဲ ရောက်လျက် ပြောနေခဲ့ခြင်းပါ။

“မောင်ခင်မောင်က ပြောတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မောင် ဒီလောက် ပေါက်ကွဲခံစားတာ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးတဲ့လေ။ မောင်ရင် အဲဒီလို ခံစားနေရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ အဘ ဒီကိုရောက်လာတော့ ပိုနားလည်လာတယ်။ ဒုက္ခိတ ဘဝထဲကို ရှင်မွေ့ကို မခေါ်ရက်လို့ဆိုတာ အဘ နားလည် လာပါတယ် မောင်နေမောင်”

အဘ၏လက်က သူ့ပခုံးပေါ်ကျလာ၏။ အားနှင့် နှလုံးကိုင်ညှစ်လိုက်တာကိုလည်း သူ သိနေရသည်။ သူ ဘာ တွက်ပြောရန် လိုပါသေးသနည်း။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရလေ သမျှ အားလုံး အဘ သိနေခဲ့ပြီးချေပြီပဲ။

“လူချမ်းသာတွေမှာ အများစုရှိတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်က ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုးပဲ။ ငွေအားကိုးနဲ့ အရာရာတိုင်းကို ရနိုင်မယ်လို့ ထင်တတ်ကြ တယ်”

အဘ၏လက်က သူ့ပခုံးပေါ်မှာ ရှိနေသေး။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ရင့်မှာ အဲဒီစိတ်ထားမျိုး မရှိဘူးဆိုတာ အဘ သိရပြီ။ အနစ်နာခံလိုတဲ့ စေတနာထားတဲ့စိတ်၊ ချစ်သူကို မြင့်မြင့်မြတ်မြတ် ချစ်တဲ့စိတ်တွေရှိတာကို အဘ သိနေရပြီ”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“အဘ ရှင်မွေ့ကို ... ရှင်မွေ့ကို မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့ အဘရယ်၊ ရှင်မွေ့ဟာ သိပ်ကို နုပျိုငယ်ရွယ်သေးတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ သိပ်ကိုလှတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ရှင်မွေ့နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့သူပါ။ ဒုက္ခိတကြီးပါ။ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို မြတ်နိုးမိခဲ့တာက အတ္တကြီးမားတဲ့ အဖြစ်ပါ”

သူ့အသံတွေ မူမမှန်ချင်တော့။ ကြေကွဲခံစားရလွန်း၍ တုန်ယင်လိုက်ခါနေပြီ။ အသံက ပုံမှန်မဟုတ်။ အက်အက်ကွဲကွဲ ဖြစ်နေပြီ။

“ကျွန်တော် ရူးခဲ့တာ အဘ၊ အဲဒီလို မရူးသင့်ဘဲနဲ့ ရူးမိခဲ့တာပါ။ အဲဒီမီးဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ လောင်မြိုက်နေတာကောင်းပါတယ်။ အေးချမ်းပြီး အပြစ်ကင်းစင်နေတဲ့ ရှင်မွေ့၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာမှ ခံစားပေးစရာမလိုတဲ့ ရှင်မွေ့၊ အပူအပင်ကင်းနေတဲ့ ရှင်မွေ့ကို မီးမကူးစေချင်ပါဘူး အဘ၊ ကျွန်တော့်လို ဒုက္ခိတကြီးရဲ့ဘဝကို ဝင်ပြီး မီးမကျွမ်းစေချင်ပါဘူးဗျာ”

သူ သတိထား၍ ထိန်းထားသည့်ကြားမှ မချုပ်တီးနိုင်စွာ သူ့ခြေထောက်ကို ပုတ်လိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းဝယ် ကြေကွဲရိပ်သည် ပိတ်ပိတ်ပုံးလျက်ရှိနေပြီ။

“ဒီခြေထောက်ဟာ သေသည့်အထိ လူစဉ်မီတော့မှာမဟုတ်ဘူး အဘ၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိတယ်၊ အဘလည်း သိတယ်၊ ရှင်မွေ့လည်းသိမှာပဲ၊ ဒါဖြင့် ပြီးပြီပေါ့၊ အားလုံး သိထားပါရက်နဲ့ ဘာလို့ ...”

သူ အဘကို ကြည့်လိုက်မိ၏။ မမှိတ်မသုန် သူ့ကို ဩဇာနေသော အဘ။

“ဘာလို့ ရှင်မွေ့ကို ဒုက္ခပေးရမလဲ အဘရယ်၊ အဘ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မတန်မရာမှန်းတဲ့လူလို့ အပြစ်မပြောခဲ့တဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဲဒီအဆင့် အဲဒီနေရာပဲ ကျွန်တော် နေရစ်ခဲ့ပါရစေ”

အဘ၏လက်က သူ့ပခုံးကို ပုတ်လာ၏။

“အဘ မြေးကို မောင်ရင်နဲ့ပဲ အဘ သဘောတူတယ် မောင်၊ ရှင်မွေ့အတွက် အထိုက်တန်ဆုံးဟာ မင်းဖြစ်သလို မင်းရဲ့အရိပ်မှာ အဘရဲ့မြေးရှိနေတဲ့အတွက် အမြဲတမ်း အေးချမ်းရလိမ့်မယ်လို့ အဘ ယုံကြည်တယ်၊ အဘလည်း အဘရဲ့မြေလေးအတွက် ဒီလိုမြင့်မြတ်စိတ်ထားကောင်းတဲ့ မြေးသမက်မျိုးကိုပဲ လိုချင်ပါတယ် မောင်မောင်”

သူ့ကို အဘ ပြီး၍ ကြည့်သည်။

“အဘတစ်ယောက်တည်းလာ ဘာမဟုတ်ဘူး မောင်နေ
မောင်၊ မောင် အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို
မောင်ခင်မောင် လာပြောတဲ့အချိန်တုန်းက အဘ နားမှာ
ရှင်မွေ့လည်းရှိနေတယ်လေ၊ သူလည်း မောင်အတွက်
စိတ်ပူရှာတာပါပဲ၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ ရှိကြတာပဲမဟုတ်
လား။”

သူ့အဘ၏မျက်နှာကို မှင်တက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ပြီး၍ ကြည့်နေပါသော အဘ၏မျက်နှာက ပကတိ
အေးချမ်းလှပါ၏။

“မောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီထိ ခံစားရတယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့လည်း
သိချင်ရှာပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အဘ ဒီအခန်းထဲကိုရောက်
ပြီး မောင်ခင်မောင် နားနို့လာပို့ပေးတဲ့အချိန် မောင်ခင်မောင်
နောက်က ရှင်မွေ့ပါလာတယ်။”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျရပါချေပြီ။ ယခု ရှင်မွေ့
ဘယ်မှာပါနည်း။ ဘာတွေ ကြားခဲ့ပြီနည်း။

“ရှင်မွေ့ အခန်းတံခါးရဲ့ဟိုဘက်မှာ ရှိနေခဲ့မယ်ဆိုတာကို
မောင်ခင်မောင် နို့ဖန်ခွက်လာချပေးရင်း အဘကို ပြောသွား
တယ်။”

အဘ ပြောပြီး တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။

အခန်းတံခါးကို အဘ ဖွင့်လိုက်တာကို သူ စိတ်
လှုပ်ရှားစွာ ရပ်ကြည့်နေသည်။ အခန်းဝယ် ငွေလဝန်းလေး
လျက် ရှိပါချေသည်တကား။

မျက်ရည်ဝဲစွာ၊ ထိခိုက်ခံစားမှုကို မျှဝေနားလည်စွာ
အထင်ကြီးလေးစားစွာသော မျက်ဝန်းအကြည့်များဖြင့် သူ့ကို
ကြည့်နေရှာသော သူ၏နှလုံးသားငွေလဝန်းလေးကို တွေ့လိုက်
ရပါချေပြီတည်း။

“ရှင်မွေ့ရယ်”

သူ၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိပါသည်အသံ။
ရှင်တွင်းမှ မြတ်နိုးမှုကို တားဆီးခြင်းမပြုလိုက်နိုင်ခင်မှာ ထွက်
လာပါသည်အသံ။ သူ့နှုတ်မှ ခေါ်ငင်လိုက်မိသည်ကို သူ့ကိုယ်
နိုင် မသိလိုက်နိုင်။ ခံစားရလွန်းပါသည် ချစ်ခြင်းများစွာဖြင့်
သူ့နှုတ်က အလိုလို ခေါ်ငင်လိုက်မိပါချေပြီ။

သူ ရှင်မွေ့ရှိရာသို့ လျှောက်လာမိသည်။

မျက်ရည်ဝဲနေသော မိန်းကလေး၏ မျက်ဝန်းများကို
သူ နားလည်လာမိသည်ဟု ထင်သည်။ ရှင်မွေ့၏ မျက်ဝန်းဝယ်
အာဇာနည်တို့ ဝေယျာန်နေလေသည်လား။

“ရှင်မွေ့ ...”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်မိသည်။ ထိုအခိုက် အဘ
အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားပါ၏။ သူနှင့် ရှင်မွေ့ကို အဘ ပြီးပြ
သည့် ရှင်မွေ့၏ဆံယဉ်စများကို လက်ဖြင့် အဘ သပ်ပေးခဲ့ပြီး
အောက်ထပ်သို့ အဘ ဆင်းသွားပါလေ၏။

“ရှင်မွေ့ ... လိုက်လာတယ်နော်”

သူ ... ရှင်မွေ့ရှေ့တွင် ရပ်လျက် ခပ်တိုးတိုး မေး
ရှင်မွေ့ ခေါင်းငုံ့၍ ခေါင်းပဲ တွင်တွင်ညှိတိတ်နေရှာသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲက အဖြစ်မှန်တွေကို ရှင်မွေ့ သိသွားခဲ့ရပြီ
ရှင်မွေ့ စိတ်မဆိုးဘူးလားဟင်”

သူ့အသံက အရမ်းကို နူးညံ့ညင်သာနေသည်
ရှင်မွေ့ ခေါင်းမမော့ရ။

“ကိုကြီးရယ် ... ရှင်မွေ့ စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်မွေ့
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုကြီးကို ပထမဆုံး စတွေ့ခဲ့ရတဲ့
နေ့ကတည်းက တည်ငြိမ်အေးချမ်းလွန်းတဲ့ ကိုကြီးရဲ့ပုံလေး
ကို အထင်တကြီးနဲ့ တွယ်တာမိခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ...

“ခြေတစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တာမို့ တုတ်ကောက်
အားပြုလျှောက်ရတာကိုလည်း ကြင်နာမိခဲ့ရတဲ့သူပါရှင်၊
ကိုကြီးရဲ့ အေးချမ်းလွန်းတဲ့အကြည့်တွေ၊ တည်ငြိမ် လူတို့
ဆန်တာတွေဟာ ရှင်မွေ့ရင်ထဲက မေတ္တာကို အရယူသူ
နိုင်ပြီးသားပါ”

ရှင်မွေ့ ထိုသို့ ဘယ်လို ဖွင့်ပြောရဲနိုင်ပါမည်လဲလော
ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှ ခံစားရမှုတွေကို ချက်ချင်းကြီး ကိုကြီးကို ပြော
သို့ ပြောနိုင်ပါမည်လဲလော။

“ကိုကြီး အရမ်းခံစားနေရတယ်လို့ အစ်ကိုခင်မောင်
ပြောတော့ စိတ်ပူပြီး လိုက်လာမိတာပါ”

ရှင်မွေ့ တိုးတိုးလေး ခေါင်းငုံ့ဖြေမိသည်။
အတန်ကြာ ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်၏။ ဖယောင်း
ရုပ်တုလေးကို အပေါ်မှ စီး၍ကြည့်နေရသည့်နှယ်ပါတကား။

“ရှင်မွေ့ ကိုယ့်ကို ခဏဖြစ်ဖြစ် မော့ကြည့်ပါလားကွာ”

သူ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ဟုတ်သည်။ ရှင်မွေ့၏
မျက်ဝန်းလေးများကို သူ ကြည့်ချင်သည်။ ရှင်မွေ့၏ရင်တွင်းမှ
အနာများကို ဖွင့်ဟတွေ့မြင်နိုင်မည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ
ကြည့်ချင်နေသည်။

ရှင်မွေ့၏ခေါင်းလေး မော့မလာ။

“ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် မော့ကြည့်ပါ မိန်းကလေးရယ်”

သူ ခေါင်းငုံ့ကျလျက် တိုးတိုးဆက်ပြောသည်။

သူ့ရင်တွင် အရမ်းလှုပ်ရှားနေမိရတာ အမှန်။

ရှင်မွေ့၏ ခေါင်းလေးမော့လာသည်။ သူ စိတ်လှုပ်

မှာ ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည်းမိပါ၏။

ရှင်မွေ့၏ ရွှန်းမျက်တောင်ရံခပါသည့် မျက်ဝန်း

မျက်ရည်စတို ဝေလျက်ပါတကား။

“ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ သိပ်သနားတာပဲ”

ရှင်မွေ့၏နှုတ်မှ ဗလုံးဗထွေး ထွက်လာပါသော

သံ။

“ရှင်မွေ့ရယ် ... ရှင်မွေ့လေးရယ်”

သူ ခပ်ညည်းညည်း ခေါ်လိုက်မိလျက် ရှင်မွေ့၏
ဖယောင်းသွယ် နုနုလေးများကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါ၏။

“မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ဘဝထဲကို ဝင်လာရဲရတာလဲ ရှင်မွေ့
ရယ်”

သူ မချင့်မရဲ ပြောလိုက်မိလျက် ရှင်မွေ့၏ခေါင်း
ကို ရင်မှာ ဖိကပ်ထားလိုက်မိပါ၏။

သူ ရှင်မွေ့၏ မျက်ဝန်းရိပ်မှ ချစ်ခြင်းများထွက်
တွေ့ မြင်ခဲ့ရပြီပဲလေ။

“မင်းဘဝ လှလှပပလေးကို ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ
နှစ်မြို့ထားလိုက်ရတာလဲ ရှင်မွေ့လေးရယ်”

သူ မျက်ရည်ဝဲစွာ ပြောလိုက်မိလျက် သူ့ရင်မှာ
ဖိကပ်ထားမိပါသည့် ရှင်မွေ့၏ ဆံနွယ်လေးများကို အသာအယာ
သပ်တင်ပေးလိုက်မိပါ၏။

“မောင့်ကို အဘ ပြောရမယ့်စကားတွေ ရှိသေးတယ်”

အဘ၏အိမ်လေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆိတ်ငြိမ်

အေးချမ်းနေသည်ပါပဲ။

ပန်းရံလေးဘေးမှာ အတူရပ်နေလျက်မှ သူ အဘကို

ပြော၏။

“ခြံထဲ ခဏဆင်းရအောင် မောင်နေမောင်”

ဟုဆိုကာ အဘ ခြံထဲ ဆင်းလာကတည်းက တစ်

မျက်နှာကို အဘ ပြောချင်၍ဆိုတာ သူ ရိပ်စားမိပါသည်။

“ရှင်မွေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဘ ပြောပြစရာတွေ ရှိနေတယ်၊

မောင့်ကို ဒီစကားပြောပြတဲ့အတွက် မောင့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့

မေတ္တာတရားဟာ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဘ

သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောသင့်သိသင့်တဲ့ စကားကိုတော့

ပြောထားတာ အကောင်းဆုံးလို့ အဘ ထင်တယ်လေ”

သူ ငြိမ်သက်၍ နားထောင်သည်။

အဘ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆက်လျှောက်တော့ သူလည်း အဘနှင့်အတူ လျှောက်သည်။

“ရှင်မွေ့ဟာ အဘရဲ့ မြေးအရင်းမဟုတ်ဘူး မောင်နေမောင်”
သူ ဖျတ်ခနဲ အဘကိုကြည့်မိသည်။

အံ့သြခြင်းလည်းဖြစ်ရသည်။ သူ ထင်သည်ထက် ရှင်မွေ့ကို အဘ၏မြေးအရင်းဟု ...။

“ရှင်မွေ့မှာ မိဘမရှိတော့ဘူး၊ ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက မိဘများ ဆုံးပါးခဲ့တယ်ဆိုတာကိုပဲ အဘ သိခဲ့ရတယ်။ လူချမ်းသာတို့ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုမှာ ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာ မိန်းကလေးပါ”

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေမိပါ၏။ ရှင်မွေ့၏ဘဝလေးကို ပိုသိလာရလေ ပိုသနားလာမိရလေပါ။

သူ့အတွက် ရှင်မွေ့ထံမှ မေတ္တာတရားတစ်ခုသာ အလိုအပ်ဆုံး မဟုတ်ပါလား။

ရှင်မွေ့မှာ မိဘမရှိတော့တာ။ ဆင်းရဲတာ။ ဒါတွေ ဘာများအရေးကြီးပါ့မည်လဲလေ။ မိဘမရှိခြင်းသည် အပြစ်မှမဟုတ်ချေဘဲ။ သေခြင်းတရားကို မည်သူ လွန်ဆန်နိုင်ပါ့မည်လဲလေ။

ရှင်မွေ့ ဆင်းရဲတာ အဘ၏မြေးအရင်းမဟုတ်တာလည်း ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်စရာမရှိ။ မိဘမရှိသည့် ရှင်မွေ့ကို အဘက မွေးစားလိုက်တာ ရှင်မွေ့ ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဆိုချေမည်။

“ရှင်မွေ့ရဲ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစွန်းအထင်းရှိစရာ အဖြစ်ရယ်လို့

ဖြစ်ဖြစ် ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးဆိုတာ မောင်ရင် ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်၊ ရှင်မွေ့ကို မောင်နေမောင် လာမယ့်အပတ်မှာ လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ ခွင့်တောင်းလာတဲ့ကိစ္စကို အဘ ငြင်းစရာမရှိပါဘူးကွယ်”

ယနေ့နံနက်မှာ သူ အဘထံလာ၍ ရှင်မွေ့နှင့် လက်ထပ်ခွင့်ပြုဖို့ မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ပေးပါရန် သူ လာပြောသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အဘ ပြောနေခြင်းဆိုတာ သူ နားလည်သည်။

“ရှင်မွေ့ကို အဘ မြေးရင်းလေးလိုပဲ သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ အနှိမ်ခံမျက်နှာမဲ့ဘဝလေးနဲ့ လူချမ်းသာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ရှင်မွေ့ နေခဲ့ရစဉ်ကတည်းက အဘ ရှင်မွေ့ကို သိခဲ့ရတာပဲ၊ ရှင်မွေ့ဟာ နို့စို့ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ အပျိုစင်လေး၊ လိမ္မာရေးခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေးပါ မောင်နေမောင်”

သူ ယုံပါသည်။ ရှင်မွေ့၏ ဖူးနုကြည်စင်သော နှုတ်နှုတ် နုနုလေးကို မြင်ရုံနှင့် အပြစ်ကင်းစင်သူလေးအဖြစ် လည်စေနိုင်စွမ်းသည့် အဖြစ်ပါ။

ကလေးတစ်ယောက်နယ် အပြစ်ကင်းစင်သော ကြည်လေးများ၊ ဟန်မူရာလေးများကို သူ မြတ်နိုးနေခဲ့ရသည်။

“တစ်ချိန်တုန်းက အဘ မြေးဟာ လူချမ်းသာတို့ရဲ့ အနှိမ်စားခံဘဝနဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတစ်ခါ မောင်နဲ့လက်ထပ်ခဲ့ပြီး နောက်မှာ အနှိမ်ခံဘဝ အထင်သေးခံဘဝကိုတော့ သံသရာ

တစ်ပတ်လည်သလို မဖြစ်စေချင်ဘူး မောင်၊ ဒါ မောင့်ကို မယုံလို့မဟုတ်ဘူး၊ မောင် ဘယ်ထိ မြေးကို မြတ်နိုးတယ် ဆိုတာ အဘ သိထားတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ကို တစ်သက် တာ ယုံကြည်ပေါင်းသင်းပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိ၊ ကြင်နာ မြတ်နိုးသွားပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိကို မောင်ရင် ပေးနိုင်မှ အဘ မင်္ဂလာရက် သတ်မှတ်ပေးပါ့မယ်”

သူ အဘ၏ မျက်နှာကို ရိုသေလေးစားစွာ ကြည့်မိ ပါ၏။

“မြေးတစ်ယောက်ရဲ့ အဘိုးဖြစ်တဲ့ အဘရဲ့ ပူပင်သောစာ ကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို ယုံပါတယ်၊ ဘယ်တော့မှလဲ သူ့ကို မပစ်ဝယ် ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ခန္ဓာ မြဲနေသမျှ ရှင်မွေ့ကို ကျွန်တော် သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသွားပါ့မယ်”

သူ အလေးအနက်ပြောခြင်းပါ။ အဘ သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်ပါ၏။

“မောင့်ကို အဘ ယုံပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘစိတ်က တောတော စိတ်ပူတာပေါ့ကွယ်”

ပြောပြီး အဘ သူ့ကို ပြုံး၍ ထပ်ကြည့်လာပါ၏။ သူ့လက်ကို အဘ၏လက်ဖဝါးများက လာဆုပ်ကိုင်သည်။

“မြေး ... ဘယ်လို လူချမ်းသာရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ နေ ရတယ်၊ ဘယ်သူ့ ဆီမှာ နေခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်လို အပြစ်ကြောင့် အဘဆီမှာ ရှိခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား မောင်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ရှင်မွေ့ကို နိုင်စားခဲ့ကြတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကို ကျွန်တော် သိဖို့မလိုအပ်ပါဘူး အဘ၊ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ် မယုံတိစ္ဆနဲ့လည်း ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ရှင်မွေ့ရဲ့အနိမ် ခံဘဝကို ရှင်မွေ့ကိုယ်တိုင်ရော၊ အဘရော နှစ်ယောက် စလုံးက မေ့ထားလိုက်စေချင်ပါတယ်၊ အဘရော၊ ရှင်မွေ့ ရော ကျွန်တော့်ဆီမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိဖို့၊ နေကြဖို့ပဲ ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတာပါ”

အဘ ခေါင်းတည့်တည့်နှင့် ကျေနပ်သွားရှာသည်။

“သာဓုပါ မောင် ... သာဓုပါ၊ အေး ... မောင်ကပြောလာ လို့ အဘ တစ်ဆက်တည်းပြောရဦးမယ်၊ အဘကို မောင့် ဆီမှာ ခေါ်ထားမယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ အဘ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဘ မလိုက်ပါရစေနဲ့၊ အဘရဲ့ ဒီဗီတီငြိမ်အေး ချမ်းတဲ့ ခြံလေးထဲမှာပဲ အဘ နေရစ်ခဲ့ပါရစေ၊ မောင်တို့ အားတဲ့အခါ အဘဆီ လာလည်ကြပေါ့၊ အဘလည်း အလည်လာမှာပေါ့၊ တစ်မြို့တည်းပဲဥစ္စာ”

သူ ငြင်းလိုက်ချင်သည်။ အဘမပါဘဲ ရှင်မွေ့ သူ့ထံ လိုက်နေချင်မှာမဟုတ်။ ပြီး ... သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဘကြီးရှယ်ကြီး အဘကို အိမ်မှာပဲ ခေါ်ထားချင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး အဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်စိတ်ကောင်း နိုင်ပါ့မလဲ”

အဘ ပြုံးသည်။

“အိမ်ထောင်ရယ်လို့ တည်မိကြရင် သူ့လင်၊ သူ့မယားကိုယ်အိမ်ရာမှာ နေကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ မောင်သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါရမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ ပါလေ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မောင်နဲ့ မင်္ဂလာရင် သတ်မှတ်ဖို့ကိစ္စပဲ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

သူ အဘနှင့်အတူ အိမ်လေးဆီသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြပါ၏။ နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်တွင် ချက်ပြုတ်နေသည့် ရှင်မွေ့ထံ အဘ လှမ်းခေါ်သည်။

“မြေးရေ ... နေ့လယ်စာကို မောင်နေမောင် ဒီမှာပဲစား ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွယ်”

ပြောပြီး အဘ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား၏။ မင်္ဂလာရင် သတ်မှတ်ဖို့ အဘ ရက်ကောင်းရက်မြတ်ကို ရွေးချယ်တွက်ချက် ဦးမည်ထင်သည်။ လူကြီးမို့ ရက်ကောင်းရက်မြတ်ကိုတော့ စိတ်ကြိုက်ရွေးချေမည်သာ။

ဗလာစာအုပ်လေးတစ်အုပ်နှင့် ဘောလ်ပင်ကိုကိုင်၍ ခြံထဲ ပြန်ဆင်းသွားသည်မို့ အဘ ရက်ကောင်းနေ့ကောင်းကို တွက်ချက်ရွေးချယ်ဖို့ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသည့် သစ်ရိပ်တစ်အောက်မှာ သွားနေဦးတော့မည်ဆိုတာ သူ နားလည်၏။

ကိုယ့်မြေးကိုယ်သား မင်္ဂလာရက်ကို လူကြီးမီးတိုင်းက အလေးအနက်ထားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား ဤကား မေတ္တာ၏ပုံရိပ်ပဲလေ။ သူတစ်ယောက်တည်း ညှော်ခွက်လေးထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ရှင်မွေ့ကို သူ စတင်တွေ့ခဲ့ရာ ရှင်မွေ့ စောင်းကြိုး ညှော်သည့်နေရာလေးကို သူ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဪ ... သူ၏ အည်းဖျားတိုင်စွဲနစ်မြတ်နိုးရပါသည့် မိန်းကလေးကို ဖူးစာမှန်၍ သူ လက်ထပ်ခွင့် ကြံရချေတော့မည်တကား။

ရှင်ထဲတွင် ကြည်နူးအေးချမ်းလိုက်ရပါဘိ။

သူ ... မီးဖိုဆောင်လေးရှိရာသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ကြမ်းပြင်နှင့် တုတ်ထိသံက ဖွဖွညှင်ညှင်ပေါ်နေပြီ။

“ဟင် ... ကိုကြီး၊ ဒီမှာ အညှော်လုပ်နေတာ၊ ငါးကြော်နေတာ ကိုကြီးရဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာပဲ ထိုင်နေပါ”

ငါးကြော် ဒယ်အိုးနှင့် ရှင်မွေ့ရှိနေရာမှ လှမ်းပြောစကားမို့ သူ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းလို့ပါ၊ အဘကလည်း ခြံထဲ ဆင်းသွားပြီလေ၊ ကိုယ် အဘကို မင်္ဂလာရက်သတ်မှတ်ပေးဖို့ ခွင့်တောင်းထားတယ်၊ အဘ ရက်ရွေးပေးလိမ့်မယ်၊ ရှင်မွေ့ကို မေးစရာရှိလို့”

ရှင်မွေ့ဘေးတွင် ယဉ်ရပ်လျက် သူ တပြုံးပြီးနှင့် ခေါင်းငုံ့ပြောလာတော့ အကဲခတ်သလိုလေး ရှင်မွေ့ သူ့ကို ခုတ်ခနဲကြည့်လာသည်။

ကိုကြီး ဘာများ ရှင်မွေ့ကို မေးမလို့ပါလိမ့်မလဲလေ။

“ရှင်မွေ့ ဘယ်အရောင်ကို ကြိုက်လဲဟင်၊ ရှင်မွေ့ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစားအတွက် မေးတာပါ၊ ရတနာကိုတော့ ကိုကြီး စိတ်ကြိုက် ဆင်မယ်နော်”

အရမ်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပြောနေရှာခြင်းဆိုတာ ရှင်မွေ့ ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုကြီး၏မျက်ဝန်းအကြည့်လေးတွေ၊ ငြိမ်အေးသောအပြုံးလေးတွေဖြင့်ပင် အဘယ်မျှ ကိုကြီး စိတ်ချမ်းသာနေတာကို ရှင်မွေ့ မုန်းဆနားလည်မိပြီးပါပြီ။

“ရှင်မွေ့ ပြောလေ”

သူ ခေါင်းငုံ့လျက် မူပိုင်အေးချမ်းသော အပြုံးနှင့် မေးလာတော့ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး ရဲလာလျက် ...

“ဟင့်အင်း ... ရှင်မွေ့ နားမလည်ဘူး၊ ကိုကြီး ကြိုက်သလို စီစဉ်ပါ၊ အရောင်တွေ ဘာတွေ ရှင်မွေ့ မရွေးတတ်ဘူး”

သတို့သားလောင်း၏အရှေ့တွင် ရှိနေရပါသည့် သတို့သမီးလောင်းလေး၏ ရှက်ရှည်ရိပ်ဖုံးသော ချစ်စရာမျက်နှာလေး၏ အလှတရားများကို အဘယ်အလှက မိနိုင်အံ့မထင်။

ပန်းသွေးရိပ်ပြေးနေသည့် ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့ရင်တို့ လှုပ်ရှားနွေးထွေးလာရပါပြီ။ ရှင်မွေ့၏လက်ဖယောင်းသွယ်လေးများကို သူ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ချင်သည်။ ဝင်းလဲ့နေသော မျက်နှာလေးကို မေးဖျားမှပင့်ယူလိုက်လျက် တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေလိုက်ချင်သည်။

သို့သော် သူ ဘာမျှမလုပ်ရက်။ ရှင်မွေ့လေး အရမ်းရှက်နေတာကိုကြည့်လျက် သနားနေမိရပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကိုကြီး ပြောတာက ရှင်မွေ့ ဘယ်အရောင်ကို အကြိုက်ဆုံးလဲဆိုတာကိုပါ၊ အဖြူရောင်လား၊ အပြာရောင်လား၊ အဝါရောင်လား၊ အရောင်တွေက အများကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား”

အရောင်တွေ အများကြီးရှိတယ် မဟုတ်လားဟု သော အမေးကို ရှင်မွေ့ ခေါင်းညှိတ်ဖြေပုံလေးကိုက ကလေးတစ်ယောက်နယ် ချစ်စရာအသွင်လေးပါ။ ကြာလေ ... ချစ်ရလေပါလား၊ ရှင်မွေ့လေးရယ်ဟု သူ ရင်တွင်းမှ တဖွဖွပြောနေမိရပါပြီ။

ကလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် အဖြေဆာင့်ယူသလို သူ စောင့်၏။

“ပြောလေ ... အဲဒီအရောင်တွေ အများကြီးထဲက ဘယ်အရောင်ကို ရှင်မွေ့ အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“အဝါရောင်”

ရှင်မွေ့ ခပ်တိုးတိုး ခေါင်းငုံ့ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပြီ ... အဝါရောင်၊ အရောင်ရင့်ရင့်လား၊ အရောင်ဖျော့ဖျော့လား”

ဤမျှအထိ ရှင်မွေ့နှင့်ပတ်သက်၍ အသေးစိတ် ဂရုတစိုက်ကြီးမေးလာတော့ ရှင်မွေ့ရင်ထဲ ကြည့်နူးလာမိရပြန်ပါသည်။

ရှင်မွေ့ကို ဒီလောက်ထိ ချစ်မြတ်နိုးနေတယ်လား ကိုကြီးရယ် ...။

“ဟော ... မေးတာကို ဖြေပါဦး ရှင်မွေ့လေးရဲ့”

သူ့နှုတ်မှ ချစ်စနိုးလေး ပြောမိရသည်။

“အဝါဖျော့ဖျော့ကိုပါ”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီ၊ ဝါပြေပြေလေးဆိုပါတော့၊ ကောင်းပြီ၊ ကိုကြီး စီစဉ်မယ်”

သူ ကြည်ကြည်နူးနူးပြောနေသမျှ ရှင်မွေ့ ငြိမ်နားဆောင်နေလိုက်သည်။ ငါးကြော်တွေ ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်

ထဲမှ ငါးကြော် ခပ်ငယ်ငယ်ကို သူ ယူသည်။ တကယ့်အိမ်သား
ပမာ တရင်းတနီး ပုံမျိုးဖြင့်ပါ။ တကယ်တော့ ရှင်မွေ့ သူ့ကို
ဆက်ဆံလာရဲအောင် နေပြခြင်းပါ။

“ငါးကြော်က ကောင်းလိုက်တာ ကြွပ်နေတာပဲ”

ပြောပြီး သူ စားသည်။

“ကိုကြီးတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဟောဒီ အဘ မြတ်နိုးခင်တွယ်
တဲ့ ဒီခြံလေးထဲမှာ ကျင်းပမယ်၊ ပကာသနမဖက်တဲ့
မင်္ဂလာပွဲလေးပေါ့ကွယ်၊ ကိုကြီးတို့ မင်္ဂလာပွဲ အထိမ်းအမှတ်
အနေနဲ့ ဘုရားကျောင်းကန်၊ လူအိုရုံ၊ မိဘမဲ့ဂေဟာ အစ
ရှိသည်တို့မှာ လှူကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

သူတစ်ယောက်တည်း သဘောမျိုးမဟုတ်ဘဲ ရှင်မွေ့
ကို နေရာပေးပြောနေတာ ရှင်မွေ့ နားလည်ပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ရှင်မွေ့ အဖြေမပေးမချင်း စောင့်နေမှာသေချာသည်
မို့ ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါ၏။ တကယ်လည်း ကိုကြီး၏
အစီအစဉ်က မွန်မြတ်အေးချမ်းလှသည်ပဲလေ။

“ဒီခြံလေးထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတဲ့အတွက် အဘ ကျေနပ်
မှာပါ”

သူ အဘကို နားလည်သည်လေ။

ဤခြံလေးကို အဘ ခင်တွယ်မြတ်နိုးသည် မဟုတ်ပါ

လား။

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု၊ ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်း
အောင် ပေါင်းကြရပါစေ၊ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ၊
စိတ်၏ချမ်းသာ ကိုယ်၏ချမ်းသာ တစ်လုံးတစ်ဝပြည့်ဝကြ
ရပါစေ”

အဘကို ကန်တော့စဉ် တတွတ်တွတ် ဆုပေးရှာပါ။

“အဘ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ လိုက်နေပါ အဘရယ်၊
အဘ ခုလို နေခဲ့မယ်ဆိုတော့ ရှင်မွေ့လည်း ဘယ်စိတ်
ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

သူ စိတ်မကောင်းစွာပြောတော့ အဘ ခေါင်းညိတ်

သည်။

“သံယောဇဉ်ဆိုတာ အေးချမ်းမှုကို ပေးတာမှန်တယ်၊ တစ်
ဖက်ကလည်း ချည်နှောင်ရစ်ပတ်တဲ့ ကြိုးမျှင်ကွယံ၊ ကြိုး
တစ်မျှင်ဆိုပေမယ့် ဖြတ်တောက်ဖို့ခက်တဲ့ကြိုး သံမဏိလို
ကြိုး”

အဘ သူ့ကိုကြည့်သန့်။ ပြီး မြေးဖြစ်သူကိုကြည့်သည်။

“အဲဒီ သံယောဇဉ်ကြီးကို ဖြယ်တောက်နိုင်ဖို့ အတော်ကြီးကြီးစားကြရတယ်။ အဘ အသက်ကြီးပြီ၊ သံယောဇဉ်တိုကင်းချင်ပြီ၊ တရားရိပ်မှာ နေချင်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ဒီသံမဏိကြီးမျှင်လေးကို ပြီးပြတ်အောင် အဘ မဖြတ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒီကြီးလေးက အဘ ရင်ကို ချည်ရစ်ပတ်ထားတုန်းပါပဲကွယ်”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းငုံ့နေရင်းမှ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းကျလာသည်။

ဘိုးဘိုး ရှင်မွေ့ကို သံယောဇဉ်ကြီး ချည်ရစ်နေသမျှ တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်တောက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေချေပြီဟု နားလည်လာရသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာ ထိခိုက်ခံစားရပါ၏။

ဘိုးဘိုးကို ရှင်မွေ့ အရမ်းချစ်ရသည်မဟုတ်ပါလားရှင်မွေ့ ဘဝလေးကို ဘိုးဘိုး စောင့်ရှောက်ခဲ့ရှာလေသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလို ချည်နှောင်ရစ်ပတ်ဆဲ ဖြစ်နေတဲ့ ကြီးလေးနဲ့ အဘ အမြဲအတူဆက်နေရင် ပိုပြီး အဖြတ်ရခက်မယ် မောင်၊ ဒါကြောင့် အဘ ဒီအိမ်လေးမှာ နေခဲ့ချင်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ အဘ နေတတ်လာမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျတော့လည်း အဘ နောက်ဆံမတင်းတော့ဘဲ အနှောင်အတွယ်ကင်းကင်းနဲ့ စစ်ကိုင်းဘက်ကိုသွားပြီး တရားအားထုတ်တော့မယ်”

ဦးပြည်စိုး၏ မျက်နှာက ပကတိ တည်ငြိမ်လွန်းနေပါ၏။ ရှင်မွေ့ အဘိုးလုပ်သူ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်နေရာမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ တန့်ဆည်မရ ကျလာကာ ...

“ရှင်မွေ့ကို အိမ်ထောင်ချပေးပြီး ဘိုးဘိုး ခုလို သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ရှင်မွေ့ကို ထားရစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာ သိရင် ရှင်မွေ့ လက်မထပ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်”

ရှင်မွေ့ ရှိုက်သံ ဗလုံးဗထွေးနှင့်ပြောရင်း ဘိုးဘိုး၏ ခြေခေါင်းတွင် ခေါင်းတင်ငိုမိရပါပြီ။

“ရှင်မွေ့မှာ မိဘရယ်လို့ ရှိခဲ့ရတာမဟုတ်ပါဘူး ဘိုးဘိုးရယ်၊ မိဘရဲ့အရိပ်ဆိုတာကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာပါ၊ ပြီးတော့ သမင်မြိုင်ကို ရောက်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ရှင်မွေ့ ဘယ်မှာ မေတ္တာရခဲ့ရဖူးလို့လဲ၊ အခု ဘိုးနဲ့တွေ့ရမှ ရှင်မွေ့မှာ မေတ္တာဆိုတာ ရခဲ့ရတာ၊ ဘိုးဘိုးက ရှင်မွေ့ကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက် လုပ်ခဲ့တော့မှာလား ဘိုးရယ် ...”

ရှင်မွေ့ ဘယ်လိုမှ ချုပ်တီးမထားနိုင်။ ဘိုးဘိုး၏ ခြေကို စုံဖက်၍ ကိုင်လှုပ်ရင်း ခေါင်းတင်ငိုရှိုက်ရင်း မေးရှာသည်။

သူ မကြည့်ရက်နိုင်။ ရှင်မွေ့၏ လက်လေးများကို သည်း ဘိုးဘိုးထံမှ ဆွဲမခွာရက်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလေးကို ရင်းနှီးသူတွေလောက်သာ ကြား၍ ဤခြံလေးထဲမှာ ပြုလုပ်ကျင်းပခဲ့ပြီးပြီ။

နံနက်ပိုင်းတွင် ပြုလုပ်ကျင်းပခဲ့ခြင်းပါ။ မွန်းလွဲမှာရီလောက်မှာ ဧည့်သည်စံသည့်။

ညနေပိုင်းမှာ ဘိုးဘိုးကို ကန်တော့ကြပါ၏။

ကန်တော့ပြီးသည့်နောက် ဘိုးဘိုး၏ ပြောလာသည့် စကားကြောင့် ရှင်မွေ့ အရမ်းထိခိုက်ခံစားရခြင်းပါ။

“ဘာလို့ ဒီထိ ငိုနေတာလဲ မြေးရယ်၊ ဘိုးက ချက်ချင်း ဒီက ထွက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာကွယ်၊ ဘိုးကိုယ်တိုင်က မြေးကို သံယောဇဉ်မဖြစ်နိုင်လို့ ဖြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေရတုန်းပါ။ ကဲ ... တိတ် ... တိတ်၊ တရားရိပ်ဆိုတာကို ဘိုးဘိုး သွားဖြစ်တဲ့အခါ မြေးက ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

“ဟင်အင်း ... မသွားရဘူး၊ ရှင်မွေ့တို့နဲ့ပဲ နေရမယ်”

ရှင်မွေ့ ကလေးတစ်ယောက်လို မျက်ရည်သုတ်ရင် ပြောရှာသည်။

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ မြေးရဲ့၊ ကဲ ... ဒါကို ခဏထားပါဦး၊ ဘိုးကလည်း ချက်ချင်းကြီး မြေးတို့နဲ့ ခွဲသွားတာမှမဟုတ်တာ၊ ဘိုးကို တွေ့ချင်ရင် မြေးတို့ ဘယ်အချိန်မဆို လာနိုင်တွေ့နိုင်သားပဲ၊ ဘိုးကလည်း မြေးတို့ကို လာတွေ့နိုင်တာပဲ၊ တစ်မြို့တည်းပဲကွယ်၊ ဘိုး မြေးတို့နဲ့အတူ လိုက်နေနိုင်တဲ့ အခြေအနေကိုလည်း ဘိုး ပြောပြပြီးပြီပဲ၊ ဒီမှာဘိုးနေခဲ့မယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်တွေပဲ ကျနေသည်။

“ဘိုးက ... အဲလို နေခဲ့ပြီးရင်၊ ရှင်မွေ့မသိအောင် စစ်ကိုင်းကို သွားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ကလေးတစ်ယောက်နှယ် မျက်ရည်တွေ တွင်တွင် သုတ်ရင်း မေးရှာတော့ အဘိုးလုပ်သူမှာပိုင်သွားရပါ၏။

သြော် ... ဤသံယောဇဉ်ကြီးကို တော်ရုံနှင့် သူ့ ခြံတံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သေး။

ရှင်မွေ့၏ ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးရင်း ...

“ကဲ ... ပန်းရံကို သွားကြဖို့ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘိုးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးဖို့ ရှိသေးတယ်လေ၊ မင်္ဂလာနေ့မှာ စိတ်မထိခိုက်ကောင်းဘူး မြေးရဲ့၊ ကဲ ... မျက်ရည်တွေသုတ်၊ မောင်နေမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်အောင် မငိုနဲ့လေ မြေး၊ သူ့ခမျာ မျက်နှာပျက်နေရှာပြီကွယ်”

ဦးပြည်စိုး ပျောင်းပျောင်းဖျဖျ ပြောရှာပါ၏။

“မောင်နေမောင် ... မြေးကို ခေါ်လေ”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ကျ ခံစားနေရရှာတာ ကြည့်လျက် မျက်နှာမကောင်းနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်ငိုငိုကျနေသော သူ့ကို အဘ ပြောသည်။

“ရှင်မွေ့ ...”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ ရှင်မွေ့၏ လက်ကလေးကို ချုပ်ညှပ် ဆုပ်ကိုင်သည်။

ဤလက်သွယ်ဖယောင်းလေးအား ထာရဝအတွက် အားတုံ့ခြင်းဆိုတာ သူ၏ တစ်သက်တာ ရှိရပါမည့် ဆုံးဖြတ်ချက်

“အဘကို စိတ်မကောင်းအောင် မငိုပါနဲ့လားကွယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့ ဒီလောက်မျက်ရည်ကျနေရင် ကိုကြီး ဘယ်နေတတ်မလဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲကွယ် နော်”

သူ ရှင်မွေ့ မျက်နှာနုနုလေးကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း ဖွဖွညင်ညင်ပြောသည်။

အဘိုးလုပ်သူနှင့် ချက်ချင်းကြီး ခွဲခဲ့ရမှာ။

ဘဝတစ်ခုကို ကမ္ဘာသစ်လေးတစ်ခုမှာ တည်ဆောက်

ရမှာ။

ရှင်မွေ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေရှာမည်ပေါ့။

ပန်းရင်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ အကျွမ်းတဝင်ရှိသည့် အလုပ်

မဟုတ်ချေဘဲလေ။

သူ့မှလွဲ၍ မည်သူနှင့်မျှလည်း ပန်းရင်မှလူများ

ရှင်မွေ့ သိသိကျွမ်းကျမ်း ရှိချေသည်မှမဟုတ်ချေဘဲ။

အဆုံးစွန် ပန်းရင်၏ အခန်းဆောင်များကို ပြည့်ဖြည့်

စုံစုံ ရှင်မွေ့ ရောက်ခဲ့ဖူးတာမဟုတ်။ သူ အလည်အပတ်ခေါ်ခဲ့လေ

ရှင်မွေ့ မလိုက်ခဲ့။ ရက်တာနှင့် မလိုက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းဆိုတာ သူ

လည်ပါသည်။

ယခု လက်ထပ်ပြီးမှ ပန်းရင်ကို ရှင်မွေ့ လိုက်ပါ

တော့မည်ဆိုသည့် အချိန်မှာ အဘိုးလုပ်သူက လိုက်မနေဆိုတာ

တော့ ရှင်မွေ့ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှား ဝမ်းနည်းသွားရချေသည်။

ဤအတွက် သူ နားလည်ပါသည်။

“ကဲ ... မြေး၊ သွားကြရအောင်”

ဦးပြည်စိုး ဦးဆောင်၍ အိမ်လေးပေါ်မှဆင်းသည့်

ရှင်မွေ့ မျက်လွှာလေးချ၍ ငြိမ်သက်ထိုင်နေ

သူ ရှင်မွေ့၏မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်

သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ရှိက်သည်။

“ရှင်မွေ့ ...”

သူ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ ချစ်ရသူ မိန်းကလေး၏

အကံကိုလည်း ဆုပ်ကိုင်ထားမြဲ။

“ရှင်မွေ့ ဒီမှာပဲနေချင်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်လေးက ခွဲမသွား

ချင်ဘူးဆိုရင် ကိုကြီးတို့ ပန်းရင်ကို မသွားဘဲ နေကြရ

အောင်၊ ကိုကြီးဒီအိမ်လေးမှာပဲ အဘရယ် ရှင်မွေ့ရယ်နဲ့

အတူလာနေမယ်လေ”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

အစစ ဤမျှအထိ ရှင်မွေ့အပေါ် ချစ်ရှာခြင်းပါလား

ရှင်မွေ့ နားလည်လာရပါ၏။

အေးချမ်းစွာ ပြုံးကြည့်နေပါသည့် ကိုကြီး၏မျက်ဝန်း

မျှော့ ရှင်မွေ့ကို သနားကြင်နာရပါသည့် အရိပ်များ ရှင်မွေ့

အတွက် စိတ်ထိခိုက်နေရပါသည့် အရိပ်များ ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ်

ကြတာ ရှင်မွေ့ တွေ့မြင်နေရသည်။

ပန်းရင်သို့ မသွားမဖြစ် သွားရမည်ဟု အတင်းအဓမ္မ

ကိုး မခေါ်ရှာ။ ရှင်မွေ့ ဖြတ်နိုးရာ ဤအိမ်ငယ်လေးမှာ လာ

သွားမည်ဟု ဆိုရာသည့် ကိုကြီး။ ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးငုံ့လိုက်

ချက် ...

“ဘိုးက ပြောထားပါတယ်။ သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုတဲ့

ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း ကိုကြီးနောက်ကို ရှင်မွေ့ လိုက်ရ

မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဒီမင်္ဂလာပွဲ မကျင်းပခင်ကတည်းက ရှင်မွေ့

ကို ပြောထားပါတယ်၊ ဘိုးက သူပြောတာကို နားမထောင်

ရင် အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ၊ ဒီအိမ်မှာလည်း ရှင်မွေ့ကို မေးတာ
မှာ မဟုတ်ဘူး။”

‘ရှင်မွေ့ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းပါ။’

အမှန်လည်း ထိုအတိုင်း ဘိုးက ရှင်မွေ့ကို ပြော
သည်ပဲလေ။

“အဲဒီလို ဘိုး ပြောခဲ့တုန်းက ဘိုးလည်း ရှင်မွေ့တို့နဲ့အတူ
လိုက်နေမယ်လို့ပဲ ရှင်မွေ့က ထင်နေမိတာ၊ သျှောင်မှောင်
ဆံထုံးပါဆိုပြီး ရှင်မွေ့ ပန်းရုပ်ကို ရောက်ရင် ဘိုးလည်း
ပါမှာလို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ခု ... ဘိုး နေခဲ့မယ်ဆိုတာ သိရတာ
ရှင်မွေ့ ဝမ်းနည်းမိတယ် ကိုကြီးရယ်”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့ မျက်ရည်သုတ်သည်။

အသာအယာ ထရပ်သည်။ ကိုကြီး လိုက်ရပ်ထား
ခေါင်းလေးမော့ကာ ...

“ရှင်မွေ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကြီး ခုလိုပြောပေး
အတွက် ရှင်မွေ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ ရှင်မွေ့
ခုလို ငိုမိတဲ့အတွက် ကိုကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတာ
လည်း ရှင်မွေ့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ရှင်မွေ့ကို ခွင့်လွှာ
ပါ”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးပြန်ငုံ့ရင်း ...

“ဒီလိုဖြစ်ရတာကလည်း ဘိုးကို ရှင်မွေ့ ချစ်လွန်းလို့ပဲ”

အသံလေး တိမ်ကျသွားရှာသည့် ရှင်မွေ့၏လက်
လေးကို ဆုပ်ညှစ်လိုက်မိရင်း ...

“ဪ ... ရှင်မွေ့ရယ်”

သူ သနားစိတ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်မိကာ ချစ်ရသူလေး
မျက်နှာလေးကို မေးဖျားမှ ဆွဲမော့လိုက်မိပါ၏။

မျက်တောင်မည်းခက်ခက်အောက်မှ မျက်ဝန်းလေး
သူ မြတ်နိုးစွာ ကြည့်သည်။

မျက်ရည်ဥလေးများ စိရရီတွဲခိုနေသည့် မျက်ဝန်း
များ။

“မငိုနဲ့လေ ကိုကြီးရဲ့မေတ္တာကို ယုံတယ် မဟုတ်လား”

သူ ခပ်တိုးတိုးမေးပြီး တယုတယဖြင့် မျက်ရည်
ဆေးသည်။

“ဖြေလေ ... ယုံတယ် မဟုတ်လား”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ရှင်မွေ့ ဒီလောက် စိတ်ထိခိုက်နေရင် ရှင်မွေ့ကို သိပ်ချစ်
တဲ့ ကိုကြီး ဘယ်ထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့
သိမှာပါ၊ ကိုကြီးကို မော့ကြည့်စမ်း”

သူ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချောမော့သံဖြင့် ဖွဖွညင်ညင်
ပြောခြင်းပါ။

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကို သူ ဆွဲမော့လိုက်သည်။
အသံသင့် မော့လာသော မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက်
ပြောသည်။ မူပိုင် အေးချမ်းတည်ငြိမ်သောအပြုံး။

“ကိုကြီး တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်လေ၊ ရှင်မွေ့ရဲ့ဘိုးဘိုးကို
ခန်းရပ်မှာ လာနေအောင်၊ လာနေဖြစ်အောင် ကိုကြီးကြီး
မေးပေးမှာပေါ့၊ နည်းလမ်းတွေ ရှာမှာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး လန်းကြည်လာရှာပါ၏။

“ဟုတ်သားပဲနော်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ရှင်မွေ့ မော့ပြောတော့ သူ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်မိရင်း ...

“ကလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား ရှင်မွေ့ရယ်”

သူ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောမိရပါ၏။

ပြီး ... မြတ်နိုးရလွန်းစွာ သူ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ပိုးသားဝါပြေပြေဝတ်စုံ။

စိန်ထည်မှုန်မှုန် သထားပါသည့် နွဲ့နောင်းသော အလှ။

ပျောင်းနွဲ့သော ဆံကေသာများက ဆံထုံး ဆံမြိန် ရှည်ကြီးနှင့် နန်းဆန်လိုက်ပါဘိ။

စိန်ပန်းခိုင်က ဆံထုံးထက်ဝယ် တဖိတ်ဖိတ်လေးစွာ ညွတ်ညွတ်နွဲ့နွဲ့ရှိဘိ၏။

လာသမျှ ညှော်ပရိသတ်တိုင်းက ရှင်မွေ့၏အလှ ရှိုးကျူးသွားကြသည်ချည်း။

“အဘ ... ဒီကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်မင်္ဂလာပွဲမှာ ဒီညီမ ရှင်မွေ့ကို မေတ္တာရွှေစောင်းသီချင်းနဲ့အတူ အသံလူရော ကြားရ တွေ့ရကတည်းက ဒီရောဂါ စွဲသွားတာဟု

ဟု အဘကို ထွန်းထွန်း ဖော်ကောင်လုပ် ပြောရင်း ...

“တကယ် လက်ထပ်ဖြစ်မှပဲ သိရတော့တယ်၊ ဖိုးနေမောင်ရယ်”

ဟု သူ့ကိုလည်း ပြောသည်။

“အစ်ကိုတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဒီကောင်ကြီး ရောက်ပြီး ဘာကြာလို့လဲ၊ ညီမတို့အိမ်ကို စောင်းပညာ သင်ချင်လှချေရဲ့ဆိုပြီး ဒီကောင်ကြီး ရောက်သွားတာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ စောင်းကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကျမှ အသည်းအသန် ဝါသနာကြီးတယ် ဖြစ်သွားရတာ”

ဟု ရှင်မွေ့ကိုလည်း ပြောပြသွားလေသည်။

ထိုစဉ်က ရှင်မွေ့သူ့ကို မော့ကြည့်ခဲ့သေးသည်လေ။ မြတ်နိုးအားကိုးစွာသောအကြည့်၊ ကြည်နူးကြည်လေးတွေဆိုတာ နားလည်သည်ပေါ့။

“မောင်နေမောင် သွားကြစို့လေ”

အဘ၏ လှမ်းခေါ်သံ ပေါ်လာမှ သူ သတိဝင်၏။ ရှင်မွေ့၏လက်လေးကို အသာအယာ ထွေးဆုပ်ရင်း ...

“အဘ ခေါ်နေပြီ၊ ဘာဘရေမှ ထပ်မခိုရဘူးနော်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ခင်မောင်က အဘကို ကားရှေ့ခန်းတံခါး ပွင့်ပေးသည်။ သူနှင့် ရှင်မွေ့ကားခရီးဆက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်၏။

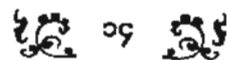
အဝါနုရောင် နင်းဆီပွင့်လေးပမာ လှပဖူးနေပါသည့် ရှင်မွေ့ကို ဦးစွာကားတွင်းသို့ သူဝင်စေသည်။

ရှင်မွေ့ ကားတွင်းဝယ် ထိုင်မိပြီးချိန်မှ သူ ကားတွင်း
သို့ ခါးကိုင်း၍ ဝင်သည်။ သူ့လက်တွင်းမှ တုတ်ကောက်ကို
ရှင်မွေ့ လှမ်းလင့်ယူ၏။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ဖေးကူလှမ်း
ကိုင်လာပါ၏။

သူ့ရင်ထဲ ချမ်းငြိမ်းကြည်နူးလိုက်ရပါဘိ။ ခြောက်
ရှင်မွေ့သည် သူ၏ဘဝဖော်ပါတကား။ သူ၏ဘဝ တစ်လျှောက်
လုံး ဖေးကူမည်၊ မျှဝေ နားလည်ပေးမည် ဘဝဖော်။ သူ၏အေးမြ
လုံခြုံသည့် အရိပ်တွင် နားခိုမည့် ဘဝဖော်။

သူ့ဘဝတွင် အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံခဲ့ချေပြီတည်း။

“ဒါ ... ကိုယ့်ရဲ့အဘ၊ အားလုံးက တရိတသေ ဆက်ဆံ
ရမယ်၊ အဘပြောသမျှ စကားကိုလည်း နားထောင်ကြရ
မယ်၊ ဟုတ်လား။”

မိလုံးနှင့် ခင်မောင်တို့ ခေါင်းညိတ်သည်။ မြန့်မှာ
အိတ်ကလေးပိုက်လျက်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ဟု တရိတသေ ပြောသည်။

မြန့်မှာ မကြာမတင်က ထပ်ခေါ်ထားပါသည့် ကူ
အိတ်ကလေးဖက် မိန်းကလေးပါ။ မိလုံးနှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်း။
မြန့်နှင့် အဖော်ရနိုင်ဖို့ သူ စီစဉ်ခဲ့ခြင်းပါ။

အဘကြည်ကတော့ လူကြီးမို့ထင်။ အညာသားလူရိုး
အိတ်ပီ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ရှင်မွေ့ကို မြင်ကတည်းက ချစ်
အိတ်ပီသားပါ။

ဥယျာဉ်မျိုးကြီးမို့ ပန်းတွေနှင့် အနေများရသည်မို့
အိတ်ပီ စိတ်ထားက အေးချမ်းပြီးသားပါ။

အိမ်မှာရှိမည့်လူများနှင့် အဘဦးပြည်စိုးကိုရော ရှင်မွေ့ကိုရော သူ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ အဘ ဦးပြည်စိုး ပြန်မည်ဆိုတော့ ရှင်မွေ့ မျက်နှာမကောင်း။

အဘကလည်း ကြာကြာမနေ။

“လုံမ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ပြီ၊ အိမ်ရှင်မကောင်းဖြစ်အောင် နေ၊ လိမ္မာတဲ့မယားကောင်းအဖြစ် မောင်နေမောင်နှုတ်မချီးကျူးတဲ့စကားမျိုးပဲ ဘိုးဘိုး ကြားချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး”

ကားနားအထိ ရှင်မွေ့နှင့် သူ လိုက်ပို့သည်။ မောင်က အဘ ကားတွင်းဝင်ပြီးသည်အထိ စောင့်ပြီးမှ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး ကားမောင်းထွက်သွားပါ၏။

“ရှင်မွေ့ အနားယူလိုက်နော်”

သူ ... ရှင်မွေ့၏လက်ကလေးကို ထွေးဆုပ်လှုပ်ပန်းရုံ၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါ၏။ ပြောင်လက်သော ကျွန်းလှေကားထစ်ကြီးအတိုင်း ရှင်မွေ့ သူနှင့်အတူ လိုက်တက်လာပါ၏။ ကော်စော မှိုင်းပြာရင့်ရင့်က လှေကားထစ်၏ အလယ်တွင် ခင်းထားသည်မို့ လှေကားထစ်များပေါ် လမ်းလျှောက်ရပေမယ့် ခြေချော်မကျနိုင်။

တုတ်ကောက်ကို အားကိုးရသည့် သူ့အတွက် သို့ ကော်စောခင်းလှေကား လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ပန်းရုံသည် ဝင့်ထည် ခမ်းနားစွာဖြင့် အရှင်သခင်မကို ကြိုနေသည်။

“ဒါ ... ကိုကြီးတို့ရဲ့မင်္ဂလာခန်း”

တခါးပြည့် တပ်ထားသော ခန်းဆီးစ ရွှေအိုရောင်တို့ ပင့်မ၊ဝင်လာလျက် သူ ရှင်မွေ့၏မျက်နှာနုထွေးထွေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ရွှေအိုရောင် ဇာခန်းဆီးသည် ရှင်မွေ့၏ပခုံးသားပြည့်ပြည့်လေးပေါ် ငြိတင်နေ၏။ အသာအယာ သူ သိမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ရှင်မွေ့၏ပခုံးလေးကို သိုင်းငင်၍ သူ့ဘက်ကို ဆွဲယူထားလိုက်မိပါ၏။ ဪ... ဤမိန်းကလေးသည် သူ၏ပခုံးဦးဝယ်သာရနားခိုမှေးမှီမည့် သူပါတကား။

ရှင်မွေ့၏လက်လေးတွေ မသိမသာ တုန်နေကြတာ သိနေသည်။ သတို့သမီးငယ်၏ လှုပ်ရှားသော ရင်ခန့်မှု၏ အသွင်လေး။

သူ သနားမြတ်နိုးရပါပြီ။

“လာ ... ဒီမှာထိုင်”

သူ ဖဲဝါဖုံးခုတင်ထက်တွင် ရှင်မွေ့ကို ထိုင်စေ၏။ သူနှင့် အနီးတကပ် ရှိနေသည့် ရှင်မွေ့၏မျက်နှာလေးကို သူ့ဆွေမျက်နှာလိုက်မိလျက် တစ်မိမိမိမိ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ နွေးထွေးသော သွေးခန့်နှုန်းက နှလုံးသားကို ပူနွေးလာစေနေပြီ။

သူ ခေါင်းငိုက်ကျသွားလျက် ရှင်မွေ့၏နဖူးပြင်လေးပေါ် နှုတ်ခမ်းကိုဖိကပ်၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းစွာ ဖွဖွညင်ညင် နှိုးနှိုးလိုက်မိပါ၏။ ပြည့်ဝန်းအံ့ထွေးသည့် ပခုံးလေးကို သိမ်းယူလိုက်ရင်း မျက်နှာလေးကို ကြည့်မဝသလို တမြတ်နိုးနိုး သူ့ဇိတ်ဆိတ်စွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ရှင်မွေ့ရယ် ...”

သူ့နှုတ်မှ ဖွဖညင်ညင် ခေါ်လိုက်မိပါပြီ။ ရှင်မွေ့၏ ရွန်းမျက်တောင် ရံခါသည့် မျက်ဝန်းလေးများကို သူ ငုံ့နမ်း လိုက်မိပြန်သည်။

အားလုံး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့။ ညင်ညင်သာသာ။

“မင်းဟာ ကိုကြီးရဲ့ အမျစ်ရွှေစင်နဲ့ သွန်းလုပ်ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်လေးပါကွယ်၊ ရွှေစင်ရုပ်လေးပါ”

ရှင်မွေ့၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်မှာ သိမ်းကျုံးပွေ့ယူလိုက်မိရင်း မချင့်မရဲ သူ ပြောမိရပါပြီ။ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထား၍ ချစ်ရပါသော အချစ်သည် ရင်ကို အေးငြိမ်းစေနိုင်စွမ်းပါ၏။ ရှင်မွေ့ကို ထွေးပွေ့ထားနေမိရခိုက် အေးမြချမ်းငြိမ်းသော ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို ကြည်နူးစွာ သူ သိမြင်ခံစားနေရသည်။

ဪ ... ရင်ငြိမ်းပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို သူ့ရင်ဝယ် ထွေးပိုက်ထားခွင့် ရခဲ့ချေပြီတကား။

“ကိုကြီးကို ကြည့်ပါဦးလား ရှင်မွေ့ရယ်”

ရှက်ရိပ်ပြေးနေသော စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည့် သတို့သမီးလေး၏ အလှကို အဘယ်အလှတရားက ကျော်လွှားတုပနိုင်ပါအံ့။

မျက်သားပြာပြာ ရံခါသည့် မျက်နက်ဝန်း ရွန်းပပ သည် မျက်တောင်ရှည်များ ပင့်လာလျက် သူ့ကို ရှက်စနိုးလေး မော့ကြည့်လာပါ၏။

“ကိုကြီးရဲ့ဘဝနဲ့ ရှင်မွေ့ရဲ့ဘဝဟာ ဒီနေ့မှာ နှစ်ဘဝပေါင်း လို့ တစ်ဘဝ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ၊ လာ ... ကိုကြီး ပြမယ်”

သူ ရှင်မွေ့ကို ပန်းလေး သိမ်းဖက်လျက် လျှောက်ခဲ့၏။ တုတ်ကောက်ကို သူ မကိုင်။ ရှင်မွေ့ကို ထွေးဖက်၍ သူ့ကိုယ်ကို ထိန်းယူလျှောက်သည်။ သူ့ဘဝတွင် ဖေးကူမည့် ရှင်မွေ့ ရှိနေခဲ့ချေပြီပဲလေ။

ဇာခန်းဆီးကို ဘေးတစ်ဖက်ဆီသို့ သိမ်းဖယ်လိုက်ချက် သူ ပန်းဥယျာဉ်လေးကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိုးမှာ ကြည့်စမ်း၊ နှင်းဆီခင်းကို မြင်တယ်နော်”

ရှင်မွေ့ကို သူ တင့်ကြည်ကြည်နှင့် မေးတော့မှ ခေါင်းညိတ်ဖြေသည်။

“နှင်းဆီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ဃေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စံပယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းပင်ဆိုတာ အပွင့်လေးတွေ ဝေနေမှ ပိုပြီးပြည့်စုံတယ်၊ တင့်တယ်တယ်၊ အဲလိုပဲ ပန်းပွင့်လေးနဲ့တူတဲ့ ရှင်မွေ့ရှိနေမှ ကိုကြီးရဲ့ဘဝဟာ ပန်းပင်လေးဟာ ပြည့်စုံမယ် တင့်တယ်မယ်”

ကဗျာဆန်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်၊ လှပနူးညံ့သည့် အမျှ နက်ရှိုင်းလေးနက်တဲ့ အသွင်ကိုဆောင်တဲ့ စကားတွေကို ကိုကြီး တွေးတတ်လိုက်တာ။ ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်နေမိလျက်မှ နှင်းဆီ နေရပါပြီ။

ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး အရမ်းမြတ်နိုးပြီး ချစ်နေရှာပါလား ဆိုတာ ကြာလေ ရှင်မွေ့ နားလည်လာရလေပါ။

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ပန်းပွင့်ဆိုတာကလည်း အပင်ရှိမှ ပွင့်နိုင်တယ်၊ အပွင့်မရှိတဲ့ အပင်ဟာ ပြည့်စုံခြင်း မရှိနိုင်ဘဲလို အပင်

မရှိဘဲ အပွင့်ရယ်လို့ ဘယ်ဖြစ်သနင်မလဲ။ ဒီလိုပဲ ကိုကြီးနဲ့ ရှင်မွေ့ရဲ့ ဘဝဟာ နှစ်ယောက် ခုနှစ် ပြည့်စုံမယ်၊ တင့်တယ်မယ်၊ ဘဝရယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်။ အဲဒါ အမြဲမှတ်ထားနော်။

ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလိုက်ရင်း ကိုကြီး၏ ဝမ်းကျယ်ကြီးမှာ မျက်နှာလေး မေးမှီအပ်ထားလိုက်မိပါ၏။

အဘယ်မျှ လုံခြုံအေးချမ်းစေတဲ့ အရိပ်လေးလဲကွယ် ဤရင်ခွင်လောက် အေးချမ်းလုံခြုံသည့်အရာ မရှိ

“ရှင်မွေ့”

သူ့အသံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည့် ရင်တွင်းမှ အကြောက်မဲ့ မဝံ့သာ မဖိသာ ပါလာကြပါပြီ။

“ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီးမေးမယ်၊ ဒီမင်္ဂလာဦးနေ့မှာ မေးမယ်၊ ကိုကြီးလည်း လေးလေးနက်နက်ပြောမယ်၊ နားထောင်

ရှင်မွေ့၏ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းယူလိုက်ရင် ခေါင်းလေးကို ရင်မှာမိကပ်ထားလျက် ပျောင်းနဲ့သော ဆံနွယ်များကို သူ နမ်းသည်။

“မင်းကို ကိုကြီး သိပ်ချစ်တယ်၊ အရူးအမူးလည်း ချစ်တယ်၊ မြတ်မြတ်နိုးနိုးလည်း ချစ်တယ်၊ မင်းဟာ ကိုကြီးရဲ့ အဆုတ်ဆုတ်၊ အမြတ်နိုးရဆုတ်၊ တန်ဖိုးအထားရဆုတ်၊ မိန်းကလေးတယ် ရှင်မွေ့”

သူ ... ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို ဆွဲယူမော့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို သူ့အသံမသုန် စိုက်ကြည့်သည်။

သူ့မျက်ဝန်းရိပ်မှာ ထင်ဟပ်နေပါသည့် စိတ်လှုပ်ရှား မြတ်နိုးရမှုများကို ရှင်မွေ့ တွေ့မြင်နေပြီ ဆိုတာလည်း သူ မသိရဘဲ။

“ကိုကြီး မင်းကို ဘယ်ထိချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကြီး ပြောပြီးပြီ၊ ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ ချစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း ကိုကြီး ကြားချင်တယ်၊ ကိုကြီး ကြားပါရစေ”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးငုံ့လျက် ...

“ဟိုတစ်နေ့က ရှင်မွေ့ ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ ကိုကြီးရယ်”

သူ့ရယ်သည်။ ကြည်နူးသော၊ စိတ်ရှည်သော အရယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကြီးရဲ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း စာကြည့်ခန်းတံခါးရှေ့မှာ မျက်ရည်တွေဝဲပြီး ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ သိပ်သနားတာပဲလို့ ပြောခဲ့တာဟာ ကိုကြီးကို ချစ်တယ်လို့ ဖြေခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုကြီး နားလည်ပါတယ်”

သူ ကြည်နူးစွာပြောရင်း ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးနားနားပဲ ငုံ့ကျသွားလျက် နဖူးလေးကို သူ့နဖူးနှင့်ထိရင်း ...

“ပြောလေ ... ကိုကြီးကို ချစ်တယ်လို့”

သူ့အသံတွင် ချစ်ရည် ချစ်ရိပ်တို့ ပြည့်သိပ်စွာ ပျံ့ပါလာနေပြီ။ ရှင်မွေ့ ရှက်စနိုးလေးပြီးလျက် ခေါင်းငုံ့ဖို့ မသင့်တော်သမျှ သူ အတင်း ခေါင်းလေးမော့လာစေရင်း ...

“ပြောကွာ”

ခုကျတော့လည်း လူကြီးဆန်တာတွေ ပျောက်လျက် အဆာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ရှင်မွေ့ မျက်လွှာလေး ယှက်လိုက်

“ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ ချစ်ပါတယ်၊ လေးလည်း လေးစားအားလည်းကိုးပါတယ် ကိုကြီးရယ်”

ဖြေပြီးသည်နှင့် ရှင်... ကိုယ်လေး လျှော့ချလိုက်ကာ လက်ကလေး ပူးယက်ကန်တော့လိုက်တာ ကြုံရတော့ အမျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာအောင် ကြည်နူးခံစားရပါချေပြီတည်း။ လိမ္မာလိုက်ပါသည် ရှင်မွေ့လေးရယ်။

သူ့ချစ်ခြင်းတို့ တန်ဆည်မရ အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းရပါချေပြီ။ ကိုယ်ကို ကိုင်းညွတ်လိုက်လျက် ရှင်မွေ့... ပန်းလေးကို သူ ထူသည်။

ရင်ခွင်တွင် သိမ်းဖက်လိုက်လျက် နူးညံ့ဝင်းမှုန်စသော မျက်နှာလေးကို တစ်ရှိုက်မက်မက် သူ နှမ်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

သူ့လက်များက ရှင်မွေ့၏ ရှည်လျားနက်ရှိုင်းသော ဆံနွယ်များကို ဖြေချလိုက်ရင်း သူ မြတ်နိုးရပါသည့် ဆံနွယ်မျှင်များကို ရင်နှင့်အမျှ နှမ်းရှိုက်လိုက်မိပြန်သည်။

ဪ... ကျက်သရေရှိစွာ နန်းဆန်ဆန် လှပါသည့် ဤမိန်းကလေးသည် သူ၏ သက်မျိုးသခင် ဖြစ်ရပါချေပြီတော့။

ပန်းရနံ့သင်းသော လေပြည်က အခန်းတွင်းထဲ စီးပျံ့လျက် ရှိပါချေ၏။

ပန်းပင်ပျို ဖွင့်ငုံကင်းရင်ဖြင့်
ဥယျာဉ်သာ ဘယ်လိုလန်းနိုင်ပါ
ဖွင့်ရွှေလွှာ ဝတ်မှုန်သင်းလေမှ
ပန်းဝေဆာ ပင်ပျိုတင့်နိုင်သမို့
ဘဝတွင် အစဉ်ပြည့်စုံမပေါ့
မှတ်ယူတော့ ချစ်ဦးသူ။

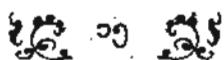
ဖွင့်ပင်ပျို မောင်ရင်တွင်းမှာဖြင့်
ပန်းဝတ်မှုန် သခင်သင်းလေမှ
ပန်းကမ္ဘာ အစဉ်လင်းဝေမပေါ့
မှတ်ယူတော့ ချစ်ဦးသူ။

မင်းနဲ့ငါ သည်လိုဖြစ်အင်ပေါ့
ချစ်တဲ့ကမ္ဘာ တူစုံတွဲလျှင်ဖြင့်
ဘဝတွင် အစဉ်တင့်နိုင်လိမ့်
တစ်ယောက်ရင် တစ်ယောက်မှီရင်ဖြင့်
အချစ်ရင် အစဉ်ပြည့်စုံမပေါ့
မှတ်ယူတော့ ချစ်ဦးသူ။

ဪ...

မှတ်ယူတော့ ချစ်ဦးသူ။ ။

“ကော်ဖီအဆင်သင့်ရှိပါပြီ ကိုကြီး”

ရေချိုးခန်းရှိ မျက်နှာသစ် ကြွေခွက်ရှေ့တွင်
ကာ နံရံကပ် ကြည့်မှန်ကိုကြည့်လျက် မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေရာမှ
နောက်လှည့်ကြည့်သည်။

ဆပ်ပြာတွေနှင့် ဖြစ်နေရသည်မို့ လက်ကာဖြင့်
ခဏနေဦးဟု သူ အမူအရာပြသည်။ ရှင်မွေ့ စောင့်နေသည်မို့
မျက်နှာမြန်မြန်သစ်လိုက်လျက် ...

“မနက်စောစော ဘယ်အချိန်က ထ၊သွားတာလဲ
ကိုကြီးနိုးတော့ မရှိတော့ဘူး၊ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း
ရှင်မွေ့ရယ်၊ ခု ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးပြီလဲ၊ ကိုကြီး
ပန်းရံမှာ ရှင်မွေ့ ဘာမှလုပ်ဖို့မလိုဘူး”

ရှင်မွေ့၏ပခုံးလေးပေါ် လက်တင်ရင်း တစ်
စိုက်ကြည့်လျက် သူ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ ပြီးလျက် မော့ကြည့်

ခင်ပွန်းသည်၏ အရိပ်တွင် ရှင်မွေ့ နေနေရသည်
ငြိမ်းချမ်းလွန်းလှပါဘိ။

“ရှင်မွေ့ကို ဘိုးက မှာထားတယ်လေ ကိုကြီးရဲ့၊ အိမ်ရှင်မ
ကောင်း ဖြစ်အောင်နေ၊ လိမ္မာတဲ့မယားအဖြစ် ကိုကြီးနှုတ်
က ချီးကျူးတာမျိုးပဲ ဘိုး ကြားချင်တယ်တဲ့၊ ရှင်မွေ့ကို
အကျင့်မဖျက်နဲ့လေ၊ ရှင်မွေ့ ဒီပန်းရံမှာ အိမ်ရှင်မအဖြစ်
အလုပ်လုပ်ရမှာပေါ့”

“လိမ္မာလိုက်တာ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ပြောတတ်လိုက်တာ”

နဖူးလေးကို ချစ်စနိုး သူ့နဖူးနှင့် မချင်မရဲ ထိလိုက်
နင်း သူ ပြောမိရပါပြီ။ သူ ရှင်မွေ့၏ မျက်တောင်မည်းခက်
တံကို ချစ်စိတ်ဖြင့် လက်ဖျားနှင့် ဖွဖွထိလိုက်ရင်း ...

“ကိုကြီးက ရှင်မွေ့ကို ဘာမှ မပင်ပန်းစေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
ပြောတာပါကွယ်၊ လာ ... ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး ပေးစရာ၊
အပ်စရာတွေ ရှိနေတယ်”

မျက်နှာသစ် ကြွေခွက်ဘေးတွင် နံရံကို မှီထောင်
သော တုတ်ကောက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ရှင်မွေ့နှင့်သူ
ညီညွတ်၍ လျှောက်သည်။

“ထိုင် ... ကိုကြီးက မနက်မိုးလင်းလို့ မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်
လိုက်တာနဲ့ ရှင်မွေ့ကို တွေ့ချင်တာ”

ပြောပြီး သူ ပြီးသည်။ ရှင်မွေ့ လက်လေးကိုထွေး
ထားဆဲ။ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အရမ်းကို ချစ်ရှာနေမှန်း
သူ သိပါသည်။

“ရော ... ဒါက မီးခံသေတ္တာသော့၊ ရှင်မွေ့ လိုအပ်မယ့်
ဆွကြေးကို ကြိုက်သလိုသုံး”

“ဟင် ... ရှင်မွေ့ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကိုကြီး သိမ်းထားပါ”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးယမ်းလိုက်မိတော့ သူ ရယ်သည်။
လောဘကင်းသော ရှင်မွေ့ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း...

“အိမ်ရှင်မ ဆိုဗျ၊ အိမ်ရှင်မဆိုတာ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အရှင်
သော့ကိုင်ရမယ်၊ ထိန်းသိမ်းရမယ်၊ အဲဒါ ရှင်မွေ့တာဝန်
ဒီအိမ်မှာ လုပ်ဖို့ ကိုင်ဖို့ လူတွေ ကိုကြီး စီစဉ်ပေးထား
တယ်၊ ရှင်မွေ့က အဲဒီလိုလူတွေကို စီမံကွပ်ကဲရမယ်
ဒါကို ပြောတာ ...

“နေဦး ... ကိုကြီး ပြောမယ်၊ ရှင်မွေ့က ကိုကြီး
ချစ်လို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ချက်ကျွေး
ကိုကြီး စားမယ်”

ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာကို ကိုကြီး သိနှင့်နေ
လားဟု ရှင်မွေ့ ကြည်နူးစွာ တွေးလိုက်မိရပါ၏။ ကိုကြီး မျက်နှာ
ကို ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထူတန်းစိမ်းမှောင်သော မျက်လုံးတွေက ဆက်ထား
မယောင် သန့်စွမ်းလွန်းလှပါ၏။ ရွှန်းတောက် ကြည်စင်သော
မျက်ဝန်းတွေက ကြင်နာရိပ်က သိသာစွာ ရှိနေသည်။ ပခုံးက
ကျယ် အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ကိုကြီးမှာ ယောက်ျားပီသ ခန့်ညား
လှသည်မှာလည်း အမှန်။

“ဟေ့ ... ဘာကြည့်နေတာလဲ”

သူ ... ရှင်မွေ့၏ နှာခေါင်းထိပ်ဖျားလေးကို
အောင် ဆွဲလိမ့်လိုက်ရင်း မေးတော့ ...

“ကိုကြီးက အရမ်းခန့်ညားလို့ပါ”

“ဒုက္ခိတကြီးကိုများ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဟား ဟား ... ကိုယ့်ငါး
ချဉ် ကိုယ်ချဉ်ရတော့တာပေါ့”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီး၏ လက်မောင်းကြီးကို ဆုပ်ကိုင်
ထိုက်မိရင်း ...

“နောက်ကို အဲလိုစကား မပြောပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီး
ကို ရှင်မွေ့ တကယ်ကို မြတ်နိုးလေးစားတာပါ၊ အားကိုး
တာပါ”

သူ ... မျက်ရည်ဝဲနေသော ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေး
ထို့ ငေးကြည့်သည်။ စောစောက ရယ်ဟဟပြောသည့် အသွင်
သူ့ထဲတွင် ရှိမနေတော့။ တည်ငြိမ်လေးနက်သော အကြည့်နှင့်
ကြည်နူးချမ်းမြေ့သော အကြည့်များက နေရာယူလာသည်။

ရှင်မွေ့ သူ့ကို တကယ်မြတ်နိုးနေရှာခြင်းဆိုတာ
နိုး သိလာရလေ၊ သူ ကြည်နူးရလေ့ပါ။

“နောက်ကို ဒုက္ခိတဆိုတာကြီးကို မပြောပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊
ကိုကြီး ဘယ်မှာဒုက္ခိတ ဖြစ်လို့လဲ၊ လမ်းလျှောက်နေနိုင်
တာပဲ၊ တုတ်ကောက် ကိုင်ရတာကလည်း ထိန်းစရာတစ်
ခုခုထားတဲ့ သဘောပဲ ဥစ္စာ”

ရှင်မွေ့သည် တကယ်လည်း ဒုက္ခိတဆိုတာကြီးကို
ကြားရကိုင်။ ကြားရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ကျင်နေအောင် နာမိတတ်
ထိခိုက်ရမိ။

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ နောက်ကို မပြောကြေး၊
ကိုကြီးက ရှင်မွေ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ပြောမိတာပါ၊ တကယ်က
ကိုကြီး ရှင်မွေ့နဲ့ မတန်သလိုကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ၊ သိပ်

ချစ်လွန်းတော့ လက်ထပ်မိရော၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ရှင်မွေ့ ကို သနားနေမိတယ်ကွာ၊ ကိုကြီး တစ်ကိုယ်ကောင် ဆန်တယ်လို့ ထင်ထင်နေမိလို့ပါ။

“ဟော ... မပြောကြေး ဆိုပြီးတော့ ကိုကြီးရယ်”

သူ မျက်နှာမကောင်းဘဲ ပြောလာသည့် သူ့ကို ရှင်မွေ့ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောမိရပါပြီ။

“ဆောရီးကွာ ... နော်”

သူ ခပ်တိုးတိုး ခေါင်းငုံ့ပြောပြီး ရှင်မွေ့၏အကြော စိမ်းလေးများ ယှက်ဖြာနေသည့် အသားတော်ဝါဝင်းကို ဖွဖွ လေးနမ်းသည်။

“စောစောက စကားတောင် ပြတ်သွားပြီ၊ ရှင်မွေ့ ကိုကြီး ကိုချစ်လို့ ချက်ကျွေးချင်ကျွေး ကိုကြီး စားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိလုံးတို့၊ မြွေ့တို့ကို လိုအပ်သမျှ ခိုင်းရမယ်၊ ရှင်မွေ့က စိမ့်ကွပ်ကဲတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်ရမယ်နော်၊ ကိုကြီးမိန်းမက ကိုကြီးကိုချစ်လို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးတဲ့ နေရာမှာ အစေအပါး လိုမျိုး သိမ်းကျုံးလုပ်တာမျိုးတော့ မဖြစ်ရဘူး”

ရှင်မွေ့ကို တစ်စက်လေးသော်မျှ မပင်ပန်းစေချင်တာ ရှင်မွေ့ သိသည်ပေါ့။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ရော ... ယူထား၊ မီးခံသေတ္တာသော့ဆိုတာ အိမ်ရှင်မ ရှိတဲ့ သူတွေသာ ကိုင်ရတာ၊ အိမ်ရှင်မ ရှိတဲ့အခါ အိမ်ရှင်မဆီမှာပဲ ရှိရတယ်၊ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းဆိုတာ ယောက်ျားတွေထက် မိန်းမတွေက ပိုနားလည်တယ်တဲ့”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့လက်ထဲ သော့ကိုပေးတော့ ရှင်မွေ့ ခြင်းသာ။ ဒါပေမဲ့ သော့တွဲထဲမှာ သော့ပိုတစ်ချောင်းကိုထုတ်၍ သူ့လက်ထဲ ထည့်သည်။

“ကိုကြီးက အိမ်ဦးနတ်ပဲ၊ ကိုကြီး လိုအပ်တာကို ရှင်မွေ့ ဆီက လက်ဖြန့် သော့တောင်းပြီး ယူရမှာမျိုးကိုလည်း ရှင်မွေ့ မလိုလားဘူး၊ ကိုကြီးဟာ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကို နားလည် ခွဲခြားတတ်သူဆိုတာ ရှင်မွေ့ကလည်း ယုံပါတယ်”

သူ ရယ်လိုက်လျက် ရှင်မွေ့ ကိုယ်လေးကိုသာ ခြီးကျုံး ဖက်ထားလိုက်မိပါသတည်း။

“အဲဒီထဲမှာ ရတနာသေတ္တာလေးလည်း ရှိတယ်၊ ရတနာတွေကို တစ်ဆင့်စာစီ ကိုကြီး လုပ်ပြီး ထည့်ထားတယ်၊ ရှင်မွေ့ ကြိုက်တာယူဝတ်၊ ခဏကြာရင် ကိုကြီး ကုမ္ပဏီကို သွားရမယ် ...

“ကုမ္ပဏီရောက်ပြီးရင် ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်၊ မိလုံးကို အဖော်ခေါ်သွား၊ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ချုပ်ချေးမှာ သွားဝယ်ချုပ်ဖို့ တစ်ခါတည်း အပ်ခဲ့”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့ကို သူ ပြီး၍ကြည့်သည်။

“တစ်ခုတော့ ကိုကြီး ပြောထားမယ်၊ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး မြတ်နိုးတာက ရှင်မွေ့အလှက နန်းဆန်တဲ့အလှ၊ ရင်ခြံမီးတဲ့အလှ၊ ကျက်သရေရှိတဲ့အလှ၊ ရှင်မွေ့ ဘယ်လောက်ချောချော အဲဒီလို မြန်မာဆန်ဆန် မဟုတ်ရင် ကိုကြီး မြတ်နိုးမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့၏နဖူးပြင်မှ ဆံယဉ်နုလေးများကို သူ့လက်ဖျားဖြင့် အသာအယာ သပ်တင်ပေးသည်။

“ကိုကြီး မြတ်နိုးတဲ့ အဲဒီအလှတရားတွေကို ရှင်မွေ့ ထိန်းသိမ်းရမယ်နော်၊ ဆံပင်မဖြတ်ရဘူး၊ မြန်မာဆန်ဆန် ခုလို ဝတ်စားပုံမျိုးအတိုင်း ဝတ်စားရမယ်၊ ဒီလို ရင်အောက်ကျိလေးတွေကိုဝတ်၊ လှလှလေးချုပ်၊ ထဘီလည်း ခုလို ရှည်ရှည်လေးဝတ်”

ခုကျတော့လည်း သူ ဖြစ်ချင်တာ၊ သူ မြတ်နိုးတာ တွေကို တတွတ်တွတ် မှာပြန်သည်။ ချစ်သည် ဆိုပေမယ့် ပရန်ပတာ အလိုလိုက်တာမျိုး မဟုတ်တာ ရှင်မွေ့ နားလည်ရပြန်သည်။

“ရှင်မွေ့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခုလိုပဲ နေတတ်တဲ့သူတို့ ကိုကြီးရယ်၊ ဒီလိုနေတာကို ကိုကြီး မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပါပဲရှင်”

သူ ပြီး၍ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ထ၊ရပ်သည်။

“ကဲ ... ကိုကြီး ကော်ဖီသောက်တော့မယ်၊ ရှင်မွေ့လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား၊ လိမ္မာတဲ့ မိန်းမဆိုတာ မစားသေးဘဲ စောင့်နေမှာ ကိုကြီး သိပါတယ်”

သူ ရှင်မွေ့၏ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်မြဲပုံဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့၏။

စိတ်ချမ်းသာရသည်မို့ထင်။

ကိုကြီး၏မျက်နှာ အရမ်းကို နုပျိုကြည်လန်းနေတာ ရှင်မွေ့ မြင်နေရပါ၏။

ကိုကြီး၏အသွင်က ရှင်မွေ့ကို ငုံထားမတတ် ချစ်မြတ်နိုးနေရသမျှ မဖုံးသာအောင် ဖြစ်ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ရှင်မွေ့ကို သည်ထိ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အတွက် ရှင်မွေ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ပြီးတော့လေ ရှင်မွေ့လည်း ကိုကြီးကို အရမ်းအားကိုးရ၊ ချစ်ရ၊ ကြည်ညိုရပါတယ်ရှင်။

၁၆

“ရှင်မွေ့ ... ကိုကြီး ရှင်မွေ့ကို ပြောပြစရာ ရှိနေတယ်”
ညနေစာ စားအပြီးမှာ ပန်းခြံထဲ ဆင်းလျှောက်ရာ
မှ သူ ပြောသည်။

စိမ်းမြမြ မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီး၏ အနားစပ်တွင်
စံကားဖြူပွင့်များ ဝေနေသည့် ပင်ပျိုတန်းက ရှိနေ၏။

စိမ်းမြမြမြက်ခင်းထက်မှ ဖြူလွလွ စံကားပွင့်များ
ဝေယှက်ရာ နေရာလေးကို မြင်ရသူတိုင်း စိတ်ချမ်းမြေ့စေပါ၏။

“ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး အရမ်းမြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့
ယုံတယ် မဟုတ်လား”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီး၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ထိန်းပေး
လမ်းလျှောက်နေရာမှ မော့ကြည့်မိသည်။ အရမ်းကို လေးလေး
နက်နက်ထားပြီး မေးနေမှန်း ရှင်မွေ့နားလည်ပါ၏။ ကိုကြီး
မျက်နှာက တကယ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါ။

“ရှင်မွေ့ ယုံပါတယ် ကိုကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

ပင်လယ်ကဗွီးပင်ခြေတွင် ရှိနေသော ခုံတန်းပြာ
ဆေးတွင် ထိုင်မိချိန်တွင် ကိုကြီး သက်ပြင်းရှိက်လိုက်တာကို
ရှင်မွေ့ သတိထားမိသည်။

“ကိုကြီး ဘာလို့ ဒီလို ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဘဝကို ရောက်ခဲ့
ရသလဲလို့ ရှင်မွေ့ မမေးခဲ့ဖူးဘူးနော်”

“ရှင်မွေ့ မမေးချင်ဘူး၊ မကြားရက်ဘူး ကိုကြီး၊ ကိုကြီးနဲ့
ဆုံရခိုက်မှာ ကိုကြီးကို လက်ရှိဘဝနဲ့ပဲ ရှင်မွေ့ မြင်တွေ့
ခဲ့ရတာပါ။ ဒီအခြေအနေအတိုင်းပဲ ရှင်မွေ့ လေးစားခဲ့၊
ချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရတာပါ။ အရင်က ကိုကြီး ခြေနှစ်ဖက်လုံး...”

ရှင်မွေ့ စကားမဆက်ရလှူ။

ခြေနှစ်ဖက်လုံး ကောင်းနေတဲ့အချိန် ဆိုသည့် စကား
နုတ်ဖျားမှ ပြောမထွက်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ကိုကြီး ခြေနှစ်ဖက်လုံး လူကောင်း သူကောင်း
တစ်ယောက်လို ရှိနေခဲ့ရတဲ့ အချိန်တုန်းက အဖြစ်တွေကို
ရှင်မွေ့ မသိချင်၊ စိတ်မဝင်စားချင်၊ မမေးချင်ဘူးလို့
ပြောချင်တယ်ပေါ့”

ရှင်မွေ့ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လျက် သူ ချစ်မြတ်
နိုးဆုံးနိုင်သည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“အဲဒီလို ပြောတဲ့အတွက် ရှင်မွေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ကွယ်၊ ရှင်မွေ့လေးရဲ့ မေတ္တာကိုလည်း အထင်တကြီး
ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး ပြောပြချင်တယ်၊ ပြောပြ
စရာတွေလည်း ရှိနေတယ်”

သက်ပြင်းရှိက်လိုက်ရင်း သူ အစေးသို့ ငေးသည်။

သော် ... မြစမ်းဝေနှင့် သူ့အဖြစ်တွေကို ပြောပြချေဦးတော့မည်။

အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ သူ့အတိတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှထိမ်ချန်မထားသင့်ဟု သူ ထင်သည်။

သူ ရှင်မွေ့၏ အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးထဲ၌ ငဲ့ကြည့်သည်။

“ကိုကြီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်သက်တာအတွက် အမွန်မြတ်ဆုံး အချစ်ဆုံး မိန်းကလေးအဖြစ် ရှင်မွေ့ တစ်ယောက်တည်း ကိုပဲ ကိုကြီး ချစ်ဖူးစွဲလမ်းဖူးပါတယ်”

တုတ်ကောက်ကို ခုံတန်းစွန်းတွင် မှေးတင်ထားလိုက်ရင်း သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“ခုပြောမယ့် အကြောင်းတွေကို ကိုကြီး ပြောမပြချင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမပြလိုလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ဒီတိုင်းနေနေဖို့ဆိုတာ ကိုကြီး လိပ်ပြာမလုံချင်ဘူးကွယ်”

ရှင်မွေ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်ကိုကြီး ဤမျှ စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေရပါသနည်း။ ကိုကြီး၏ ပြောလာမည့် စကားများသည် ရှင်မွေ့၏ရင်ကို အဘယ်မျှအထိ ထိခိုက်စေနိုင်စွမ်းပါသနည်း။ ကြေကွဲစေနိုင်မည်နည်း။

“ကိုကြီး ... မြစမ်းဝေ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ တစ်ချိန်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ရှင်မွေ့”

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး ဖြူခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်၏။ သူ့ကမန်းကတန်း ရှင်မွေ့၏ ပခုံးလေးကို လက်သန်သန်ကြီးများဖြင့် ဆွဲယူလျက် သူ့ဘက်ကို ဆွဲလှည့်သည်။

“မိဟုတ်သေးဘူး ရှင်မွေ့၊ ကိုကြီး ပြောတာ မပြီးသေးဘူး၊ အဲဒီ မြစမ်းဝေကို ကိုကြီး လုံးဝမချစ်ခဲ့ဘူး၊ ချစ်လို့လည်း မရခဲ့ဘူး”

ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်မိသည်။

ကိုကြီး ဤမျှအထိ ညံ့မည်တဲ့လား၊ မိမိ မနှစ်သက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူလိုက်ရသည်အထိ ကိုကြီး ညံ့မည်မထင်။ ကိုကြီး စိတ်မပါဘဲ အဘယ်သူကမျှ စီစဉ်နိုင်မည်မဟုတ်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ကိုကြီးရဲ့ ဖေဖေ ရှိသေးတယ်၊ မြစမ်းဝေရဲ့ ဖေဖေနဲ့ ကိုကြီးရဲ့ ဖေဖေက သူငယ်ချင်းတွေ၊ လူချမ်းသာတို့သဘာဝ သူတို့စည်းစိမ်တွေကို ပိုပွားများလာအောင် ကိုကြီးနဲ့ မြစမ်းဝေကို လက်ထပ်ပေးချင်ကြတယ်”

ရှင်မွေ့၏ မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မသင်္ကာသည့် အရိပ်လေးတွေ ထိုးကျနေပြီဆိုတာ သူ သိနေသည်။ အကဲခတ်မိနေသည်။ ရင်ထဲတွင် မကောင်းနိုင်။

“မြစမ်းဝေမှာ ကိုကြီး ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ အလှတွေ မရှိဘူး၊ စိတ်ဓာတ်တွေ မရှိဘူး၊ ခေတ်ရဲ့ရှေ့ကို ပြေးတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အနောက်တိုင်းဆန်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုနဲ့ မိန်းကလေးမျိုး”

သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာရှိုက်လိုက်ရင်း ရှင်မွေ့ ဆို ကြည့်သည်။ မျက်လွှာလေးချ၍ ငြိမ်သက်နေသော ရှင်မွေ့။

“ဖေဖေက ကိုကြီးကို မြစမ်းဝေနဲ့ နေရာချပေးတဲ့ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ နှလုံးရောဂါကို အကြောင်းပြလာတယ်၊ ဖေဖေအတွေး

ထဲမှာ ကိုကြီးတို့ရဲ့ ကြွယ်ဝမှုကို မက်မောတဲ့ မိန်းကလေးချင်းနဲ့ ကိုကြီး ငြိသွားမှာကို စိုးရိမ်တဲ့အတွေးက အမြဲရှိနေတယ်။ ရှင်မွေ့ အဝေးကို ငေးကြည့်သည်။

ဪ ... စည်းစိမ်ကိုမက်၍ လက်ထပ်မည့်မိန်းကလေးမျိုး။ ရှင်မွေ့လို မချမ်းသာသည့် အလွှာထဲက မိန်းကလေးချင်းနှင့်သာဆိုလျှင် ကိုကြီး၏ဖေဖေ သဘောတူနိုင်ပါ့မည်လား။ ကိုကြီး၏ဖေဖေ သက်ရှိထင်ရှားရှိလျှင် သဘောတူနိုင်အံ့မထိုင်။

“ရှင်မွေ့ရယ် ...”

ရှင်မွေ့၏ကိုယ်လေးကို သူ သိမ်းဖက်လိုက်ရင် ဆံစလေးများကို အသာအယာ သပ်တင်ပေးရင်း ...

“ကိုကြီး ... ရှင်မွေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ၊ ရင်နဲ့အမျှ ချစ်တာပါ”

သူ့အပေါ် ရှင်မွေ့ စိတ်ကွက်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေတာ ရှင်မွေ့ သိပါသည်။

“ဖေဖေက ထင်တယ်လေ၊ မြဝမ်းဝေတို့က အရမ်းချမ်းသာတော့ ကိုကြီးတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို စိတ်မဝင်စားဘူးလေ။ သူတို့မှာ အဲဒီကြွယ်ဝချမ်းသာမှုဆိုတာ ရှိပြီးသားကို ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု မရှိတဲ့သူကမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု မက်မောတယ်လို့ ဖေဖေက ထင်နေတာ။ အဲဒါကို ကိုကြီး ရှင်းပြတယ်၊ မချမ်းသာပေမယ့် သူတစ်ပါးရဲ့ဥစ္စာ စီးပွားကို မမက်မော မပြစ်မှားတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်လို့”

ကိုကြီး ထိုသို့ပြောခဲ့မည် ဆိုတာကိုတော့ ရှင်မွေ့ ယုံပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ လက်မခံဘူး၊ နှလုံးရောဂါကြောင့် ဖေဖေ အချိန်မရွေး ကွယ်လွန်နိုင်တယ်ဆိုပြီး သူ စိတ်ချရအောင် မြစမ်းဝေနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ချည်း ပြောနေခဲ့တာ၊ နောက်ဆုံး မြစမ်းဝေ ဘွဲ့ရတဲ့အထိတော့ဆိုင်းဖို့ ကိုကြီး တောင်းဝန် ခဲ့တယ်၊ ဖေဖေရောဂါနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိုးရိမ်ရတယ်လို့ ဆရာဝန်ကလည်း ပြောထားတော့ ကိုကြီး ယတိပြတ် ဖြင်းနိုင်ခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံး ဖေဖေဆန္ဒအရ စေ့စပ်ပွဲဖြစ် မြောက်ခဲ့တယ်၊ တခမ်းတနားပေါ့ကွယ်”

ပြောရင်း သူ အံတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။ မြစမ်းဝေ နှင့် စေ့စပ်ခဲ့မိသည့်အတွက် သူ အရှက်ရခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုသို့ အရှက်ရစေဖို့ ပြုလုပ်သူမှာ မြစမ်းဝေ ကိုယ်တိုင်ပါ။

“တစ်နေ့မှာ ... ကိုကြီး တောင်ကြီးကို အာလူးခင်းတွေ က အားလူးတွေ ပွဲရုံတွေ ပို့ဖို့တိစ္ဆနဲ့ ရန်ကုန်က ထွက်ခဲ့တယ်၊ ကိုကြီးတို့ရဲ့ အာလူးစိုက်ခင်းတွေက ပင်လောင်းနဲ့ ရှမ်း ပြည်တစ်ကြောမှာ မနည်းမနောကြီး ရှိနေတာကိုး”

သူ ရှင်မွေ့၏မျက်နှာလေးကို ပဲခုံးပေါ် မှေးမှိစေရင်း ဆက်ပြောပါ၏။

“အဲဒီမှာ ကိုကြီးရဲ့ကားဟာ တောင်ပေါ်လမ်းမှာ အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တယ်၊ ကားဘရိတ်ပေါက်သွားတာ၊ နောက်မှာ ပါလာတဲ့ ပါဆင်ဂျယ်ကား ကောင်းမှုနဲ့ ကိုကြီး လူလောဆေးရုံကို ရောက်တယ်၊ အဲဒီကတစ်ဆင့် ဖေဖေ၏အကြောင်း ကြားရတယ်၊ ကိုကြီး တောင်ကြီးကိုသွားတာ ဟုတ်ပေမယ့်

အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာက ကလောလမ်းဆုံ မရောက်ခင်ဆို
တော့ နီးတဲ့ ကလောမြို့ဆေးရုံကို ရောက်သွားရတာ”

သူ သေသေချာချာ ရှင်းပြသည်။

“ဖေဖေ လိုက်လာတယ်၊ မြစမ်းဝေတို့ သားအဖလည်း
လိုက်လာတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုကြီးရဲ့ ဒီညာဘက်ခြေ
ထောက်ဟာ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်းဘဝနဲ့ ရှိရတော့မယ်ဆိုတာ
အသေအချာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ”

သူ ပြီးသည်။

“မြစမ်းဝေတို့ သားအဖ ပြန်သွားကြတယ်၊ ကိုကြီးလည်း
ဒဏ်ရာအခြေအနေ လေယာဉ်စီးလို့ ရတဲ့အခါမှာ ဟဲဟဲ
လေယာဉ်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ဖေဖေနဲ့အတူ ပြန်လာခဲ့တယ်၊
မြစမ်းဝေဘက်က စေ့စပ်ခြင်းကိုဖျက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာကြ
တယ်လေ”

သူ့လေသံတွေက မာကျောလာသည်။ နေမောင်
ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စေ့စပ်
ထားသည်ကိုဖွဲ့ ဖျက်ဖို့အပြောခံလိုက်ရတာကို ခံပြင်းသည်။

မိန်းမကိစ္စရှင်းသည့် နေမောင်။

အစကတည်းက မြစမ်းဝေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သည့်
နေမောင်။

ယခုလို မြစမ်းဝေဘက်က စေ့စပ်ခြင်းကို ဖျက်သိမ်း
ဖို့ ကမ်းလှမ်းလိုက်တာမျိုး ကြုံရတော့ ခံပြင်းသည်။ ယောက်ျား
သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရှက်သည်။

“နေမောင်ဆိုတဲ့ အကောင်ကို မြစမ်းဝေက လက်မထပ်နိုင်
တော့လို့ စေ့စပ်တဲ့ကိစ္စ ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ လေသံတွေ
ကြားထဲမှာ ကိုကြီး နစ်မြုပ်ခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့ သူ့
ဘက်က မကမ်းလှမ်းလာရင်တောင် ကိုကြီးဘက်က ဖျက်
သိမ်းဖို့ ပြောမလိုပါဘဲ၊ ကိုကြီးရဲ့ညာခြေတစ်ဖက် မသန်စွမ်း
တော့တာကို အကြောင်းပြပြီး စေ့စပ်ထားတာကို ဖျက်သိမ်းဖို့
ကိုကြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားပါ၊ သူ့ကိုမှ ကိုကြီးမချစ်
နိုင်ဘဲ၊ အကြောင်းပြချက်ကောင်းကောင်း ရှိလာပြီမို့ ကိုကြီး
မြစမ်းဝေနဲ့ဝေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပြီးသား”

ရှင်မွေ ဘာမျှဝင်မပြော။ သူ ပြောသမျှကို ငြိမ်၍
ထောင်သည်။

“မြစမ်းဝေတို့ဘက်က နည်းနည်းလေးမှ ဟန်မဆောင်နိုင်
ခဲ့ကြတော့၊ ကိုကြီးဘက်က ဘာမှမပြောလိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ
စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းဖို့ အလောတကြီးနဲ့ပြော
လာကြတယ်လေ၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာပြီးဖြစ်တဲ့ မြစမ်းဝေအနေ
နဲ့ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တစ်သက်
လုံး လင်လုပ်မသွားနိုင်ဘူးတဲ့၊ ငွေကြေး ဘယ်လောက်ပဲ
ချမ်းသာ ချမ်းသာ ဒုက္ခိတဖြစ်နေရင် ဘာလုပ်မှာလဲတဲ့”

သူ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ ကြေကွဲဝမ်း
နိုးရိပ်သည် လုံးဝရှိမနေ။

“ကိုကြီးက ဝမ်းမနည်းပါဘူး၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ကိုကြီး
ဘက်က ဒီဒဏ်ရာကိုပဲ အကြောင်းပြပြီး သူနဲ့ စေ့စပ်ထား
တာကို ဖျက်ဖို့လုပ်ထားပြီးကာမှ ဘာမှမလုပ်လိုက်ရခင်

သူတို့ဘက်က ပြောလာတော့ အများအပြင်မှာ ကိုကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတဲ့သူ ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့။ လူပုံအလယ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်ပစ်ခံအဖြစ် ရှိသွားခဲ့တာ ကို ရှက် ... ခံပြင်းတာပါ။”

နေမောင် ဆိုသည်က အလွန်တည်ငြိမ်သော၊ ဘယ်
အရာကိုမဆို ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်သော၊ ပညာတတ်
လူချမ်းသာအဖြစ် ရှိခဲ့ရသည်သူ။ အလွန်တက်ကြွသော လူ့စွယ်
တစ်ယောက်။

အများတကာ၏ သမီးရှင်များက စိတ်ဝင်တစား
သမက် ဖမ်းချင်နေကြရသည့် နေ့မောင်။

ချစ်ရေး ချစ်ရာကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပါဘဲလူ
ဖခင်ဆန္ဒကြောင့် စေ့စပ်ခဲ့ရပါသည့် နေ့မောင်။

ဒုက္ခိတကြီးမို့ မြစမ်းဝေက ခါလွတ်လိုက်ပြီဟု သံတင်းက ပျံ့ခဲ့ရချေသည်။ မဟုတ်ပါလား။ သူ အံတင်းတင် လျက် ခံပြင်းခြင်းနှင့် ရောယှက်နေသော အရှက်တရားကို လည်းခံစားနေမိရပြန်သည်။

ရှင်ဇွေ့ ကိုကြီးကို မော့ကြည့်မိသည်။

ဆန္ဒယုံခွဲများက ကိုကြီး၏နဖူးပြင်ပေါ် ခွေထိုး
နေသည်။ ကိုကြီး ပြောပြနေသည့် မြစမ်းဝေနှင့် ဝေးရှမ်း
မိတ် ကြေကွဲခြင်းဆိုတာမျိုး ကိုကြီး၏မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ မတွေ့

“နောက်တော့ ဖေဖေ ဆုံးခဲ့တယ်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က
မြစမ်းဝေတို့ သားအဖကို အတော်ကြီး အထင်သေးသ
တယ်။ မိတဆိုး ဘဝချင်း တူကြတဲ့ ကိုကြီးနဲ့ မြစမ်း

ဖေဖေက အရမ်းရည်မှန်းထားခဲ့တာကိုး၊ မြစမ်းဝေရဲ့ဖေဖေ
ကိုလည်း လုံးဝအဆက်အဆံ ဖြတ်ပစ်ခဲ့တာ”

နောက်ပိုင်းတွေမှာတော့ ပြဿနာတွေပေါ်လာတာကို သူတို့ဘက်က
ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ ပြတ်တောက်ခဲ့ကြသည်မှာ အမှန်။

“မြစမ်းဝေ သတင်းကို ကိုကြီး လုံးဝ မစုံစမ်းခဲ့ဘူး၊ တလောက ထွန်းထွန်း ပြောပြလို့ မြစမ်းဝေ စေ့စပ်သွား ပြီဆိုတာတော့ သိလိုက်ရတယ်၊ မြစမ်းဝေကိစ္စ လုံးဝမှကား မဆက်ဖို့ ကိုကြီး ပိတ်ပြောလိုက်တာမို့ ထွန်းထွန်းလည်း ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘူး ...

“ကိုကြီးဘဝမှာ မြစမ်းဝေဟာ ဘယ်တုန်းကမှ အလေးအနက် စိတ်ဝင်စားစရာ မဖြစ်ခဲ့တာ ရှင်မွေ့ယုံစေချင်တယ်”

ပြောပြီး သူ ရင်ဖွေ့ကို ကြည့်သည်။

ငိုငွေတွေလေးဖြင့် တစ်ခုခုကို အလေးအနက်
 စဉ်းစားနေသည့်ပုံလေးဖြင့် ရှိနေပါသည့် ရှင်မွေ့ကို သူ
 မတ်မသန် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး ပြောပြတာက အကြောင်းရှိတယ်၊ ကိုကြီးနဲ့ မြစမ်းဝေက လူသိရှင်ကြား နေ့စပ်ခဲဖူးတယ်လေ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တစ်နေ့နေ့မှာ အဲဒီ မြစမ်းဝေနဲ့ ကိုကြီးတို့ နေ့စပ်ခဲဖူးတယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ သိသွားခဲ့ရင် မြစမ်းဝေနဲ့ ကိုကြီး ချစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ အထင်လွဲ သွားမှာ ကိုကြီး စိုးရိမ်တယ်”

သူ ရှင်မွေ့၏ လက်လေးကို ထွေးထုပ်လိုက်ရင်း...

“ကိုကြီးဘဝမှာ ရှင်မွေ့ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ ရှင်မွေ့ဆီက ကိုကြီး ရရှိနေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေဟာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးပဲ၊ ရှင်မွေ့ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ရှင်မွေ့ဆီက ရနေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ကိုကြီး အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ”

“အဆုံးစွန် ပြောရရင် အခု ရနေတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ လျော့ပါးပြီး ရလိုက်မှာကိုတောင်မှ ကိုကြီး စိုးရိမ်တယ်၊ ရှင်မွေ့နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ရှင်မွေ့ဆီကရတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကိုကြီး အရမ်းကို လောဘကြီးသလိုပါပဲကွယ်”

ရင်ထဲရှိလေသမျှ သူ ပြောပြနေမိသည်။

တကယ်လည်း ရှင်မွေ့ကို အသက်နှင့်အမျှ ချစ်ရသည်။ ဗြတ်နိုးရသည်။ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံနိုင်လောက်အောင်ကို တစွဲမက်မက် ချစ်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ဆီကမှ ကြားရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးရဲ့ ပြောပြတာကိုပဲ ရှင်မွေ့ ကြားရအောင် ဒီကိစ္စကို ကိုကြီး ပြောပြလိုက်တာပါ။ သံသယရယ်လို့ ဘယ်လိုအရာကိုမှ ကိုကြီးနဲ့ ရှင်မွေ့ကြားမှာ မရှိစေချင်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ပတ်သက်လို့ ကိုကြီး ယုံကြည်စိတ်ချတယ်၊ ကိုကြီးအသက်လည်း ရှင်မွေ့ ယုံကြည်စေချင်တယ်”

သူ မျက်တောင်မမတ် ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးနက်စိုက်ကြည့်လျက် မျက်နှာရိပ်ကဲကို ကြည့်ကာ အဖြေရှာထုတ်ကြိုးစားနေသည်။ ရှင်မွေ့ သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါ၏။

ရှင်မွေ့မှာလည်း ကိုကြီးကို ပြောပြစရာတွေ ရှိနေသည်ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ဘိုးက မပြောဖို့ မှာထားသည်။

“ဘိုး ကိုယ်တိုင် မောင်နေမောင်ကို ပြောပြဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် မြေး၊ ဒါပေမဲ့ မောင်နေမောင်က အပြောမခံခဲ့ဘူး၊ မြေးရဲ့အပေါ်မှာ အားလုံး သူ ယုံကြည်တယ်၊ မြေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာအပြစ်မှ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ဘာမှမပြောမိတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ဘိုးဘိုး မှာထားသည်။ ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို မော့

ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေဆဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မွေ့ ပြောပြလိုက်ရသည်လား။ အစ်ကိုလေး ဇော်မွန် အကြောင်း။ သဇင်မြိုင်ခြံကြီးအကြောင်း။

ဘိုးဘိုးကလည်း ပြောဖို့မလိုသည့်ကိစ္စဟု ပြောထားခဲ့ပြီးပြီ။ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့၏ အတိတ်ကလည်း ရှင်းရှင်းသန့်သန့်လေ။ ရှင်မွေ့မှာ ဘာမှအပြစ်ဆိုတာ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်။

“အစ်ကိုကြီး ... ရှင်မွေ့အပေါ် တကယ်ကို ယုံကြည်တယ်လား”

သူ ရှင်မွေ့၏ ကိုယ်လေးကို သိုင်းဖက်လိုက်လျက် မျက်နှာအနံ့ ဖွဖွညင်ညင် နမ်းရှိုက်သည်။ ရှင်မွေ့သည် သူ့အတွက် ခြံတံနိုးဖွယ်ရာအတိ ရှိနေသည့် မိန်းကလေး။

“ကိုကြီး ယုံတယ်၊ အဘက ပြောဖူးတယ်၊ ရှင်မွေ့ရဲ့ အတိတ်က အကြောင်းတွေကို မမေးဘူးလားတဲ့၊ ကိုကြီး

မမေးခဲ့ဘူး၊ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး ယုံတယ်၊ အပြစ်ကင်းသူ
လေးအဖြစ် အဘ ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့လို့ မဟုတ်ဘူး
ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ရှင်မွေ့မျက်နှာလေး၊ မျက်ဝန်း
လေးတွေကိုကြည့်ပြီး ယုံကြည်ခဲ့ပြီးသားပါကွယ်”

သူ ရှင်မွေ့၏လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လိုက်ရင်
ရင်မှာ အပ်ထားလိုက်လျက် ...

“ကိုကြီး မေးတာကိုပဲဖြေပါ အချစ်ဆုံးရယ်၊ ကိုကြီးအပေါ်မှာ
ရှင်မွေ့ ယုံကြည်ရဲ့လား၊ ပြီးတော့ ကိုကြီးအပေါ်မှာ
ဆက်ပြီး ချစ်မြတ်နိုးနေရဲ့လား၊ အဲဒါကို ကိုကြီး သိချင်
တယ်”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီးရဲ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လိုက်မိလို့
ကျောပြင်ကြီးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။

ရှင်မွေ့အပေါ် ဤမျှယုံကြည်မြတ်နိုးပါသည့် ကိုကြီး

ဤမျှ ရိုးသားပွင့်လင်းပါသည့် ကိုကြီး။ ရှင်မွေ့၏

ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက် ဘယ်အရာကိုမှ မလဲလှယ်နိုင်ပါသည့် ကိုကြီး
ဤမျှ မြင့်မြတ်ပါသည့် ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ ဘာကြောင့် မယုံကြည်
နိုင်ရပါမည်လဲလေ။

“ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကိုကြီးရဲ့ဇနီး
ရတဲ့အတွက်လည်း ရှင်မွေ့ ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဒီလောက်
ချစ်တတ်တဲ့သူရဲ့ ဇနီးဖြစ်ရတာ ရှင်မွေ့ ကံကောင်းလွန်း
လို့ပါ”

“ရှင်မွေ့ရယ် ...”

သူ ကြည်နူး မျက်ရည်ဝဲစွာ ရှင်မွေ့၏ကိုယ်လေး
ကို မလွှတ်တမ်း ရင်ခွင်တွင်းမှာ သိမ်းကျုံးပွေ့ထားလိုက်မိရပါ
ပြီ။ ရှင်မွေ့ထံမှ တိုးညှင်အေးချမ်းသော စကားသံလေးကို တစ်
ဆက်တည်း သူ ကြားလိုက်ရပါ၏။

“ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ အရမ်းမြတ်နိုးရ၊ ချစ်ရပါတယ်
ကိုကြီးရယ်”

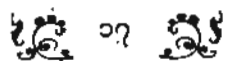
သူနှလုံးသားတို့ ငြိမ်ငြိမ်မူးမူး ကြည်နူးရပါချေ၏။
ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး ခံစားရပါ၏။ မြတ်နိုးမက်မပြေစွာ ရှင်မွေ့၏
မျက်နှာလေးပေါ် လက်ဖျားလေးများ ဖေးတင်ထားလိုက်မိလျက် ...

“ချစ်လိုက်ရတာ ရှင်မွေ့ရယ်”

ခုတော့လည်း ရင်မှာ အေးမြရပါပြီ၊ အပွင့်တွေ
ဆနေသည့် နှင်းဆီပင်လေးကို သူ လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဪ ... ယခုတော့ ပင်ပျိုထက်တွင် နှင်းဆီတို့
ခွေအတူ ဝေဆာရှိနေလျက်ပါတကား။ သူ့ဘဝပင်ပျိုတွင်လည်း
ရှင်မွေ့တည်းဟူသော ပန်းလေးတစ်ပွင့် ထွာဝရရှိနေရချေပြီတည်း။

“အင်း ... သာဓု ... သာဓု ... သာဓု၊ အမြဲ ဒီလိုပဲ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိကြရပါစေ၊ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းနိုင်ပါစေ၊ အခုသွားမယ့် ခရီးဟာလည်း ဘေးအန္တရာယ် ကင်းပါစေကွယ်”

သူနှင့် ရှင်မွေ့ ကန်တော့စဉ် အဘ ဆုပေးပါ၏။
“မောင်တို့ ခရီးထွက်မှာ မနက်ဖြန်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

ပျားရည်ဆမ်းခရီးအဖြစ် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် သွားကြဖို့ သူ စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရှင်မွေ့ တောင်ကြီးကို မရောက်ဖူး။ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ သူ့သစ်သော့ခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေနှင့် အာလူးစိုက်ခင်းတွေ ရှိနေသည်လေ။ လက်ဖက်တောင်တွေမှာ လက်ဖက်ခြံတွေကလည်း ရှိသည်။

မရောက်ဘူးသောအရပ်၊ မတွေ့ဘူးသည့် ဥယျာဉ်မြေများမှာ ရှင်မွေ့ ပျော်မှာကို သူ သိသည်။

“အင်း ... လုံမတော့ ဟိုမှာပျော်မှာပါ၊ အဘရဲ့မြေးက အဲဒီနေရာကို မရောက်ဖူးဘူးကွယ်၊ လေကောင်းလေသန့်လည်းရ၊ ဒေသန္တရမဟုတ်လည်း ရတာပေါ့ကွယ်”
“ဘိုးလည်း လိုက်ခဲ့ပါလား ဘိုးရယ်၊ ဘိုးလည်း ဟိုမှာပျော်မှာပါ”

ရှင်မွေ့ ပြောတော့ ဦးပြည်စိုး ပြုံးသည်။

“လောလောဆယ် စောင်းသင်တန်းသား တစ်ယောက် ရှိနေတယ်ကွယ်၊ ဘိုး မလိုက်နိုင်ပါဘူး”

ဘိုးထံမှာ သည်လိုပဲ ဂီတဝါသနာအိုးလေးတွေ ဆက်ရောက်လာတတ်သည်ကတော့ အမှန်ပါ။ တကယ်တမ်းတော့ ရှင်မွေ့အပေါ် သံယောဇဉ် တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်နိုင်ဖို့ ဘိုးဦးစားနေခြင်းဆိုတာ ရှင်မွေ့ နားလည်သည်ပေါ့။

“ဘိုး စစ်ကိုင်းကို မသွားလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ရှင်မွေ့မှာ ဘိုးဖဲရှိတာ၊ ဘိုးက သံယောဇဉ်ဖြတ်ရက်ပေမယ့် ရှင်မွေ့က ဘယ်လိုဖြတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းနှင့်မှာတော့ ဘိုးထံပြင်းရှိုက်၍ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။

ဤသံယောဇဉ်ကြိုးလေးသည် သူ့ကို နောင်ငင်နေဆဲ ဆကား။

“စိတ်အေးလက်အေး ခရီးဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ မြေးရယ်၊ ပျော်အောင်နေခဲ့၊ ဘိုး လောလောဆယ်လည်း စစ်ကိုင်းကို မသွားနိုင်သေးပါဘူး”

“ဘိုးက ရှင်မွေ့တို့ဆီကို လုံးဝမလာတော့တာ ရှင်မွေ့တို့
ပဲ လာလာနေရတာ၊ ကိုခင်မောင်နဲ့ အကြိုလွှတ်လည်း
မလိုက်ခဲ့ဘူး။”

နှုတ်ခမ်းလေး တစုစုနှင့် ရှင်မွေ့ ပြောနေသမျှ
ဦးပြည်စိုး ရယ်မောနေလိုက်သည်ပါပဲ။

“ကဲ ... ကဲ ... ခရီးထွက်စရာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား
ပြန်ကြဦး၊ လုံမ ဘုရားတရားသံဃာကို မမေ့နဲ့၊ ဘုရား
တရားမြဲတဲ့သူဟာ အမြဲ အန္တရာယ်ကင်းတယ်ကွယ် ကြား
လား ...

“ခင်ပွန်းသည်ရဲ့စကားကို နားထောင်၊ ကိုယ့်ခင်
ပွန်းသည်ကို လေးစားရှိသေတယ်ဆိုတာ ဂုဏ်ရှိတဲ့အလုပ်
ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခဆင်းရဲမရောက်ဘူး၊ လင်ယောက်ျားရဲ့
ရှိသေတယ်ဆိုတာက မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမတွေရဲ့အလုပ်”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘိုး”

“ရှင်မွေ့က လိမ္မာပါတယ် အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်စကား
အမြဲနားထောင်ပါတယ်”

ဘိုးက လူကြီးပီပီ အမြဲ ဆုံးဆုံးမမပြနေကျ။ ကိုကြီး
ကလည်း အမြဲပင် ရှင်မွေ့ လိမ္မာတာတွေ ဖြေပေးနေကျ။

“ကဲ ... သွားကြ ... သွားကြ”

သူ ဘာဘာအတွက် ယူလာသည် ဟောလစ်ပုလင်း
နှင့် မုန့်များ၊ အဘသုံးဖို့ ကန်တော့သည့် ငွေများကို ယခင်ထဲ
သည့်အခါတုန်းက ထားခဲ့သည့် နေရာမှာ သွားထားသည်။ မုန့်
ရွှေချ စောင်းကြီးရှိရာ မှန်မီရိုငယ်ပေါ်မှာပါ။

“နောက်ကို ဘာမှယူမလာနဲ့ မောင်နေမောင်”

မိသားစုဆရာဝန်ကအစ ရက်ခြားဆိုသလို အဘထံ
ကြည့်ဖို့ သူ စိစဉ်ထားတာမို့ အဘ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်
ကြည့်နူးရှာသည်လေ။ ခြံစောင့်အဖြစ်လည်း အဘအတွက်အဖော်
ရအောင် ဦးဌေးကို ငှားရမ်းထားတာမို့ အဘမှာ တစ်ယောက်
တည်း ဖြစ်မနေတော့။

ပန်းရင်သို့ အဘကို ခေါ်မရသည့်အဆုံး အဘအတွက်
အစစ် စိတ်ချရအောင် သူ့နည်းသူ့ဟန်ဖြင့် စိစဉ်ခဲ့ခြင်းပါ။ ကား
နားအထိ ဦးပြည်စိုး လိုက်ပို့သည်။

ကားလေး ထွက်သွားသည်အထိ ခြံမှာ ကျန်ရစ်
ခဲ့၏။

အဘလည် ရှင်မွေ့ကို ပြတ်ပြတ်တောက်တောက်
သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်သေးတာ သူ နားလည်သည်လေ။

ပန်းရင်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်တော့
သူ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ဝင်
သည်။

မိလုံး အဆင်သင့် ခူးပေးထားသော ထမင်းကို
ရှင်မွေ့နှင့် နှစ်ယောက်အတူ စားသည်။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ သူ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ဧည့်
ခန်းမှာ ယှဉ်ထိုင်ရင်း ...

“ဟိုက ... စောင်းကိုယူပြီး၊ ကိုကြီးနဲ့အတူ ခြံထဲဆင်းကြ
ရအောင်၊ ဟုတ်လား”

သူ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။
ပြီး၍ကြည့်နေသော သူ့ကို ရှင်မွေ့ ပြန်ဖြိုးပြသည်။

အသား ရွှေနှစ်။ ခြေ ... ရင်ဝယ် ချစ်ရပါသည့်
မိန်းကလေး။

“ကဲ ... ဒီမှာထိုင်”

စောင်းကိုပိုက်၍ လိုက်လာသည့် ရှင်မွေ့ကို မြက်
ခင်းပေါ် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အစဉ်ညိုထားလျက် ရေကိုမှန်မှန်
ဖျန်းပေးသည်မို့ မြက်ခင်းက စိမ်းနုနေလျက် ကတ္တီပါကော်စော
ကြီး ဖြန့်ခင်းထားသည့်နယ်ပါ။ နုနည့်ည့်နှင့် ရှိသည်မှာ အမှန်။

“ကိုကြီး ပြောပြမယ်၊ ထွန်းထွန်းတို့ မင်္ဂလာပွဲကို ကိုကြီး
ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး စတွေ့တာ
အဲဒီကတည်းက ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ကို အရမ်း
မြတ်နိုးသွားခဲ့ရတာ”

စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိရိုက်ဖွာလိုက်ပြီး ရှင်မွေ့
ကို သူ ပြုံး၍ကြည့်သည်။ မြက်ခင်းစိမ်းမြမြထက်တွင် စောင်းကို
ပိုက်လျက် ထိုင်နေပါသည့် ရှင်မွေ့။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော
ပိုးသားမျှင် ဆံနွယ်များက မြက်ခင်းထက်ဝယ် ပုံ့ပုံ့တင်၏။

“ကိုကြီး ရှင်မွေ့ကို တွေ့တော့၊ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေး
အေး ခံစားရတယ်၊ ရှင်မွေ့ရဲ့အလှက စွဲမက်စေတဲ့အလှ၊
ဒါပေမဲ့ ပူပူလောင်လောင် အလှမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ပူလောင်တဲ့
စွဲမက်မှုမျိုးကို မဖြစ်စေဘူး၊ အေးမြတဲ့အလှတရားနဲ့ စွဲမက်
မြတ်နိုးစေတဲ့ အလှ”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီး၏လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်မိလျက်

“ရှင်မွေ့ ဒီလောက်ကြီး မလှပါဘူး ကိုကြီးရယ်၊ ကိုကြီးက
ချစ်တဲ့သူကိုး၊ ကိုကြီး မျက်စိထဲမှာ ရှင်မွေ့လှနေတာ
မဆန်းပါဘူး”

“ဟိတ် ... အဲလို လျှော့မချပစ်နဲ့လေ၊ ကိုကြီး လေးလေး
နက်နက် ပြောတာ၊ ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ အချစ်
နဲ့ အဲဒီကတည်းက ရှင်မွေ့ကို ချစ်မိတာ၊ ရှင်မွေ့ကိုလက်
ထပ်ရမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ”

သူ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ မျက်စောင်းခဲ့သည်။

“တကယ်တကယ်ကျတော့ မပြောရက်တော့ဘူး ဖြစ်ရော
မဟုတ်လား”

သူ ရယ်သည်။ ခုလို ရှင်မွေ့နဲ့အတူ နေရ ပြောနေ
နေရတာ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရလွန်းသည်မှာ အမှန်။

“မပြောရက်တာတော့ အမှန်ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမပြောရက်
တဲ့ အတွက်ကြောင့် ရလိုက်တဲ့ ဝေဒနာကြီးကလည်း
မနိုင်ရင်ကန် ဖြစ်ရတာ၊ ရူးမတတ်ဘဲ၊ ကိုကြီး ရူးနေသလို
ကြီးကို ဖြစ်သွားရတာ၊ ရှင်မွေ့နဲ့ ဝေးများ တကယ်ဝေး
ရင် ကိုကြီး ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ မသိဘူး ရှင်မွေ့ရယ်”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကို သူ ကြည့်ပြီးပြီ
သည်။ ရှင်မွေ့မျက်ဝန်း အကြည့်လေးတွေမှာ ချစ်ရိပ်တွေ ဝေနေ
သည်လေ။

“ကိုကြီးကို မေတ္တာရွှေစောင်း ဆိုပြပါလား၊ ကိုကြီးအရမ်း
ကို နှစ်သက်တဲ့ မေတ္တာရွှေစောင်းလေ”

သူ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ ပြီးသည်။ လှလိုက်ပါသည် မိန်းကလေး။ စောင်းကို ပိုက်ထားသည့် ပန်းပု သူ့စာလေးနယ်ပါတကား။

ရှင်မွေ့ စောင်းကြီးညိုသည်။ စောင်းသံက ဝေလွင်ချိုအေးစွာ ပေါ်လာ၏။ ပုလဲသံစဉ်က ရှင်အေးဖွယ် ပေါ်လာ၏။

“ကိုကြီးက စည်းနဲ့ဝါး လိုက်မယ်”

သူ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ ခေါင်းညိတ်သည်။ နဲ့နဲ့ ပျောင်း ရွှေစောင်းဟံချို ဟူသော ရှင်မွေ့၏နှုတ်ဖျားမှ တေးသံတအေးမြစွာ ပေါ်လာ၏။ စောင်းသံနှင့် တေးသံက လိုက်ဖက်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

သူ မြတ်နိုးသော မေတ္တာရွှေစောင်းသည် စမ်းရေစိသစ်ပမာ ပန်းရံ ခြံတွင်းဝယ် စောင်းသံနှင့်အတူ လွင့်မျောစီးပျံ့ထွေ၏။

“သံစုံကျူးကျူး သိဖွဲ့ရှာ ... မေတ္တာမဏ္ဍိုင် မယိုင်မထိ အသည်းမှာစွဲလိုသာ စောင်းတော်သံက ဩော် ... အကြောင်းမျှော်ပြန်ရ ထံတျာစုံစွာ ... ပြောပြလိုမကုန် မနောက်မှ မေတ္တာ အဟုံနဲ့ချို ... သစ္စာအစုံဖွဲ့မည် ... ချစ်စရာလှတဲ့ အကုန်ဖွဲ့ မဒီရဲ့ အသည်းကိုယူကာ ပန်းမာလာ မြန်းစေ လှမ်းကာသာ တောင်းတဲ့စောင်းသံ သာယာကျူး ထူးလှတာ ...”

၁၈

“ဟား ... ဟား ဒီကောင်ကြီးက မရိုင်းပါဘူး ရှင်မွေ့ရ၊ စီးပါကွ၊ စီးစမ်းပါ”

အရမ်းကို နုပျိုလန်းကြည်နေပါသည့် ကိုကြီး။ စိမ့်မီးများကိုဖြတ်လျက် တောအုပ်လေးများဆီမှ တသုန်သုန်တိုက်လာပါသည့် လေနအေးမှာ တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့၏ ရနံ့က ပါလာသည်။

သစ်လုံးအိမ်လေးသေးမှာ မြင်းစောင်းရှိသည်။ ယခင် ဆန်းက ကိုကြီး စီးနေကျ မြင်းညိုကြီး မလက မြင့်မြင့်ထွားထွား ခြီးမို့ ရှင်မွေ့ ဘယ်လိုစီးရဲပါမည်လဲလေ။

မြင်းဆိုတာ ရှင်မွေ့ အနီးတကပ်တောင်ရှိခဲ့ မြင်ခဲ့ဖူးသည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။ မြေနီများက စေးစေးလေးလေးရှိပေမည် နနည့်ညိုရှိသည်။ စိုက်ပျိုး၍ ကောင်းသည့်မြေမျိုး။

တောင်ခြေမှာရှိသည့် ကျောက်ကြိုကျောက်ကြားဆီ ခီမ့်ရေတွေကလည်း တသွင်သွင် စီးနေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ ရှင်မွေ့ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ”

သူ ငုံ့၍ အသံထွက်အောင် ရယ်သည်။ ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ကလေးလေးလို တိုးဝင်မျက်နှာလေး အပ်ထားသည့် ရှင်မွေ့ကိုလည်း အချစ်ပို၍မဆုံးနိုင်။

“ဗလက သိပ်သဘောကောင်းတာ၊ ကိုကြီးကိုလည်း ချစ်ထဲကောင်းကြီး၊ ကိုကြီး မစီးနိုင်တော့ပေမယ့် သူ့ကို မရှောင်ရက်ဘူး၊ ခုထိ ဒီကောင်ကြီးကို မွေးထားတုန်းပဲ”

မြင်းကြီးကလည်း ချစ်စရာပါ။ အလုံးအရပ် ကောင်းကောင်း၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်းကြီးပါ။ ဗလ၏လည်ပင်းကို သူ့ပွတ်ပေးသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် လက်ဖက်ခြံတွေကို သွားမယ်၊ ဝါးတောတွေကို ဖြစ်မယ်၊ ဒီနေ့တော့ အာလူးခင်းတွေနဲ့ သော့ခြံတွေကို သွားလည်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကိုမိန်းမကို တောတောင်ရဲ့အလှ၊ တောတောင်ရဲ့ရနံ့တွေ အပြတ်အသတ် ပြရမယ်”

သူ ရှင်မွေ့ကို သိုင်းဖက်လျက် လွတ်လပ်ပေါ့တဲ့စွာ သွားလာနေရတာ ကြည်နူးကျေနပ်နေမိသည်လေ။

အဘယ်မျှ လွတ်လပ်အေးချမ်းလိုက်ပါသလဲ။ ထာသံမဆူ၊ မီးခိုးနဲ့မရှိ၊ အေးမြသော လေပြည့်နှင့် စိမ်းစိုသောအရပ်များ။ ငှက်ကလေးများ၏ အုပ်လိုတ်ပျံသန်းမှု။

ကိုကြီးကလည်း ရှင်မွေ့ကို ကံမရာလေးနှင့် တဖျပ်တဖျပ် ချီကပ်ပြီး ယခုလည်း ဗလနှင့် ရှင်မွေ့ ဖြစ်နေပုံလေးတပြုံးပြီးနှင့် အမှတ်တရ ရိုက်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး၊ ဒါ မင်းရဲ့သခင်မကွ၊ မှတ်ထား၊ ငါနဲ့တော့ မတူဘူး၊ မြင်စီးဖို့ သိပ်ကြောက်တာတဲ့၊ ကဲ ... ရှင်မွေ့ ဒီကောင်ကြီး ကျောက်ပွတ်လိုက်ပါဦး၊ ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ”

တကယ်တော့ သူ ရှင်မွေ့ကို ချစ်စနိုး စနေခြင်းပါ။ သူ့ကို ရှင်မွေ့ကြောက်နေတာ သူ အသိ၊ ရှင်မွေ့ ကြောက်နေတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့်ကြည့်ပြီး ဗလကျောက်ကို သပ်ပေးတာကို ပြီး၍ ကြည့်သည်။

“ရော ... ဟေ့ကောင်ကြီး စား”

ရေစိမ်ထားသည့် ကုလားပဲတစ်ဆုပ်ကို လက်ဖဝါးနှင့်၍ ဗလနှုတ်ခမ်းအနီးမှာ ဖြန့်ပေးတော့ ဗလ ပါးစပ်ကြီးထိုးယူစားသည်။

“ကဲ ... ဟိုဘက် လျှောက်ကြရအောင်”

ဝါးရုံတောများဆီသို့ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ သူ လျှောက်သည်။

“ဟိုမှာ တွေ့လား၊ အာလူးခင်းတွေ အပွင့်တွေ ပွင့်နေပြီ၊ ဒီရှမ်းပြည်နယ်မှာ အာလူး အရမ်းထွက်တယ်၊ အမျိုးကောင်းတဲ့ အလုံးလှတဲ့ အာလူးတွေလေ၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဒီက အာလူးတွေ ဖြန့်တာ”

သူ ရှင်းပြသည်။

“ပင်လောင်းနယ်တစ်ဝိုက်ဆိုတာ အာလူးအထွက်တိုးစိမ့်ကိန်းရယ်လို့ကို ထားပြီး စိုက်ကြရတာ ရှင်မွေ့ရဲ့”

အပင်လေးတွေက မြေကပ်ပင် အုံ့အုံ့လေးတွေ၊
အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လျှင် မြေပခင်းတွေဟု ထင်ရသည်။ အပွင့်
ပြာပြာလေးများ၊ အပွင့်ဖြူဖြူလေးများကို အာလူးခင်းအနံ့ တွေ
နေရ၏။

စိမ့်စမ်းရေ အားကိုးသည့် တောင်ယာ စပါးခင်းက
လည်း ပြန့်ပြူးကျယ်လွန်းစွာ ရှိနေသည်။ ဟိုးတစ်ဖက်ဆီမှ
တောင်ကုန်းတွေ၊ ပင်စိမ်းပင်တွေ။ အားလုံး အရမ်းကို လှနေသည်။

“တစ်နှစ်တစ်ခါလောက်တော့ အနည်းဆုံး ကိုကြီး ဒီမှာလာ
ပြီး အနားယူတယ် ရှင်မွေ့၊ နောက်ဆုံးကိုကြီးနဲ့မိသားတစ်ခု
ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ချာတိတ်တွေ တစ်အုပ်ကြီးနဲ့လေ”

အရမ်းကို ကြည်နူးစွာ ပြောနေခြင်းဆိုတာ ရှင်မွေ့
နားလည်သည်။

“သစ်သော့ခြံတွေ၊ လိမ္မော်ခြံတွေ ကျတော့ ဘယ်မှာထဲ
ဟင်”

“ကားလမ်းဘေးမှာပဲ ရှိတာ၊ ဒီနေ့ နေ့လယ်စာကို
ပြီးရင် ကားနဲ့သွားကြတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ညကို ဟို
အိပ်ကြမယ်၊ အဲဒီမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးရှိတယ်”

ရှင်မွေ့ ပျော်နေမိသည်ပါပဲ။

ချက်စရာ ပြုတ်စရာတွေကို တောင်ကြီးကတည်းက
ဈေးမှာဝယ်ခဲ့သည်။ အိုးခွက်တွေပါ ထည့်လာကာ ချက်ပြုတ်
ကြသည်လေ။

စိမ့်စမ်းရေကို သွားခပ်၊ မြေမီးဖိုလေးမှာ ချက်ပြုတ်
စားကြ။ ညကျလျှင် မီးဖိုဘေးမှာထိုင်လျက် စကားပြောကြ

အရမ်းကို ကြည်နူးရွှင်ကြည်စရာပါ။ သစ်လုံးအိမ်လေးမှာ သုံး
လေးရက် နေခဲ့ကြပြီးပြီ။

လေကောင်းလေသန့်ရှူ လမ်းလျှောက်ကြနှင့် အရမ်း
ထို အသားတွေ ဖြူနုစိုပြည်လာသည် အထိပါ။

“ဒီနေ့ ဘာဟင်းချက်”

သူ မေးတော့ ရှင်မွေ့ ပြုံးသည်။

“ကိုခင်မောင် များပြီးယူလာတဲ့ငါးကို ကြော်ပြီးပြန်ချက်
ထားတယ်၊ ပဲကြားနဲ့ချက်တဲ့ ဆေးခါးဟင်းရည်ချက်နဲ့
စားမှာ”

“တောင်ပေါ်စာတွေ ချက်တတ်နေပြီပေါ့”

“ဒီယာတဲက ဦးအိုက်ခမ်းရဲ့မိန်းမ နန်းနဲ့ သင်ပေးထား
တာ”

ရှင်မွေ့ပြောပြီး မော့ကြည့်ကာ ...

“သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲ ကိုကြီးရယ်၊ ဟင်းချက်ရင်း
ဘာပဲလိုလို ဆင်းခူးထည့်လိုက်ရုံပဲ၊ ပဲပင်တွေဆိုလည်း
တိုင်လေးတွေထောင်ပြီး စိုက်ထားတာ၊ လတ်လတ်ဆတ်
ဆတ်၊ ငရုတ်သီးစိမ်းဆိုလည်း ခူးပြီးထောင်း၊ သံပရာသီး
ခူးပြီး ဆမ်းလိုက်၊ ဟော ... ဟင်းထဲမှာ နံနံပင်လေးအုပ်
ချင်သလား၊ နံနံခင်းလေးက မီးဖိုဘေးမှာ ရှိနေပြီးသား”

ကလေးတစ်ယောက်လို အရမ်းကို ပျော်နေသည့်
အဖို့ကို သူ ငေးကြည့်သည်။ လောဘကင်းလိုက်ပါသည်။ မိန်း
မလေး။ တောမှာပျော်ပါသည့် မိန်းကလေး။ ဆေးချမ်းမှုကို
ခံနိုင်စွယ်မက်ပါသည့် သူ၏ဇနီးလေး။

ကြိုက်သည့်ရတနာကို ဝတ်ပါဟု သူ ဆင်ထားဆေး
မေမယ့် ယူဝတ်တာလည်း သူ မတွေ့။ သနပ်ခါးလေး မှန်မှန်
လူးကာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်စားရုံဖြင့်ပင် တင်းတိမ်တတ်
သည့် ရှင်မွေ့။

ယခုလည်း မြင့်မြင့်မားမားဖြင့် အရမ်းကို ခံ့ထည်
ပါသည့် ပန်းရုပ်မှ အိမ်ကြီးထက်တောင် ယာတောမှာ လာလှေ
နေသည့် ရှင်မွေ့။

ကလေးတစ်ယောက်လို စမ်းရေမှာ ဆင်းပျော်လိုက်
ယာခင်းတွေမှာ လမ်းလျှောက်လိုက်နှင့် ရှင်မွေ့ ရှိနေတာကို
ကြည့်နူးစွာ ကြည့်နေမိရသည်။

“ထမင်းစားကြစို့ သစ်သော့ခြံနဲ့ လိမ္မော်ခြံတွေ သွားချင်
တယ်ဆို”

ရှင်မွေ့ သူ့လက်မောင်းကြီးကို မှီတွယ်လိုက်ရင်း
“သွားချင်တယ် ကိုကြီး၊ ဒီသစ်လုံးအိမ်လေးကို ခွဲရမှာလည်း
လွမ်းစရာလေးလို့ပဲ ကိုကြီးရာ”

ရှင်မွေ့၏ပါးပြင်လေးကို သူ အသာငုံနမ်းသည့်
ပို၍လှလာသော ရှင်မွေ့။

ရာသီအပြောင်း၊ စိတ်အပြောင်းအလဲကြောင့်
ပါးပြင်လေးတွေမှာ ပန်းနုရောင် ပိုပြေးလာသည်။

“ခုလို ကိုကြီးနဲ့အတူ ရှိနေရတဲ့အတွက် ရှင်မွေ့ ကိုကြီး
အရိပ်မှာ သောကကင်းကင်း ပျော်နေရတဲ့အတွက် ကိုကြီး
သိပ်ကြည်နူးမိတယ် ရှင်မွေ့။”

သူ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ဝါးစားပွဲ၊ ဝါးကုလား
ဆိုင်လေးဖြင့် ထမင်းဝိုင်းသည် စိုစိုပြည်ပြည် စားမြိန်ကြသည်။
ငါးကြော်ချက်မှာ နံနံပင် အုပ်ထားသည်မို့ မွှေးနေ၏။ ဆေးခါး
ဟင်းရည်ကလည်း ခံတွင်းလိုက်သည်။

လတ်ဆတ်သော သခွားသီးတို့စရာနှင့် သံပရာရည်
ဆမ်းထားသော ငရုတ်သီးစိမ်း ထောင်းထားတာကလည်း အစပ်
အဟပ်တည့်သည်။ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေကို ရှင်မွေ့ သွားဆေး
နီကံ ခင်မောင်နှင့်အတူ သူ ကားကိုစစ်ဆေးသည်။

ရှားညိုရောင်ဂျာကင်အင်္ကျီ၊ ညိုရင့်ရောင်ပုဆိုးနှင့်
သူအသွင်က အရာရာကို စိမ့်ကွပ်ကဲသည့် အိမ်ထောင်ဦးစီးကောင်း
တစ်ဦး၏အသွင်။ ကားလေးဖြင့် ထွက်လာကြကာ သစ်သော့ခြံ
တို့ ညနေတွင် ရောက်ကြ၏။

သပ်ရပ်စွာ ဆောက်ထားသည့် ဝါးပိုးဝါးအိမ်လေး
မှာအနားယူကြသည်။ ပါလာသည့် ဟင်းချက်စရာတွေနှင့် ရှင်မွေ့
မီးပိုထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတော့ သူ ဘာမှလုပ်စရာမရှိသည်မို့
ဆားမှာသွားထိုင်ရင်း ...

“ကိုကြီး လုပ်ကူမယ်ကွာ”

ဟု တပူဆာဆာ လုပ်နေမိသည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဆို ကိုကြီးကလည်း”

“ကိုကြီးပျင်းတယ်ကွာ”

ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ပြုံးသည်။ ကိုကြီးသည်
အပျော်သဘော ချက်ပြုတ်ကြည့်ချင်မည်ပေါ့လေ။

“ဒါဖြင့် ဒီအာလူးကို ကြော်ပေး”

အကွင်းလိုက် လှီးထားသည့် အာလူးတွေကို ကြော်
ခိုင်းတော့ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် ဖြစ်နေသည်မို့ ရှင်မွေ
ရယ်မဆုံး။

ရှင်မွေ ရယ်တာကိုကြည့်လျက် သူလည်း လိုက်ရယ်
သည်။

ခင်မောင်ကတော့ ကားကို ရေးဆေးနေပြီ၊ လူနည်း
နည်းနှင့် ထွက်လာကြသည်မို့လည်း စားရေးသောက်ရေးအတွက်
များများစားစား ချက်ပြုတ်နေဖို့မလို။

ညစာစားပြီးကြတော့ သစ်သော့ခြံထဲမှာ သူနှင့်
ရှင်မွေ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ပင်ခြေရှင်းရှင်း၊ ကိုင်းတံများ
နေသည့် သစ်သော့ခြံထဲမှာ လသာသာအောက် လမ်းလျှောက်
သည်မှာ ချမ်းမြေ့လိုက်ရပါဘိ။

“ဟိုးမှာ ... လမင်းကြီးက သစ်သော့ကိုင်းမှာ ငြိနေသလို
ထင်နေရတယ်၊ ဘယ်လောက်လှလဲ ရှင်မွေ။”

ကိုကြီး ပြရာကို ရှင်မွေ လိုက်ကြည့်သည်။ ဟုတ်
သည်။ လမင်းဝိုင်းဝိုင်းကြီးက သစ်သော့ကိုင်းတစ်ခုမှာ ငြိတင်
သလို လှမ်းမြင်နေရပါ၏။

ကိုကြီး၏ပန်းပေါ် ခေါင်းမှီတင်လျက် ...

“ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ ရှင်မွေကို ချစ်နေတာလဲဟင်”

ဟု ကလေးလေးလို မော့ကြည့်မေးလိုက်မိသည်။

“ဖြေဖို့ လိုသေးလား ရှင်မွေရယ်၊ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ အရမ်း
ဟာ ဒီလိုပဲ၊ အရမ်းကိုချစ်တဲ့ အချစ်ကို ဖြစ်တည်စေတယ်
လေ”

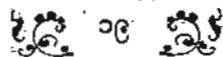
သူ ပြောပြီး လမ်းလျှောက်လက်စကို ရပ်လိုက်သည်။
ရှင်မွေ ကိုယ်လေးကို သူ့ဘက် အညင်အသာ ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း
တစ်မိမိမိမိကြည့်သည်။ သစ်သော့ရွက်များကြားမှ ထိုးဝင်လာသည့်
လရောင်က ရှင်မွေ၏မျက်နှာတော် ဝါဝါဝင်းထက်တွင် ရွှေရည်
များ ဖိတ်စဉ်သည့်နှယ် လာထင်၏။

“ကိုကြီး သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဒီအဖြစ် ဒီအချစ်ကို ရှင်မွေ
အမြဲဒီလိုပဲ သိနေရင် ကိုကြီး ကျေနပ်ပါပြီ ရှင်မွေရယ်”

သူ ရှင်မွေ ကိုယ်လေးကို ကြင်နာစွာ ထွေးပိုက်ထား
လိုက်မိပါ၏။ ဖန်မီးအိမ် ထွန်းညှိထားသည့် ဝါးအိမ်လေးကို သူ
လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဝါးအိမ်လေးဆီသို့ သူနှင့်ရှင်မွေ လျှောက်ခဲ့ကြ
ပါ၏။

ညသည့် လရောင်အောက်ဝယ် သစ်တော့ရိပ်များ
ထိုးကျနေလျက် ဖန်မီးအိမ်ထွန်း ဝါးအိမ်လေးဖြင့် လှပသော
ခွခင်းပန်းချိနှယ် ရှိနေပါချေ၏။

“ရှင်မွေ့ ဟိုတယ်တွေမှာ တည်းဖူးလား”

လက်ဖက်တောင်မှ အပြန်ခရီးတွင် သူမေးထား
ရှင်မွေ့ ခေါင်းယမ်းပြသည်။ တောင်စောင်းတွေမှာ အပင်ပုဆွေ
များအဖြစ် ရှိနေပါသည်။ လက်ဖက်ခင်းကို ရှင်မွေ့ မကြာမတင်
လေးကမှ မြင်ဖူးခဲ့သည်လေ။

ဤခရီးစဉ်သည် ရှင်မွေ့အတွက် အားလုံး အသစ်
အဆန်းတွေ ဖြစ်နေသည်။ မြေခိုခို၊ တောင်ကုန်းမို့မို့၊ မြက်ခင်း
စိမ်းစိမ်း၊ သစ်ပင်အုံ့အုံ့၊ တောင်တန်းပြာပြာ၊ စိမ့်ရေစမ်းရေစမ်း
နှင့် ဂျုံခင်းတွေ၊ လယ်ကွင်းတွေ၊ လှေကားထစ် စိုက်ထားသည့်
တောင်စောင်းကြီးတွေ။

အဘယ်မျှ လှလိုက်ပါသည် နေရာလေးလဲကွယ်
ခရီးထွက်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးရက်ဆိုတာ ဘာမျှကြာလိုက်သည်လဲ
မထင်ရ။ လိမ္မော်ခြံ ဆိုတာလည်း ရှင်မွေ့ ခုမှ မြင်ဖူးခဲ့သည်။

“ဟိတ် ... ကောင်မလေး၊ ဟိုတယ်မှာ မတည်းဖူးချင်
လား၊ ဒီဘောသူမလေးကို တောင်ကြီးဟိုတယ်ကို ခေါ်သွား
မှဖြစ်မှာပါ”

အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်နိုင်သည်ဟု သူ ထင်သည်။
မက်နာကွက်ခနဲ ပျက်ကျသွားသည့် ဇော်မွန်မှာ ပြန်၍ မျက်နှာ
သားကို ပြင်လိုက်နိုင်သည်။

ကြီးစား၍ ပြီးယူလိုက်ရမှန်း သိသာသည့် အပြိုးမှာ
တည်း သိပ်သိသိသာသာကြီး ဖြစ်မလာတော့။ ကြေကွဲစွာ ပြိုး
ထွက်မှန်း ဖုံးဖိမရ ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလိုတွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်
ကိုဇော်မွန်၊ ကျွန်တော်တို့ ညနေစာစားဖို့ ထွက်လာကြတာ၊
ဒီနေ့ပဲ ဒီကိုရောက်တယ်လေ၊ ကိုဇော်မွန် စားပြီးခဲပြီလား၊
မစားရသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်စားဖို့ ဖိတ်
ခေါ်ပါတယ်”

သူ လူကြီးဆန်စွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလာတော့
ခွန် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီအဆောင်ရဲ့အပေါ်
ထပ်မှာ တည်းတားပါ၊ သုံးရက်လောက် ရှိပါပြီ”

သူတို့ တည်းခိုရသည့် အခန်းရှိတာ အဆောက်
အုံမှာ ပင်မဟိုတယ် အဆောက်အအုံကြီးမှာ မဟုတ်။ ပင်မ
ဟိုတယ်အဆောက်အအုံ၏ ဒိုင်းနင်းရမ်းနှင့် ခန်းကူးသည့် ဖော်တီ
ခြားထားသည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံပါ။

သူနှင့် ရှင်မွေ့တို့၏ အခန်းက အောက်ထပ်လက်ဝဲ
အစွန်ဆုံးအခန်း၊ ကိုဇော်မွန် အပြောအရဆိုလျှင် ဇော်မွန်
အပေါ်ထပ်မှာဖြစ်သည်။

အအခန်းပြန်ရန် လာရင်း သူတို့နှင့် လာတိုးခြင်း

က စိတ်ရောကိုယ်ရော အနားပေး အပန်းဖြေသည့် အနေဖြင့် သွားရင်း အနားယူ၍ကောင်းသည့် နေရာပါ။ ခရီးသွားတို့အနေဖြင့်လည်း စိတ်အေး နားအေး နားခိုသည့်နေရာ။

“ခင်မောင် ... တောင်ကြီးဟိုတယ်ကို မောင်းဗျာ၊ ဟိုမှာ လေးရက်လောက် အနားယူကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ ထင်းရှူးမြို့ကို သွားမယ်”

ထင်းရှူးမြို့အိမ်ကြီးဘက်ကို ဦးမလှည့်စေဘဲ တောင်ကြီးဟိုတယ်သို့ သူ သွားဖို့ပြောလိုက်သည့်နောက် ခင်မောင်မှာ တောင်ကြီးဟိုတယ်သို့ ကားလေးကို မောင်းခဲ့ပါ၏။

တောင်ကြီးမြို့မှာ တောင်ပေါ်မြို့ပီပီ လှပစိမ်းစိုသော ရှုခင်းများ၊ အေးမြနေသော လေနုအေးနှင့် ယူကလစ်တောများ၊ ထင်းရှူးရိပ်များဖြင့် လန်းဆတ်စွာ သူတို့ကို ကြိုလင့်နေပါ၏။ သူ့အတွက် တောင်ကြီးဆိုတာ ယဉ်ပါးနေပြီးသားမြို့။

ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့အတွက်တော့ ထူးခြားသည့်မြို့ပဲလေ။ တောင်ချွန်းကြီး ဆိုတာကိုလည်း ရှင်မွေ့ တမောမောကြီး စိတ်ဝင်စားနေသည်။ တိမ်စိုင့်ငွေ့တို့ ယှက်ဖြာနေသော တောင်ကိုလည်း ရှင်မွေ့ နှစ်သက်နေသည်။

မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း ကားကိုမောင်းနေရာမှ ထွက်ခွာချိုးတစ်ခုအတိုင်း ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကားလေးက မော့တက်မောင်းလာသည်။ ညာဘက်လမ်းချိုးလေးမှာ တောင်ကြီးဟိုတယ်သို့ဟူသော လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်လေးကို မြင်ရ၏။

လမ်းချိုးလေးအတိုင်း မောင်းလာတော့ ခြေစဉ်ပင် စိမ်းစိမ်းအုံ့အုံ့များက သွယ်တန်းရှိနေသည်။ ဝင်းတံခါး

အတိုင်း ဝင်လာလျက် ကားလေးက ကတ္တရာလမ်း၊ ခွေခွေမော့ ခြင်ပြေလေးအတိုင်း မောင်းလာပါ၏။

ကွန်ကရစ်တိုင်လုံး လိမ္မော်ရောင် ပြေပြေရှိနေပါသည့် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ကားလေးထိုးရပ်သွားခိုက် ရှင်မွေ့မှာ ပေါ်တီကိုအနီးရှိ ပန်းရောင် ပုလဲပန်းပင်ကြီးကို သဘောကျကျဖြင့် ကြည့်နေမိပါပြီ။

“ကဲ ... ရှင်မွေ့၊ ကားပေါ်မှာ နေခဲ့ဦး၊ ကိုကြီး အခန်းကိစ္စ သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကိုကြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့ ရှင်မွေ့ ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဟိုသည် ကြည့်မိပါ၏။

ခင်မောင်ကတော့ ကိုကြီးနှင့်အတူ လိုက်သွားပြီ။ “လှလိုက်တာ”

အဖြူနှင့် အနက်ရောင်ခြယ်ထားသည့် အုတ်လက် ခြစ်များဖြင့် ရှိနေသည့် လှေကားထစ်များ။ ပေါ်တီကိုအရောက် လှေကားထစ်အတိုင်း တက်လာနိုင်သည်။

ဘေးဘက်တစ်လျှောက်မှာ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်း ဖြန့်နေ၏။

အုတ်လှေကားဘေးတွင် ပုံသွင်းထားသည့် ထင်းရှူး လေးတစ်ပင်။ ထိုထင်းရှူးပင်လေးနှင့် မလှမ်းမဝေးသည့် နေရာမှာ အခက်ဖြာဖြာ တန်းတန်းလေးတွေနှင့် ရှိနေပါသည့် ထင်းရှူးပင်တန်းလေး။ အလှစိုက် ထင်းရှူးမျိုးလေး။

ကတ္တရာလမ်းလေး ခြားလျက်ရှိနေသည့် ဟိုတယ်၏ နေရာလေးမှာတော့ ဥယျာဉ်လေးတစ်ခု။

ဝက်သစ်ချပင်ကြီးများ၊ ထင်းရှူးပင်ကြီးများ အဖို့
စုံသည့် အပင်မြင့်ကြီးများကလည်း ရှိနေသည်။ ဒေလီယာပန်းတွေ
ကလည်း မိုးစက်အောက်မှာ စိုလက်နေ၏။

“ကဲ ... ရှင်မွေ့၊ နေရာရပြီ၊ ကားလည်း ဒီမှာထားလို့
တယ်၊ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်”

ကိုကြီး ပြန်လာတော့ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးလည်း
ပါလာသည်။ ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်လေးတွေကအစ ဝန်ထမ်း
လေးမှာ တာဝန်ကျေစွာ ယူဆောင်ပေးပါ၏။

“အခန်းနံပါတ် နှစ်ရာတစ်ဆယ်ရှစ်ပါ ခင်ဗျ”

ကိုကြီး ခေါင်းညိတ်ပြနေခိုက် ရှင်မွေ့မှာ မြင့်
ရှသမျှကို ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာသည်ပါပဲလေ။ ရှင်
စိတ်ဝင်စားနေသည်က ပန်းတွေကိုပါ။

မှန်သားဖြင့် ရှိနေပါသည် ဟိုတယ်၏ ဧည့်
ဆောင်ကြီးမှာ ခန်းဆီးများ အပြည့်တပ်ထားသည်။ နှစ်
အဆောက်အအုံကြီးမှ ထိုးထွက်၍ လခြမ်းပုံ ဖဲ့ထွက်လာ
တစ်ထပ်တိုက်လေးအဖြစ် ရှိနေသည့် ဧည့်ခန်းဆောင်မှ ကြား
လပ် အုတ်နေရာများမှာ စိမ်းခက်သော တိုက်ကပ်နွယ်ပင်
များက ရှိနေသည်။

ဤတိုက်ကပ်နွယ်ပင် စိမ်းစိမ်းလေးများကို ရှင်
အရမ်းသဘောကျနေသည်လေ။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွယ်”

“မျိုးဝင်းပါ ခင်ဗျာ”

အခန်းတံခါးရှေ့တွင် မောင်မျိုးဝင်း ရပ်သည်။ သော
အပ်သည်။

တံခါးဖွင့်ပြီးတော့ အထဲအထိပစ္စည်းတွေကို မောင်မျိုး
ဆင်း လိုက်ပို့ပေးပါ၏။

“လိုတာရှိရင် ခေါ်ခိုင်းပါ ခင်ဗျ”

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်မျိုးဝင်း”

ရှမ်း ခနလေး မောင်မျိုးဝင်းမှာ ရိုးသားသူလေးမှန်း
သိနားလည်ပါသည်။

“မင်း ဘာလူမျိုးလဲကွ”

ဟု သူ မေးလိုက်ကတည်းက ...

“ရှမ်းခနပါ ခင်ဗျ”

ဟု တရိုတသေ ဖြေခဲ့သည်။

ခင်မောင်က သူတို့၏ဘေးချင်းကပ် အခန်းမှာ နေ
သေးသည်။

“ကဲ ... ရှင်မွေ့ ခဏနား၊ ရေမိုးချိုး၊ ဒီနေ့တော့ ဖြိုထဲပဲ
သွားပြီး ထမင်းစားကြရအောင်၊ ထင်းရှူးမြိုင် အိမ်ကြီးကို
ခဏမေ့ထားပြီး ဒီမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေကြတာပေါ့
ကွယ်”

ခရီးကိုက ပျားရည်ဆမ်း အပျော်ခရီးပဲလေ။ ပြတင်း
ပိတ်မှာ ကာထားသည့် ပြတင်းတံခါးပြည့် ကာထားသည့် ခန်း
ရည်ကြီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်ပြီး ခြင်လုံသံဆန်ကာတစ်ထပ်ကို
ခွင့်သည်။

ပြီးတော့ ... မှန်ပြတင်းချပ်ကို ဖွင့်သည်။ အပြင်တွင် မိုးဖွဲဖွဲလေး ကျနေ၏။ ပြတင်းနှင့် နီးကပ်စွာရှိနေသည့် ဒေါလီယာပွင့်နီနီတွေ၊ အဖြူနှင့် အဝါသွေးတွေက မိုးစက်အောက် ဝယ် တောက်ပစွာ ရှိနေ၏။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို သူ မီးညှိရိုက်ဖွားသည်။

အပြာရင့်ရောင် ဆေးသုတ်ထားသည့် အခန်းနံရံအနီးတွင်ရပ်လျက် မီးခလုတ်လေး ဖွင့်နေသည့် ရှင်မွေ့။ မီးအုပ်ဆောင်းမှ လင်းဖြာကျလာသည့် လျှပ်စစ်ရောင်ဝါလဲ့လဲ့က ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာနုနုလေးပေါ် ကျနေသည်။ အရမ်းကို လှလိုက်ပါသည့် ရှင်မွေ့။

သူ ရှင်မွေ့အနီးသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ရှည်လျားနက်နဲမှောင်သော ဆံနွယ်များကို ဖြေချပေးကာ သူ ကိုယ်တိုင်ပြီးသင်ပေးသည်။

“ကဲ ... ရေချိုး။ ထမင်းစားကြရအောင်”

ရှင်မွေ့ ရေချိုးပြီးတော့ သူ ချိုးသည်။ အဝတ်အစားလဲ၍ အခန်းမှ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြပါ၏။ ဒိုင်းနင်းရှမ်း (စားသောက်ခန်း)နှင့် ရှင်မွေ့တို့ တည်းခိုသည့်နေရာလေးမှာ ပေါ်တီကိုတစ်ခု ခြားထားသည်။

လှေကားထစ်လေးတွေ စင်ကြိုလေးအတိုင်းလျှောက်ကာ တက်လိုက်လျှင် ခန်းကူးသည့် ပေါ်တီကိုသို့ရောက်သည်။ ညနေစာကို အပြင်မှာ စားမည်ဟု မောင်မျိုးဝင်းကို သူ ပြောရင် ရှင်မွေ့နှင့် သူ ထွက်ခဲ့သည်။ ခင်မောင်က နောက်ပါးမှ လိုက်လာ၏။

ရှင်မွေ့နှင့်အတူ သူ လှေကားထစ်လေးအတိုင်း ဆက်နေခိုက် တစ်ဖက်မှ လျှောက်လာရင်း လှေကားလေးကို ဆွဲဆင်းလာသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိမလို ရှင်မွေ့ ဖြစ်၏။

သို့သော် လေးလေးနက်နက် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းရှိလှသော ခံစားမှုများဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြသည့် ရှင်မွေ့နှင့် ထိုလူရွယ်တို့၏ ခင်မင်မှု အတိုင်းအတာသည် ဘက်ရုံမဟုတ်မှန်း သူ သိခဲ့ရပြီ။

“ရှင်မွေ့ရယ် ... အစ်ကိုလေး အညာခံခဲ့ရပါလား၊ မေမေကြီးရော၊ ပြီးတော့ ... မမဦးရော၊ အစ်ကိုလေးကို ဝိုင်းညာခဲ့ကြပါလားဟင်”

လောလောဆယ် လူရွယ်၏ မျက်နှာမှာ ကြေကွဲရိပ်မှား နာကြည်းခံပြင်းရိပ်များ ဖြတ်ပြေးလာသည်။

“ပြီးတော့ ... ရှင်မွေ့လည်း အစ်ကိုလေးကို ညာခဲ့တာပဲ”

“ဟင်အင်း၊ မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုလေးရယ်”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းခါရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ နောက်

ရှင်မွေ့ သူ့ကို သတိရလာဟန်တူသည်။

မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေသော သူ့ကို မော့ကြည့်ပေါ့၏။ ရှင်မွေ့၏လက်မောင်းကို ထိန်းယူဆုပ်ကိုင်မေးထားသည့် သူ့လက်တွေ အရမ်းကို သန့်မာနေသည်။

“အစ်ကိုလေး ... ဒါ ရှင်မွေ့ရဲ့ခင်ပွန်းပါ၊ ဦးနေမောင်လို့ခေါ်ပါတယ်”

စောစောပိုင်းက ထင်ရှိနေသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများကို ရှင်မွေ့ ပြန်၍ထိန်းလိုက်နိုင်ပြီ။

စောစောပိုင်းက ရှင်မွေ့ တစ်ဦးတည်းကိုသာ မြင်နေရသည်သို့ စိတ်အရမ်းလှုပ်ရှားနေပါသည့် ရှင်မွေ့၏အစ်ကိုလေးသည် ယခုမှ သူ့ကို စိတ်အာရုံမှာ သတိပြုမိလာသည့်နှယ်ပါ။

“ဆောရီး ...”

လူရွယ်ထံမှ ခပ်တိုးတိုး တောင်းပန်သံ ပေါ်လာ၏။

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကို ရုတ်ခနဲကြည့်၍ ကမန်းကတန်း အားနာစိတ်ဖြင့် တောင်းပန်ခြင်းပါ။

“ဟင် ... ရှင်မွေ့”

သူ့နှုတ်မှ မယုံနိုင်လွန်းစွာ မြည်တမ်းလိုက်ပါသည်အသံ။ ရှင်မွေ့ ကိုယ်တိုင်လည်း မော့ကြည့်နေပေမယ့် မျက်နှာလေး ဖြူကျနေပြီ။ ကိုယ်လေးနောက်သို့ ယိုင်လဲမလို ဖြစ်လာသည်မို့ သူ ကမန်းကတန်း လက်ဖြင့်ထိန်းလိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုလေးရယ်”

ရှင်မွေ့နှုတ်မှ ကြေကြေကွဲကွဲလေး ခေါ်လိုက်သည့် အသံကို သူ ကြားလိုက်ရခိုက် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သွားသလို ခံစားရ၏။ သူ၏ရှင်မွေ့နှင့် အစ်ကိုလေးဆိုသူတို့ နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် အဘယ်မျှ ကြေကွဲဖွယ်အတိအကျ ချိခံရသနည်း။ သူ မသိ။

ဘာထူးသည်လဲလေ၊ စောစောက သူ၏ရှင်မွေ့သည်လည်း သူ့ကို ခေတ္တမေ့လျော့သွားခဲ့သေးသည်ပဲ။

တစ်လောကလုံးမှာ ရှင်မွေ့နှင့် ထိုအစ်ကိုလေးသည် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြသည်နယ် စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ ရှင်မွေ့ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့မှ အစ်ကိုလေးသည် သူ့မှာ သူ့ကို ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်မွေ့ရဲ့ ခင်ပွန်း”

ဟု တိုးတိုးရှုတ်သည်။ မျက်နှာဖြူခနဲ ဖြစ်သွားကာ အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်ပါတည်း။

သူ ရပ်၍ အရာရာကိုကြည့်နေ မြင်နေရခြင်းမျှ မျက်နှာလွဲထားပစ်လိုက်ချင်ပြီ။

စိတ်ထဲမှာဖြစ်တည်နေရသည့် စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကို မူတွေ၊ ကျဉ်းကျပ်မွန်းသိပ်မှုတွေကို ချုပ်တီးနေရသည်ကိုက ပင်ပန်းပန်း ရှိလှပြီ။

“ကိုကြီး ... ဒါ ရှင်မွေ့ တစ်ချိန်ကုန်းက နေခဲ့ရတာဆိုတဲ့ သင်္ဃေမြိုင်အိမ်ကြီးက အစ်ကိုလေးပါ၊ အစ်ကိုလေး ဇော်မွန်ပါ”

သူ အတတ်နိုင်ဆုံး ခိုက်ကိုထိန်းထားလျက် တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ပြီး၍ ညာလက်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ကျွန်တော် နေမောင်ပါ၊ ခုလို တွေ့ရတာ ပစ်တယ် ကိုဇော်မွန်”

အခြေအနေကို ထိန်းလိုက်နိုင်သည်ဟု သူ ထင်သည်။ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်ကျသွားသည့် ဇော်မွန်မှာ ပြန်၍ မျက်နှာအေးကို ပြင်လိုက်နိုင်သည်။

ကြိုးစား၍ ပြုံးယူလိုက်ရမှန်း သိသာသည့် အပြုံးမှာ သိပ်သိသိသာသာကြီး ဖြစ်မလာတော့။ ကြေကွဲစွာ ပြုံးမုန်း ဖုံးဖိမရ ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်။

“မမျှော်လင့်ဘဲ ခုလိုတွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ် ကိုဇော်မွန်၊ ကျွန်တော်တို့ ညနေစာစားဖို့ ထွက်လာကြတာ၊ ဒီနေ့ပဲ ဒီကိုရောက်တယ်လေ၊ ကိုဇော်မွန် စားပြီးခဲ့ပြီလား၊ မစားရသေးဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်စားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

သူ လူကြီးဆန်စွာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလာတော့ ဇော်မွန် ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဒီအဆောင်ရဲ့အပေါ်ထပ်မှာ တည်းတာပါ၊ သုံးရက်လောက် ရှိပါပြီ”

သူတို့ တည်းခိုရသည့် အခန်းရှိတာ အဆောက်အအုံမှာ ပင်မဟိုတယ် အဆောက်အအုံကြီးမှာ မဟုတ်။ ပင်မဟိုတယ်အဆောက်အအုံ၏ ဒိုင်းနင်းရမ်းနှင့် ခန်းကူးသည့် ပေါ်တီခြားထားသည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံပါ။

သူနှင့် ရှင်မွေ့တို့၏ အခန်းက အောက်ထပ်လက်ခံအစွန်ဆုံးအခန်း။ ကိုဇော်မွန် အပြောအရဆိုလျှင် ဇော်မွန်အပေါ်ထပ်မှာဖြစ်သည်။

အအခန်းပြန်ရန် လာရင်း သူတို့နှင့် လာတိုးခြင်းပါ။

“ဒါဖြင့် နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြတာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားစားလိုက်ပါဦးမယ်”

သူ ... ရှင်မွေ့၏ ပခုံးလေးပေါ် လက်တင်လိုက်နာပြီး၍ပြောတော့ ဇော်မွန် နေရာရွေ့လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ခုလို ဆုံမိရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာမိပါတယ်ဗျာ၊ အထူးသဖြင့် ခုလို ရှင်မွေ့ကို ကျန်းကျန်းမာမာ တွေ့ရတဲ့အတွက်ရော၊ ကြင်နာတဲ့ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ တွေ့တဲ့အတွက်ကြောင့်ရော ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိပါတယ် အစ်ကိုကြီးခင်ဗျာ”

တကယ့်ကို ရင်ထဲကလာသည့်စကား ဆိုတာတော့ သူ ယုံကြည်သည်။ ဇော်မွန် ဆိုသူမှာ အသားညိုညို၊ ခုံးထူထူနှင့် ဆံပင်ထူအုပ်အုပ်လေးကို သေသေသပ်သပ် ဖြုတ်လျက် ရှည်မွန် ယဉ်ကျေးသူ ဆိုတာကိုတော့ သူ ရိပ်စားမိပါသည်။

“ဒါဖြင့် သွားကြစို့လား ရှင်မွေ့”

သူ ခေါင်းငုံ့ပြီးကြည့်ရင်း ရှင်မွေ့၏ ပခုံးလေးပေါ် လက်တင်လျက် နေရာမှ သူ ခွာသည်။

“ရှင်မွေ့ သွားလိုက်ပါဦးမယ် အစ်ကိုလေး”

နေရာတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲဖြစ်သော ဇော်မွန်ကို ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်နှုတ်ဆက်တော့ ခေါင်းအနိုင်နိုင်ညှိညှိ လိုက်လျက် ...

“မပြန်သေးဘူး မဟုတ်လား”

ဟု လွှတ်ခနဲ တိုးတိုးမေးသည်။

“မပြန်သေးပါဘူး ကိုဇော်မွန်၊ နေဦးမှာပါ”

သူ ဘယ်အချိန် ပြန်မည်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ မသိသည်။ ရှင်မွေ့ မဖြေတတ်ဘဲ ရှိနေသည်မို့ သူပဲ ဝင်ဖြေပေးလိုက်ပါ၏။

အံ့မှန်စင်စင် သူ့ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းလို မွေ့နေတာ ခုန်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပာန်ဆောင်ထားနိုင်သည်။

ရှင်မွေ့ကို ချစ်လွန်းသည့်စိတ်ဖြင့် သူ လက်ထပ်သည်။ ရှင်မွေ့နှင့် ဝေးကွာ၍ မဖြစ်နိုင်သည့် သူ့အနေဖြင့် ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ ပြီး ... သူ့ရှင်မွေ့ကို ယုံကြည်သည်။ အဘ ပြောတာတွေကိုလည်း ယုံကြည်သည်။

ရှင်မွေ့မှာ ချစ်သူဟူ၍ ရှိခဲ့သည် ဆိုစေဦး သူ ခွင့်တန်နိုင်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် နားလည်ထားသည်။ ရှင်မွေ့ သူနှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင် သူ့ကို ချစ်မြတ်နိုးလျှင် ပြည့်စုံသည်ပဲ သဘောပိုက်သည်။

ဤမျှအထိ သူ ရှင်မွေ့ကို ချစ်မိနေခြင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ချစ်ခင်ချက်ကို မေ့လျော့ထားလိုက်မိသည်။ သူသည် ယောက်ျားအစဦး ဖြစ်သည်လေ။

မည်သည့်ယောက်ျားမဆို မိမိ၏ဇနီးကို ရည်းစားအောင်းနှင့် ထိပ်တိုက်ကြီး သွားဆုံလိုက်ရလျှင် ပေါက်ကွဲလှမတတ်တော့တတ်မည်ဆိုသည့် အချက်။ နောက် ... သိပ်ချစ်တတ်သည့် ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်သည် သိပ်ချစ်မိသည့် ဇနီးအပေါ် သဝဏ်သိင်္ဂီ ဆိုသည်မှာ လက်ထပ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာလည်း သိင်္ဂီပွားဖြစ်တည်လာနိုင်သည်ဆိုသည့် အချက်။

ယခု သူ သဝန်တိုနေမိပြီ။ ဟုတ်သည်။ သဝန်
နေမိပြီ ထင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မူအတိုင်း ရင်ထဲမှာ သဝန်တို
မူ၊ စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို မပေါ်အောင် ထိန်းထားနေနိုင်သေးသည်။

ပြီးတော့ ရှင်မွေ့နှင့် ဇော်မွန်တို့၏ ဆက်ဆံ
အခြေအနေမှန်ကို သူ မသိရသေး။ ရှင်မွေ့နှင့် ဇော်မွန် ဆိုတာ
ချစ်သူတွေ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်နိုင်ခဲ့မည်လေ။ သူ အချစ်သည်းလှ
သမျှ အစိုးရိမ်တွေ လွန်ကဲနေမိပြီထင်သည်။

သူ ရှင်မွေ့၏ပန်းလေးကို သိုင်းပွေ့လျက် ကာ
ရာသို့ သူ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်
ပါ၏။ ထိုသို့ကြည့်လိုက်မိမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူပင် မသိလိုက်
စိတ်၏စေ့ဆော်မှုကြောင့် ထိုသို့ကြည့်လိုက်မိသည်ထင်၏။

ရပ်လျက် ရှိနေဆဲ၊ ဇော်မွန်။ သူနှင့် ရှင်မွေ့
ရှိစေ့စွာ ငေးကြည့်နေမိသည့်အဖြစ်။ သူ လှည့်ကြည့်တာ မြင်
ရှင်မွေ့နောက်ကို ရောယောင်၍ကြည့်၏။

သူ ရှင်မွေ့၏မျက်ဝန်း။ အဝေးမှ ကြည့်နေဆဲ
သော ဇော်မွန်၏ မျက်ဝန်းတို့ကို အမိအရ အချိန်ပိုင်းလေးအထိ
မှာ အကဲဖြတ်သလို ကြည့်မိသည်။

သူ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်သေး။ မရတတ်သေး။
ယောက်လုံး၏ မျက်ဝန်းများတွင် တူညီစွာ ရှိသည်က ကြေကွဲ

ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် ဖြစ်တည်ရသော
အကြည့်လေလား။ အချစ်ကြောင့် ဖြစ်တည်လာရသော
အကြည့်လေလား။ သူ မသိနိုင်။ ဆုံးဖြတ်၍ မရ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရှင်မွေ့ သတိကင်းလာသလို သူ့
မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာ၏။ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေ
မိသော သူ့အကြည့်တွေကို အချိန်မီ သူ အုပ်ထိန်းဖုံးကွယ်ထား
လိုက်နိုင်သည်။

ဘာမှမဖြစ်သလို သူ ပြုံး၍ ဇော်မွန် ရှိရာဘက်ကို
လက်မြောက် နှုတ်ဆက်ပြလိုက်ရင်း ဆက်လျှောက်သည်။

ဇော်မွန်ကလည်း လက်မြောက် နှုတ်ဆက်ကျန်ခဲ့
သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ပါလာရသည့်အဖြစ်က
ရှင်မွေ့ သူ့ကို မော့ကြည့်လာစဉ်က သူ့မျက်ဝန်းတွေမှာ မည်
သည့်ခံစားမှုများ ရှိနေချေပြီနည်း ဆိုတာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်
တာသည် အကြည့်ဟု သူ ထင်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ရှင်မွေ့ ဤသို့ သူ့ကိုကြည့်ရပါ
သနည်း။

“ကြည့်စမ်း ... မိုးသားတွေ မှိုင်းပျံ့ပျံ့နဲ့ ... ရွာပြီးစ စိမ့်
စွတ်စွတ် မြက်ခင်းပြင်တွေ၊ ပန်းပွင့်ပန်းပွင့်တွေ မိုးရေတွေ
ရွဲနေတဲ့ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတွေ၊ လေအေးအေးတွေ။ ပရီးမှာ
မြင်နေရတဲ့ တောင်မြင့်ကြီးတွေ၊ ဘယ်လောက်များ လှလိုက်
သလဲ ရှင်မွေ့ရယ် ... နော်”

သူတို့ နားခိုရာဟိုတယ်၏ နောက်ကျောမှာ အတော်
လေးနီးစွာ မြင့်မြင့်မားမား တွေ့နေရသည့် တောင်မြင့်ကြီးကို သူ
လိုလိုရင်း ပြောမိသည်။

သူ့နှုတ်မှ ဤသို့ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် မည်သည့်
သံသယမျှ မရှိသည့်သူအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြောလိုက်နိုင်ခြင်း၏

www.burmeseclassic.com

တွန်းအားမှာ ရှင်မွေ့ကို သူ အရမ်းချစ်နေ မြတ်နိုးနေခြင်းပဲ
သည် တွန်းအားမှအပ အခြား ဘာမျှမရှိစေနိုင်ပါချေ။

သူ၏မြတ်နိုးခြင်း ချစ်ခြင်းများစွာသည် ရှင်မွေ့အား
အစဉ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်မှုကိုပဲ ဖြစ်တည်စေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်စေ
မည့် တွန်းအား စွမ်းအင်များကို သူ့နှလုံးသားမှာ ဖြစ်တည်စေ
သည်လေ။

“သူ ဘယ်သူလဲ ရှင်မွေ့။”

ဟူသော အမေးကိုပင် မမေးဖြစ်။ သူ သိသည်လေ။
သူ မမေးဘဲနှင့် ရှင်မွေ့ တစ်နေ့မှာ သူ့ကို ပြောပြလိုမိမည်ဟု
ဒါပေမဲ့ သူ မကြားချင်တော့သလိုလည်း ဖြစ်လာ
သည်။ ပြီး ... သိလည်း သိချင်နေသည်။

ခင်မောင် မောင်းလာသည့်ကားကို ရပ်စောင့်နေခိုက်
မှာ သူ ပကတိ တည်ငြိမ်နေသည့်ဟန်ဖြင့် ရှိနေပေမယ့် ရင်ထဲ
တွင် အရမ်းကို လှုပ်ရှားနေမိသည်မှာ သူတစ်ယောက်သာ သိ
သည့်အဖြစ်။ သူ ရှင်မွေ့၏ပခုံးစွန်းကို တင်းနေအောင် ဆုပ်လိုက်
မိပါ၏။

“ကိုကြီး ... ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ ပြောပြစရာတွေ ရှိနေပါ
တယ်”

ဟိုတယ် ပြန်ရောက်ချိန်မှာ ရှင်မွေ့ ခပ်တိုးတိုး
ပြောတော့ ပြတင်းအနီးတွင် ရပ်နေရာမှ သူ ငဲ့ကြည့်သည်။

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်အိပ်ခိုတင် သုံးလုံး တစ်
တန်းတည်း တစ်ပေစီလောက် ခြားလျက်ရှိနေသည်။

သုံးယောက်ခန်းပေါ်မှ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိသည်။

“နောင်အခါကျရင် သားသမီးပါလာတော့ သုံးယောက်
တည်း ဖြစ်တာပေါ့။”

ဟုပင် အခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေချသည့် အချိန်တုန်းက
ရှင်မွေ့ကို သူ နောက်ခံဖူးသည်လေ။

ဇော်မွန် ဆိုသူနှင့် ဆုံလိုက်ရပြီးသည့်နောက် သူ
စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ထမင်းစားစဉ် တစ်လျှောက်လုံးမှာရော
ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာသည့် အခါမှာရော သူ ဟန်မပျက် ပြောဆို
နိုင်ခဲ့သည်ပဲလေ။

အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်
လွန်းသူအဖြစ် ထင်မှတ်ခဲ့မိသမျှ ယခုတော့ သူ့ အချစ်နှင့်ပတ်
သက်လာလျှင် အရမ်းကို စိတ်တားနုနုသူဟစ်ယောက် ဖြစ်နေ
ချေပြီလားဟု တွေးစရာ ဖြစ်လာနေပြီ။

“ကိုကြီး ... ရှင်မွေ့ ပြောတာတွေကို နားထောင်မလားဟင်”

ခုတင်လေးပေါ်မှာ ခြေတွဲလွဲလေးချ ထိုင်နေရာမှ
ရှင်မွေ့ ခေါင်းမောမေးတော့ သူ ပြုံးသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အနည်းငယ် ခြေခြေလျှော့လျှော့
ဖြစ်လာသည်။ စောစောက ကျိတ်၍ တင်းခဲကျဉ်းကျပ်နေတာတွေ
အထိုက်အလျှောက် လျော့ပါးစပြုလာ၏။

“ကိုကြီး ... ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို ပြောပြစရာ ရှိနေလို့ပါ။

ရှင်မွေ့ ပြောပြသင့်တယ်လို့လည်း ထင်ပါတယ် ကိုကြီး
ရယ်၊ ဟိုးအရင်တုန်းကလည်း ကိုကြီးကို ပြောပြမလို့ပါ။
ကိုကြီးက မလိုအပ်ဘူးလို့ တားခဲ့လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုအခါ
မှာတော့ ပြောကို ပြောသင့်ပြီလို့ ရှင်မွေ့ ယုံကြည်ထားလို့
ပါ။ ပြောမှလည်း ဖြစ်မှာမို့ပါ။”

သူ အတန်ကြာ ရှင်မွေ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ရိုးသား
အပြစ်ကင်းစင်စွာ မော့ကြည့်နေပါသည့် ရှင်မွေ့။ သူ သက်ပြင်း
ရှိုက်လိုက်ရင်း ရှင်မွေ့ထံ လျှောက်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းကို
ကျောမှီထိုင်လိုက်ကာ ...

“အရေးတကြီးပါလား ရှင်မွေ့ရယ်၊ ကဲ ... ပြောမှဖြစ်မယ်
ဆိုရင် ပြောစေဈာ”

သူ ရှင်မွေ့ ပြောသမျှ နားထောင်မည့်ပုံဖြင့် ခုတင်
ခေါင်းရင်းကို ကျောမှီထိုင်နေရာမှ လက်ထောက်ထ၊ထိုင်လိုက်ပြန်
ကာ ရှင်မွေ့ဘေးတွင် ကပ်ထိုင်သည်။

“ရှင်မွေ့ ... ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ်”

သူ့လက်ကို လက်နုနုလေးဖြင့် အုပ်မိုးဆုပ်ကိုင်လျက်
ရှင်မွေ့ ခေါင်းမော့ပြောတော့ သူ ရင်ထဲမှာ အရမ်းကိုကြည်နူးမိ
ရပါ၏။

ရှင်မွေ့ ပခုံးလေးကို သိမ်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“ယုံပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ ကဲ ... ဘာပြောမလဲ”

“ရှင်မွေ့ ငယ်ငယ်တုန်းက အဖြစ်ပေါ့ ကိုကြီးရယ်၊ ရှင်မွေ့
ငယ်ဘဝဟာ ကြေကွဲစရာနဲ့ စတည်ခဲ့ရတာပါ။ ရှင်မွေ့မှာ
မေမေဆိုတာက မွေးတာနဲ့ ဆုံးတာ”

သူ ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးကို ကြင်နာစိတ်နှင့် ငေး
စိုက်ကြည့်မိပါ၏။ ဇောမွန်နှင့် ရှင်မွေ့တို့၏ အတိတ်က အဖြစ်
များလားဟု သူ ထင်လိုက်မိခဲ့သည်လေ။ ယခုကျတော့ ရှင်မွေ့၏
ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်လေးတွေကို မျက်ရည်ဝဲစွာ ရှင်မွေ့ ပြောပြနေပြီ။

“အဲဒါတွေ မပြောနဲ့တော့ ရှင်မွေ့ရယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံး
ဟာ ပြီးခဲ့ပြီလေ၊ အခု ကိုကြီး ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာအားငယ်စရာ
လိုသေးလဲ”

သူ ရှင်မွေ့၏နဖူးပြင်ပေါ် ဝဲကျနေသည့် ဆံနွယ်မျှင်
လေးများကို သပ်တင်ပေးရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ မူပိုင်အေး

www.burmeseclassic.com

ချမ်းတည်ငြိမ်သော အပြုံးဖြင့် ရှင်မွေ့ကို ကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့
မော့ကြည့် ခေါင်းယမ်းပြလျက် ...

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး၊ မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ ဘာမှ
သတိမရှိ ခြံကြီးရယ်၊ မေမေကြီးရယ်၊ ပြီးတော့ မမဦးရယ်၊
အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကြေကွဲစရာ၊ နာကြည်း
စရာ၊ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်စရာတွေ အဖြစ်နဲ့ ရှိခဲ့ရပါတယ်၊
ရှင်မွေ့ ပြောပြပါရစေ ကိုကြီးရယ် ... နော်”

သူ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့။ ရှင်မွေ့လေး တကယ့်
ကို အရမ်းခံစားနေရရှာပါလား ဆိုတာ သိမြင် နားလည်သည်။
ရှင်မွေ့၏ကိုယ်လေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ငင်လိုက်ရင်း ကျောလေးကို
သပ်ပေးလျက် ...

“မပြောဘဲ နေလိုက်ပါတော့လား ကလေးရယ်၊ ကိုကြီး
လည်း မကြားချင်တော့ဘူး၊ ရှင်မွေ့လည်း မပြောချင်တော့
နဲ့၊ ဘာလို့ စိတ်ထိခိုက်စရာတွေကို ပြောပြီး အချိန်ကုန်ခံ
နေကြမလဲကွာ ... နော်”

ဟုတ်သည်။ သူ ဘာမျှမကြားချင်တော့။ ဇော်မွန်နှင့်
ပတ်သက်၍ စောစောပိုင်းက ခံစားခဲ့ရသော စနိုးစနောင့်စိတ်တွေ
ကိုလည်း ရင်ထဲမှာ မေ့ဖျောက်ပစ်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၏။

ရှင်မွေ့ ဤမျှ စိတ်ထိခိုက်ပြီးမှ ပြောဆိုရမည်ကိစ္စ
ကိုလည်း သူ မကြားချင်။ ထိုမျှ အရင်းအနှီးကြီးကြီးပေးမှ သိရ
မည့် ကိစ္စကိုလည်း သူ မသိချင်။ ရှင်မွေ့ကိုလည်း မပြောစေချင်။

“မဟုတ်ဘူး ... ရှင်မွေ့ ပြောပြမှဖြစ်မှာ၊ ဒီအချိန်မှာ
ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို ပြောပြမှကို ဖြစ်မှာမို့ပါ”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းယမ်းရင်း ဇွတ်ပြောနေတော့ သူသက်
ပြင်းမောကြီးကို ချလိုက်မိသည်။ ရှင်မွေ့ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေ
တာကိုလည်း သူ နားလည်သည်။ ပြောခွင့်မပြု၍လည်း ဖြစ်နိုင်
တော့မည် မထင်။

၂၀၆ ၂၀၇

သင်မြိုင် ...။

လုပ်သော ဖြူလွလွ ဝတ်လွှာလေးများ စုဝေးလျက်
ညွတ်သွယ်သော ရိုးတံတစ်လျှောက်တွင် ပွင့်ပါသည့် ပန်းမြတ်မွန်
၏ အမည်။

ယင်း သင်ပန်းကို အစွဲပြု၍ အမည်သညာ နား
ထားပါသည့် သင်မြိုင်။

သင် ဆိုသည်ကပင် မြင့်ယံတွင် နန်းထိုက်ပါသည့်
ပန်းအဖြစ် ပွင့်ပါသည့်ပန်း။

သင်မြိုင်သည်လည်း ခံညားကြီးမားစွာဖြင့် ရှိပါသည်
နေရာ။

သင်မြိုင်သည် ရှင်မွေ့ စတင်ရောက်ရှိစဉ်ခိုက်က
ပင် ဝင့်ထည်စွာ မြင့်မြင့်မားမား ကြိုလင့်သကဲ့သို့ သင်မြိုင်၏
အိမ်သားများသည်လည်း ခန့်ခန့်ထည်ထည်ဖြင့်ပင် ရှင်မွေ့ကိုဆက်
ဆံခဲ့ကြချေသည်။

BURMESE
CLASSIC

သင်မြိုင်တည်းဟူသော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ
မြင့်မြင့်မားမားကြီးတွင် ရောက်ရှိရသည့် ရှင်မွေ့မှာ အလိုလိုသိမ်
ငယ်သေးနပ်သွားရသည်။ မျက်နှာထားတွေနှင့် ရှိကြလေသော
သင်မြိုင်၏ အိမ်သားများအလယ်မှာလည်း ရှင်မွေ့မှာ အလိုလို
အားငယ်သေးနပ်သွားရသည့်နယ်ပါ။

ထိုနေ့က ပန်းပေါင်းစေ့ဆာသော သင်မြိုင် ခြံကျယ်
ကြီးထဲသို့ ရှင်မွေ့ စွာမှ လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်ခဲ့
ခြင်းပါ။

ရှင်မွေ့ အသက်ရှစ်နှစ်ကျော်စလေးပဲ ရှိသေးသည်
လေ။

အဝတ်ထုပ်လေးပိုက်၍ ရောင်ပေစူးလေးနှင့် ရှင်မွေ့
ဆက်ခဲ့ရစဉ် ထိုနေ့က မိုးတွေ မိုင်းမိုင်းအုံ့အုံ့ ရှိနေသည်။

“ဟုတ်ပြီလေ ... ကောင့်မလေးကို ထားခဲ့ပေါ့၊ အေး ...
ခုကတည်းက ပြောထားမယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို
ကျွေးမွေးရတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့စရိတ် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မှာ
မိဘသားချင်းရယ်လို့လည်း ရှိတာမဟုတ်လို့ ခေါ်မွေးထား
ရတာ၊ ပညာလည်း သင်ပေးမှာ၊ ရွာကိုပြန်ချင်တယ် ဘာ
ညာဖြစ်မလာရအောင် ဒီကလေးကို ခပ်ကင်းကင်းနေကြဖို့
တော့ လိုမယ်”

ရွာမှလာကြသူ လူကြီးတို့ကို မေမေကြီး ပြောခဲ့ပါ၏။
မေမေကြီး ဒေါ်ဖွားမျှင် ဆိုတာ ရှင်မွေ့တို့ နေထိုင်
ရာ ရွာလေးမှာ မြေတွေ အများကြီးပိုင်သည့် ကယ်ပိုင်ရှင်
သူနွဲ့မကြီးဟူ၍တော့ ရှင်မွေ့ သိခဲ့ရပါ၏။

ရွာမှ ဦးကြီးဦးသောင်းနှင့် ဦးဘကျော့တို့မှာ မေမေကြီးမှာသည့်အတိုင်း နေခဲ့ကြသည်ကို နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရှင်မွေ့နားလည်လာခဲ့ရပါ၏။

တကယ်လည်း ရှင်မွေ့နှင့် ဆက်ဆက်ဆံဆံမလုပ်ခဲ့ကြတော့။ ရွာမှ လယ်ယာကိစ္စနှင့် မေမေကြီးထံ လာကြစပါးကိစ္စ ဘာကိစ္စနှင့် လာကြလျှင်တောင် ရှင်မွေ့ကို နှုတ်နှုတ်ဆက်ဆက် မလုပ်ကြတော့တာ အမှန်ပါ။

ရန်ကုန်ရှိ သဇင်မြိုင်သို့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် လာကြလျှင် ကိစ္စပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်း ပြန်သွားကြသည်ပါ။

သဇင်မြိုင်ကို စတင်ရောက်ရသည့်နေ့က ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်တွင် အဝတ်ထုပ်လေး ရှေ့ချလျက် ညှိုးနေသော မျက်နှာလေးနှင့် အားကိုးရာမဲ့ပုံလေးဖြင့် ရှိနေရပါသည့် ရှင်မွေ့ရှေ့တွင် မေမေကြီး ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်မွေ့ ... ဟုတ်လား၊ အေး ... ဒီမှာ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ညည်းကို ကျောင်းထားပေးမယ်၊ နောက်ပြီး ညည်း သူတို့ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရမယ်၊ မဦးနဲ့ ဇော်ဇော် လာစမ်း”

ဦးသောင်းနှင့် ဦးဘကျော့ ပြန်သွားတော့ မေမေကြီးရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်း အားငယ်စွာ ကျန်ခဲ့သည့် ရှင်မွေ့အနီးသို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ရောက်လာကြသည်။

စောစောကတည်းက တံခါးခန်းဆီးနောက်မှာ ရပ်လျက် ဇာခန်းဆီးကြားမှနေ၍ ရှင်မွေ့ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်နေ

ကြတာမို့ မေမေကြီး ခေါ်တော့ မကြာမတင်လေးမှာ ရှင်မွေ့အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်လေ။

“ဒါ မေမေကြီးရဲ့ မြေးတွေပဲ၊ သူတို့အဖေနဲ့ အမေက နိုင်ငံခြားမှာ ရှိတယ်”

နိုင်ငံခြား ...။ ဝေါဟာရသစ်တစ်ခု၊ ရှင်မွေ့ သိပ်နားမလည်ချင်။

“ဒါ ... ခင်ဦးမွန်၊ မမဦးလိုခေါ်၊ ဒါက ဇော်မွန်၊ အစ်ကိုလေးလိုခေါ်၊ အေး ... ညည်းကို ဒီမှာခေါ်ထားတာက ညည်းမှာ အမေရော အဖေရော မရှိကြတော့ဘူး ဆိုတာကြောင့် ခေါ်ထားတာ၊ မမဦးနဲ့ အစ်ကိုလေး ခိုင်းတာ ဘာမဆို လုပ်ပေးရမယ်၊ ကြားလား”

“လုပ်ပါမယ်”

ရှင်မွေ့ ဖြေတော့ မေမေကြီး မျက်မှောင်တွန့်လိုက်ရင်း ...

“လုပ်ပါမယ်လို့ မပြောနဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ လုပ်ပါမယ်ရှင်လို့ ပြော”

ရှင်မွေ့ မောကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ... လုပ်ပါမယ်ရှင်”

ဟု နှုတ်တွန့်တွန့်နှင့် ပြောသည်။ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ ရွာကိုပြန်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ ရွာမှာဆို အေးဟိုတစ်ပါးမယ်ဆိုမှနှင့် အပြောလွတ်လပ်သည်။

မမဦး ဆိုတာကို ရှင်မွေ့ ကြည့်မိပါ၏။

ဆံပင်လေးက နှစ်ဖက်ကျစ် ချထားကာ မဲပြာခြင်းကြီးနှင့် ချည်ထားသည်။

အိမ်နေရင်းပင် ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီနှင့် ထဘီတစ်ခုက ရှင်မွေ့တို့ ပွဲနေ ပွဲထိုင် သွားပတ်သည့် အဝတ်ထက် အများစွာ ကောင်းနေသည်။

ရှင်မွေ့၏ အကောင်းဆုံး ဝတ်စုံလေးက အထုပ်လေးထဲမှာ ပါလာသည်။ ချည်ထည်ပွင့်ရိုက် ထဘီလေးတက်ထရွန်အင်္ကျီ ပန်းရောင်လေး။

အဲဒါ အကောင်းဆုံးအဝတ်။

ယခု ရှင်မွေ့ ရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် မမဦး ဆိုတာ အသက်တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိမည်။ အသားလေးဖြူနုနေ၏။ ရုပ်ကလေးကလည်း ချောညက်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ ထူတန်းနေသည့်မျက်ခုံးအောက်မှ စူးထွက်သော မျက်ဝန်းအကြည့်ကို ရှင်မွေ့ ရင်ဆိုင်ရစဉ်ခိုက် အကြည့်နိုင်တော့သလို ခေါင်းလေး ငုံ့ကျသွားရသည်က ရှင်မွေ့တို့

မလိုလားသော၊ မနှစ်ခြိုက်သော အငွေ့များ ပြည့်လာသည်။ ပါလာသည့် အကြည့်။ အသက်က ဆယ့်နှစ်နှစ်သာ ဆိုသည့်ပုံက လူကြီးဟန် ဖမ်းချင်၏။

“ပိန်ညက်ညက်လေးနော်”

မမဦးထံမှ ပထမဆုံး ကြားရသည့် ခပ်လှောင်သံအသံ။

“သူက ပိန်သေးသေးလေးပေမယ့် လှပါးပဲ”

ကောင်လေးဆီမှ အသံ။ ရှင်မွေ့ ကောင်လေးကို ဩည့်လိုက်ပါ၏။ ဘိုကောထူထူလေးက ဆံပင်ကောင်းကောင်းကြောင်းလှလှနှင့် အုပ်အုပ်ကလေးရှိနေ၏။

စပိုရှပ်အင်္ကျီလေးနှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ဝတ်ထားသည်။ ဒူးအထက်နားတွင် ရှိနေသည့် ဘောင်းဘီအနား စသည်အထိ ကျယ်ကျယ်နှင့် ရှိနေ၏။

အသားညိုညို မျက်ခုံးထူထူလေးနှင့် ပါးလျားသော ခြေခမ်းလေးဖြင့် ရှိနေပါသည်။ အစ်ကိုလေး။ မျက်လုံးလေးတွေ ကြင်နာရိပ်များ ပြည့်နေသည်။ ရှင်မွေ့ကို လိုလိုလားလား ခင်မင်မင်ရှိသည့် အကြည့်မျိုး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုလေးနှင့်တော့ ရှင်မွေ့ ပျော်မှာသာချာသည်။ မမဦးကိုတော့ ရှင်မွေ့ အမြဲကြောက်နေရာမှာဟု ဆိုမိတော့ စိတ်အားပြန်ငယ်ချင်၏။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ ရှင်မွေ့ ရှေ့မှာ တဖျပ်ဖျပ် ကပ်နေသော နားကပ်တွေ လက်စွပ် လက်ကောက်တွေနှင့် ဆံထုံးကြီး အက်နေအောင် ထုံးထားသည့် မေမေကြီးနှင့် ဆံပင်နှစ်ခွက်ချထားလျက် တည်တည်စူးစူးကြီး ကြည့်နေသော မမဦးတို့ သောက်စလုံးကို တန်းတူထား၍ ရှင်မွေ့ ကြောက်နေမိသည်မှာ မှန်ပါ။

မမဦးကို အသက်အရွယ် ငယ်သည့်သူအဖြစ် မေမေကြီးလို လူကြီးနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် အကြောက်လျော့မလားဟု ဆင်ယူ၍မရ။ တန်းတူကြောက်နေမိသည်။

မမဦး ဆိုတာ ရှင်မွေ့ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အရမ်းကို လွမ်းမိုးနိုင်ခဲ့သည်ပဲလေ။

“နင့်အဝတ်က ဒါ အကုန်ပဲလား။”

မမဦးက ရှင်မွေ့ရှေ့မှ အဝတ်ထုပ်ပေါက်စလေးကြည့်လျက် မေးတော့ ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးညိတ်ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါအကုန်ပါပဲရှင်”

မေမေကြီးကတော့ ကလေးသုံးယောက်ကို ဆိုင်းတွင်ထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့် အကဲခတ်နေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ မြေးနှစ်ယောက်အတွက် ခိုင်းကောင်မလေး တစ်ယောက်တော့ ရခဲ့ပြီ။ အိမ်အတွက်လည်း အိမ်ဖော်ရခဲ့ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလို တစ်ကောင်ကြွက်ကို ခေါ်ထားလိုက်တော့ ငယ်ကျွန်လို့ အိမ်ဖော်မျိုးကို ရသည်ပေါ့။ ဘယ်မှလဲ ပြန်စရာမရှိတော့ အိမ်မှာလည်း မြဲမည်။

ပြီးတော့ ... မဦး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ရောက်ချိန်တွေမှာ ခိုင်းချင်တာခိုင်း၊ မနက်ဆို ကျောင်းသွားခါနီး သွားခါးသွေးပေးဖို့ ကိစ္စကအစ အိမ်မှ အိမ်ဖော်ကြီး ဒေါ်သုန်းမီးဖိုချောင်တစ်ဖက်နှင့် အချိန်လု လုပ်ပေးနေရတာတွေလည်း အဆင်ပြေမည်ပေါ့။

ရှင်မွေ့ဆိုသည့် ကောင်မလေးက လိမ္မာပုံတော်သည်ဟု မေမေကြီး တွေးမိပါ၏။

“ဟင် ... အဝတ်ကလည်း နည်းနည်းလေး”

မမဦး နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ပြောခိုက် ...

“နည်းရင် မမဦးရဲ့အဝတ်တွေထဲက ပေးလိုက်ပါလား၊ မမဦးဆိုမှာ အဝတ်တွေ အများကြီးပဲ ဥစ္စာ”

ရှင်မွေ့မှာ အဝတ်ထုပ် ပေါက်စလေးကို ငေးစိုက်ညှိရင်း အားငယ်နေမိသည်ပါပဲ။ ရွာမှာဆို ရှင်မွေ့တို့ ကလေးသူ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှလဲ အဝတ်ဘယ်လောက်ရှိတာ မေးခဲ့ကြတာမဟုတ်။

ကိုယ့်ရှိတာ ကိုယ်ဝတ်ပြီး ပျော်နေကြ။ နွားကျောင်းထဲမှာ ထုပ်စည်းတိုးလိုက်။ ဖန်ခွန်တမ်း ကစားလိုက်။ အဘနှင့် သမီးကွင်းတွေထဲ လိုက်သွားလိုက်နှင့် ပျော်နေကြရသည်ပါပဲ။

“ညည်းအဘ ပိုးထိလို့ဆုံးပြီ ရှင်မွေ့ရဲ့”

ဟု အဘဦးသောင်း ပြောခဲ့စဉ်တုန်းက ရှင်မွေ့မှာ မလည်နိုင်တော့သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဘအလောင်းကို မှာထားပြီး ရွာကလူကြီးတွေ ကောင်းမှုဖြင့်ပင် သင်္ဂြိုဟ်ဖြစ်သည်လေ။

ရှင်မွေ့ အားထားရာ အဘသည် ရုတ်ခြည်းပင် ကျောက်ကို ထားရစ် ခွဲခွာသွားခဲ့ရပြီးသည့်နောက်တွင် ရှင်မွေ့လည်း အမတင်မှာပင် သင်္ဇင်မြိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သင်္ဇင်မြိုင်ဆိုတာ

ရှင်မွေ့ ဘယ်လိုမှ အလှမ်းမမီနိုင်သောအလွှာ။

“ဇော်နော် ... ငါ့အဝတ်တွေ သူ့ကို ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ သူများကိုပေးဖို့ ချုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ... သူက သေးသေးလေး၊ ငါ့လို အရပ်လည်း မမြင့်သေးဘူး၊ ငါ့လိုလည်း ဒီလိုမဝဘူး”

ပြည်ပြည်လှလှလေးရှိသည့် မမဦး ပြောသမျှ ရှင်ဇော်
ခေါင်းငုံ့ ခံနေသည်ပါပဲ။ ဘာမျှ နှုတ်လှန်မပြောဝံ့။ ပြောဖို့လည်း
မလို။ တကယ်လည်း ရှင်ဇော်က သေးသေးညက်ညက်လေး
ဥစ္စာ။

ဒါပေမဲ့ ရှင်ဇော်က ရပ်တည်လျက် ဝင်ဝင်
ပေးသည့် အစ်ကိုလေးကိုတော့ ရှင်ဇော် ခင်သွားရပါ၏။

“ပေးလိုက်ပါ မဦးရယ်၊ မေမေကြီး အသစ်ထပ်ချုပ်
မှာပေါ့။ သူ့ကို အသစ်မဝယ်ပေးတော့ဘူးလေ”

မေမေကြီး ဝင်ပြောတော့ မမဦး ခေါင်းညိတ်သည့်
မေမေကြီးက မဦးတို့၏ ဒက်ဒီ ဦးသက်လွင်၏ ဖခင် ဦးထွန်းခင်
အစ်မကြီးပါ။

အိမ်ထောင်မရှိ။ မောင်လုပ်သူမှ မွေးထားသည့်
ဦးသက်လွင်ကို အရမ်းချစ်သည်။

“မယ်သုန် ...၊ ဟေ့ ... မယ်သုန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လာပါပြီ မမ”

“ကောင်မလေးကို ခေါ်သွား၊ ညည်းနဲ့ပဲ အတူနေ၊ ညည်း
နေတဲ့ နေရာမှာပဲ သိပ်ပေါ့၊ အခန်းက ကျယ်သေး
ညည်းလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ လာ ... ကလေး၊ လာ”

ရှင်ဇော်ကိုခေါ်သည့် ဒေါ်သုန် ဆိုတာကို မောကြာ
ပြီးတော့မှ စိတ်အားငယ်စိတ်ဖြင့် ရှေ့မှ အဝတ်ထုပ်လေး
ကြည့်မိသည်။

အဝတ်ထုပ် ငယ်ငယ်လေးကို လွမ်းယူလိုက်စဉ်
မမဦး လှောင်လေဦးမှာလား။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်း ဆိုသည်မှာ
ထူးချွန်သောတို့ အလယ်တွင် အားငယ်ခြင်းကို ဖြစ်တည်စေနိုင်
သည် မဟုတ်ပါလား။ ရှင်ဇော်လို ကလေးအဖို့ ရှက်တာ အား
ငယ်တာကို ခံစားရချေသည်ပဲပေါ့။

အဝတ်ထုပ်လေးကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပိုက်ထား
ဆိုက်မိလျက် မမဦးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ တော်ပါသေး၏။
မမဦး၏ မျက်နှာက တည်တည်စူးစူးပဲ ရှိနေသည်။ လှောင်ရိပ်
မရှိ။ အစ်ကိုလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သနားသလိုလေး ကြည့်
ရသည်။

အစ်ကိုလေးနှင့် မမဦးတို့မှာ အသက်သိပ်ကွာပုံမရ။
အစ်မကြီး တစ်နှစ်ငယ်လောက်ပင် ရှိကြမည်။ ဒေါ်သုန် ခေါ်
ညည်းနောက် ရှင်ဇော် လိုက်ခဲ့သည်။

“အေး ... ငါ့မှာလည်း သွေးသားရင်းမျှာရယ်လို့ မရှိဘူး
ကွယ်၊ ညည်း လိမ်လိမ်မာမာနေ၊ ဒီအိမ်က သဘောတော့
ကောင်းပါတယ်၊ နေတတ်ရင် ဘယ်နေရာမဆို ပျော်ရတာ
ပဲ၊ ပျော်လာရမှာပဲ”

မီးဖိုခန်းဘေးရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင်းသို့ ခေါ်သွား
အဲဒါသုန် ဆုံးဆုံးမမ ပြောပါ၏။ အခန်းလေးက နှစ်ယောက်
သောင်းကောင်းနေလောက်သည်။

ကွပ်ပျစ်တစ်ခုကို အခန်းတစ်ဝက်လောက် ခင်းထား
၍ ဖျာချပ်လေးက လိပ်ထောင်လျက် အခန်းထောင်မှာ ရှိနေ၏။

“ညည်းနာမည် ဘယ်သူ”

“ရှင်မွေ့ပါရှင်”

ရှင်မွေ့မှာ တွေ့ရာလူ အားလုံးကို ရိုသေနေရသည် ပါပဲ။ ရှင်းမွေ့ရှေ့မှာ အသားဖြူဖြူ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ဆံပင်အုပ် ကောင်းကောင်း ဆံထုံးကြီးကြီးနှင့် ဒေါ်သုန် ဆိုတာကတော့ သဘောကောင်းပုံ ရပါသည်။ ဤသို့ပင် ရှင်မွေ့ ထင်သည်လေ။

“ရှင်မွေ့ ... သိပ်လှပါလားဟဲ့၊ ဒီနာမည်လေးကြားရတာ နာမည်လေးက ထူးနေသလို၊ အဲ ... ညည်းနဲ့လည်း လိုက် သားပဲ၊ ညည်းက အတော်ကို ချောတာ”

ရောင်ပေစူးလေးကို ဒေါ်သုန် ကိုင်လျက် ပြုံးပြော တော့ ရှင်မွေ့ တစ်မျိုးတည်းနှင့် ဒေါ်သုန်ကို ချစ်အားကိုးစိတ် ဖြစ်သွားရပါ၏။

ကောင်မလေးက သေးသေးညှက်ညှက်လေးဟု မခေါ် ပြောတာနှင့် ယခု ဒေါ်သုန် ပြောတာက တခြားစီဖြစ်နေသည်။ ရှင်မွေ့ကို ဒေါ်သုန်က ချောသည်တဲ့လေ။

“ရှင်မွေ့အတွက် အိပ်ရာနဲ့ ခြင်ထောင် လာယူတဲ့”

ထိုအခိုက် အခန်းလေးတံခါးရှေ့မှာ ဇော်မွန် ရောက် လာကာ ဘောလုံးလေးပိုက်၍ လာပြောတော့ ...

“အေး အေး ... ဒေါ်ကြီး သွားယူလိုက်မယ်၊ ရှင်မွေ့ ညည်းအဝတ်ထုပ်လေးကို ဒီသေတ္တာလေးပေါ် တင်ထား”

အဝတ်ထုပ်လေးကို သေတ္တာအဟောင်းလေးပေါ်တင် လိုက်ရင်း ရှင်မွေ့ အခန်းလေးထဲမှာ ယောင်နန ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတော့ ကြည့်စရာဆို၍ အခန်းရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် အစ်ကိုလေးပဲ ရှိတာမို့ အစ်ကိုလေးကိုပဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ပြုံးထားလျက် ရှင်မွေ့ကိုကြည့် နေသော အစ်ကိုလေးက ဘောလုံးကို မြှောက်ပြလျက် ...

“ငါတို့ ခြံထဲမှာ ဘောလုံး သွားကစားရအောင်၊ နင် ဘောလုံးကန်တတ်လား”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းယမ်းတော့ ...

“ဒါဖြင့်ရင် ငါက ကန်မယ်၊ နင်က ဖမ်းပေါ့”

ရှင်မွေ့ စဉ်းစားသည်။

ဖမ်းသည့်အလုပ်ကတော့ ကြိုးစားလျှင် ဖြစ်နိုင်သည် လေ။

“အင်း ... ရှင်မွေ့ ဖမ်းမယ်လေ”

အစ်ကိုလေး ပျော်သွားတာ ရှင်မွေ့မြင်တော့ ရှင်မွေ့ လည်း ရော၍ပျော်သွားသလိုပါ။

“ဒါဖြင့် ... လာ”

ထိုနေ့က နူးညံ့သော မြက်ခင်းပြင် စိမ်းစိမ်းထက် မှာ အစ်ကိုလေး ကန်လာသမျှ ဘောလုံးတွေကို ရှင်မွေ့ လိုက်လိုက် ဖမ်းရပါ၏။

“ဝိုးလံကီပါ” ဘဝကို မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် ရှင်မွေ့ ရောက်ခဲ့တာ ထိုစဉ်တုန်းက မသိ။

အစ်ကိုလေး ဝိုင်းထားပေးသည့် စည်းထဲမှာ ရပ်လျက် လာသမျှ ဘောလုံးကို မလွတ်အောင် ရှင်မွေ့ ဖမ်းရတာကိုပဲ နား လည်သည်။ အစ်ကိုလေး ကန်သွင်းလာသည့် ဘောလုံးလေးကို ရှင်မွေ့ ဖမ်းမမိလျှင် အစ်ကိုလေး အရမ်းသဘောကျနေတတ်တာ။

ဖမ်းမိသွားလျှင် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားတာ။ ဒါကို အကဲခတ်မိသည်မို့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ အစ်ကိုလေး ကန်သွင်း လာသမျှ ဘောလုံးတွေကို အမိဖမ်းဟန်ဆောင်လျက် လွှတ်ပေး လိုက်မိသည်ချည်းပါ။ အစ်ကိုလေးကို ရှင်မွေ့ဆိုသည့် ကောင်စ လေး ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ အမှန်ပါ။

ဒါက ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှင်မွေ့၏စိတ်ထား လေးပါ။

မမဦးက ခုနစ်တန်း။ အစ်ကိုလေးက ခြောက်တန်း။ ရှင်မွေ့က တစ်တန်း။ ရှင်မွေ့ ကျောင်းနေ နောက်ကျတာကြောင့် ရော၊ ရွာမှာ လယ်ယာထဲ အဘနှင့်အတူ နေတာမျိုးမို့ ရှင်မွေ့ တစ်တန်းပဲ ရှိသေးသည်။ ခုနစ်နှစ်ကျမှ ရှင်မွေ့ ကျောင်းနေဖြစ် သည်လေ။

အဘနှင့် လယ်ထဲမှာပဲ ပျော်နေတာမို့ ခြောက်နှစ် သမီးအရွယ်ထိ ရွာကျောင်းမှာ မနေဖြစ်။ လယ်ဆိုတာကလည်း အဘကိုယ်ပိုင်လယ် မဟုတ်။ မေမေကြီး၏လယ်ကို လုပ်ရတာ။

“နင့်အဖေလုပ်တဲ့ လယ်ပိုင်သူဌေးမကြီးက နင့်ကို ခေါ် မွေးမလို့တဲ့”

ဟု ဦးသောင်း ပြောပြသည်လေ။ ယခုတော့ မမဦး နှင့် အစ်ကိုလေးတို့ နေထိုင်ရာ သဇင်မြိုင် ဆိုသည့် မြို့ကြီးမှာ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရာ ချာတိတ်မလေးအဖြစ် ရှင်မွေ့ ရောက်ခဲ့ရပြီ။

“မြန်မြန်သွေးပါ ရှင်မွေ့ရဲ့၊ နင် လုပ်လိုက်ရင် သိပ်ကြာတာပဲ”

ရှင်မတောင် သနပ်ခါးကို အနှစ်ပါအောင်သွေးရင်း—

“ပြီးပါပြီ မမဦးရဲ့”

ဟု ချိုအေးစွာ ပြီး၍ပြောရတာက ရှင်မွေ့၏အကျင့်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ မမဦးစီးမည့် ကတ္တီပါညှပ်ဖိနပ်လေးဆိုတာ အနီ၊ အနက်၊ အပြာရင့်ရောင် သုံးမျိုးရှိသည်။ တစ်နေ့ တစ်ရောင်ကျ စီးသွားတတ်မြဲ။

ကတ္တီပါကြိုးနှင့် ကတ္တီပါခံခံလေးဖြင့် မမဦး၏ခြေဖဝါးနှုတ်လေးမှာ လိုက်ဖက်လှသည်မှာ အမှန်။ ကတ္တီပါကြိုးကိုရော၊ ဖိနပ်ခံလေးကိုပါ ဘရပ်ရှ်လေးနှင့် ပွတ်ပေးရသည်က ရှင်မွေ့၏ နေ့စဉ်အလုပ်။

မမဦး ပန်ဖို ပန်းကိုလည်း မာလိကြီး အဘအောင်ဆီမှာ ရှင်မွေ့ ပြေးယူပေးရမြဲ။ မမဦး ဆိုတာ ငယ်ကတည်းက အလွန်အလှကြိုက်၊ အသန့်ကြိုက်ပြီး ဖူးဖူးရွရွ နေတတ်သည့် မိန်းကလေးပါ။

ကျောင်းအင်္ကျီဖြူလေးနှင့် ထဘီစိမ်းလေးကို မမဦးဝတ်ပြီးမှ ရှင်မွေ့ အပြေးအလွှား ရောင်ပေစူးလေးကို ပြေး၍ ခေါင်းပြီးရသည်။ သနပ်ခါးပင် မလူးအား။

နှစ်စုံသာရှိသည့် ကျောင်းဝတ်စုံ ဖြူစိမ်းကို အမြန်ဆုံးယူဝတ်။ တစ်ထည်ပေလျှင် ချွတ်လျှော်ပြီး ကျန်တာကို လဲဝတ်နေရသည်မို့ စတုစုံလေးကလည်း ရေနင့်ဆပ်ပြာ ခဏခဏတွေ့ရ၍လားမသိ မွဲချင်ချင်။

အစကတည်းက အဝတ်စကလည်း ညံ့တာလည်း

ငါပါမည်လေ။

“မပြီးသေးဘူးလား ရှင်မွေ့”

“ပြီးပါပြီ မေမေကြီး”

အောက်ထပ်မှ မေမေကြီးအော်သံ ကြားတော့ ရှင်မွေ့ထဘီလေးကို ပြေးရင်းပဲ ဝတ်သွားကာ လွယ်အိတ်လေးကို ပခုံးပေါ်ချိတ်ရင်း တန်းလန်းဖြင့် အောက်ထပ် နေထိုင်ရာ အခန်းလေးမှ ပြေးထွက်လာရသည်။

ထမင်းစားခန်း စားပွဲပေါ်မှာရှိနေသည့် စတီးလ်ချိုင့်ကြီး ထည့်ထားရာ ပလတ်စတစ်ဆွဲခြင်း အပြာကိုလည်း လက်တစ်ဖက်က တစ်လက်စတည်း ဆွဲရသည်။ ဒေါ်သုန်မှာ အရွယ်နှင့်မျှ လှစ်လှစ်ပါအောင် ပြေးဟယ် လွှားဟယ်နှင့် မနက်ကတည်းက နီရုရှာသည့် ရှင်မွေ့ကို သနားလည်းသနား၊ အချစ်လည်းပိုရပါ၏။

မနက်ဆို ရှင်မွေ့မှာ မီးဖိုချောင်မှာရှိသည့် ဒေါ်သုန်တို့လည်း ကူရသေးသည်။ ကြမ်းတိုက် အလုပ်ကတော့ မီးဖိုဆောင်ကြမ်းပြင်ကိုပဲ ရေဝတ်နှင့် တိုက်ရသည်။ အိမ်ရှေ့ကြမ်းပြင်ကိုတော့ ဒေါ်သုန်ပဲ တိုက်ရသည်။

ရှင်မွေ့အရွယ်လေးနှင့် သေသေသပ်သပ် လုပ်နိုင်သေးသည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

“မဦးကိုတော့ ရှင်မွေ့ စိတ်ရှည်ရမယ်နော်၊ မဦးကို မမဦးလို ရှင်မွေ့ အမြဲခေါ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ သူပြောသမျှကို ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ဒီမှာ မဦးအတွက် ခိုင်းဖို့ ပြုဖို့ ကောင်

မလေးတွေ ခေါ်ထားဖူးတယ်။ တစ်ယောက်မှ သူ့ဖွဲ့ကိုမခံနိုင်ဘူး။ ဆိုးတဲ့နေရာမှာ ခြံလွှဲတဲ့အခါ

ညအိပ်ရာဝင်ချိန်များမှာ ခေါ်ကြီးသုန်ကတော့ ဆုံးဆုံးမမ ပြနေကျပဲလေ။ ဒါကြောင့်လည်း ရှင်မွေ့ အမြဲတမ်း မမဦးစိတ်တိုင်းကျအောင် နေခဲ့သည်ပါပဲ။

ကျောင်းလွယ်အိတ်လေး တစ်ဖက်လွယ်၊ ပလတ်စတစ်ခြင်းပြာ တစ်ဖက်ကဆွဲလျက် ရှင်မွေ့ သုတ်သုတ်ပြေးသွားကားပေါ်မှာ မမဦးနှင့် အစ်ကိုလေးက ရောက်နေပြီ။

“မြန်မြန်တက်”

“မမဦးကလည်း သူ ဒီလောက်မြန်နေတာ၊ ဒီထက် ဘယ်လိုလုပ် မြန်နိုင်တော့မှာလဲ”

အစ်ကိုလေး ပြောတော့ မမဦး မျက်စောင်းခဲစစ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ မမဦး အပေါ်မှာ အစစအနံ့တာခံ လုပ်ပေးတာကိုတော့ မမဦး အသိအမှတ် ပြုပုံတော့ရ၏။ စိတ်အလိုမကျသည့် အခါမှာ အော်ငေါက်လိုက်တတ်ပေမယ့် အင်္ကျီဟောင်းလေးတွေတော့ ချချပေးတတ်သည်လေ။

ရှင်မွေ့ကို တစ်ခါတစ်ရံလေးမှာတော့ စိတ်လိုလက်လည်း စကားပြောချင် ပြောတတ်ပါသည်။

ဒီရိုင်းဘာ ဦးမြင့်ဆွေကတော့ စကားနည်းသည့်သူပါ။ ကလေးတွေကို ကျောင်းလိုက်ပို့၊ ပြီးလျှင် မေမေကြီး၏ ရတနာဆိုင်ကို တစ်ကြော့ပြန်ပြီးသွားပို့။ ညနေပိုင်းဆိုလျှင် ကလေးတွေကို ပြန်ကြို။

ရှင်မွေ့ကိုလည်း မမဦးတို့နှင့် တစ်ကျောင်းတည်းပဲထားသည်။ မထား၍လည်း မဖြစ်။ မမဦးနှင့် အစ်ကိုလေးထမင်းစားချိန် ကျောင်းဆင်းလျှင် ရှင်မွေ့မှာ ခြင်းပြာကြီးကို ထမင်းဘူး၊ ထမင်းချိုင့်များထားရာ စားပွဲရှည်ကြီးမှ သွားယူကာ ကျောင်းရှေ့မှ မိန့်ပန်းနီပင်ကြီးအောက်မှာရှိသည့် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ချထားပြီး နေထိုင်သည်။

မမဦးတို့ ရောက်လာလျှင် ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်။ ဇွန်းထပ်ပြီး ပေးရ၏။ အကြီးကို အငယ်က အစစ လုပ်ပေးရတာမို့ အစ်ကိုလေးကတော့ သူ့ဟာသူပဲ ယူစားသည်။ ရှင်မွေ့ ဇွန်းတပ်သေးတာတွေ ဘာတွေကို စောင့်မနေ။

“မမဦးကလည်း ရှင်မွေ့က အငယ်ပဲဥစ္စာ၊ သူ့ကိုတောင်မှ ဇော်မွန်တို့က လုပ်ကိုင်ပေးရမှာ၊ သူများတွေမြင်ရင် ရှက်စရာကြီး”

ဇော်မွန်တို့လိုပဲသစ်ရိပ်အောက် မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထမင်းချိုင့် ဖွင့်စားကြသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေလည်း နည်းနည်း ပြောခြင်းပါ။

“ဟဲ့ ... ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်တာ၊ ငါ့မှာ အိမ်စေရိတ်ဥစ္စာပဲ၊ အခိုင်းအစေဆိုတာ ခိုင်းဖို့ပေါ့ဟဲ့၊ သူ့ကို ကျောင်းတောင်ထားပေးထားတာ၊ အဲလို ထားပေးတာကလည်း ကျောင်းမှာ ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့လည်း ပါတယ်ဟဲ့”

ရှင်မွေ့ကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ ဒေါ်ကြီးသုန်အိမ်ခြားထည့်ပေးလိုက်သည့် တစ်ဆင့်ချိုင့်လေးကိုယူကာ ငါးပိချက်နှင့် ထမင်းငုံ့စားနေလိုက်သည်ပါပဲ။

သင်္ဃေဋ္ဌိတွင် အလုပ်သမားနှင့် အိမ်ရှင် တန်ဆာ
မစားရ။ သင်္ဃေဋ္ဌိ အိမ်သားက သား ငါးဟင်းကောင်း စားရမည်။
အစေအပါးက ပဲဟင်းနှင့် ငါးပိကော၊ ဖြစ်ဖြစ်။ ငါးခြောက်ချက်
ဖြစ်ဖြစ်။ ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငါးပိချက်ဖြစ်ဖြစ် သီးသန့်စား။

မာလီရော၊ ဒါရိုင်ဘာရော၊ အိမ်ဖော်ရော သီးခြား
ဟင်း ဖြစ်ရမည်။ ဆန်ဆိုလျှင်လည်း အညှစ်စားထဲက သီးသီးသန့်
သန့်ချက်။ အိမ်ရှင်ကတော့ ပေါ်ဆန်းမွေး။

ဤသည်က မေမေကြီး၏ အစီအမံ။ အလုပ်သမား
တွေအတွက် စားစရိတ်ကို အကုန်ကျခံသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှင်
တော့ တန်းတူမကျွေး။ ကျွေးလျှင် ရောင့်တက်မည်။ ပြီးတော့
ပို၍ အကုန်အကျ များမည်။

ဒါက မေမေကြီး၏အပြော။

“မမဦးကလည်း အစေခံ အစေခံနဲ့ မပြောပါနဲ့ သနား
တယ်။ သူ့မှာ အမေအဖေ မရှိရတဲ့အထဲ၊ ဇော်မွန်နဲ့ မမဦး
ကိုလည်း အမြဲပဲ ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးနေရှာတာပဲဦး
အဖေမရှိ အမေမရှိ သနားပါတယ်၊ ရော့ ... စား”

ပြောရင်း ကြက်သားဖတ်ကို- ရှင်မွေ့ ထမင်းခွက်
လေးထဲ ထည့်ပေးတော့ ...

“ဟင့်အင်း ... ရှင်မွေ့မှာ ဟင်းရှိပါတယ်”

ရှင်မွေ့ ငြင်းတော့ မမဦး မျက်စိစွေ၍ လှမ်းကြည့်
ရှင်မွေ့၏ချိုင့်ထဲမှာ ကြက်သားဖတ်လေးက ထမင်းပေါ်မှာရှိ
သည်။

“စားလိုက် ရှင်မွေ့၊ ငါတို့က သူများပန်းကန်ထဲ ရောက်
ပြီးတဲ့ဟင်းကို ပြန်ယူမစားဘူး ရွှေတယ်”

“ဟာ ... မမဦးကလည်း”

ဇော်မွန် စိတ်မကောင်းစွာ လှမ်းပြောမိသည်။ ရှင်မွေ့
ကို ငဲ့ကြည့်တော့ ကြက်သားဖတ်လေးကို ငေးကြည့်နေသည့်
မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ မျက်ရည်စတို ဝေနေတာ မြင်ရ၏။

တကယ်တော့ ရှင်မွေ့သည် အရွယ်လေးနှင့်မမျှ
အရာရာကို သည်းခံထိခိုက် ခံစားတတ်ခဲ့သည်မှာ ဟိုးငယ်စဉ်ဘဝ
တတည်းကပါ။

“မမဦးက ဘာပဲပြောပြောပေါ့၊ အစ်ကိုလေးက စေတနာနဲ့
ကျွေးတာ ရှင်မွေ့ သိသားပဲဥစ္စာ၊ စားလိုက်နော်”

အစ်ကိုလေး ပြောလာတော့ ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်မိ
သည်။ အစ်ကိုလေးကတော့ ရှင်မွေ့ကို အမြဲကြင်နာနေတတ်သည့်
လေး။ အသားဖတ်လေးကို ရှင်မွေ့ လက်လေးဖြင့် အသာအယာ
ကာကိုင်လိုက်မိပါ၏။ မစား၍ကော ဖြစ်မည်တဲ့လား။

အစ်ကိုလေး၏ချိုင့်ထဲ ပြန်ထည့်ပေး၍ကော ဖြစ်မည်
တဲ့လား။ သူတစ်ပါးပန်းကန်ထဲမှ ဟင်းဖတ်ကို ရွံသည်ဟု မမဦး
ပြောပြီးခဲ့ပြီပဲလေ။ မေမေကြီး ပန်းကန်ထဲက အသည်းဖတ်ကို
မမဦး လှစားတာ ရှင်မွေ့ မြင်ဖူးခဲ့သည်ပဲ။

တကယ်တော့ ရှင်မွေ့ ပန်းကန်ထဲက ဟင်းဖတ်ကို
ခြင်းဆိုတာ ထိုအရွယ်လေး၏ အသိဉာဏ်လေးဖြင့်ပင် ရှင်မွေ့
လည်းခံခဲ့သည်ပဲ။

မမဦး ပြောထားသည်ပဲလေ။ ရှင်မွေ့က အစေအပါး
တဲ့။ စားနေရသော ကြက်သားဖတ်၏ အရသာကို ရှင်မွေ့ ဘာမှ
မသိလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း ရှင်မွေ့ တစ်ယောက်တည်း
သာ သိခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ရှင်မွေ့ မည်သူ့ကို ပြန်ပြောနိုင်ခဲ့လို့
လဲလေ။ သင်မြိုင်မှာ ရှင်မွေ့ ရင်ဖွင့်ရာ ရင်ခွင်ဆိုတာမှ မရှိ
ပဲ။

မမဦးက လှလည်း အတော်လှသည်။ မျက်တောင်
ဆော့ကော့နှင့် အသားလေးကို ဖြူနုဝင်းနေသည်။ အလှကိုကြိုက်
လည်းကြိုက်သည်။ ကျောင်းပိတ်ရက် စနေ တနင်္ဂနွေနေ့မျိုးဆို
မမဦး ခြေသည်းလက်သည်းကအစ ဆေးဆိုးသည်။

ကျောင်းသွားချိန်ကျတော့ ကျောင်းစည်းကမ်းအရ၊
အတန်းပိုင်ဆရာမကလည်း လက်သည်း ခြေသည်း ဆေးဆိုးတာ
ကြိုက်သည်မို့ ဆိုးမသွားရ။ ကျောင်းပိတ်ရက် ဆိုးထားသမျှ
ဒွက်ဆေးနှင့် ပြန်ဖျက်ပြီးမှ ကျောင်းတက်ရသည်။

ယခုလည်း မေမေကြီး၏ ပိုးထဘီရှည်ကြီးကို
အထက်ဆင်ကြီးကြီးနှင့်မို့ မင်းသမီးထဘီလို ဝတ်လျက် မေမေ
ကြီး၏ရင်ဖုံးအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်လျက် မင်းသမီး လုပ်နေသည်။
မမဦးက အဆိုအကနှင့် တူရိယာဂီတကျတော့ အတော်ကြီးကို
ငါသနာပါ၏။

“ငါက မင်းသမီးလုပ်မယ်၊ နင်က သီချင်းဆို”

သနပ်ခါးကို ညီညီလိမ်းလျက် အပေါ်မှာ ပေါင်ဒါ
တွေ ထပ်ရိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီတွေနှင့် မမဦး အတော်ကြီးကို
လှနေ၏။ နှင်းဆီပန်းတွေကိုလည်း ရောင်စုံသုံးပွင့်စီ ပန်ထား၏။

မေမေကြီး၏ နံ့သာယပ်တောင်ကိုလည်း ပြန်စို
မင်းသမီးများလို ကနွဲ့ကလျ ကိုင်ထားသည်။

လက်သည်း ခြေသည်းလေးများကို အနီရောင်လက်
သည်းဆိုးဆေး ဆိုးထား၏။ လက်သွယ်သွယ်လေးများကို
သမီးလေးလို ကော့ညွတ်သွယ်ပျောင်းစွာ ကလှိုက်ရင်း ...

“နင် ... ဘာသီချင်းရလဲ ရှင်မွေ့၊ ဆိုကြည့်စမ်းပါ”
ဟု ဆိုသည်။

“မမဦးက သိပ်လှတာပဲ၊ အရပ်လေးအတိုင်းပဲ”

ရှင်မွေ့ အမှန်အတိုင်း ပြောတော့ မမဦး သဘောက
နေသည်။

“ငါက ကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လုပ်မှာ၊ ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အငြိမ့်မင်းသမီးလည်း လုပ်
ချင်လုပ်ရမှာ”

ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်၍ ဆယ့်သုံးနှစ်ထဲ ဝင်လာပြီ
သည့် မမဦးကတော့ ပို၍လှလာသည်မှာ အမှန်။

“လုပ်လေ ... ဘာသီချင်းရလဲ”

ရှင်မွေ့ စဉ်းစားသည်။ အငြိမ့်ပွဲရှိတုန်းက ရှင်မွေ့
နှင့်အဘ သွားကြည့်ဖူးသည်။ ရှင်မွေ့တို့ရွာက ပဲခူးနှင့်သိပ်ဝေး
မဟုတ်။ ပဲခူးမှာ ဘုရားပွဲရှိတော့ အဘနှင့်အဘွား ရှင်မွေ့ သွားကြ
ဖူးသည်။ ရွာကလူတွေလည်း သွားကြည့်ခဲ့ကြသည်ပဲလေ။

“ဟို ... သီချင်းအစလောက်ပဲ ရတယ်၊ အကုန်လုံးတော့
မရဘူး၊ တချို့နေရာတွေတော့ မနေတယ်”

“ရသလောက် ဆိုကြည့်စမ်းဟယ်”

မမဦး ပြောတော့ ရှင်မွေ့ လည်ချောင်းလေးရှင်း
သည်။ ရှင်မွေ့ပင် ဒုတိယတန်းရောက်ပြီ။ ကိုးနှစ်ကျော်ရှိနေပြီ။
မမဦးက ရှစ်တန်းတက်နေပြီ။ ကိုကိုလေး ခုနစ်တန်း။

အစ်ကိုလေး ရှေ့မှာလည်း ဘုရားစောင်းတန်းတွေမှာ
တန်းတတ်သည့် ပတ္တလားအသေးစားလေးရော၊ နို့ဆီဘူးအလွတ်
တွေရော၊ ရေခပ်သည့် ဒန်ဖလားကို မှောက်ထားတာတွေရော
စုတ်နေ၏။

“မူရွှေရည် ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီ ... မိုင်ဒါလင်ဆွိတီ ...
ခင်ခင်ပျိုမဒီ နှင်းဆီခက်ကို လက်လှမ်းကာယူမည် ...”

လည်ချောင်းလေးရှင်းပြီး ရှင်မွေ့ သီချင်းဆိုတော့
မမဦးက ဟန်ကလေးချို၍ ကဲ့သပ်သည်။ အစ်ကိုလေးက ပတ္တလားရော၊
ဆီဘူးခွံရော၊ ဒန်ဖလားရော လက်မလည်အောင် ခေါက်သည်။

“မူရွှေရည် ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီ ... မိုင်ဒါလင်ဆွိတီ ...
ခင်ခင်ပျိုမဒီ နှင်းဆီခက်ကို လက်လှမ်းကာယူမည် ...”

နောက်တစ်ကျော့ ရှင်မွေ့ဆိုသည်။ မမဦး သဘောကျ
သီချင်းလေးက မဆိုး။

“မူရွှေရည် ... ခိုင်မာလာနှင်းဆီ ... မိုင်ဒါလင် ဆွိတီ ...”

“ဟင် ... နင်က ဒါပဲရတာလား၊ ဒါချည်းပဲ ဆိုနေတာကော
ဆက်ဆိုလေ”

မိုင်ဒါလင်ဆိုတီနေရာအရောက် မမဦး မကတော့
ရပ်လိုက်ပြီး ပြောတော့ ရှင်မွေ့ သီချင်းအဆိုရပ်ပြီး ငေးကြည့်
နေသည်။ အတီးသမား အစ်ကိုလေးလည်း အတီးရပ်ပြီ။ ငွေ
ခေတ္တငြိမ်နေ၏။

မင်းသမီးရော၊ အဆိုတော်ရော၊ အတီးသမားရော
ငြိမ်နေသည်။

“ဆိုလေ ...”

“အဲဒီလောက်ပဲရတာ မေ့ကုန်ပြီ၊ ပြီးတော့ အဲဒါ
ပွဲကြည့်ရင်း သဘောကျလို့ ရွာကလူပျိုကြီးတွေ အော်အော်
ဆိုတာကို ကြားရလွန်းလို့ မှတ်မိတာ”

မင်းသမီး ချိုစဉ်တုန်းကလည်း သဘောကျ၍ လိုက်
မှတ်နေမိ ဆိုနေမိတာကြောင့်ရော တောရွာသဘာဝ မင်းသမီး
ခွဲသည် သီချင်းတွေ ကာလသားနှုတ်ဖျားမှာ ကျန်ခဲ့တာကြောင့်
ရော ကြားဖန်များ၍ ရှင်မွေ့ ဤမျှဆိုတတ်နေခြင်းပါ။

“ဟင် ... ဒါဖြင့် မရတော့ဘူးပေါ့”

စိတ်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့် မမဦး ပြောတော့ ရှင်မွေ့
မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ခေါင်းပဲ့ညိတ်ပြသည်။

“ညံ့လိုက်တာဟာ”

“သူမှ မရတာ မမဦးကလည်း၊ မမဦး ရတဲ့ဟာ မမဦး
ပေါ့”

အစ်ကိုလေး ဝင်ပြောတော့ မမဦး မျက်စောင်းထွက်
သည်။

“အစ်ကိုတို့ရဲ့ မေတ္တာ မမတို့ရဲ့ မေတ္တာ ... စေတနာထူးသော
ကြောင့် ... အဝေယာ ဟောန္တုပါ သရုပ် ... မြတ်ပရမေကို
အပ်ပါသည် ... ကျွန်မ မသေပါဘူးရှင် ... သဗ္ဗေသတ္တာ
ဂုဏ်ရည်”

မမဦး ဆိုသည့် သီချင်းက အရမ်းကောင်းသည်။
သန်နှင့် ပန်နှင့် မမဦး ကသည်။ ကျောင်းမှာလည်း ကျောင်းကပွဲ
ဆို မမဦး အမြဲပါနေကျ။ ဒါကြောင့် မမဦး ကတော့လှသည်။

“သေနိုင်ပါရိုးလား လေဘာတီရေ ... ပေတစ်ရာဆီလျှောက်
ပါလို့ ထင်သလောက်ဖြင့် ပြလိုက်ချင်သည် ...”

အနုပညာကိုတော့ မမဦး ငယ်ကတည်းက မြတ်နိုး
ခါသနာကြီးခဲ့သည်မှာ အမှန်။ ဤအနုပညာကြောင့်ပင် ရှင်မွေ့၏
ဘဝလေး နောင်အခါ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ရင်ခုန်စရာ၊ ကြေကွဲစရာ၊
ဩဇာနိုးစရာတွေ ဖြစ်တည်လာရမည်ဆိုတာ ထိုစဉ်တုန်းကတော့
ရှင်မွေ့ မသိနိုင်ခဲ့ပါလေ။

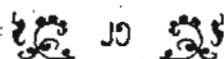
အစ်ကိုလေးသည်လည်း မသိနိုင်လေခဲ့။

အဆုံးစွန် ... မမဦးသည်ပင် မသိနိုင်လေခဲ့။

ဒါကြောင့် မမဦးသည် အနုပညာကို ခွဲကြီးကြီးဖြင့်
မြတ်နိုးတွယ်မက် ခုံမင်ခဲ့သည်ဟု ရှင်မွေ့ထင်သည်။

အစ်ကိုလေးနှင့် ရှင်မွေ့ဘဝသည် ဂီတတွင် အရေးပါ
သော နေရာမှာ ရှိခဲ့ရလေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီ ခြေသလုံးတွေ နိပ်စမ်းဟယ်၊ ညောင်းကိုက်နေတာပဲ”

မေမေကြီးက အိပ်ရာတွင်လဲရင်း လက်တစ်ဖက်က ပုတီးစိပ်လျက် ပြောသည်။ ရှင်မွေ့ ပုဆစ်တုပ်ထိုင်ပြီး မေမေကြီးကို နိပ်ပေးပါ၏။

မေမေကြီးဆိုတာ အမြဲ မျက်နှာထား တင်းနေတတ်သူပါ။ ရှင်မွေ့ရယ်လို့ မဟုတ်။ အိမ်ရှိအလုပ်သမားတိုင်းကို စေတည်တည်၊ မျက်နှာထားတင်း၍ ဆက်ဆံတတ်သည်က မေမေကြီး၏ အကျင့်လို ဖြစ်နေပြီ။

မေမေကြီး ပြီးသည့်အချိန်ဆို၍ မမဦးနှင့် အစ်ကိုတော်တို့နှင့်ဆုံခိုက်၊ စကားပြောခိုက်တွေမှာသာ ရှိတတ်သည်။ မမဦး ခွဲလိုက်လျှင် ရယ်မော၍ မမဦး တောင်းသမျှငွေကို ထုတ်ပေးတတ်သည်လေ။

အလှပြင်ပစ္စည်းလေးတွေ ဝါသနာကြီးကြီးနှင့် မမဦး စုတတ်တာ၊ အဝတ်အစား လှလှပပတွေကို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေ

မှာဝတ်တတ်တာ၊ ကက်ဆက်ဖွင့်၍ သီချင်းဆိုတတ်တာ။ အားလုံး မေမေကြီး အလိုလိုက်သည်ပါပဲ။

မိမိယိုအခွေတွေ အရမ်းကြည့်ပြီး မင်းသမီးအိုက်တင်ဖမ်းပြတာကိုလည်း မေမေကြီး သဘောကျတတ်သည်။ မမဦးသည် မေမေကြီး၏ အသည်းကျော်။

အစ်ကိုလေးကျတော့ တစ်မျိုး။ ခပ်အေးအေးနေသည်။ ခြံထဲမှာ ဘော်ဘီဆိုသည့် အဝါနှင့် အနီရောင်အမွှေးပွလေးများ ရောနှောနေသည့် ခွေးကလေးဖြင့်ဆော့သည်။ ရှင်မွေ့နှင့် ဘောလုံးပစ်ပေးတမ်း ကစားသည်။

မမဦးအတွက် ရှင်မွေ့ ပန်းသီနေလျှင် လာ၍လေပစ်သည်။ အစ်ကိုလေးက ခပ်အေးအေးနေတတ်သမား။ စိတ်ထားလည်း ငြိမ်းချမ်းသည်။

“ညည်း မမဦးနဲ့ အစ်ကိုလေးရော”

“စာကျက်နေကြပါတယ် မေမေကြီး”

ညဘက်ဆိုလျှင် ရှင်မွေ့ စောစောပိုင်း စာမကျက်ဖြစ်။ မမဦး ခိုင်းတာရှိလျှင် လုပ်ပေး။ မေမေကြီး ခိုင်းတာလုပ်ဆေးရပြီးမှ စာကျက်။ အစ်ကိုလေးကတော့ သဘောကောင်းသည်။

“ငါက ဘာမှခိုင်းဖို့ မရှိပါဘူးဟာ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာလည်း ဘာမှမရှိပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်လုပ်ရင် ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ မမဦးကိုက အခိုင်းအပြု ဝါသနာကြီးလွန်းပါတယ်”

အစ်ကိုလေး အမြဲပြောနေကျ စကားပါ။ တကယ်လည်း အငယ်ဖြစ်သည့် ရှင်မွေ့ကို ခိုင်းခိုင်းပြီး အကြီးလုပ်သည့်

မမဦးက အမြဲမိသား ခိုင်းစားလွန်းနေတာကို အစ်ကိုလေး ကြည့်
၍ရပ်မရ။

“စာမေးပွဲ မကျစေနဲ့ ကြားလား၊ ညည်းအတွက် ပညာသင်
စရိတ်ကုန်ရတာ နည်းတာ မဟုတ်ဘူး”

အစ်ကိုလေးအကြောင်း တွေးနေရင်းမှ ရှင်မွေ့မေး
ကြီး စကားကြောင့် ခြေသလုံး နှိပ်ပေးနေရင်းမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး”

ဟု တရိတသေ ဖြေသည်။

“အေး ... ရှေ့အပတ်ဆို မေမေကြီးရဲ့တူ၊ မဦးတို့ရဲ့မေမေ
နဲ့မေမေ လာကြလိမ့်မယ်”

စိတ်လိုလက်ရ မေမေကြီး ပြောပြနေတာမို့ အစ်ကို
လေးတို့မိဘများ ရောက်လာကြတော့မည်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ သိလိုက်
ရပါ၏။

“မမဦးနဲ့ အစ်ကိုလေး သိပ်ပျော်နေမှာ”

ဟု တွေးမိလျက် ရှင်မွေ့ ဝမ်းသာလိုက်သည်
ပါပဲ။

“ဧကကြောတွေ နှိပ်ပေးစမ်းဟယ်”

ရှင်မွေ့ ဧကကြောတွေ နှိပ်ပေးရပြန်၏။

“ရှင်မွေ့ ... ပြီးရင် လာခဲ့ဦး”

မမဦး ခေါင်းလေး တံခါးခန်းဆီးလေးလှစ်၍
လာတော့ ...

“ဟော ... လာပါဦး မဦးရဲ့၊ စာကျက်ပြီးပြီလား”

မမဦး အခန်းတွင်း ဝင်လာတာ ...

“မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ရတော့မှာ ဒီလက်သည်းဆို
ဆေးတွေ ရှင်မွေ့နဲ့ ဖျက်ခိုင်းမလို့”

တနင်္ဂနွေနေ့ညတိုင်း ဖျက်ဆေးပုလင်းလေး ကြမ်း
ရှေ့တွင်ချလျက် ဝါဂွမ်းတွင်တို့ကာ မမဦး၏ ခြေသည်းနှင့်လက်
သည်းမှာ ဆိုးထားသမျှ ဆိုးဆေးတွေကို ရှင်မွေ့ ဖျက်ပေးနေကျပါ။
မမဦးကတော့ အမြဲနုနုရှေ့နေလျက် ဘာမှပင်ပန်းတာကို မလုပ်
တတ်တာ အကျင့်လို ဖြစ်နေပြီ။ ခြေသည်းကအစ ဆေးဖျက်ခိုင်း
တာမျိုးကျတော့ အစ်ကိုလေး ကြိုက်ပုံမရ။

“မမဦးကလည်း ရှင်မွေ့ဆို သိပ်ခိုင်းစားတာပဲ”

ဟု ပြောနေကျ။

ယခုလည်း မမဦး ရောက်လာတာ ခိုင်းနေကျအလုပ်
ကို ခိုင်းဖို့ပါပဲလေ။

“ကဲ ... ကဲ လိုက်သွား”

မမဦးနောက် ရှင်မွေ့ လိုက်ခဲ့ပါ၏။ ရှစ်နှစ်အရွယ်
လေးပေမယ့် အားလုံးအပေါ်မှာ စိတ်ရှည်အန္တအတာ ခံတတ်တာ
ရှင်မွေ့လေး၏အကျင့် ဖြစ်နေပါပြီ။

မမဦးနှင့် အစ်ကိုလေးတို့က အခန်းချင်းကပ်လျက်
တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေကြပေမယ့် စာကျတော့ မမဦးအခန်း
မှာပဲ မောင်နှမနှစ်ယောက် စားပွဲတစ်လုံးတည်းမှာ စုကျက်ခိုင်း
သည်က မေမေကြီးနဲ့ အစ်မအစဉ်။

ဒါမှ မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် ထိန်းထားသည့်သဘော ဖြစ်မှာဟု မေမေကြီးပြော၏။
တစ်ယောက် စာမကျက်ဘဲ ပျင်းနေလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က

မေမေကြီးကို ပြေးတိုင်ဖို့ တာဝန်ပေးထား၏။ ဤနည်းဖြင့်နှစ်ယောက်လုံး စာကျက်မပျင်းရမည့်နည်းကို မေမေကြီး ရွေးထားသည်။

“ကဲ ... ဖျက်တော့”

ခုတင်ပေါ် ဖင်ချထိုင်လျက် ခြေထောက်ကို တွဲလွဲချထားရင်း မမဦး ပြောတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှင်မွေ့ ဖျက်ဆေးပုလင်းလေးကိုဖွင့်၊ ဝါဂွမ်းလေးဖြင့် ဆွတ်သည်။

“မမဦးက သိပ်ပျင်းတာပဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး”

စာကြည့်စားပွဲပေါ် လက်ထောက်၍ ကုလားထိုင်မှာ ခပ်စောင်းစောင်းထိုင်လျက် အစ်ကိုလေး မျက်မှောင်တွန့်ပြောတော့ ...

“ဟဲ့ ... ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ဖြစ်တာ။ ရှင်မွေ့ကို မမဦး ခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားတာပဲ၊ ခြေထောက်ထိ ကုန်းကွပြီးဖျက်ဆေးဖျက်ရတာ ဇက်ညောင်းတယ်၊ ရှင်မွေ့ လုပ်ပေးတော့ မမဦး သက်သာတာပေါ့၊ ပြီးရင် မမဦးအတွက် နို့တစ်ခွက် လာပို့ဦး၊ ကြားလား ရှင်မွေ့”

အစ်ကိုလေးကို ပြောလက်စနင့်ပင် တစ်ဆက်တည်း ရှင်မွေ့ကို ခိုင်းတာမို့ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမဦး”

ဟု ရှင်မွေ့ ဖြေသည်။ မမဦး၏ ခြေထောက်လေးတွေ က ဖြူနေသည်။ လှလိုက်ပါသည့် ခြေထောက်လေးတွေ။ ခြေသလုံးလေးဆိုတာ သွယ်ပျောင်း ဝင်းအိနေ၏။

မမဦး၏ လက်လေးတွေကလည်း ဘာထူးသနည်း။ သွယ်ပြောင်းလှပနေသည်ပါပဲ။ လက်ဖဝါးလေးတွေဆို ပန်းနုရောင်သမ်းနေလျက် သွေးခြည်ဥလေးတွေ ပြောက်ပြောက်ထင်၏။

“မမဦးက သိပ်လှတာပဲနော်”

ရှင်မွေ့ ပြောတာကို မမဦး သဘောကျနေ၏။

“အလကားပါ၊ မမဦးက အားတိုင်း အလှပြင်နေတာ၊ ရှင်မွေ့သာ တကယ်လှတာ၊ ကြည့်နေ မမဦးအရွယ်ဆို ရှင်မွေ့က မမဦးထက်တောင် ပိုလှလာဦးမှာ”

အခိုင်းအပြု များလွန်းသည့် မမဦးကို စိတ်ချဉ်းဆက်ပေါက်နှင့် အစ်ကိုလေး ပြောတော့ မမဦး ရှင်မွေ့ကိုစိုက်ကြည့်လာလျက် မျက်နှာကြီး တင်းတည်သွားတာကို ရှင်မွေ့ ယူနဲ့သွားရသည်။

“ဇော်ဇော် ... နောက်ကို ဘယ်တော့မှ အဲလို အစေအပါးနဲ့ မမဦးကို လာနှိုင်းယှဉ်မလာနဲ့၊ သူဟာ ဒီအိမ်မှာ လာခိုကပ်နေတဲ့ အစေခဲ ...

“သူနဲ့ မမဦးဟာ ဘယ်နေရာမှ မတူဘူး၊ နောက်ကို အဲဒီအောက်တန်းစားနဲ့ မမဦးကို လာမနှိုင်းနဲ့”

ပြတ်တောင်း မာကျောသည့် စကား။ ရှင်မွေ့ကိုကြည့်သည့် အကြည့်တွင် မနာလိုသည့်အရိပ်များ။ မုန်းတီးသည့်အကြည့်များ ပြည့်နေသည်။

အစ်ကိုလေး၏ ထိုစကားတစ်ခွန်းသည် အဖွင့်တစိုက် မမဦး၏အမုန်းများကို ရှင်မွေ့ ခံယူဖို့ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်လေ။

“မမဦးကလည်း သူများကို အဲဒီလောက် ပက်ပက်စက်စက်
ကြီး မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ သနားပါတယ်၊ သူ့ခမျာ မမဦးကို
ချစ်နေရှာတာပါ။ မမဦး ခိုင်းသမျှ လုပ်ပေးနေရှာတာပဲဉ်စွာ။”

အစ်ကိုလေး စိတ်မကောင်းစွာ ပြောသည်။ မမဦး၏
မာကျော တင်းမူန်နေသည့် မျက်နှာကိုကြည့်လျက် နားမလည်နိုင်
သလိုလည်း ဖြစ်နေရသည်။ ရှင်မွေ့က မမဦးထက် ချောမွာဟု
ပြောမိသည့် စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့် မမဦး ဤမျှဒေါသတွေ
ကြီးသွားရတာကိုလည်း နားမလည်နိုင်။

“သွားတော့၊ မြန်မြန်သွားစမ်း”

မမဦး ငေါက်တော့ ရှင်မွေ့ ကြောက်ကြောက်နှင့်
ထ,ရပ်သည်။ ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် မမဦး
ကြည့်သည်။ အရည်လဲ့လဲ့ ပြေးနေသော တောက်ရွန်းသည့်မျက်
ဝန်း။ မည်းနက်ခုံးတန်းနေသော မျက်ခုံး။

အသားအရေက ဝင်းမူန်အိနေသည်။ သွေးကြောမျှင်
စိမ်းလဲ့လဲ့သည် ညိုညိုရှိန်းစွာ ပါးပြင်တွင်ထင်၏။ နှုတ်ခမ်းလေး
ကလည်း ဖူးဖူးနုနု။ အိအိစိုစိုလေး။ တကယ်များ အရမ်းလှသွား
လေမည်လား။

ဤမျက်နှာလေးသည် အပျိုရည်သွေး ပြေးလာချိန်
တွင်း အရမ်းကို လှနေမည်လား။ ဟုတ်သည်။ လှနေမည်။

မမဦးထက် လှမှာဟု ဇော်မွန်း၏အပြောသည် ရင်
ကိုလာ၍ ပူလောင်စေ၏။ မမဦး မျက်နှာတွင် ဝန်တိုခြင်းအပိုင်
သည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ပေါ်လာ၏။

“သွားစမ်း”

မမဦးကို ထိုအချိန်ကတည်းက ယခင် ယခင်တုန်း
ထက် ရှင်မွေ့ ပို၍ကြောက်သွားရပါသတည်း။

“ဒက်ဒီနဲ့ မာမိတို့လာပြီး ပြန်သွားလို့မှ မကြာခင် ရှင်ဇွဲ
ဒီကိုရောက်လာတာဆိုတော့ ဒက်ဒီတို့နဲ့ မတွေ့ရဘူးဆို
ခုလာတော့ တွေ့ရမှာပါ။ ဒက်ဒီရော မာမိရော သဘော
ကောင်းကြပါတယ်”
“ပျော်စရာကြီးနော်”

စံပယ်ပန်းလေးတွေကို ရှင်ဇွဲ သီရင်း တကယ့်
စိတ်ပါလက်ပါလေး ပြောသည်။ ဇော်မွန်မှာ ရှင်ဇွဲကို ကြည့်လိုက်
ရင်း သနားနေရပါ၏။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အလုပ်လုပ်လိုက်ရပါသည့် ရှင်ဇွဲ
ဒေါ်ကြီးသုန် ခိုင်းသမျှ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ တောက်တောက်
မည်ရလေးတွေကိုလည်း ရှင်ဇွဲ သွက်လက်ချက်ချာစွာ လုပ်ဆောင်
ပေးတတ်သည်။ မာလီကြီး အဘအောင်ကိုလည်း ပန်းပင်တွေ
လောင်းကူသည်။

မမဦး ခိုင်းသမျှလည်း အားလုံး သိမ်းကျုံးလုပ်ဆောင်
သည်။ ဒီကြားထဲက မမဦး ဆူကြိမ်းတာကို ခံရသေးသည်။

“အစ်ကိုလေးမှာ မိဘတွေရှိတော့ ပျော်စရာကြီးနော်၊
ရှင်ဇွဲမှာတော့ အမေဆိုတာ ရှင်ဇွဲကို မွေးပြီးတာနဲ့သေ
သွားတယ်တဲ့၊ မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရွာက
လူကြီးတွေက ပြောကြတယ်၊ ရှင်ဇွဲရဲ့သူငယ်ချင်း အမေ
တွေက ပြောကြတာပေါ့၊ ရှင်ဇွဲ အမေက သိပ်လှတာတဲ့”

ရှင်ဇွဲ မျက်နှာလေး ပြုံးချိုလန်းကြည်နေသည်။
မြင်ဘူးသော အမေအကြောင်းကို ပြောပြရတာလေးနှင့်ပင်
ကြည်နူးနေရသည်။

“အင်း ... ဟုတ်မှာ၊ နင်လည်း လှတာပဲ”
ဇော်မွန် ပြောပြီး ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်လိုက်
သွက် ကော်လေးပုပြကာ ...

“ဟား ဟား ... မမဦး ရှေ့မှာဆိုရင်တော့ ဆဲကိန်းပဲဟေ့၊
အလကားပါဟာ၊ အူတိုနေတာပါ၊ မမဦးက သူပဲအချော
ကြီး ဖြစ်ချင်တာဟ၊ ကြည့်နေ ... နင်က ပိုလှမှာ”

အစ်ကိုလေးကို ရှင်ဇွဲ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း ...
“မမဦးရှေ့မှာ သွားမပြောနဲ့နော်၊ မမဦးက ကြိုက်မှာမဟုတ်
ဘူး”

အစ်ကိုလေး ရယ်သည်။ ရှင်ဇွဲကိုကြည့်လိုက်ရင်း...

“နင်ရော ... နင့်ကိုလှတယ်ပြောတာ ဝမ်းမသာဘူးလား”
အစ်ကိုလေး ဆိုတာကလည်း ဆယ့်နှစ်နှစ်ထဲမှာပဲ
သေးသည်မို့ ကလေးပီပီ မေးလိုက်မိသည်လေ။

မမဦး၏ အင်္ကျီဟောင်းနှင့် ထဘီဟောင်းပေးဖြင့်
သိပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်ထားသည့် ရှင်ဇွဲ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဝမ်းသာတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရဲ့၊ ရှင်မွေ့ကို ချောတယ်လို့ အဘကလည်း ပြောတာပဲ၊ အဘက ပြောတယ်၊ ရှင်မွေ့က အမေနဲ့သိပ်တူတာတဲ့”

ကိုးနှစ်ထဲဝင်စမို့ ရှင်မွေ့ ကလေးပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလေး ပြောပြပြီး ရယ်နေသည်။

နောက် ... ချက်ချင်း မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားကာ

“အဘကို လွမ်းလိုက်တာ အစ်ကိုလေးရယ်”

ဟု မျက်ရည်လေး တစေ့စေ့ဖြင့် ပြောမိသည်။

“ရှင်မွေ့တို့ ရွာလေးက ကားလမ်းဘေးမှာပဲရှိတာ၊ လယ်ကွင်းတွေဆိုတာ အကျယ်ကြီး၊ အဘနဲ့အတူ လယ်ကန်သင်းရိုးတွေမှာ နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်လျှောက်ရင်း စပါးပင်တွေကြားမှာ သွားရတာ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာ”

ရှင်မွေ့ စိတ်လိုလက်ရလေး ပြောပြသည်။ အဘကို လွမ်းတာက ရင်ထဲမှာ ပြည့်နေသည်။

“အဘက ငှက်တို့ ဘာတို့ ထောင်တတ်တယ်”

တမ်းတမ်းတတလေး ရှင်မွေ့က ပြောသည်။

တကယ်လည်း ရှင်မွေ့ လွမ်းနေရပါသည်။ ရှင်မွေ့အင်္ကျီလေးဝတ်၊ ထဘီဟောင်းတိုတိုလေးနှင့် ရောင်ပေစူးလေးမဖြင့် တပြေဖြင့် အဘနောက်မှာ ခုန်ပေါက်လိုက်သွားရတာကို မမေ့နိုင်။

စိမ်းမြမြ လယ်ကွင်းတွေ၊ နောက်တော့ ရွှေဝါရောင် စပါးခင်းကြီးတွေကို ရှင်မွေ့ မမေ့ရက်နိုင်။

“ကောက်ညှင်းစိုက်ထားတဲ့ စပါးခင်းဆိုရင်လေ၊ ဟော... ကောက်ညှင်းစပါးတွေ သီးကြပြီဆိုရင် လေထဲမှာ ကောက်ညှင်းနဲ့တွေ့ မွေးနေအောင် ပါလာတာ၊ လေတိုက်ရင်လေ ရပ်ပြီးရှူကြည့်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ ကျနေတာပဲ၊ သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာ”

ရှင်မွေ့ ပြောပြနေသမျှ အစ်ကိုလေးက ငြိမ်သက်စားထောင်တတ်သည်။ ရှင်မွေ့ ပြောတာကို အလေးတယူ နားထောင်ပေးတာ အစ်ကိုလေးပဲ ရှိပါသည်။

ဒေါ်ကြီးသုန် ဆိုတာက အမြဲ အလုပ်များနေရတတ်သူ၊ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်လောက်မှာပဲ ရှင်မွေ့နှင့် စကားတောင်တောင် အိပ်ပြောနိုင်သည်။ ရှင်မွေ့ကို ဆုံးမသွန်သင်ပေးနိုင်သည်။

ရှင်မွေ့အတွက် အဖော်ဆို၍ သဘောကောင်းသည့် အစ်ကိုလေးပဲ ရှိပါသည်လေ။

“အေးဟာ ... နင့်အဘ မသေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ နင့် အဲဒီမှာ ပျော်တယ် မဟုတ်လား၊ နင့်ပျော်တဲ့နေရာမှာ နေရရင် နင့်စိတ်ချမ်းသာမှာ၊ ဒီမှာက မမဦးက ဆိုးတယ်ဟ”

သနားစိတ်ဖြင့် အစ်ကိုလေး ပြောသည်။

“အဘကို လွမ်းလိုက်တာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အဘက ရှင်မွေ့ကို သိပ်ချစ်တာ”

ဘုရားပွဲများတွင် ရှင်မွေ့ကို တချီချီ တစ်ပိုးဖြင့် တတ်ပါသည့် အဘကို ရှင်မွေ့ လွမ်းနေရသည့်က အမြဲပါ။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးက သဘောကောင်းပါတယ်။ ရှင်မွေ့ကို ချစ်တယ်လေ၊ ခဏခဏ ချိုချင်တွေ မုန့်တွေ ယူလာ ကျွေးတာပဲဥစ္စာ”

သူ့ကို သဘောကောင်းသည်ပြော၍ အစ်ကိုလေးက လေးပီပီ သဘောကျနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ကို သနားစွာ အရင်းခံဖြင့်ပင် ကိုယ့်အတွက် ရထားသည့် မုန့်ပဲသားရေစာကို ဖဲ့ဖဲ့ကျွေးနေမိတာကတော့ အမှန်ပါ။ ဤသည်ကလည်း ထဲမှာ သနားရစိတ်ကြီးနှင့် စေတနာဖြင့် ကျွေးခြင်းပါ။

မေမေကြီးက အိမ်မှာအလုပ်သမားကို မုန့်တို့ တို့ မကျွေး။ မနက်ဆို ထမင်းကြမ်း ငါးပိရည်ဖျော်ဆမ်း မေမေကြီးအမိန့်။

“ပန်းတွေသီးပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ သွားပို့လိုက်ဦး၊ ပြီးရင် ဆင်လာခဲ့၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ဘောလုံးပုတ်တမ်း ကစားရအောင်” ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးညိတ်ပြပြီး ပြေးသွားသည်။ တနင်္ဂနွေကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ရှင်မွေ့ ရေမိုးချိုင်း သနပ်ခါးလေးပင် စိတ်လိုလက်ရ လူးထားသည်။ ပါးကွက်ထူထူကွက်ထားသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ သနပ်ခါးနဲ့ကို ဂျှိုက်နေရသည်ဟု ထင်၏။

ရွာမှာတုန်းကတော့ ရှင်မွေ့ အမြဲ သနပ်ခါးလူးကျ။ သင်္ဃေမြိုင်ကို ရောက်တော့မှ ကျောင်းတက်ရက်များဆိုလျှင် မမဦးအတွက် လိုက်လုပ်ပေးနေရတာနှင့် သနပ်ခါးလူးဖို့ အချိန်မရလိုက်နိုင်။ မျက်နှာပြောင်လေးနှင့်ပင် ကျောင်းတက်ခဲ့သည်ချည်း။

ကျောင်းပိတ်ရက်ကျမှပဲ သနပ်ခါးလေး လူးနိုင်တော့သည်လေ။

“မမဦး ... ပန်း”

မျက်နှာလိုအားရလေး ပြေးလာပြီး ရှင်မွေ့ ပန်းကုံးပေးတော့ စာကြည့်စားပွဲတွင် သင်္ချာတွက်နေရာမှ မမဦးကြည့်၏။ စံပယ်ပွင့်လေးတွေ ရောင်ပေစူးလေးမှာ ထိုးပန်ထားလျက် သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးနှင့် ရှင်မွေ့။

မျက်နှာလေးချိုကျလျက် ပန်းကုံးလေး ပေးနေသည့် ရှင်မွေ့ကို တည်တည်စူးစူး စိုက်ကြည့်နေရာမှ ...

“ရှင်မွေ့ ... နောက်ကို သနပ်ခါး မလိမ်းနဲ့ ကြားလား၊ ဇော်မွန်က လှတယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အဟုတ်လုပ်ပြီး သနပ်ခါးတွေမှုန့်နေအောင်သ၊ ရှိုးထုတ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ဒီမှာ ... နောက်ကို သနပ်ခါး မလိမ်းရဘူး ကြားလား”

ရှင်မွေ့ လှနေတာလေးကို ကြည့်မရနိုင်လောက်အောင် အရွယ်နှင့်မမျှ ဝန်တိုစိတ် ပြင်းလှစွာ မမဦး ပြောသည်။

ရှင်မွေ့မှာ မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွားလျက် ပန်းကုံးလေးကို ကိုင်နေလျက် ပုံစံလေးဖြင့်ပင် ကိုယ်လေး နောက်သို့ယိုသွားကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မလိမ်းတော့ပါဘူးရှင်”

ဟု ငိုမဲ့မဲ့လေး ပြောသည်။

“ပန်းကုံးကို ထားခဲ့၊ သွား ... မျက်နှာကို ရေနဲ့သွားသစ်၊ ငါ့ရှေ့မှာ သနပ်ခါးနဲ့ လာနေတာ မမြင်ချင်ဘူး၊ ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ထက် လှချင်နေတာလား”

ရန်လိုလွန်းနေပါသည့် မမဦးကို ရှင်မွေ့ ကြောက်လေပါ။ ရုပ်လေးလှသလောက် မျက်နှာထားကြီးနား အော်ငေါက်ပြောတတ်ပါသည့် မမဦးကို ကြောက်ရွံ့အားငယ်စွာ မော်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မျက်နှာသစ်လိုက်ပါ့မယ်ရှင်”

ဆိုတာကိုပဲ နှုတ်မှပြောနေမိသည်။ ရှင်မွေ့ကြောက်ရွံ့၍ ဘယ်ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းဝင်အားကိုးရပါမည်လဲလေ။ ရှင်မွေ့အဘလည်း မရှိတော့။

ယခင်တုန်းကဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဘကိုဖက်၍ ချီ၍ရသည်။ ကြောက်စရာပုံပြင် နားထောင်ပြီး ညမအိပ်ရဲအောင် ကြောက်နေလျှင် အဘရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်နိုင်သည်။ အကျောကြီးကို ဖက်ထားနိုင်သည်။ အဘကလည်း ရယ်မောလေ့ ရှင်မွေ့ကို ပွေ့ပိုက်အိပ်လိုက်သည်ပါပဲ။

တစ္ဆေပုံပြင်တွေကို အဘအား အတင်းပြောပြနိုင်ပြီးလျှင် ထိုသို့ အဘကိုဖက်၍ ရှင်မွေ့အိပ်။ အမြဲ သားအမယောက် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ။

ယခုကျတော့ ... ရှေ့မှာရှိနေသည့် မမဦး၏ ငေါက်သမျှ ခံနေရခိုက် ရှင်မွေ့ ဘယ်သူ့ထံပြေး၍ ခေါင်းဝင်အတွယ်နိုင်ပါမည်လဲလေ။ ဒေါ်ကြီးသုန်ကိုလည်း သွားမပြောပြ၊ ဒေါ်ကြီးသုန်က အမြဲချက်ပြုတ် အလုပ်ရှုပ်နေရသည့်သူ။

“သွား ... မျက်နှာသစ်လေ၊ ငါ အောက်ထပ်ဆင်းလာ နင့်မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး ရှိနေသေးရင် ငါနဲ့အတူတူ

မမဦး ရှေ့မှ အားငယ်ကြောက်ရွံ့စွာ ထွက်လာလျက် အိမ်အောက်ထပ် ရေတိုင်ကီမှာ ရေဖလားဖြင့် ရေခပ်၍ မျက်နှာသစ် နေရခိုက် မျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

“မမဦးက ဘာလို့ ဒီလောက်ထိ စိတ်တိုနေတာလဲ၊ ရှင်မွေ့ သနပ်ခါးလိမ်းတာကို ဘာကြောင့် မကြိုက်တာလဲ”

ရှင်မွေ့ နားမလည်နိုင်၊ ရှင်မွေ့ အရမ်းလှချင်၍ သနပ်ခါး လိမ်းနေသည်ဟု မမဦး စွပ်စွဲကာ မျက်နှာသစ်ခိုင်းသည့် ကိစ္စကို ရှင်မွေ့ နားမလည်နိုင်။ စိတ်အားငယ်စိတ်ဖြင့် ရှင်မွေ့ ကျိတ်၍ ငိုလိုက်မိပါ၏။

“ရှင်မွေ့”

ခြံရှေ့မြက်ခင်းပြင်ဆီမှ အစ်ကိုလေး၏ လှမ်းအော် ခေါ်သံ ကြားရသည်မို့ ...

“လာပါပြီ အစ်ကိုလေး”

မျက်နှာကို အပြီးသတ် သစ်လိုက်ပြီး နှပ်တစ်ချက် ညှစ်ကာ ရှင်မွေ့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ရှင်မီးအောက်နားစနှင့် မျက်နှာပွတ်သုတ်ရင်း ပြေးလာသည့် ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေးစောင့်နေ၏။

“ကြာလိုက်တာ”

“မျက်နှာသစ်နေရလို့ပါ အစ်ကိုလေးရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ သစ်လိုက်တာလဲ၊ နင့်မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးတွေ လိမ်းထားတာပဲ ဥစ္စာ”

“မမဦးက သစ်ခိုင်းတာ၊ နောက်လည်း ဘယ်တော့မှ မလိမ်းရဘူးတဲ့”

www.burmeseclassic.com

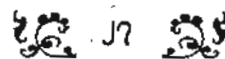
“အလကားပါ၊ အလကားနေရင်း အူပွနေတာ၊ လာ
ကစားကြရအောင်၊ နင်က သနပ်ခါးမလိမ်းလည်း လှေ
တာပဲ၊ မမဦးက နင် သနပ်ခါးမလိမ်းဘဲနေရင် သူ့လော
မလှတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာဟ၊ ငါ့အစ်မအကြောင်း
သိပါတယ်၊ အဲဒါ နင့်ကို မနာလိုနေတာ”

ရှင်မွေ့ဘက်က အစ်ကိုလေးကတော့ အမြဲရှိနေတာ

ပါ။

ဘောလုံးလေးကို ပစ်ပေးတမ်း ကစားရင်း ရှင်မွေ့
ပျော်သွားရသည်ပါပဲ။

စောစောက ဝမ်းနည်းရတာတွေ မေ့ပျောက်သွား
အစ်ကိုလေးနှင့် ကစားရင်း တစ်ခဏ ရယ်မောပျော်လိုက်သ
ပါပဲ။

အစ်ကိုလေး၏ ဒက်ဒီနှင့် မာမီဆိုတာ အရမ်းကိုခန့်
ချောကြသူတွေအဖြစ် ရှင်မွေ့ တွေ့ရသည်။ အန်ကယ်ဦးသက်လွင်
က အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် အမြဲတည်တည်ကြီးနေ
တတ်သည်။

အန်တီလေး ဒေါ်အေးမွန်ကျတော့ မမဦးနှင့်တူသည်။
ချောသည်။ မျက်နှာလေးကလည်း ပြုံးနေတတ်သည်ပါပဲ။

“သူတို့က နိုင်ငံခြားမှာ ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားတာပဲ၊ နိုင်ငံခြား
ကုမ္ပဏီနဲ့ စပ်တူလုပ်ထားတယ်ဆိုလား၊ ဖက်စပ်ဆိုလား၊
ရှယ်ယာ ဘာလုပ်တယ်ဆိုလားအေ၊ ပစ္စည်းတွေကတော့
အမျိုးကို စုံနေတာပဲ၊ အဝတ်အထည်တွေရော၊ အလှကုန်
ပစ္စည်းတွေရော ပိုပိုလာတာ၊ မမကြီးက ဒီကနေပြီး ရတနာ
ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့ အဲဒီကိစ္စတွေပါ လုပ်ပေးနေရတာ”

ဒေါ်ကြီးသုန် ပြောပြသမျှ နားထောင်ရတော့မယ့်
ရှင်မွေ့ သိပ်နားမလည်။ အန်ကယ်ကြီးနှင့် အန်တီလေးတို့ရောက်
လာသည့်အခါက သေတ္တာကြီးတွေထဲမှာ လက်ဆောင်တွေအပြည့်
သိပ် ထည့်လာတာကိုပဲ ရှင်မွေ့ သိသည်လေ။

“အန်ကယ်ကြီးနဲ့ အန်တီလေးလို့ ခေါ်ရမယ် ကြားလား”
ဟူ၍ မေမေကြီး သင်ပေးထားတာကို အသေမှတ်
၍ ရှင်မွေ့ ခေါ်ကျင့်နေခဲ့ရသည်။

“ညည်းကို ခေါ်တွေ့ရင် သေသေချာချာ ရိုရိုသေသေပြန်
ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဒေါ်ကြီးသုန်မှာသမျှ ခေါင်းလေးလည်းညိတ်၊ နှုတ်
ကလည်းဖြေနှင့် ရှင်မွေ့ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ အန်ကယ်ကြီး
တို့ ရောက်လာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ခုထိ ရှင်မွေ့ကို ဂရုတစိုက်မရှိ
တာကယ်တော့ ရှင်မွေ့လို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူ
က အလေးတယူ ရှိနေပါမည်လဲလေ။

အစ်ကိုလေးပင် မိဘတွေ ရောက်လာတော့ မိဘ
အနားမှာပဲ ကပ်ကပ်နေကာ ရှင်မွေ့နှင့် ကစားဖို့ သတိပင်မရနိုင်
ဘဲ ရှိနေရသည်ပဲ။

“ရှင်မွေ့ လာခဲ့စမ်း”

မေမေကြီး၏ခေါ်သံ ဧည့်ခန်းဆီမှ ပေါ်လာတော့
ရှင်မွေ့ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ ပန်းကန်ပြားတွေ ဆေးနေရာမှ
ကမန်းကတန်းလေး ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

“အင်း ... ဒေါ်ကြီး ပြောပြလို့ ဒီချာတိတ်အကြောင်းထ
တော့ သိပြီးပါပြီ၊ ထမင်းစားတုန်းကလည်း ဒီချာတိတ်
ဝိုင်းကူလုပ်နေတာ တွေ့မိပါရဲ့၊ ခုမှပဲ သေချာခေါ်ကြည့်
ရတော့တယ်”

အိမ်မှာ အသိမိတ်ဆွေများကလည်း လာနှုတ်ဆက်
ကြ၊ လည်ကြ ပတ်ကြမို့ တကယ်လည်း ဦးသက်လွင်ရော၊
ဒေါ်အေးမွန်ပါ အိမ်သားများနှင့် အေးအေးဆေးဆေးကို မပြော
မဆိုဖြစ်ကြ။

“လာစမ်းပါဦး၊ မင်းနာမည်က ရှင်မွေ့ ဟုတ်လား”

အန်ကယ်ကြီးက ခေါ်တော့ ရှင်မွေ့ လက်ကလေး
ပိုက်ရပ်ရင်း ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရှင့်”

“ရုပ်လေးကတော့ အချောလေးဟေ့”

အန်ကယ်ကြီးက ပြောပြီးပြီးသည်။

“အေးလေ၊ မဦးနဲ့ ဇော်တို့အတွက် တောက်တိုမယ်ရခိုင်း
လို့ရနေတယ်ဆိုတာပဲ မနည်းဟုတ်နေပါပြီ၊ မီးဖိုကိစ္စလည်း
ခိုင်းလို့ ပြုလို့ ရတယ်ဆိုတော့၊ ဒုက္ခသည်ပဲလေ အိမ်မှာ
ထားကောင်းပါတယ်”

အန်တီလေး ပြောပြီး စီးကံရက်ညှိသောက်၏။
အန်ကယ်ကြီးထက်စာလျှင် အန်တီလေးက ပို၍ခေတ်ဆန်ခေတ်မီ
နေသည်မှာ အမှန်။ နှုတ်ခမ်းနီနှင့် ဆံပင်ပုံသွင်းထားတာနှင့်
အဝတ်အစား စုမတ်တကျ ဝတ်တတ်သည်မို့ အန်တီလေး၏အလှ
က ပို၍ပေါ်လွင်၏။ မမဦးအလှကြိုက်တာ အန်တီလေးနှင့်တူ၍
ဖြစ်မှာဟု ရှင်မွေ့ တွေးမိပါ၏။

“ကဲ ... ကဲ သွားတော့၊ လိမ်လိမ်မာမာနေ ဟုတ်လား၊
မမဦးနဲ့ အစ်ကိုလေး စကားကို နားထောင်၊ မေမေကြီးပြော

သမျှ ရှိရှိသေသေ နားထောင်၊ မေမေကြီးကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မပြောရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“သူက မမကြီးကို နှိပ်ပြပေးတယ်လေ၊ အမယ် ... လေးက နှိပ်တဲ့အခါ ကျတော့လည်း ပေါက်သားအသံ အညောင်းအညာ ပြေတယ်”

မေမေကြီးကလည်း ချီးချီးကျူးကျူးလေး ဝင်ပြောပေးလာသည်မို့ ရှင်မွေ့မှာ ကျေးဇူးတင်လိုက်ရတာလေ။ မျက်မှုံများပင် ဝဲချင်၏။

“ကဲ ... သွား ... သွား”

အန်ကယ်ကြီးနှင့် အန်တီလေး ပြန်ရောက်လာသည့်နောက် ဤတစ်ကြိမ်ပဲ ရှင်မွေ့ကို ခေါ်ပြုကြည့်လိုက်တာသည်။ နောက်ပိုင်းတော့ သူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့ ရှင်မွေ့ကို သတိသတိရကြပုံပင်မရ။

တကယ်တော့ ရှင်မွေ့ဆိုတာ သင်္ဃေမြိုင်အိမ်ကြီးမှာ လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းစေရာအတွက် ရှိနေရသည့် တစ်ကောင်ကြွက်လေးပဲလေ။ မည်သူက အရေးအရာ လုပ်ပေးနေပါမည်ဆို

“ညည်းကို ဒီမှာ နေထိုင်ဖို့ လက်ခံထားတာ၊ ကျေးဇူးထားတာ ဝမ်းသာအေး၊ ကျောနေရာ တစ်နေရာ ပါးတစ်ပေါက် ဝမ်းတစ်ထွာ အတွက် ဒီမှာ အားလုံးလုံခြုံတယ်ပညာတောင် သင်ပေးသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးကို ကျေးဇူးဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

ညအိပ်ရာဝင်ခိုက်မှာ ဒေါ်ကြီးသုန် ဆုံးမသမျှ ရှင်မွေ့အယုဒ္ဓဲသည်ချည်း။ အန်ကယ်ကြီးတို့ရောက်ခိုက်မှာ ရှင်မွေ့ပို၍ အထီးကျန်သွားရသည်။ အစ်ကိုလေးကလည်း ရှင်မွေ့ကို သတိမပြုတော့။

အမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ဘော်ဘီကိုတော့ အစ်ကိုလေးမသိ။ အန်ကယ်ကြီးတို့နှင့်အတူ အပြင်သို့ သွားကြလျှင် ဘော်ဘီကလေးက ကားပေါ်ခေါ်တင်သွားကြသည်။

မမဦးရော အစ်ကိုလေးရော မိဘများနှင့်အတူ သွားကြ၊ လည်ကြနှင့် အရမ်းကို ပျော်နေကြတာကြည့်ပြီး ရှင်မွေ့သည် ပျော်လိုက်သည်ပါပဲ။

၂၀ သို့

သင်္ဃေတင်သည် ရှင်မွေ့အတွက် စိမ်းမနေတော့
နေခဲ့သည့်နှစ်တွေလည်း မနည်းလှပြီပဲလေ။ နှင်းတွေဝေနေသော
ဆောင်းကာလမှာ သင်္ဃေတင်သည် နှင်းစက်များ စိုစွတ်လျက်
လှပနေခဲ့သည်။ မိုးရေဆွတ်ဖျန်းပါသည် ဝဿန်ကာလကျတော့
လည်း အပြိုင်ဖူးပွင့်နေကြသော ပန်းများအလယ်တွင် သင်္ဃေတင်
သည် လှပနေသည်ပါပဲ။

ပိတောက်တွေပွင့်သည့် နွေကာလတွင်ပင် ရေနံငါး
ဖျန်းပေးနိုင်သည့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ဥယျာဉ်လေးမှာလည်းပင်
တွေဝေနေတတ်သည်မို့ သင်္ဃေတင်သည် လှမြဲ လှဆဲပါ။ ရှင်မွေ့
သည်ပင် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော် အရွယ်သို့ တိုင်ခဲ့ပြီပဲလေ။
ပန်းလေးတွေ လှသကဲ့သို့ ရှင်မွေ့သည်လည်း လှလာသည်
ဒေါ်ကြီးသုန်က ပြောတတ်သည်။

မမဦးက ဆေးတက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ်သို့ရောက်
အစ်ကိုလေးက စက်မှုတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်။ ရှင်မွေ့ကရှစ်တန်း
ရှင်မွေ့ ရှစ်တန်းနှစ်မှာ ဖျားနေခဲ့၍ တစ်နှစ်စာ စာမေးပွဲမဖြေ

ခဲ့။ ရှင်မွေ့ကို ကျောင်းဆက်ထားပေးဖို့ အစ်ကိုလေး ပြောလွန်း
၍ ရှင်မွေ့ ကျောင်းဆက်နေခွင့်ကို မေမေကြီး ခွင့်ပြုခဲ့သည်။
ရှင်မွေ့ကို ကျောင်းမထုတ်ဘဲ ဆက်ထားပေးနေသည်ကိုပင် ရှင်မွေ့
ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါ။

သင်္ဃေတင်တွင် ပြောင်းလဲခြင်းဟူ၍ တစ်ခုပဲ ရှိခဲ့
သည်။ ကြေကွဲဖွယ်သော ပြောင်းလဲမှု။ အန်ကယ်ဦးသက်လွင်နှင့်
အန်တီဒေါ်အေးမွန်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အဖြစ်။ လေယာဉ်ပျက်
ကျ၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြရရှာသည်။ ထိုစဉ်က ရှင်မွေ့ ငါးတန်းပဲရှိ
သေးသည်။ ဦးသက်လွင်နှင့် ဒေါ်အေးမွန် လေယာဉ်ပျက်ကျ၍
ကွယ်လွန်သည်သတင်း ရောက်လာတော့ မေမေကြီး လူးလိုမိ၍
နာသည်။

မေမေကြီး၏မောင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းခင်ကလည်း ကွယ်
လွန်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု မောင်လုပ်သူ၏သား။ မေမေကြီး၏တူဖြစ်သူ
လည်း ဇနီးနှင့်အတူ လေယာဉ်ပျက်ကျ၍ ဆုံးပါးခဲ့ကြပြန်
တော့ မေမေကြီး ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရရှာသည်။ မမဦးနှင့် အစ်ကို
သားတို့လည်း ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြသည်။

စင်ကာပူမှ လုပ်ငန်းကိုစွဲဖြင့် ဂျပန်သို့အသွားတွင်
လေယာဉ်ပျက်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်တဲ့။ မိဘနှစ်ပါးလုံး တစ်ပြိုင်
တည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရပါသည့် မမဦးနှင့် အစ်ကိုလေးကို ရှင်မွေ့
သိရင်းစာစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ကျ သနားလိုက်ရပါသည်။ အန်ကယ်
သက်လွင်နှင့် အန်တီလေးကိုလည်း ရှင်မွေ့ ချစ်ပါသည်။
သေခြင်းဖြစ် တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း ရှင်မွေ့အတွက် အင်္ကျီလေး
တော့ ယူလာပေးတတ်ကြသည်လေ။

ရှင်မွေ့ကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ နိုင်ထက်စီးနိုင်
မလုပ်ခဲ့ကြ။ အရေးတယူ မလုပ်သည်တိုင် နိုင်ထက်စီးနင်းမလုပ်
ခဲ့ကြ။ မေမေကြီးမှာ အိုစာသွားသော်လည်း ကလေးတွေအတွက်
စီးပွားမပျက် ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။

မမဦးက ကိုရိုလာကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်
ကျောင်းတက်သလို၊ အစ်ကိုလေးကလည်း ပါပလစ်ကာကားဖြင့်
နောက်မိုးဖွင့်လေးကို မောင်း၍ ကျောင်းတက်သည်။ မိဘမဲ့ဘဝ
ချင်းတူပေမယ့် မမဦးနှင့် အစ်ကိုလေးမှာတော့ အနေအစားမသိ
ငယ် မဆင်းရဲရပါ။

ရှင်မွေ့ဘဝမှာသာ ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း ဆိုသည်က တစ်ခါ
တစ်ခါကျတော့လည်း အရေးပါတတ်သည်ပါပဲလေ။

“အဲမယ် ... မရွေ့မွေ့က ဒီမှာရှိနေတာကိုး”

ဇွန်ပန်းရံဘေးမှာ ရှင်မွေ့ ရှိနေခိုက် အစ်ကိုလေး
ရောက်လာကာ ပြောတော့ မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဘာခိုင်းမလို့လဲ အစ်ကိုလေး”

အစ်ကိုလေး မျက်မှောင်ကြီး တွန့်သွားလျက် ရှင်မွေ့
ဘေးမှာထိုင်သည်။ စိမ်းမြမြ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ထိုင်ရသည်။
နူးနူးညှည့် ရှိလှသည်မှာ အမှန်။

“ခိုင်းဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ရှင်မွေ့ရာ၊ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်
တာ နားငြီးလွန်းလို့ ထွက်လာတာပါ။ တစ်ယောက်တည်း
ဆိုတော့ ပျင်းဖို့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ ရှင်မွေ့နဲ့
ပေါ်မယ် ဆိုတာလည်း မီးဖိုထဲမှာမတွေ့ဘူး၊ ဒေါ်ကြီး

ကို မေးတော့ ဇွန်ပန်းရံကို ပန်းသီဖို့ သွားပြီလို့ ပြောလို့
လိုက်လာတာ”

ပြောပြီး ပန်းသီနေသည့် ရှင်မွေ့ကိုကြည့်သည်။

နောက် ခေါင်းခါ၏။

“မမဦးကို စိတ်မပျက်ဘဲ စိတ်ရှည်တာဆိုလို့ နှင်ပဲရှိတယ်
ရှင်မွေ့၊ ညအိပ်ရာဝင်ချိန်တောင်မှ သူ့ခေါင်းအုံးဘေးမှာ
ဇွန်ပန်းကို ထားခိုင်းတာ လွန်လွန်းတယ်၊ အလကား
လုပ်ပေးမှန်းသိလို့ ခိုင်းလို့ရနေလို့ ဇာချဲ့နေတာ၊ သူ့ကိုယ်
တိုင်ကျတော့ ဘာမှလုပ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အစ်ကိုလေးရယ်၊ မမဦးက အလှူကြိုက်တာ သိသားနဲ့၊
ရှင်မွေ့လည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ မမဦး ကြိုက်တာကိုလုပ်
ပေးရတာ ရှင်မွေ့ ပျော်ပါတယ်၊ မေမေကြီးတို့ မမဦးတို့
အစ်ကိုလေးတို့ ကျေးဇူးတွေ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ”

ပန်းတွေသီရင်း ရှင်မွေ့ပြောတော့ အစ်ကိုလေး
နှစ်ခန့် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆံနွယ်ခက်ခက်ကြီးက ရှည်လျား
ပျောင်း၏။

အသားတော်ဝါဝါဝင်းမှာ မြကြောမျှင်တန်းက ရှိန်
ထိုင်သည်။

မျက်ခုံးတန်းနက်နက်လေး အောက်မှ သောက်ရှူး
ညှယ် ညီနောင်တွင် ထူပိန်းသော ရွှန်းမျက်တောင်ရံခေါ်။

သေးသွယ်လျက် တန်းနေသော နှာတံ၊ သဘာဝ
သွေးဖြင့် နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ပမာ ရှိနေပါသည့် နှုတ်ခမ်း။ အလှ
စရာများစွာသည် ရှင်မွေ့ထံတွင် စုဝေးစေားနေကြသည့်နယ်။

နံ့သာမတင်သည့် ရှင်မွေ့၏အလှကို သူ အေး
တယူကြည့်လိုက်မိလျက် ရှင်တွင် တသိမ့်သိမ့် နွေးလာရသည်။
အစ်ကိုလေးပါ။

“နင့် ... ဘာလို့ သနပ်ခါးမလိမ်းတာလဲ ရှင်မွေ့။”

လွတ်ခနဲ မေးလိုက်ပြီးမှ စိတ်မကောင်း။

မမဦး မကြိုက်လို့ဟု ရှင်မွေ့ ဖြေတော့မှာမဟုတ်
ငယ်စဉ်တုန်းက ရှင်မွေ့ကို မမဦး သနပ်ခါးမလိမ်းရဟု ခြာ
ဖူးပြီးသည့်နောက် ရှင်မွေ့ မလိမ်းတော့။

“မမဦးက ဟိုတုန်းကတော့ ကလေးစိတ်နဲ့ မနာလို

သနပ်ခါးပေးမလိမ်းတာ နေမှာပါဟာ၊ ခု နင်လည်း

လာပြီပဲ၊ အပျိုအရွယ်လေးပဲဥစ္စာ၊ သနပ်ခါးလေး ဘာ

တော့ လိမ်းပေါ့၊ မမဦး ဆူတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရှင်မွေ့ ပြုံးသည်။ ပန်းဆက်သီရင်း ...

“အလှပြင်တဲ့အလုပ်ကို ရှင်မွေ့ မေ့နေပါပြီ အစ်ကို

ရယ်၊ ဘာမှမလိမ်းမခြယ်တော့ တာဝန်တောင် ပေး

တယ်”

မမဦး မကြိုက်တာ ရှင်မွေ့ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ
ငယ်စဉ်ကတည်းက အကျင့်လို ဖြစ်နေခဲ့ပြီပဲလေ။

“အစ်ကိုလေး ... ဧည့်ခန်းမှာ နားငြီးလို့ ထွက်လာတာ

မေမေကြီး ဆုလိုလား”

အသက်လေးလည်း ရလာတော့ မေမေကြီး

တစ်ခါ အစ်ကိုလေးကို ဆုချင်သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ရည်းစား

ထားမှာစိုးတာရော၊ အစ်ကိုလေး ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေး

သွားသည်ဟု မမဦး တိုင်ပြောသည့်အခါတွေမှာရော မေမေ
ကြီး အစ်ကိုလေးကို ဆူပူတတ်သည်လေ။

“ပညာမစုံခင် ကြင်ရာစုံလာလို့ကတော့ ကျောင်းပဲဟေ့”

ဟု အမြဲပြောတတ်သည့် မေမေကြီးကို အစ်ကိုလေး

ကလည်း ဖက်တွယ်ချဲ့နဲ့ လိုက်သည်ပါပဲ။ မမဦးနှင့် လမ်းမှာဆုံမိ

ဆတ်သည့် အခါမျိုးမှာ အစ်ကိုလေး မချောင်။ မမဦး ကားကိုပဲ

အစ်ကိုလေး အမြဲသတိထား ကြည့်ရသည်။ အစ်ကိုလေးမှာက

သည်း မိန်းကလေးမိတ်ဆွေရော ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေတွေပါ

ပါမှပေါ့။

“မေမေကြီး ဆုလိုလား”

ရှင်မွေ့ ထပ်မေးတော့ အစ်ကိုလေး ရယ်သည်။

“မိမိလေးတွေကို ခူးဆွတ်လျက် ရှင်မွေ့ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်

တယ် ...

“မဟုတ်ပါဘူး ရှင်မွေ့ ရာ၊ မမဦးက စောင်းတီးသင်ချင်လို့

တဲ့၊ စန္ဒရားဆိုတုန်းကလည်း စန္ဒရားကြီးဝယ်ပြီး ဆရာမ

ကို အိမ်ခေါ်သင်ပေးခဲ့ရပြီးပြီ”

မမဦးက ဂီတကို အရမ်းတိသနာပါတာ အမှန်။

“မမဦးက ဆရာဝန်လုပ်ဖို့ထက် မင်းသမီးလုပ်ဖို့ပဲ စိတ်

သန်နေတာ၊ မေမေကြီးက ဘွဲ့ရပြီးမှ လုပ်ချင်တာလုပ်လို့

ပြောထားလို့သာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးရောဂါကို ထိန်းနေရတာ၊

ခုကတည်းက စန္ဒရားတီးတတ်ချင်တာနဲ့၊ စောင်းတီးတတ်

ချင်တာနဲ့၊ အက ကတတ်ချင်တာနဲ့၊ မင်းသမီး အရည်

အချင်းပြည့်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေတာ”

“မမဦးက ချောလည်း ချောတယ်နော်၊ မမဦး မင်းသား ဖြစ်ရင် အောင်မြင်မှာ”

မမဦး ဝါသနာကြီးပုံက ငယ်ကတည်းက အလမ်းပုံမျိုးမို့ တော်ရုံထုထည် အင်အားဖြင့် ရင်ထဲမှာ စွဲနေပြီး မဟုတ်တာ ရှင်မွေ့ရော အစ်ကိုလေးရော နားလည်ထားပါသည်။ မေမေကြီးကလည်း နားလည်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ရမည်ဟူသော စည်းကမ်းကိုတော့ မေမေကြီး ချထားပေးသလေ။ မမဦး ခွဲကြီးစိတ်ပါပုံမျိုးနှင့်ဆို ပညာရေးနှင့် ဝါသနာရောထွေးပြီး တစ်ကြိမ်တည်း လုပ်ခွင့်ပြု၍ မဖြစ်နိုင်မှန်း မေမေကြီး သိထားသည်။

ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်။ ဒါကြောင့် ဘွဲ့ရအောင် အရင်လုပ်ဟူ၍ မေမေကြီး စည်းကမ်းထုတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဟာ မမဦး ဒီလောက် ဝါသနာကြီးတာ သူ ဝါသနာပါတာကိုတော့ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်ချင်တာပါပဲ၊ အစ်ကိုလေးတို့မှာ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိတာ မဟုတ်လား”

တကယ်လည်း အစ်ကိုလေး မမဦးကိုချစ်တာ ရှိသိပါသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် မိဘမဲ့ဘဝရောက်တော့ ခင်ခင်တွယ်တွယ်နှင့် အရမ်းပိုချစ်ကြရှာသည်လေ။

“အဲဒါ မေမေကြီးက စောင်းဆရာကြီး ဦးပြည်စိုး ဆိုတဲ့ အိမ်ခေါ်ပြီး သင်ခိုင်းမယ်တဲ့၊ အဲဒီဥစ္စာကို မမဦး

မနက်ဖြန် ခေါ်လာပေးပါနဲ့၊ အဖြစ်သည်းပြနေတယ်လေ၊ စောင်းသင်ချင်တယ်လို့ နားပူနေတာကြာပြီ၊ မေမေကြီးက သနားလို့ ဦးပြည်စိုးကို အိမ်ခေါ်ပြီး သင်ပေးပါမယ်ဆိုလိုက်ရော မနက်ဖြန် သင်ချင်တယ်ဆိုပြီး ကဲလာရော၊ နားငြီးလို့ ထွက်လာတာ”

ပြောပြီး အစ်ကိုလေး ရယ်သည်။

“ရှင်မွေ့ပဲ နားအေးတယ်၊ ဘာဝါသနာပါလို့ ပါမှန်းလဲ မသိရဘူး၊ ထမင်းဟင်းချက်တာ၊ အိမ်သိမ်းတာ၊ ပန်းသီတာပဲ တွေ့ရတယ်”

“ရှင်မွေ့ အဲဒါတွေပဲ ဝါသနာပါပါတယ် အစ်ကိုလေး ရယ်”

တကယ်တော့ ရှင်မွေ့ သိချင်းဆိုတာ အရမ်းကို ဝါသနာပါတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ ကျယ်ကျယ်မဆိုရဲ့။ မမဦး မကြိုက်မှာကို ကြိုသိနေသည်။ မမဦးက သူပဲ အလှဆုံး အသံအကောင်းဆုံး ဆိုတာမျိုး ဖြစ်ချင်တာ ရှင်မွေ့သိသည်လေ။

သနပ်ခါးလေး လူးမိသည်အတွက် မျက်နှာထားကြီး မမဦး ပြောဆိုမာန်မဲမဲပြီးကတည်းက မမဦး ဝါသနာပါတာကို ရှင်မွေ့ ဘာမှမလုပ်ရဲ့။ မမဦး ရှေ့မှာ မလုပ်ရဲ့။

တစ်ခုပဲရှိသည်။ ဘယ်သူမှ မရှိလျှင် ပန်းသီနေခိုက် ရှင်မွေ့ ခပ်တိုးတိုးလေး သိချင်းညည်းတတ်သည်။ မမဦး သည် ကက်ဆက်ထဲက သိချင်းတွေ ရှင်မွေ့ အလုပ်လုပ်ရင်း ဦးရဖန်များတော့ အလွတ်ရနေပြီလေ၊ တိစိကတော့ အပေါ်ထပ်

မှာပဲထားပြီး မိသားစုကြည့်ကြတာမို့ သင်္ဃန်းမြိုင်မှ မည်သည့်အလုပ် သမားမှ မကြည့်ရ။

ကက်ဆက်ကတော့ အောက်ထပ်မှာလည်း ရှိသည်။ အောက်ထပ်မှာ မမဦး ရှိနေစဉ် ဧည့်ခန်းမှာ ဖွင့်နားထောင်တတ် သည်လေ။

“အေး ... ရှင်မွေ့ကို ကြည့်ရတာ ရင်အေးတယ်၊ နင့်မှာ သူများကို မနာလိုတာမျိုးလည်း မရှိဘူး၊ ဟိုဟာ ဖြစ်ချင် တယ်၊ ဒီဟာ လုပ်ချင်တယ် ဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ အေး ချမ်းတယ်ဟာ”

ရှင်မွေ့ ပြီးလိုက်သည်ပါပဲ။ တကယ်တော့ ဘယ်သူ မဆို ဆန္ဒဆိုတာတော့ ရှိတာပေါ့၊ အစ်ကိုလေးရယ်။ လူပဲဥစ္စာ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါမှာ ဖြစ်ချင်တာ၊ လုပ်ချင်တာ၊ လိုချင်တာ အဲဒါ တွေ ရှိကြတာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ဘဝက အဲလိုပူဆာခွင့်၊ လိုလားခွင့် ဖွင့်ပြောသည်းတွားခွင့်တွေမှ မရှိတာ။ ဒီအထိ နေနိုင်တာဟာ အစ်ကိုလေးတို့ ကျေးဇူးကြောင့် မဟုတ်လား။ ရှင်မွေ့မှာ ပူဆာ ချွံနဲ့စရာ ရင်ခွင်မှ မရှိတာ အစ်ကိုလေးရယ်။ ပန်းသီနေရင်မှာ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ ကြေကြေကွဲကွဲလေး တွေးမိလျက် ငေးဝေး လေး ဖြစ်သွားရသည်။

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး ညှိုးရိပ်သမ်းသွားတာ အစ်ကို လေး မြင်တော့ စိတ်မကောင်း။ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကို ငေးခေါ် ကြည့်မိသည်။ ရှင်မွေ့ကို သူ သနားမိသည်ကတော့ အမှန် မမဦး အော်ငေါက်လည်း ရှင်မွေ့ သည်းခံတတ်သည်ပါပဲ။

ယခုတိုင် မမဦးအတွက် သနပ်ခါးသွေးပေးရ၊ ဖိနပ် တိုက်ပေးရ၊ ခြေသည်းညှပ်ပေးရ၊ အိပ်ရာကအစ လိုက်ခေါ်ကံပေးရ နှင့် မမဦး ဝေယျာဝစ္စတွေနှင့်ပင် ရှင်မွေ့ အတော်ပင်ပန်းသည်။ ခွင်းသန့်နေသော မျက်နှာအိအိထွေးထွေးလေးကို ငေးကြည့်လိုက်မိ လျက် ...

“မင်း အရမ်းလှတာပါပဲလား ရှင်မွေ့ရယ်”

ဟု ညည်းလိုက်မိလှမှတတ် ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ရသည်။ သူ ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးကို အနှောင့်အယှက် ကင်းကင်းနှင့် ကြည့် ခွင့်ရသည်က ဤသို့ ရှင်မွေ့ ပန်းသီနေသည့် အချိန်မျိုးမှာပါ။ တခြားအချိန်ဆို မမဦးနှင့် မေမေကြီးက သတိပြုမိကြမှာ။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ ခုတလော ရှင်မွေ့မျက်နှာ ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးလေးကို ငေးငေးကြည့်နေချင်မိသည်။

သိပ်သနားတာပဲ ရှင်မွေ့ရယ် ဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ခံစားဖြစ်တည်နေရသည်။

“ရှင်မွေ့ ... နင့်မှာ ဘောလ်ပင် မင်ဆန်ကုန်ရောပေါ့၊ အစ်ကိုလေး ဝယ်လာပေးတယ်၊ စာကြိုးစားနော်၊ ဒါက ဗလာစာအုပ်၊ ဒါက မှတ်စုစာအုပ်တွေ၊ အစ်ကိုလေး မုန့် ဖိုးထဲက ဝယ်လာတာ၊ စာကျက်တဲ့အခါ ဒါတွေလည်းကျက်၊ ရှစ်တန်းဆိုတော့ ဂရုစိုက်ဟ၊ ကျူရှင်လည်း ယူနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ပြောပြီးမှ အစ်ကိုလေး စိတ်မကောင်း။ ကျူရှင်လည်း ယူနိုင်တာမှ မဟုတ်တာဆိုတော့ ...။ သင်္ဃန်းမြိုင်မှာနေသည့် ရှင်မွေ့ ကျူရှင်မယူဖြစ်ရတာ အစေအပါးဘဝဖြင့် နေရလို့ဆိုတာ သူနား

လည်သည်ပေါ့။ မေမေကြီးက ကျူရှင်တွေ ဘာတွေတော့မထားပေး။

ရှင်မွေ့လေးလည်း ကျူရှင်တက်ချင်ရှာမှာဟု တွေးမိလျက် ရင်ထဲမှာ မကောင်း။ သနားရသည့်စိတ်ဖြင့် ရှင်မွေ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်မိလျက် ...

“နင့်ကို အစ်ကိုလေး တစ်ခါတစ်ခါ အရမ်းသနားတာစွဲမွေ့လေးရယ်”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိသည်။ ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လိုက်မိလျက် မျက်ရည်ဝဲခနဲ ဖြစ်၏။ ဒါပေမဲ့ အချိန်မီပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်သည်။

“ဘာသနားစရာရှိလို့လဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ရှင်မွေ့ ဒီမှာနေရတယ်၊ စာသင်ရတယ်၊ အားလုံး စားသောက်တာက အစ ဘာပူရလို့လဲ အစ်ကိုလေးရယ်”

သိနေသည့် ပန်းကုံးလေး အဆုံးသတ်တော့ ပန်းသီကြီးအစွန်းနှစ်စကို ဆက်လိုက်သည်။

ပန်းကုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးသည် ရှင်မွေ့လက်ထဲမှာ တွဲရုံစွဲဖွေးနုစွာ ရှိနေ၏။ ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေး ငေးကြည့်မိရပါပြီ။

စိမ်းမြမြ မြက်ခင်းလေးပေါ်ထိုင်လျက် အပွင့်တွေဝေနေသော ဇွန်ပန်းရံဘေးမှာ ပန်းကုံးလေးဖြင့် ရှိနေသော ရှင်မွေ့။

နံ့သာမတင်ပါဘဲနှင့် သဘာဝအလှတရားများဖြင့် လှနိုင်အားရက်ပါသည် ရှင်မွေ့။

“စာအုပ်တွေ ယူသွားနော်၊ ဘောလ်ပင်လေးလည်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ခါးကြားထဲထိုးလာသည့် စာအုပ်နှင့် အိတ်ကပ်ထဲ ချိတ်ယူလာသည့် ဘောလ်ပင်လေးကို ပေးရင်း သူ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ ကျေးဇူးတင်စွာ ယူသည်။

ရှင်မွေ့ဘဝအကျိုးပေးကိုက ပညာရေးအတွက် သမင်ဇွှင်ကို အားကိုးရသည့် အခြေပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့သိသည်။

ဤစာအုပ်တွေကို မေမေကြီးနှင့် မမဦးရှေ့မှာယူသွားမိဖို့တော့ အရေးကြီးသည်။ ယခုလို မှတ်စုစာအုပ်တွေ ဘာတွေ ရှိနေရလောက်အောင် ရှင်မွေ့၏အဆင့်အတန်းနှင့် မတန်ဘဲ မေမေကြီးရော မမဦးရော သတ်မှတ်ထားကြတာကိုတော့ အနေကြာခဲ့ရသည့် ဘဝပေးအသိဖြင့်ပင် ရှင်မွေ့ နားလည်ထားနှင့် ဖူးသားပါ။

အစ်ကိုလေးမုန့်ဖိုးထဲက ဝယ်လာတာဟု ပြောကတည်းက ဘယ်သူမှ မသိအောင် အစ်ကိုလေး ဝယ်ပေးတာကို သွယ်ဝိုက်၍ အသိပေးထားသည့် စကားကလည်း ရှိနှင့်နေပြီပဲလေ။

“အစ်ကိုလေးကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ အစ်ကိုလေးရယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ဝဲစွာ မော့ကြည့်ပြောတော့ အစ်ကိုလေး ငေးစိုက်ငုံ့ကြည့်လျက် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်တာ ရှင်မွေ့ ခြင်၏။

“သီတာ ... သီတာ ... မြသား ... ကြာ ကြာ ကြာ ငါးပါး ... သီတာ ... သီတာ ... မြသား ... ကြာ ကြာ ကြာ ငါးပါး ... ကမ်းနား ကမ်းနား ဝန်းကျင် ... ငွေသဲပြင်တောတည့်မှ ... ပျော်တည့်ပျော်ချင်ဖွယ်”

မမဦးမှာ ကလပ်ကြီးကြီးကို စောင်းနှင့်သီဆိုတတ်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ။ အဘဦးပြည်စိုးက စည်းနှင့် ဝါးတိုလိုက်ရင်း ခန်းဆီးစအကွယ်မှ အရိပ်လေးကို မသိမသာ ဝေကြည့်နေမိသည်။

ဤမိန်းကလေးကို ဦးပြည်စိုး သိသည်ပေါ့။

သင်္ဃေမြိုင်သို့ သူ ရောက်ခဲ့စဉ်က ကြမ်းတိုက်သော မိန်းကလေး။ ဒေါ်ဖွားမျှင် အကြံလွှတ်လိုက်သည့်ကားဖြင့် ဦးပြည်စိုး သင်္ဃေမြိုင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ဖွားမျှင်က မြေးဖြစ်သူ ခင်ဦးမွန် ဆိုတာ အရမ်းကို ဂီတအနုပညာကို ဇွဲကြီးကြီးဖြင့် ဝါသနာထုံသည်မို့ စောင်းပညာ သင်ပေးပါမည့်အကြောင်း ကိုယ်တိုင်လာ၍ တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောသည်မို့ ဦးပြည်စိုး လာသင်ပေးခြင်းပါ။

ပထမဆုံး သင်္ဃေမြိုင်ကို ဦးပြည်စိုး ရောက်ခဲ့စဉ် ရှင်မွေ့ဟူ၍ နောင်တွင်သိလာရမည့် မိန်းကလေးကို သူ တွေ့ခဲ့ရသည်လေ။

“မေမေကြီးကို ပြောချေ ရှင်မွေ့၊ ဆရာကြီး ရောက်လာပြီလို့”

ဟု ဒရိုင်ဘာဦးမြင့်ဆွေက ပြောတော့ ရှင်မွေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေး အပေါ်ထပ်သို့ သွက်သွက်လေး တက်သွားခဲ့သည်။ တစ်အောင်လောက်ပဲ ကြာမည် ဒေါ်ဖွားမျှင်နှင့် ခင်ဦးမွန်တို့အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၏။

“ပုတီးစိပ်နေလို့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဧည့်ခန်းမှာ စောင့်မနေဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီမြေးမလေးက စောင်းပညာ သင်ချင်လှချေရဲ့ဆိုပြီး ပူဆာနေတာ ကြာပါပြီ၊ ဆရာကြီးနဲ့ သင်ခွင့်ရတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာနေတာ”

ဒေါ်ဖွားမျှင် ပြောသမျှ ခင်ဦးမွန်ကလည်း ပြုံး၍ ကိုယ်လေးယိုကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ အဘရဲ့ပညာ ကျော်စောသတင်းက ကြီးလှပါတယ်၊ အဘရဲ့တပည့်သားမြေး ဖြစ်ရမယ့်အတွက် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာရပါတယ်ရှင်”

ဟု တရိတသေပြော၏။ ဒေါ်ဖွားမျှင်ကတော့ မြေးဖြစ်သူကို လူငယ်လူရွယ် ဆရာလေးနှင့် မဟုတ်ဘဲ ခုလိုဆရာကြီး ဦးပြည်စိုးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြင့် သင်ရသည့်အတွက် စိတ်ချလက်ချ ဖြစ်ရသည်။ လူငယ်လူရွယ် ဆရာလေးနှင့်ဆို မြေးဖြစ်သူ ငြိစွန်းသွားလျှင် ဒုက္ခ။ လူချမ်းသာတို့၏ညင်ဖြင့် မိမိထက် မြင့်မြတ်သူ

ဟူ၍ မရှိဟု ထင်တတ်သည့် အကျင့်က ဒေါ်ဖွားမျှင်မှာ အပြည့် အဝရှိသည်လေ။

ဆရာကြီးကို အိမ်မှာ လာသင်ပေးဖို့ ဆိုတာလည်း တောင်းတောင်းပန်ပန် သွားပြောခြင်းပါ။ ဤသည်ကလည်း မြေးကို အိမ်မှာပဲ သင်စေချင်၍ပါ။ စောင်းပညာသင်နေသည့် အခြားလူငယ်လူရွယ်များနှင့် ဦးပြည်စိုး အိမ်မှာ ဆုံမိငြိမိသွားမှာ ကိုလည်း ဒေါ်ဖွားမျှင် ကျိတ်၍ပူပန်သည်လေ။

ဒါကြောင့် အိမ်ကို ကြွရောက်သင်ပေးပါဟု တောင်း ပန်ခြင်းပါ။

အားနာလောက်အောင် တောင်းပန်ပြောတာကြောင့် ရော၊ ခင်ဦးမွန် ဝါသနာကြီးလှပုံကို ဒေါ်ဖွားမျှင် အပြောဖြင့် သနားမိတာကြောင့်ရော ဦးပြည်စိုး လက်ခံခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်ဖွားမျှင် ၏အတွင်းစိတ်ဓာတ်ကို ဦးပြည်စိုးမှ မသိနိုင်ခဲ့ပဲလေ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဦးမွန်ကို စောင်းပညာ သင်ကြားပေးရ သည့် ကာလလေးတွေ အချိန်ရလာတော့ ဒေါ်ဖွားမျှင်၏စိတ်ထား ကို ဦးပြည်စိုး ရိပ်စားမိလာသည်။ ဂီတပညာကို အလေးထားဟန် ဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ဦးပြည်စိုး ကျေနပ်အောင်၊ ပညာလာသင် ပေးအောင် ပြောဆိုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိလာသည်။

မြေးဖြစ်သူ၏ ဝါသနာကို မတားဆီးနိုင်သည့်အ နှင်အရောက် လာသင်ပေးနိုင်အောင် ရွန်းရွန်းဝေစွာ ပြောဆို ခြင်းဖြစ်ကြောင်းလည်း သိလာသည်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဦးမွန်၏ ဝါသနာကြီးမှုနှင့် သင်ပေးလက်စ ရှိထားပြီမို့၊ တပည့်သံယောဇဉ် ရှိနေသည်မို့ ဆက်သင်ပေးဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။

“မဦးရေ ... ဆရာကြီး သင်တာ သေချာကုန်စိုက်နော်၊ ရှင်မွေ့ ... ဆရာကြီးအတွက် လက်ဖက်သုပ်ခဲ့ပါဦး။”

ဆိုတာလောက်ကို ပြုံးချိုစွာ ပြောပြီးသည်နှင့် တာဝန် ကျပြီဟု တွေးယူဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရသည့် ဒေါ်ဖွားမျှင်၏ မူလစိတ် ရင်းခံကို ကြာလေ ဦးပြည်စိုး သဘောပေါက်လာလေပါ။

ဦးပြည်စိုး သတိထားမိလာသည့် ကိစ္စလေးတစ်ခု ဖြစ်လာရသည်။ ခင်ဦးမွန် စောင်းတီးသင်ချိန်မှာ ဇာခန်းဆီး၏ တစ်ဖက်အကွယ်လေးမှာ ငြိမ်သက်၍ ခိုးနားထောင်နေတတ်သည့် အရိပ်လေးတစ်ခုကို ဦးပြည်စိုး သတိပြုမိလာသည်။ ခင်ဦးမွန်က တော့ ခန်းဆီးဘက် ကျောပေးထိုင်သည်မို့ အရိပ်လေးကို မမြင်နိုင်။

ရှင်မွေ့ ... ရှင်မွေ့ ဆိုသည့် အစေအပါး မိန်းက လေးပါတကား။

“မြစ်တွေး ... မြစ်တွေးစင်ရော် ... မြူးတည့် မြူးစံပျော် ... မြစ်တွေး ... မြစ်တွေးစင်ရော် ... မြူးတည့်မြူးစံပျော် ... ငှက်တော်လေးကြီးကြာ ... ကျူးရင့်ရင့်သာ”

ခင်ဦးမွန်က သိဆိုနေဆဲ။ ဦးပြည်စိုးက စည်းနှင့်ဝါး ကို လိုက်နေဆဲ။ လိုသည့်နေရာကို ထောက်ပြ၊ စောင်းတီးနေတာ ကို သေချာသင်ပြနှင့် ဦးပြည်စိုး ဂရုတစိုက် ရှိသည်ကတော့အမှန်။ ရှင်မွေ့ကတော့ ဇာခန်းဆီးလေးအကွယ်မှ စိတ်ဝင်တစား ခိုးငှက် ကြည့်နေရသည်ပါပဲ။

“ငှက်တော်လေးကြီးကြာ ... ကျူးရင့်ရင့်သာ”

ရှင်မွေ့ ခပ်တိုးတိုးလေး လိုက်ဆိုကြည့်သည်။

“ဟိတ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ရှင်မွေ့။”

ရှင်မွေ့ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲခါ၏။ ဒေါ်ကြီးသုန်ကတော့ ရှင်မွေ့ ဤသို့ တိတ်တိတ်လေး လာချောင်းကြည့်စောင်းသံနှင့် သီချင်းသံကို အရမ်းမြတ်နိုးစွာ နားထောင်နေတတ်တာကို သိသည်။ ရှင်မွေ့လေးကို သနားတာမို့ တားတားဆီးဆီး မလုပ်ရှာ။

ဦးပြည်စိုး ရောက်မလာခင် အားလုံးလုပ်စရာရှိတာ သုတ်သုတ် လုပ်ရှာလျက် စောင်းသင်တာ စ,လိုက်တာနှင့် တိတ်တိတ်လေး ဇာခန်းဆီးအကွယ်မှ နားထောင်ရှာသည့် ရှင်မွေ့လို့ ဒေါ်ကြီးသုန် သနားမိတာလည်း အမှန်။

ရှင်မွေ့ဆိုတာ ငယ်ကတည်းက ဒေါ်ကြီးသုန်နဲ့ ကြီးခဲ့ရသည်ပဲလေ။ ယခု ရှင်မွေ့နောက်မှ ပေါ်လာသကဲ့ အစ်ကိုလေး၏အသံ။ အစ်ကိုလေး ဆိုင်ကယ်သံကို မကြားလိုက်မိသည့်က သီချင်းသံနှင့် စောင်းသံကို အရမ်းအာရုံစိုက်လိုက်နေမိလို့ ဖြစ်မှာဟု ရှင်မွေ့ တွေးမိလျက် ...

“အစ်ကိုလေး ဘယ်တုန်းက ပြန်လာတာလဲဟင်”

ဟု မေးမိမေးရာလေး မေးမိရှာသည်။ မမဦး ခုလို သင်နေ ဆိုနေတာကို ခိုးနားထောင်တာ အစ်ကိုလေး ကြိုက်ပါပြန်လား။ အစ်ကိုလေးက ရှင်မွေ့အပေါ် နားလည်တတ်ပါသည်လေဟု ဖြေသိမ့်တွေးမိသည်။

“ခုပဲ ရောက်တာ၊ ဆိုင်ကယ်က အစ်ကိုလေး သူငယ်ချင်း လိုတယ်ဆိုလို့ နှစ်ယောက်အတူ စီးလာပြီး ခြံဝမှာပဲ အစ်ကိုလေး ဆင်းခဲ့တာ၊ ဖိုးချိုကို ဆိုင်ကယ်ပေးလွှတ်လို့

တယ်လေ၊ ဘာလဲ အစ်ကိုလေးဆိုင်ကယ်သံ မကြားလို့ မရောက်သေးဘူးထင်ပြီး ဆက်ခိုးနားထောင်နေတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား”

ရှင်မွေ့ ဘေးကြမ်းပြင်မှာ လာထိုင်ပြီး ရယ်ပြုံးလျက် မေးလာတော့ ရှင်မွေ့ ရှက်စနိုးလေးဖြစ်လျက် ...

“အစ်ကိုလေးကလည်း”

ပြောမိ ပြောရာလေး ပြောမိပေမယ့် ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ ရှိတာလေးတွေကို အစ်ကိုလေး နားလည်ပေးတတ်ပါလားဟု၍ ကျေးဇူးတင်လေး ဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်ပါ။ မေမေကြီးက အစ်ကိုလေးအတွက် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထပ်ဝယ်ပေးထားသည်မို့ အစ်ကိုလေး ဟန်ကျနေသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ရှင်မွေ့ ရာ၊ သေချာ သွားနားထောင်ပေါ့၊ ပင်ပန်းလိုက်တာကွာ”

သနားစိတ်ဖြင့် အစ်ကိုလေး ပြောပါ၏။ အမြဲအားငယ်စိတ်ဖြင့် ရှိတတ်ပါသော ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေး သနားနေမိရတာ ဟိုးငယ်စဉ်ဘဝကတည်းကပါ။

“မမဦးက ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေး”

မေမေကြီးကတော့ ရတနာဆိုင်မှ ပြန်လာချိန်မဟုတ်သဖြင့် ရှင်မွေ့ ခိုးနားထောင်တာကို မသိနိုင်။ မမဦးမသိအောင် နားထောင်ရတာက မမဦးရှေ့မှာ နားထောင်ရတာထက် ရှင်မွေ့ ဗိုလွတ်လပ်သည်ဟု ထင်သည်။ မမဦး မကြိုက်လျှင် ရှင်မွေ့အဆု ခံထိမည်။ မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ ကြာရှည်အောင် ဆုခံထိမည် ဆိုပေမယ့် ကာလကြာမည်ဆိုတာကိုတော့ ရှင်မွေ့ သိထားသည်။

ဒါပေမဲ့ စောင်းသံကို စကြားလိုက်ကတည်းက
ဘယ်လိုမှ နေမရအောင် တစွဲလမ်းလမ်းဖြင့် ရှိလိုက်ရပါသည်။
စောအဟုန်သည် စောင်းတီးသင်နေတာကို မကြားရ မနေနိုင်
ခိုးမကြည့်ရ မနေနိုင် ဖြစ်သွားစေခဲ့တာ အမှန်ပါ။

“မမဦး မသိစေနဲ့နော် အစ်ကိုလေး”

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရှင်မွေ့ ခေါင်းမောတောင်းပန်ထား
အစ်ကိုလေး ကရုဏာမျက်ဝန်းနှင့်ကြည့်လျက် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ဝင်ကြီးလိုက်တာ ရှင်မွေ့ရာ”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောသည်။ နောက် ရှင်မွေ့
အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးကို ကြည့်လျက် ...

“အေးလေ ... ရှင်မွေ့က တကယ့် ကလေးလိုပါပဲလေ
သိပ်စိတ်ဝင်စားလွန်း၊ စိတ်ပါလွန်းလာတော့လည်း ကလေး
စိတ်မျိုးလေးနဲ့ ခိုးနားထောင်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သနားတာရော၊ ကျီစယ်လိုသံလေးနှင့်ရော ချစ်စရာ
လေး မေးလိုက်မိသည်။

“ကဲ ... ဆက်နားထောင်”

အစ်ကိုလေး ပြုံး၍ပြောပြီး ထရပ်တော့ ရှင်မွေ့
မော့မော့လေး ငေးကြည့်မိသည်။ အစ်ကိုလေး ကျတော့လည်း
ရှင်မွေ့ကို အပြစ်တင်စကား သိပ်မပြော။ ပြောဖူးတာပင်မရှိ။
အစ်ကိုလေးလိုပဲ မမဦး သဘောကောင်းလျှင် အဘယ်မျှ လှေ
စရာ ဖြစ်လိုက်မည်လဲလေ။

“မမဦးက သူ့မွေးနေ့မှာ စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုမှာတဲ့
ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကိုလည်း ဖိတ်မယ်လို့ ပြောတယ်”

အစ်ကိုလေး ပြောတော့ ရှင်မွေ့ ပျော်သွားသည်။
မမဦး သိပ်လှမှာဟု တွေးမိ၏။ မမဦး ဆိုတီးသမျှလည်း ခိုးကြည့်
ရောမလို၊ သေချာကြည့်ခွင့်ရမည်။ မမဦး မွေးနေ့မှာ မမဦးကို
သေကြည့်ရင်း သီချင်းသံကိုရော၊ စောင်းသံကိုရော ရှင်မွေ့ နား
ဆောင်မှာကို မမဦး စိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်။ မမဦး မွေးနေ့မို့ စိတ်
ဆိုးမှာမဟုတ်။

“အစ်ကိုလေး သံပရာရည်သောက်တော့မှာ မဟုတ်လား၊
ရှင်မွေ့ ပျော်လိုက်မယ်လေ”

အစ်ကိုလေးက ညနေပိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း
သံပရာရည် သောက်နေကျမို့ ရှင်မွေ့ အမြဲပျော်ပေးနေကျပါ။

“နားမထောင်တော့ဘူးလား၊ ယုန်ပေါက်စလေး ကျနေတာ
ပဲ၊ နားရွက်လေးကို ထောင်ပြီး ဝပ်နေအောင် ခိုးနားထောင်
နေတာ”

ဇာခန်းဆီးအကွယ်လေးမှာ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၍
နားထောင်နေတာလေးကို မြင်ယောင်လျက် ခေါင်းလေးကိုထူ၍
အစ်ကိုလေးပြောတော့ ရှင်မွေ့ ပြုံးလိုက်မိသည်ပါပဲ။

“ရှင်မွေ့ နားမထောင်တော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးကို သံပရာ
ရည် ဖျော်ပေးရမယ်လေ”

“စောင်းတီးသိပ်သင်ချင်ရင် အစ်ကိုလေး ပြောပေးမယ်လေ၊
ဆရာကြီး ဒီကိုလာရင်းနဲ့ တစ်လက်စတည်း ရှင်မွေ့ သင်
ရင် ရတာပဲ ဥစ္စာ”

“ဟင် ... မသင်ဘူးနော်၊ မမဦး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

လန့်တာရော အားငယ်တာရော ရောထွေးလျှင်
ရှင်မွေ့ ကမန်းကတန်းလေး ပြောရှာသမျှ အစ်ကိုလေး ငေးခို
စိုက်ကြည့်မိလျက် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

ရှင်မွေ့ရယ် ... မင်းလေးကို အစ်ကိုလေး အရမ်း
သနားမိရတာ အမှန်ပါ။ မင်း ဘာလို့များ ဒီလိုအစေအပါးဘဝ
ရောက်ရတာလဲ ရှင်မွေ့ရယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်ထား ပြူးပြူးလေး၊ နေ
ရည်လေးနဲ့မမျှ ဘဝကခေလှပါလားကွယ်။

အစ်ကိုလေး ရင်ထဲမှာ ရှင်မွေ့ကို သနားရတဲ့စိတ်
ကြင်နာမိတဲ့စိတ်တွေ အမြဲစိုးမိုးခိုငြိမ်စွာ ရှိစေနိုင်လောက်အောင်
မင်းလေးကို အစ်ကိုလေးက ဂရုတစိုက် ဖြစ်နေမိရတာ ကြာနဲ့
ပြီကွယ်။

ဟိုး ... ငယ်စဉ်ကလည်း သနားမိခဲ့တာပါပဲ။
ဒါပေမဲ့လေ ... ခု အစ်ကိုလေး ရင်ထဲမှာ ခံစားရ
အတိုင်းအတာက ဟိုးအရင်တုန်းကထက် ပိုပြီးနက်ရှိုင်းလေးနက်
နေတယ်။ နက်ရှိုင်းလေးနက်နေပါတယ် မိန်းကလေးရယ်။ ဒါ
အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုဖွင့်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ။ ရှင်မွေ့လေး အရမ်း
စိတ်ပင်ပန်းစေမယ့် စကားမျိုးကို အစ်ကိုလေး ဖွင့်မပြောရက်ပါဘူး။

ဖွင့်ပြောရင်လည်း ရှင်မွေ့ ငြင်းမှာပါ။ ဘာလို့
ရှင်မွေ့ဟာ ဘဝကို နားလည်တယ်။ ပြီးတော့ အားငယ်တာ
တယ်၊ အခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်တယ်။ အစ်ကိုလေး ပြော
လွန်းတဲ့ ရင်ဖွင့်စကားကို ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အစ်ကို
သိဝှက်ထားနိုင်ပါ့မလဲ။ အစ်ကိုလေး မသိဘူး မိန်းကလေးရယ်။

ဘာလို့ဆို မင်းလေး သိပ်လှတယ် မဟုတ်လား။
ရှပ်ရည်အလှ။ ပြီးတော့ နှလုံးသားအလှ။

ဘယ်သူမှ မမီနိုင်တဲ့ အလှတရားတွေ ရှင်မွေ့မှာ
ရှိနေတယ်လေ။

“ရှင်မွေ့”
သူ လွတ်ခနဲ တိုးတိုးခေါ်လိုက်မိသည်။ ရှင်မွေ့
မော့ကြည့်လာတော့ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငေးခနဲ ကြည့်နေမိ
ရာမှ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပြန်သည်။

“ဘာလို့များ သင်မြိုင်မှာ ဒီလို အနှိမ်ခံဘဝနဲ့ ရောက်လာ
ရတာလဲ ကလေးရယ်”

ဟု ညည်းလိုက်မိရင်း ရှင်မွေ့၏ ဆံနွယ်လေးများ
ဆို တယုတယ သပ်ပေးလိုက်မိသည်။ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်လေး
သွားတာကိုမြင်တော့ ရင်ထဲတွင် ဂျှင်ခနဲ ခံစားရ၏။ သနား
ထိက်တာ ရှင်မွေ့ရယ်။ ရင်ထဲမှာ ထိုစကားစုသာ ပဲ့တင်ရိုက်ချေ၏။

ညောင်ခန်းမှာ ရှင်မွေ့ အခန်းရှင်းနေရင်း မှန်စီရီး
စောင်းကြီး တင်ထားရာ မှန်စီရီးလေးရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။
အိမ်တွင် မမဦးလည်းမရှိ၊ ကျောင်းသွားပြီ။ မေမေကြီးလည်း
ရတနာဆိုင်သွားပြီ။

အစ်ကိုလေးလည်း မနက်စာ ကော်ဖီသောက်ပြီး
တည်းက ကားလေးနှင့် ထွက်သွားပြီ။ ကျောင်းကိုပဲ ဆက်သွား
မည်ထင်၏။

ဒေါ်ကြီးသုန်က မီးဖိုထဲမှာ။ ရှင်မွေ့ အသာအသာ
ဖြင့် လက်ချောင်းလေးကို စောင်းကြိုးပေါ် တင်မိ၏။ လက်ညှိုး
လေးနှင့် အောက်ဆုံးကြိုးမှသည် အထက်ကြိုးအထိ တီးခတ်သွား
မိသည်။ စောင်းသံ ...။

မမဦး တီးခတ်တာ။ အဘဦးပြည်စိုး တီးခတ်တာ။
ကြားဖန်များ၊ တီးပုံတွေကို မြင်ဖန်များနေသည်မို့ ရှင်မွေ့
ယဉ်နေပြီ။ စောင်းသံကို ရှင်မွေ့ အရမ်းချစ်သည်။ ကြည့်
လျက် ရင်ကို စွဲနစ်စေနိုင်စွမ်းသောအသံ။

ည ... ည ... မမဦး အိမ်ပေါ်ထပ် သူ့အခန်းလေး
မှာ စောင်းတီးကျင့်လျှင် ရှင်မွေ့ ခြံထဲဆင်းကာ မော့ငေးနားထောင်
နေမိတတ်သည်ပါပဲ။ မမဦးကို မမြင်ရပေမယ့် မမဦး၏ပြတင်း
ဆါကလေးကို ငေးကြည့်နေလျက်မှ စောင်းသံနှင့် တေးသံကို
မှားထောင်နေမိတတ်သည်။ ရှင်မွေ့ မမဦးတို့လို စောင်းတီးခွင့်
လေးများ တစ်ကြိမ်လောက် ကြုံဖူးလိုက်ချင်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့
ရှင်မွေ့ ဘယ်တော့မှ စောင်းတီးတတ်မှာမဟုတ်။

“ရှင်မွေ့”

ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သံ။ ရှင်မွေ့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့
အစ်ကိုလေး။ နောက် ... အဘ ဦးပြည်စိုး။ အစ်ကိုလေး၏ မျက်
နှုန်းတွေက ရှင်မွေ့ မျက်နှာနုနုလေးကို ကြင်နာရိပ်ဖြင့်ကြည့်၏။

“ရှင်မွေ့ကို အဘက စောင်းတီးသင်ပေးလိမ့်မယ်”

ရုတ်ခနဲ ရှင်မွေ့ ဝမ်းသာသွားရှု၏။

“တကယ်”

ကလေးလေးလို လွှတ်ခနဲ ဝမ်းသာအားရလေး
လှလိုက်မိရာမှ ...

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုလေးရယ်”

ခေါင်းလေး ငဲ့ကျသွားလျက် မဝံ့မရဲလေး မေးလိုက်
သည်။ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး ရုတ်ခနဲ အားတက်လန်းကြည်သွား
၏။ ချက်ချင်း ညှိုးဖျအားငယ်သွားတာ၊ အားလုံးကို ငေးလိုက်
ညှိုးနေရင်း အစ်ကိုလေး စိတ်မကောင်းနိုင်။ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ
အတွေ့ ဖြစ်နေ ခံစားနေရသည်ကို သူ သိသည်ပေါ့။

“ရှင်မွေ့ ... ည၊ညတွေမှာလည်း မမဦး စောင်းတီးတဲ့အခါ ခြံထဲဆင်းပြီး နားထောင်တာ အစ်ကိုလေး တွေ့တယ် ကလေးရယ်၊ မင်းလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ စောင်းနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဘယ်အထိ အစွဲအလမ်းကြီးနေ၊ မြတ်နိုးတတ်ကွနဲ့ချင်နေတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလေး သိနေပါတယ်ကွယ်”

ဟူ၍ ရင်ထဲမှာ တိုးတိတ်စွာ ခံစားပြောဆိုနေမိစေမယ့် နှုတ်ကတော့ ဖွင့်မပြောဖြစ်။ အစစ ချိုးနှိမ်လျက် သင်္ဃန်းမှာ ဦးကျိုးခေါင်းငုံ့နေတတ်ရှာပါသည့် ရှင်မွေ့ ဆိုတာ ငယ်ဘဝကတည်းက အစ်ကိုလေး တွေ့မြင်နေခဲ့ရသည်မှာ အစဉ်တစိုက်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

ည ... ည ခြံထဲ တိတ်တိတ်လေးဆင်း၍ မမဦး၏ အခန်းပြတင်းကို မော့ငေးကြည့်လျက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စောင်းသံကို နားထောင်တတ်ပါသည့် ရှင်မွေ့ကို သူကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ မှန်ပြတင်းမှကွယ်၍ ညစဉ် တမြတ်တနိုး ကြည့်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ မြတ်နိုးခြင်းနှင့်အတူ သနားရခြင်းတွေ့ရင်ထဲမှာ အမြဲယှဉ်တွဲပါလာနေရခြင်းပါ။

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုလေးရယ်”

ဟူသောစကားစုကူမေမေကြီးနှင့် မမဦးကို ရည်ရွယ်၍ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မေးရှာခြင်းဆိုတာ အစ်ကိုလေး နားလည်သည်။

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ ရှင်မွေ့၊ ရှင်မွေ့ဝါသနာကြီးတဲ့ တာကို မကြည့်ရက်လို့ အစ်ကိုလေး ဒီမနက် အာဆီယံ ပြီး ပြောပြတယ်၊ ရှင်မွေ့ကို စောင်းသင်ပေးဖို့ ဉာဏ်ပူပေါင်း ကို အစ်ကိုလေး ကန်တော့ပါ့မယ်လို့ ပြောပြတယ်”

ယခုတိုင် အဘ ဦးပြည်စိုးကတော့ ဘာမျှဝင်မပြော။ အားငယ်စွာ ခေါင်းလေးငုံ့ရပ်နေသည့် မိန်းကလေးကိုသာ သနားစိတ်ဖြင့်ကြည့်နေသည်။

ဤမိန်းကလေး၏မျက်နှာလေးတွင် အားငယ်ရိပ်၊ နာရာကို သည်းခံအရှုံးပေးလိုက်သည့် အရိပ်လေးတွေ ထိုးကျနေတတ်တာ ယခင်ကတည်းက အဘဦးပြည်စိုး သိမြင်နားလည်ထားခဲ့သည်ပဲလေ။

“ရှင်မွေ့ ဘယ်အထိ ဝါသနာကြီးတယ်ဆိုတာလည်း အစ်ကိုလေး ပြောပြတယ်၊ အဘက သူ သိတယ်တဲ့၊ ရှင်မွေ့ ဟိုခန်းဆီးအကွယ်က နားထောင်နေတာ အဘလည်း သိတယ်တဲ့”

ဤသို့ကျတော့လည်း ရှင်မွေ့ ရှက်သည်။

ရှင်မွေ့ရှက်ကိုးရှက်ကန်းလေး ဖြစ်နေပုံကို အစ်ကိုလေး ကြည့်လျက်ရယ်၏။ ကလေးတစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်၍ ပြောဆိုသည့် လူကြီးတစ်ယောက်၏ စိတ်ရှည်ချစ်စနိုးရယ်သောသံသံ။

“အံ့မယ် ... ရှက်တယ်ပေါ့လေ”

ပြောမိပြီးမှ ...

“ထိုင်ပါဦး ရှင်မွေ့ရယ်၊ အဘ ထိုင်ပါခင်ဗျ”

ယခုမှ အဘဦးပြည်စိုးရော သူတို့ရော ထိုင်ကြသည်။

“အဘကပြောတယ်၊ အခမဲ့ သင်ပေးမယ်တဲ့”

တအံ့တသြလေး မောကြည့်တော့ ပြုံး၍ကြည့်နေသော အဘဦးပြည်စိုး။

ရှင်မွေ့ဆိုတာ ဤသင်မြိုင်၏အိမ်မှ အစေအပါခဲလေ။ အခကြေးငွေ ကုန်ကျခံ၍ သင်ပေးရမည်ဆိုလျှင် အိမ်ရှင်က ကြည်ဖြူနိုင်မည်မဟုတ်။

ဒေါ်ဖွားမျှင်နှင့် ခင်ဦးမွန်၏စိတ်ရင်းကို ဦးပြည်ဦးသိထားခဲ့ပြီ။

အချိန်ကာလက ထိုအဖြေကို ပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ခင်ဦးမွန်ဆိုသည်ကလည်း အနုပညာကို ဝါသနာပါသည်ဆိုရာ၌ ထိုအနုပညာကို အသုံးချရန်အတွက် ဝါသနာပါခြင်းဆိုတာ ဦးပြည်စိုး သိနားလည်လာသည်။ မင်းသမီးဖြစ်သည့်အခါ စွယ်စုံတော်သည့်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်မှန်း ဦးပြည်စိုး သိလာသည်။

စောင်းပညာကို ဝါသနာပါပြီးသည့်နောက်တွင် မင်းသမီးဖြစ်လိုတာမဟုတ်။ မင်းသမီးဖြစ်ချင်သည့်အတွက် စောင်းကို ဝါသနာပါလာသည့်သဘော။

ရှင်မွေ့ဆိုသည့် မိန်းကလေးက နိမ့်ကျသောအလေးကို နားလည်စိတ်ဖြင့် ဝါသနာကို ကြိတ်မှိတ်ထိန်းကွပ်ထားရရှာသည့်အဖြစ်။ ဝါသနာကြီးလှသည့်အဖြစ်။

ဒါကြောင့် ဦးပြည်စိုး အခမဲ့သင်ပေးမည်ဟု ဆိုခဲ့ပါ။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး၊ အဘ သင်ပေးမယ်၊ ဉာဏ်ဇောခကို အဘ မယူဘူး၊ မောင်ဇောမွန်ကတော့ ပေးပါတယ်၊ လုံမ ကြိုးစားရင် အဘ ကျေနပ်ပါပြီ”

ရှင်မွေ့ အစ်ကိုလေးကို မောကြည့်ရှာသည်။ စိုးရှံ့၊ ဇိတ်ဖြင့်ကြည့်မှန်း အစ်ကိုလေး နားလည်သည်။ မေမေကြီးနှင့် မေဦးကို ကြောက်နေနှင့်တာကိုလည်း သူ သိသည်။

“အဘ ရှင်မွေ့ကို မနက်ဖြန် နေ့လယ်မှာ သင်ပေးလိမ့်မယ်”

ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေးပြောပြီး အဘကို ကြည့်သည်။

“အဘအတွက် အအေးယူလာပေးဦး ရှင်မွေ့၊ ပြီးရင် အဘကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမှာ၊ ပြီးမှ အစ်ကိုလေး ကျောင်းသွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုလေး”

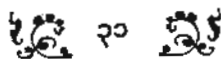
ဟု ရှင်မွေ့ မေးချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေး၏ မျက်နှာက ပြုံးနေလျက် ဘာမှမပူနဲ့ဟူသော အကြည့်နှင့် ကြည့်ကြည့်လာသည်မို့ ရှင်မွေ့ နှုတ်ဆိတ်ကျသွားလျက် အအေးသွားယူရန် နောက်ဖေးသို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။

မေဦး၏ ခက်ထန်သောမျက်နှာကို ကြိုလင့်မြင်နေမိလျက် ရှင်မွေ့ရှင်မှာ ငွေးနေရသည်က အမှန်ပါ။

ဘာလို့ ဒီလိုစိစဉ်ရတာလဲ အစ်ကိုလေးရယ် ...။

“ဘာလို့ ဒီလောက် ကြောက်နေတာလဲ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ အစ်ကိုလေး စိစဉ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ပြီးတော့ မမဦးနဲ့ တစ်ချိန်တည်း ရောသင်ရတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မမဦးရဲ့ သင်ချိန်ထဲက ဖွဲ့ယူတာမျိုး ဆိုရင်တော့ မမဦးအတွက် ထိခိုက်နိုင်တယ်ပဲထား၊ ခုဥစ္စာက သီးသန့်အချိန်တွေပဲ”

တကယ်က အစ်ကိုလေး ကျောင်းမသွား။ အဘကို ပိုပေးပြီးသည့်နောက် သင်ခြင်းသို့ပဲ ပြန်လာခြင်းပါ။

“ဒီလို အဘ လာသင်ပေးတာကိုလည်း မမဦးကိုရော မေမေကြီးကိုရော ပြန်မပြောပြဖို့ ဒေါ်ကြီးသုန်း၊ ဦးမြင့်ဆွေ နဲ့ အဘအောင်ကိုလည်း ပြောထားတယ်”

အစ်ကိုလေးပြောသမျှ ရှင်မွေ့ နားထောင်ရင် ရှင်မွေ့ အပေါ် သိနားလည်နိုင်လွန်းတာကို ကြည့်နူးစွာ မေးခွန်းတင်မိရသည်နှင့်အမျှ ...

“တော်ကြာ ဒေါ်ကြီးသုန်းတို့ကိုပါ မေမေကြီးတို့ ဆူနေပါ မယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ... မမဦးရဲ့ စောင်းကိုပဲ

ယူသင်ရမှာဆို၊ မမဦး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ကိုက မသိတတ်တာပါ၊ စောင်းသံကို ချစ်တာ ... ချစ်တာပေါ့၊ ခိုးနားထောင် ဘာညာနဲ့ဆိုတော့ အစ်ကိုလေး သနားပြီး အခုလို သင်ပေးရတဲ့အထိ ဖြစ်ရတာ”

“အဘကလည်း ရှင်မွေ့ ဝါသနာကြီးတာကို သိတာပါပဲ ကွယ်၊ ဒေါ်ကြီးသုန်းတို့ကိုဆူရင် အစ်ကိုလေးက ပေးမပြော လို့ဆိုတာ ပြောလိုက်ရင် ကိစ္စပြီးတာပဲဥစ္စာ၊ ရှင်မွေ့ကို လာဆူရင်လည်း အစ်ကိုလေးက သင်ခိုင်းလို့ပြောလိုက်”

အစ်ကိုလေးသည် ပြဿနာချည်ခင်အစကို ဆွဲယူနေ ခြင်းဆိုတာ ထိုစဉ်က မသိနိုင်ခဲ့။ ရှင်မွေ့ကို သနားရလွန်းစိတ်ဖြင့် နှုတ်စီမံလိုက်ခြင်းပါ။ သင်ခြင်းသို့ သူငယ်ချင်းတွေကို အဝင် အထွက် မရှိစေလိုခဲ့တာလည်း ရှင်မွေ့ကြောင့်။ ရှင်မွေ့ကို စိတ် ငင်စားသွားကြမှာ စိုးသည့်စိတ်ကြောင့်။

ယောက်ျားလေးတွေလာရင် မေမေကြီး မကြိုက်ဘူး ကွဟု ပြောပြီး လာခွင့်မရှိအောင် ပိတ်ပြောခဲ့တာလည်း ရှင်မွေ့ ကြောင့်။

သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်မွေ့သည် ကြွေရုပ်လေးတစ်ရုပ်နယ် ခန်းအောင်းနေတာကြာပြီ။ စောင်းသံပေးသည့်ကိစ္စ၊ ပြဿနာလုပ် သာလျှင်လည်း အပြတ်လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

“ကဲ ... ရှင်မွေ့ အစ်ကိုလေးက စေတနာနဲ့ လုပ်ပေးတာ၊ ချေးချောင်များမနေနဲ့၊ ဒီအိမ်မှာ မမဦးဟာ မြေပြစ်သလို အစ်ကိုလေးလည်း မြေပဲဥစ္စာ၊ မမဦးကို အလိုလိုက်သလို

အစ်ကိုလေးကိုလည်း အလိုလိုက်ရမှာပေါ့၊ ရှင်မွေ့ကို စောင်းသင်ပေးတာ အစ်ကိုလေး ဆန္ဒပဲ”

ဇွတ်တရွတ်ကြီး ပြောလာသည့် အစ်ကိုလေးကို ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လျက် ...

“ရှင်မွေ့ကို ဒီလောက်ထိ အစ်ကိုလေး ဂရုတစိုက်ရှိရလား ရှင်၊ ရှင်မွေ့မှာလေ အစ်ကိုလေးလို ဂရုစိုက်တဲ့သူရယ်လို့ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ဒေါ်ကြီးသုန် တစ်ယောက်တော့ ချစ်ရှာပါတယ်”

“အဘအောင်နဲ့ ဦးမြင့်ဆွေကလည်း ရှင်မွေ့ကို ချစ်ကြပါတယ်၊ ရှင်မွေ့ လိမ္မာတာဆို အဘအောင်က အစ်ကိုလေးကို ပြောနေကျ”

ဥယျာဉ်မှူးကြီး အဘအောင်ကတော့ ခပ်အေးအေး သမား။ ရှင်မွေ့ကို လိမ္မာလွန်း၍ ချစ်တာတော့ အမှန်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်စကားမပြောတတ်။ နှုတ်နည်းသူပီပီ ရင်ထဲမှာပဲထား၍ ချစ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးလောက်တော့ ရှင်မွေ့ကို အရမ်းဂရုတစိုက် မရှိဘူးပေါ့၊ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဟို ... အစ်ကိုလေးကို မမီဘူးပေါ့”

ရှင်မွေ့ ပြောပုံလေးကို နားထောင်ရင်း အစ်ကိုလေး နှစ်နှစ်သက်သက် ရယ်သည်။

“အပြောကောင်းလေး”

နဖူးလေး ထုလိုက်မိလျက် အစ်ကိုလေး ပြောသည်။

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲ”

“ကျောင်းမသွားတော့ဘူးလား”

“အတန်းချိန်တွေ လွန်ကုန်ပြီ၊ မသွားတော့ဘူး၊ ဒီက မမ ရှင်မွေ့အတွက် စေတနာသုံးတန်နဲ့ လုပ်နေရတာကိုး”

“အစ်ကိုလေးတို့ကျောင်းမှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ ရှိတယ်ဆို၊ ချောကြတယ်ဆို”

“ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“ဟိုနေ့က မမဦး ပြောတာ၊ မမဦးကို ခြေသည်းလေးတွေ ညှပ်ပေးနေရတုန်း ပြောပြတာ”

“အလကားပါ၊ မမဦးက အစ်ကိုလေး ကားပေါ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပါသွားတာမြင်ရင် မေမေကြီးဆီ စွတ်ပြီးတိုင်နေတတ်တာ၊ တက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီပဲ ရှင်မွေ့ရာ၊ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေ၊ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ ဆိုတာတော့ ရှိမှာပေါ့၊ မောင်နမရင်းချာလို ခင်ကြမင်ကြတဲ့ဥစ္စာ၊ မမဦးက သူရည်းစားမထားတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ မရှိတာ ကိစ္စမရှိဘူး၊ အစ်ကိုလေးကိုလည်း သူ့လို သီးခြား နေသလိုမျိုးကြီး နေစေချင်တာ”

အစ်ကိုလေး ပြောသမျှ ရှင်မွေ့ နားထောင်နေရာမှ တွေ့တွေလေး စဉ်းစားသည်။

“ဇော်ဇော်ကို မမဦးက စိတ်ပူတယ် ရှင်မွေ့ရဲ့၊ တက္ကသိုလ်က သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုပေမယ့် ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲကဆိုရင် ဇော်ဇော်နဲ့ ရင်းနှီးရာက ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားမှာစိုးတာ”

ဟု ပြောခဲ့တာတွေ ရှင်မွေ့ အစ်ကိုလေးကို ပြန်ပြောပြချင်တော့ပါ။ မမဦး ပြောစဉ်ကလေးက ရှင်မွေ့စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုလေး တကယ်ပဲ သူ့ဆင်းရဲမိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက် နှင့် ချစ်နေမှာကို စိုးစိုးရိမ်ရိမ်ပင် ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။ ထိုသို့ သာဆိုမျှင် မေမေကြီးရော မမဦးရော သဘောမတူကြတာနှင့် အစ်ကိုလေး စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာ။

“အစ်ကိုလေး”

“ဘာလဲဟ”

“အစ်ကိုလေး၊ ဟို ... ချစ်သူထားရင်လေ၊ ဟို ... ချမ်းချမ်း သာသားထဲက ထားနော်”

ရှင်မွေ့ ကလေးလေးလို ပြောတော့ အစ်ကိုလေး မျက်နှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်းကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ရယ်လို့ ရင်း ...

“ကောင်မလေး ... ဘာလဲဟ၊ ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ပြောတာလဲ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

အသံထွက်အောင် အစ်ကိုလေး ရယ်တော့ ရှင်မွေ့ ပြုံးရင်း ...

“အစ်ကိုလေးကို ရှင်မွေ့က ချစ်လို့ပါ၊ မမဦးက အစ်ကိုလေးကို အစ်ကိုလေး သူငယ်ချင်းတွေထဲက ချမ်းချမ်းသာသာ မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ ချစ်မှ သဘောတူမှာ၊ ဒါကြောင့် မမဦးက မေမေကြီးကို သဘောကျတာမျိုးဖြစ်အောင် ပြောပြတာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အစ်ကိုလေး စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာ”

အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ကို ငေးခနဲ စိုက်ကြည့်သည်။ “ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ရှင်မွေ့ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိတယ် ဆိုတာက ပညာတတ်တာ မတတ်တာ၊ ချမ်းသာတာ မချမ်းသာတာ၊ အဲဒါတွေထက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်ဖို့ အရေးကြီးတာပါ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပညာတတ်တတ် ချမ်းသာချင်ချမ်းသာ မြတ်နိုးမှုကို အခြေမခံတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ မြဲနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ပြောပြီး အစ်ကိုလေး ထရပ်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တာက အစ်ကိုလေး မြတ်နိုးမိတဲ့သူဟာ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးချင်လည်း နွမ်းပါးမှာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီမှာ ကလေးမ ... မမဦး စကားကို ကြားထားပြီး အစ်ကိုလေး စိတ်ဆင်းရဲမှာမျိုး မကြုံရအောင် ပြောပေးတယ်ပေါ့လေ”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးပုတ်၍ အစ်ကိုလေး ရယ်သည်။

ဆင်းရဲသူလေးနှင့် ချစ်သွားလျှင် အစ်ကိုလေး စိတ်ဆင်းရဲရဲမှာဟု ရှင်မွေ့ ပူပန်ပေးတာ။ အစ်ကိုလေးကို အရမ်းစိတ်ချမ်းသာတာမျိုး ဖြစ်စေချင်တာ။ အစ်ကိုလေး သိသည်ပေါ့။

ရှင်မွေ့သည် သူ့အပေါ် အရမ်းတွယ်တာခဲ့တာ တနာထားခဲ့တာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မဟုတ်ပါလားလေ။

ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့ ရောက်ခဲ့တုန်းက ရှင်မွေ့ကိုမပြော မိတော့ဘဲ ဒက်ဒီတို့နှင့်ချည်း ထွက်ထွက်သွားကာ လည်ပတ် ခဲ့တုန်းက ရှင်မွေ့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တာ။ ရှင်မွေ့ကို မှတ်ရလားမှ ပြေးပြီး ဘောလုံးကစားမိတော့ ရှင်မွေ့ မျက်နှာ ဆင်းရဲကြည့်သွားတာ။

“နင့်ကို အစ်ကိုလေး လာမကစားဖြစ်တော့ မပျင်းဘူးလား
ဟု မေးခဲ့စဉ်တုန်းက ...”

“အစ်ကိုလေးရဲ့ ဒက်ဒီ မာမီတို့နဲ့ ပျော်နေတာမြင်ပြီး
ရှင်မွေ့ ပျော်နေမိတာပါပဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ရှင်မွေ့တစ်
ယောက်တည်းဆိုတော့ ပျင်းတာတော့ ပျင်းတာပေါ့”

ဟု ရိုးရိုးလေး ဖြေခဲ့တာ။ ဒါတွေအားလုံး ယခုတိုင်
မှတ်မှတ်မိမိ ရှိနေခဲ့ဆဲပဲလေ။ ငယ်ဘဝကတည်းက ရှင်မွေ့
သူ အသနားဘက်ကို ပိုကဲခဲ့တာအမှန်ပါ။

“ကဲ ... အစ်ကိုလေး အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ မနက်
ကျရင် အဘကို နေ့လယ်ဘက် သွားကြိုဖို့ ဦးမြင့်ဆွေ
အစ်ကိုလေး ပြောထားပြီးပြီ သေချာသင်၊ အစ်ကိုလေး
စောင်းတီးပြရမှာ၊ သီချင်းလည်း ဆိုပြရမှာ၊ ရှင်မွေ့အ
လေးက အကောင်းလေး”

စောင်းသံနှင့် သီချင်းသံကို ခိုးနားထောင်ရင်း ရှင်မွေ့
ခပ်တိုးတိုးလေး လိုက်ညည်းတာကို အစ်ကိုလေး ကြားထားသည့်
ကိုး။ ရှင်မွေ့ ရှက်စနိုးလေး ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အစ်ကိုလေးကလည်း”

ဟု မျက်နှာလေး ပန်းနုပြေးလျက်ပြောသည်။ သီချင်း
ဆိုမိတာရော၊ ခိုးနားထောင်မိတာကိုရော ရှင်မွေ့ ဒီလူမိခင်ရဲ့
ရှက်သည်ပေါ့။ ရှင်မွေ့၏ ရှက်ရိပ်ပြေးနေသော မျက်နှာနုနု
ကို သူ ဝေးခနဲ ကြည့်၏။ အကြင်နာနုလေးများက နှလုံးသား
တွင် ကိန်းဝပ်လျက်ရှိချေ၏။

မြို့ ၃၂ မြို့

“ရှင်မွေ့ ... ညည်း စောင်းသင်နေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့
အေ၊ ငါတော့ ရင်လေးတယ်၊ မဦး သိရင် မလွယ်ဘူး၊
မမကြီး သိရင်လည်း မသက်သာဘူး၊ ခက်တာက ဇော်မွန်
က ခက်နေတာ၊ ညည်းဝါသနာကြီးတာကို မကြည့်ရက်လို့
သူက ကူတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲအေ၊ တစ်နေ့ပေါ်
ရင် ငါတို့ပါ ဆူကြိမ်းခံရမှာ”

ဟင်းအိုးမွေ့ရင်း ဒေါ်ကြီးသုန် ပြောတော့ ရှင်မွေ့
စိတ်လက်ညစ်လျက် ...

“ရှင်မွေ့လည်း တထိတ်ထိတ်ပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ရှင်မွေ့
အပြစ်ပါ၊ စောင်းကို တတ်ချင်လွန်းတဲ့ ရှင်မွေ့ အမှားပါ၊
ဒီလိုလည်း အစ်ကိုလေးက သင်ပေးမယ်လို့မှ မသိတာ၊
ရှင်မွေ့ ဆက်မသင်တော့ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်”

အသံလေးတိမ်ကျလျက် ရှင်မွေ့ ပြောတော့ ဒေါ်ကြီး
သုန် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ...

“ငါတို့ဘဝကိုက ဆိုးပါတယ်အေ၊ သူတစ်ပါး အစေအပါး ဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်မပိုင်ဘူးကွယ်၊ အိမ်ရှင်ပိုင်တာ ညည်းမသင့်ချင်လည်း သင်နေရတာမှာပဲ၊ ဇော်မွန်က သူ စိစဉ်တာ မလုပ်ရင် စိတ်တိုဦးမှာ”

အစ်ကိုလေးရော မမဦးရော အလိုလိုက်ခံရသည့်သူတွေမို့ သင်မြိုင်မှာတော့ စေတစ်လုံးပိုင်တွေပါပဲ။

“အခု ညည်း ဆိုတီးနေတာ ဟုတ်နေတာတော့ အဟုတ်ပဲအေ၊ ညည်းက မဦးထက်တောင် အတတ်မြန်သေးတယ် အသံလည်း ကောင်းတယ်”

ခပ်တိုးတိုး ချီးကျူးလျက် ဒေါ်ကြီးသုန် မီးသွေးခဲ မီးဖိုထဲ ထပ်ထည့်သည်။ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် မီးသွေးပေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ မီးပွင့်ရဲရဲလေးတွေက ခုန်ပေါက်လွင့်စဉ်သည်။ ဒေါ်ကြီးသုန် ဟင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ်ပြန်တင်ပြီး ယောက်မနှင့် ဆက်မွှေး

“ညည်း စောင်းတီးရင်းဆိုတာ ဘာသီချင်းအေ၊ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်ပုံကွယ်၊ ဘာတဲ့ ညည်း ပြောတိုင်း နာမည်ကို မေ့မေ့နေတာ”

“မေတ္တာရွှေစောင်းပါ ဒေါ်ကြီး”

“အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့ မေတ္တာရွှေစောင်း။ ဟိုအိမ်နေက ညည်းအစ်ကိုလေးကိုတောင် ဆိုပြသေးမဟုတ်လား ရင်ထဲကို စွဲရောအေ၊ ညည်း ဘယ်အခါဆိုဆို စောင်းလေးနဲ့ နားထောင်လို့ကို မဝနိုင်ဘူး”

မမဦးကတော့ မေတ္တာရွှေစောင်းကို ရှင်မေတ္တာစော၍ တက်နိုင်ခဲ့သည်။

နေ့လယ်စာအတွက် ချက်ပြုတ်ကြရင်း ဒေါ်ကြီးသုန် နှင့် ရှင်မွေ့ စကားထွေရာ ပြောနေမိကြခြင်းပါ။ ဒေါ်ကြီးသုန်က ခပ်အေးအေးသမား။ လုပ်စရာရှိလည်း စားကောင်း သောက်ကောင်း အောင် သေချာချက်ပြုတ်တာမျိုးမှ ကြိုက်သည်။ ရှင်မွေ့ကိုလည်း သူ့လက်ရာနှင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် သင်ပေးထား၏။ ဒါကြောင့် ရှင်မွေ့ အချက်အပြုတ် တော်ခဲ့ရသည်။

“ဟော ... အိမ်ရှေ့မှာ ကားသံကြားတယ်၊ ညည်းအဘများ လာပြီလားမသိ၊ သွားကြည့်ပါဦး”

ဦးမြင့်ဆွေ အကြိုသွားသည့် ကားသံမို့ ရှင်မွေ့ ဆိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ အိမ်က ကားသံကို ရှင်မွေ့ မှတ်မိနေပြီပဲလေ။ ဤကားက မေမေကြီး စီးသည့်ကား။ ဦးမြင့်ဆွေ မောင်းသးသည်။ ရတနာဆိုင်ကို ပို့ပြီးပြီဆိုလျှင် မေမေကြီးကို ဆိုင်သိမ်းချိန်မှာ သွားကြိုပေးရပါ။ ကျန်တာ အိမ်မှာပဲ ကားကိုပြန် နေခိုင်းသည်။

“ရတယ် ... သွား ... သွား၊ ဒီဟင်းအိုးတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တာ၊ လက်စပြတ်ပြီပဲဥစ္စာ၊ သွားတော့”

ဒေါ်ကြီးသုန်မှာ စောင်းတီးသင်သည့်ကိစ္စကို မေမေကြီးတို့ သိမှာကို ပူပင်တာက သပ်သပ်၊ ရှင်မွေ့ကိုစောင်းပညာ အတိအကျသင်တာက သပ်သပ်။ မီးဖိုပေါ် တင်ထားရင်း မွေ့နေသည့် ဟင်းအိုးထဲ ရေတစ်ခွက် လောင်းထည့်ရင်း ဒေါ်ကြီးသုန် ပြော၏။

ရှင်မွေ့ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အဘကိုညှော်ခန်းမှာပဲ တွေ့ရ၏။ သိုသိုသိပ်သိပ်ဖြင့် ရှင်မွေ့ စောင်းတီးသင်ရသည့် အဖြစ်ကို အဘ ရိပ်မိသည်ဟု ရှင်မွေ့ ထင်၏။ သို့သော် ...

အဘနှုတ်ကတော့ ဖွင့်မပြော။ မမဦးကို စောင်းတီးသင်ပေးချိန်မှာ လည်း ရှင်မွေ့နှင့် ပတ်သက်၍ မမဦးကို အဘ ဘာမျှမပြောနဲ့လယ်ပိုင်း သင်ပေးပြီးသည့်နောက် အဘ အိပ်ပြန်သည်။ မမဦးကို သင်ပေးရမည့်အချိန်ကျမှ ကားအကြိုလွှတ်ချိန်မှာ ထပ်၍ အဘ ရောက်လာတတ်စမြဲ။

“ကဲ ... လုံမ၊ တတ်ပြီးထားတဲ့ မေတ္တာရွှေစောင်းကို ထပ်တီး ထပ်ဆိုဦး။ စောင်းပညာဆိုတာက တတ်ပြီးပြီဆိုရုံနဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ် တက်ပြီးပြီဆိုရုံနဲ့ မပြီးဘူး၊ အထပ်ထပ် ကျင့်ရတာ၊ စည်းဝါးကျအောင် ကြေညက်အောင် လေ့ကျင့်ရတယ်၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဖြစ်ပြီးလို့ စိတ်ချလို့ နောက်တစ်ပုဒ် ထပ်တက်ပေးရတာ”

အဘ ပြောတော့ ရှင်မွေ့ မှန်မီရိုလေးပေါ်မှစောင်းကို သွားယူသည်။ စောင်ကြိုးကို ညှိနေစဉ် ဘာရယ်လို့မသိဘဲ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲ လေးလာရသည်။

ပုလဲသံစဉ် တီးလုံးကို တီးခတ်လိုက်ရင်း ရှင်မွေ့ စတင်ဆိုသည်။

အေးကြည်နေသော သီချင်းသံလေးက ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပျံ့လွင့်၏။

အဘက စည်းနှင့်ဝါးကို လိုက်သည်။

“နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း ... ရွှေစောင်းဟန်ချီ ဖော်စုံညီ ကြားဖြူသံကသာ ... ရွှေစောင်းသံက သာပျောင်းနွဲ့နွဲ့ထံတျာလဲ့လဲ့ငယ်ညံစာ၊ တျော့ ... တေးတျော့ မနောမွေ့မွေ့အေးမြေ့မြေ့ပတ္တနာ”

ရှင်မွေ့ ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ စောင်းသံက လွမ်းစရာပေါ်နေဆဲ။ အေးမြသော လေ့ညင်းလေးနယ်။ ဂီတသံနှင့် အေးသံက ဧည့်ခန်းဝယ် လွင့်မျောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ မထင်မှတ်သည့်အဖြစ် ပေါ်လာရသည်။ အခင်မြိုင်၏ ပေါ်တီကိုရှေ့တွင် ကားရပ်သံကိုကြားရ၏။ တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည်က မမဦး၊ ရှင်မွေ့၏ ရင်ခွင်ဝယ် ရှိနေပါသည့် အခင်းကို စူးခနဲ ကြည့်သည့် အကြည့်တွေမှာ ဒေါသခိုးတွေဝေပြီး ရှင်မွေ့ကို စိုက်ခနဲကြည့်သည့် အခိုက်မှာတော့ ဒေါသတွေ ပြည့်လျှံပေါက်ကွဲနေကြပြီ။

မမဦးကို မြင်ရသည့် တစ်ခဏ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးက ပျက်မယှက်နိုင်အောင် ကြောက်သွားရပါပြီ။ တေးသံရော၊ စောင်းသံရော တိခနဲပြတ်၏။ အဘကတော့ စည်းနှင့်ဝါးကိုချ၍ အေးအေးတည်ငြိမ်စွာပင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ကြည့်နေသည်။ အဘကိုးရာမဲ့သူလို မျက်နှာလေး ညှိုးပျော့လျက် နေစရာမရှိအောင် ကြောက်နေရှာသော ရှင်မွေ့။ ကယောင်ကတမ်းလေး စောင်းကို ကိုင်ထားမိလျက် မမဦး၏ မျက်နှာလေးကို အသနားခံသလိုလေး ကြည့်နေရှာပါသည့် ရှင်မွေ့။

တရွေ့ရွေ့ ချဉ်းကပ်လာသည့် မမဦး၏ မျက်နှာမှာ ခြင်းမှုနှင့် မကျေနပ်မှုတွေက ရောယှက်လျက် လက်နှစ်ဖက်စလုံး ခက်သီးဆုပ်လေး တင်းတင်းဆုပ်ထားတာ ရှင်မွေ့ တွေ့မြင်နေရသည်။ မမဦး ရှင်မွေ့အနီးတွင် လာရပ်သည်။

“ခင်ဦးမွန် ... အဘ ရှင်မွေ့ကို စောင်းပညာသင်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါ ... အဘ အစီအစဉ်ပါ”

အဘ ဦးပြည်စိုး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။
အဘထင်သည်က ဆရာသမားကို လေးစားသည့်စိတ်ဖြင့် ရိုင်းရိုင်း
ပျူပျူကြီး ခင်ဦးမွန် လုပ်မှာမဟုတ်ဟု ထင်မိခြင်းပါ။

သို့သော် အဖြစ်သည် မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ
ခင်ဦးမွန်၏ လက်နှစ်ဖက်က စောင်းပေါ် ရှောင်
သွားသည်။ ချက်ချင်း စောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ် မြှောက်ကိုင်တင်
ပေါက်ချလိုက်၏။ စောင်း၏လက်ရုံးသည် ကြမ်းပြင်နှင့် အရှိန်ပြင်း
ရိုက်မိလျက် ကျိုးသွားရပါချေသတည်း။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ခင်ဦးမွန်”

မြတ်နိုးရာ အနုပညာပစ္စည်းကို ရိုက်ချိုးလိုက်တာ
မြင်ရသည့်အခိုက် အဘ အရမ်းကို ဒေါသဖြစ်သွားရသည့်
ဆရာဟူသောစိတ်ဖြင့် တပည့်ဖြစ်သူ ခင်ဦးမွန်ကို အော်ငေါင်း
မိန့်ခိုက်မှာပင် မထင်မှတ်သည်များကို ခင်ဦးမွန် ဆက်တိုက်လျှောက်
သွားပါချေ၏။

တုန်လှုပ်အားငယ်စွာ ယခုတိုင် ထိုင်နေလျက်
လေးဖြင့် မော့ကြည့်နေရှာပါသည့် ရှင်မွေ့၏ပခုံးကို လက်နှစ်ဖက်
ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ အံ့
တင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်လျက် ...

“ဒီနေ့ ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်လို့ ငါပြန်လာတာ၊ အထက်
ဆက်မတက်နိုင်တော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်လာတာ”

မမဦး၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ ခံပြင်းရိပ်များကို ရှင်
အနီးတကပ် တွေ့နေရပြီ။ အို ... ရှင်မွေ့ ကြောက်လိုက်တာ

အနီးအပါးမှာ အဘပဲ ရှိနေသည်။ အဓိက ဖြေရှင်း
ပေးနိုင်မည့် အစ်ကိုလေးက ရှိမနေ။

“နင်က ငါ့ကို တုပြိုင်တယ်ပေါ့လေ”

ခပ်ပြင်းပြင်း အသက်ရှူလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။
ရှင်မွေ့ ပခုံးပေါ်မှ မမဦး၏လက်က ဖယ်သွားသည်။
ချက်ချင်း ရှင်မွေ့၏ပါးပြင်ကို ဆက်တိုက်ကျလာသည်က မမဦး
၏လက်ဖဝါးများ၊ လက်ပြန်ရိုက်ချက်များ။

“ခင်ဦးမွန် ရပ်လိုက်စမ်း၊ ရပ်လိုက်စမ်း”

အဘ ဝင်ဆွဲတော့ မမဦး အရိုက်ရပ်သွားသည်။
အဘကိုလည်း မကြည့်။ မည်သူ့ကိုမျှလည်း မကြည့်။ ရှင်မွေ့
တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကြည့်သည်။ မမဦး၏ အကြည့်များကို
ရှင်မွေ့ ရင်မဆိုင်ရဲ။

“ဒီစောင်းဟာ ငါသင်မှီအတွက် ရှိနေတဲ့စောင်း၊ နင်လို
အစေအပါးအတွက်ရှိတဲ့ စောင်းမဟုတ်ဘူး ရာရာစစ ငါ
စောင်းကို ယူတီးတယ်၊ ငါ့ကို သင်ပေးနေတဲ့ ဆရာနဲ့သင်
တယ်၊ ငါသင်နေတဲ့ သီချင်းတွေကို ဆိုတယ်၊ တီးတယ်၊
နင်ဟာ ငါ့ကို လိုက်တုလို့ မရဘူး၊ နင်ဟာ အစေခံ”

ခင်ဦးမွန် အော်ပြောသမျှ အဘဘေးမှ လိုက်ထိန်း
နေပေမယ့် အဘကို ခင်ဦးမွန် အရေးတစိုက် ရှိပုံမရတော့။

“သဇင်မြိုင်မှာ သဇင်မြိုင်ရဲ့ အရှင်သခင်တွေ မသိဘဲ
အစေအပါးတွေက လုပ်ချင်တာကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ လုပ်
လို့မရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားစမ်းပါ”

မမဦး ပြောသမျှတွေ ရှင်မွေ့ နှလုံးသားတွင်းသို့ စူးနစ်ဝင်ရောက်လာကြပါ၏။

“ဒေါ်ကြီးသုန် ... ဒါက ဘာသဘောလဲ၊ ရှင်မွေ့၊ စောင်းတီးသင်နေတာကို အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ကျိတ်ကြိပ်ပေးကြတာလား။”

မမဦး ဒေါသကို သိသည်မို့ ဒေါ်ကြီးသုန်မှာ အိမ်ရှေ့သို့ လုံးဝမလာရဲရှာတော့။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ မောင်ဇော်မွန်က စီစဉ်တာ”

အဘ ဝင်ပြော၏။ မမဦး၏ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင် ... ဇော်ဇော်က သင်ခိုင်းတာ”

မယုံနိုင်သလို မမဦး ပြောသည်။ နောက် ချက်ချင်း ရှင်မွေ့ကို စူးစိုက်ကြည့်၏။ လှလိုက်ပါသည် မိန်းကလေး။ ဤအချက်ကိုတော့ ခင်ဦးမွန် မငြင်းနိုင်။ သင်မြိုင်ကို အလည်လာပါသည့် ခင်ဦးမွန်၏ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးများကပင် ရှင်မွေ့ကို အရမ်းချောတာပဲဟု ခင်ဦးမွန်ကို ပြောသွားကြသည်ပေ။ ရှင်မွေ့၏အလှတရားများအပေါ် ခင်ဦးမွန် မလိုတမာ ကျိတ်၍ ဖြစ်နေခဲ့ရသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့ ခင်ဦးမွန် အတွက် ဝေယျာဝစ္စတွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ပေးနေတာမို့ အပင်ပန်းသက်သာရသည့်အတွက် ခင်ဦးမွန် ဘာမျှဖွင့်မပြောခဲ့။

ယခု ဤလှပသော မိန်းကလေးကို အရေးအရာထား၍ မောင်ငယ်ဇော်မွန်က စောင်းတီးသင်ခိုင်းသည်တဲ့။

အစေအပါးမို့ ဇော်မွန်နှင့် ဘယ်လိုမှ သံသယမထား၊

စိတ်လည်းမပူမိခဲ့ရပါသည့် အဖြစ်သည် ဤသင်မြိုင်တွင်ဖြစ်နေသဖြင့်လား။

ဇော်မွန်နှင့် ရှင်မွေ့တို့သည် ချစ်များချစ်နေကြချေလား။

“ဒီမှာ”

ခင်ဦးမွန်၏မျက်နှာ တင်းခနဲဖြစ်လျက် ဦးပြည်စိုးကို ညည်းသည်။ ဆရာသမားအပေါ်ပင် ရိုင်းပျဉ္စာကြည့်လျက် ခေါ်တာသည့် မမဦးကို ရှင်မွေ့ အံ့သြမှင်တက်လွန်းစွာ မော့ကြည့်မိ၏။

“ဒါဟာ ... စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့အိမ် မဟုတ်ဘူး၊ အစေခနဲရော ထွေးယှက်တင်နေတဲ့အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာကိုခေါ်တဲ့ကိစ္စက မဦးကို စောင်းသင်ပေးဖို့၊ တခြားအစေခံမတွေ့ကို သင်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ သင်မြိုင်ဟာ အစေခံမတစ်ယောက်ကို စောင်းတီးသင်ပေးရမယ့် နေရာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အသင်လည်းမခံနိုင်ဘူး”

ဦးပြည်စိုး နားလည်ရပါချေပြီ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူသည် လူသားများအပေါ် တစ်ဖက်စောင်းနင်း ပြုလွန်းလှချေသည်ဟု။ လူချမ်းသာတိုင်းကို မဆိုလို။ ဒါပေမဲ့ အတ္တကြီးကလွန်းသည့် လူချမ်းသာတွေမှာ ထိုစိတ်မျိုး ရှိတတ်ချေသည်တကား။

“အဘကို မပြောပါနဲ့ မမဦးရယ်၊ ဒါ ရှင်မွေ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ၊ ရှင်မွေ့မှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်”

မျက်ရည်တွေကျလျက် ရှင်မွေ့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ပြောမိသည်။

“နင့်လို အစေခံကို နေရာထားပြီး ငါ့မောင်က စောင်းထဲ သင်ခိုင်းတာ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူးလို့ နင်က ထင်နေသလား ရှင်မွေ့၊ နင်လို အဆင့်အတန်းမျိုးကို ဆက်ပြီး ခုလိုနေပေးမယ့် အခွင့်အရေးမျိုးကိုလည်း ဇော်ဇော်ကို ဆက်နေဦးမယ်လို့ ထင်နေသလား။ အဟင်း ... ဟင်း သင်မြိုင်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ဒီလိုအစေအပါးက လာပိုင်စိုးသွားလို့ ရနိုင်ပါ့မလား ရှင်မွေ့ရယ်”

ဖျားချင်သလိုလိုဖြစ်လျက် ရောက်လာရသည့် ခင်မိန်းမှာ စောစောက အဖျားတွေပင် ပျောက်ကုန်ပြီ။

ရှင်မွေ့သည် သင်မြိုင်အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်လာဟု မှတ်ယူ၏။

“ဆရာကို ကျွန်မ ပြောပါရစေ၊ နောက်နေ့တွေမှာ သင်မြိုင်မှာ စောင်းတီးသင်ပေးဖို့ကိစ္စတွေ မရှိတော့ပါဘူး”

ရိုင်းသည် အရိုင်းတွင် ခင်ဦးမွန်၏ အတ္တအရိုင်းသည် အကြီးမားဆုံးပါတကား။ ဦးပြည်စိုး ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းက သင်ချင်ပါတယ်ဆိုလည်း အဘက မသင်ထားပါဘူး ခင်ဦးမွန်၊ ဒီလောက် ရိုင်းပျတ်တပည့်မျိုးကို ရဲ့အနုပညာကို ပြန်ဝေမပေးနိုင်ပါဘူးကွယ်”

ဦးပြည်စိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်က ရှင်မွေ့အတွက်ပါ။ သူတစ်ပါး၏အိမ်မှ မိန်းကလေးမို့ ရှင်မွေ့နှင့်

သက်၍ ဝင်ပြောရမှာလည်း ခက်နေသည်။ ရှင်မွေ့ကို အရမ်းနှိုင်းစားတော့မည် ဆိုတာကိုတော့ ဦးပြည်စိုး နားလည်ထားနှင့်ပြီးပါပြီ။

“ရှင်မွေ့ ... နင့်ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊ ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့၊ ငါ့မောင်ကိုတွေ့ဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားနဲ့၊ ရော”

လွယ်ထားသည့် ကြိုးသိုင်းအိတ်ထဲမှ ငွေငါးရာကိုပစ်ပေးသည်။

“နင့်ကိုသနားရင်တော့ နင့်ရဲ့ဆရာကြီးက နင့်ကို ခေါ်သွားမှာပေါ့ကွယ်”

နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်၍ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီတော့မှ ဦးပြည်စိုးဆီမှာ စောင်းပညာကို လွတ်လပ်စွာ သင်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ပါးပြင်ပေါ် လက်ချောင်းရာများထင်လျက် မျက်နှာလေး ညှိုးပျော့နေရှာသော ရှင်မွေ့၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ပေါက်များ တာကျိုးသလို တသောသော ကျနေရပါ၏။

ရှေ့တွင် ဝဲခနဲ ကျလာသည့် ကြုံပြန်နေသော ငွေစက္ကူများကို ရှင်မွေ့ မကောက်။ ရှေ့ဆက်ရမည့်ခရီးကို ဘယ်လိုဆက်ရမှန်း မသိနိုင်တော့သည့် ကုကယ်ရာမဲ့ အကြည့်မျိုးဖြင့် ဆက်လက်ကြည့်နေသည်။ သင်မြိုင်က ထွက်ခွာရလေလျှင် ရှင်မွေ့ အဘယ်အရပ်သို့ သွားရချေမည်နည်း။

“လုံမ ... လာ၊ အဘိုးနဲ့ လိုက်နဲ့”

ဦးပြည်စိုး ပြောပြီးသည်နှင့် တပည့်လက်ကို ဆွဲသည်။ အဘိုးဟူသော အသုံးအနှုန်းကို ပြောင်းသည်။

“အဘိုးမှာ သမီး ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတော့ ဆုံးသွားပြီ၊ အဘိုး သမီးမှာ သားသမီး ကျန်ခဲ့ရင် လုံ့မအရွယ်လောက်ပဲရှိ မယ်၊ လာ ... အဘိုးတို့ မြေးအဘိုး သွားကြရအောင်၊ ဂီတမြတ်နိုးမိတဲ့အတွက်ကြောင့် ရှင်မွေ့ ဒီအိမ်ကြီးကထွက် ရရင် ဂီတကိုမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားတဲ့အိမ်ကိုပဲ ရောက်သင့် တာပေါ့ကွယ်”

* အဘကို ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လျက် ...

“အဘိုးရယ်”

ဟဲ့ အားကိုးစိတ်ဖြင့် ကြေကွဲစွာ ပြောမိရပါ၏။ အမိအဘမဲ့ရပါသည့် ရှင်မွေ့ဘဝမှာ အားကိုးရာဆိုတာ အဘသည် သာလျှင် ရှိရချေသည်တကား။ ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်တော့ အေးချမ်း စွာ နှစ်သိမ့်သော အပြုံးကို ပြုံးထားပါသည့် အဘကို မြင်ရပါ၏။

သက်ကြားအိုအရွယ်ပေမင့် အဘ၏မေတ္တာသည် အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ရှိနေပါကြောင်း ရှင်မွေ့ နားလည်ရပါ၏။

ရှင်မွေ့အဘနှင့်အတူ သင်္ဃေမြိုင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘာမျှမယူခဲ့တော့။ ခြံဝအရောက်တွင် ရှင်မွေ့ နောက်ပြန်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်မိ၏။ စိမ်းမြသောမြက်ခင်း။ ပန်းမျိုးစုံသော ဥယျာဉ်။ မြင့်မားသော အဆောက်အအုံ။

ဟိုးလွန်ခဲ့သည့် နှစ်အတန်ကြာက ရောင်ပေစု နှင့် ကလေးမငယ်ငယ် ရှင်မွေ့သည် အားငယ်ညှိုးဖျော့စွာ ဤ သင်္ဃေမြိုင် အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ရပါ၏။ ယခု ...။ ယခုကတော့ ... ဘာထူးသနည်း။ အားငယ်ညှိုးဖျော့စွာဖြင့်ပင် ရှင်မွေ့ သည် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ရချေပြီ။

ပါးတွင် အရှိုးထင်သော ဒဏ်ရာ။ နှလုံးသားတွင် အရှိုးထင်သောဒဏ်ရာ။ ဒဏ်ရာများစွာဖြင့် ရှင်မွေ့ သင်္ဃေမြိုင်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရချေပြီ။ ရှင်မွေ့ အမှတ်ရမိသည်က အစ်ကိုလေး။ ဥယျာဉ်ဆီမှ စိတ်မကောင်းစွာ မျှော်ဝေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရှာသည့် အဘအောင်ကို ရှင်မွေ့ တစ်ချက် နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်ပြီးသည့် နောက် ခေါင်းလေးကို လှည့်လိုက်မိသည်။

သံပန်းခက်များဖြင့် ရှိနေပါသော ခြံဝင်းတံခါးကြီး သည် ကျန်ခဲ့ချေပြီ။ ရှင်မွေ့ နောက်ဆုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ရှင်ထဲမှ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်က ...

“ရှင်မွေ့ ... သွားတော့မယ် အစ်ကိုလေး”

“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ ဒါ မမဦး သက်သက်ရမ်းတာ၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးတဲ့ကိစ္စဆိုတာ အဘ ပြောပြပြီး ပြီပဲ၊ မမဦး ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲ၊ တစ်အိမ်တည်းမှာ ဝါသနာတူ နှစ်ယောက်ရှိနေတာ တိုင်ပင်ဖော်တောင်ရသေးတယ်”

ညနေပိုင်း အစ်ကိုလေး လိုက်လာကာ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောပါ၏။ သင်မြိုင်တွင်လည်း အစ်ကိုလေး အတော်ကြီး ပြောဆိုခဲ့ဟန်တူသည်။ မျက်နှာကြီးနီနေလျက် ဆံနွယ်များထဲ နဖူးပြင်တွင် ဖရိုဖရဲ ကျနေ၏။

“ဒီလိုစောင်းတီးသင်လိုက်တာနဲ့ပဲ အဘကို ရိုင်းရိုင်းပျာ ပြောရလောက်အောင်၊ ရှင်မွေ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်ရလောက်အောင် အခြေအနေကို ဆိုးရွားစေဖို့ မသင့်ဘူး အဘ၊ ဒါ သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာ”

ဇော်မွန် ဒေါပွနေသမျှ အဘကတော့ လူကြီးမီးအေးအေးဆေးဆေး ဖျောင်းဖျာပြောသည်။

“ပြီးခဲ့ပြီပဲ မောင်ဇော်မွန်ရယ်၊ အကြောင်းမထူးနိုင်တော့တဲ့ ကိစ္စကို ပြောမနေပါနဲ့တော့”

အဘကိုလည်း အစ်ကိုလေး အားနာမဆုံး ဖြစ်နေတာ ရှင်မွေ့ သိသည်။

“ကျွန်တော် ညနေဘက် အတန်းပြီးတော့ အိမ်ပြန်ရောက်မှ အားလုံး သိရတာ၊ ခြံမှကတည်းက အဘအောင်က တိုးတိုးလေး ပြောပြတယ်၊ ရှင်မွေ့ကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ ဆိုတာ”

အစ်ကိုလေး ပြောပြရင်း မျက်နှာပိုပျက်လာ၏။ တကယ်လည်း သူ ကြားကြားချင်း ရင်ထဲဟာသွားရကာ ရှင်မွေ့လေးအတွက် အရမ်းစိတ်ပူသွားခဲ့ရသည်ပဲလေ။

အိမ်မှာ မမဦးရော မေမေကြီးရော ရောက်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးကို ပိုင်စိုးသည့် အသွင်ဖြင့် မမဦး ရှိနေတာ၊ သူ့ကို အပြစ်တင်ရိပ်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် မေမေကြီး၏ တည်တင်းနေသော မျက်နှာ။ အားလုံးကို သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်လေ။

ဒရိုင်ဘာ ဦးမြင့်ဆွေကိုလည်း မေမေကြီး အရမ်းကို ဆူပူပစ်သည်။ ဒေါ်ကြီးသုန်လည်း မသက်သာ။ အဘအောင်ကို ငင် အဖျားခတ်၏။ အားလုံးကဝိုင်း၍ ရှင်မွေ့ကို စောင်းပညာသင်နိုင်အောင် ပံ့ပိုးခဲ့ကြသည်တဲ့။ မပေါ်အောင် ဝိုင်းပြီးဖုံးဖိပေးခဲ့ကြသည်တဲ့။

“ဒါ ... ဇော် စီစဉ်တာ၊ မမဦး”

ဟု သူ ပြောတော့လည်း မမဦး မထီတရဲပြုံးလျက်...

“နင့်ရှင်မွေ့ကို နှင်ချလိုက်ပြီ”

ဟု ပြောခဲ့တာ။ သူ့ အရမ်းကို ဒေါသသောင်းကျန်းခဲ့တာ။ ဒါတွေ ရှင်မွေ့ကိုရော အဘကိုရော ပြောပြမနေချင်တော့။

“လူတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ် ဆိုတာလေးတောင် မထောက်မထား၊ ငယ်ကတည်းက အစစ အနှံ့အတာဝါ လုပ်ပေးခဲ့တာလေးကိုမှ မမြင်၊ နှင်ထုတ်ရက်တဲ့ မမဦးကို ကျွန်တော် အံ့ဩတယ်”

ဟူ၍ပဲ အဘနှင့် ရှင်မွေ့ကို သူ ပြောဖြစ်သည့်။ “လောလောဆယ် အဘ ရှင်မွေ့ကို တာဝန်ယူထားရင် အတွက် အိမ်မှာ အသုံးလိုတာရှိလာရင် သုံးဖို့ပါ။ ဒါကိုတော့ မငြင်းပါနဲ့ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရတဲ့အချိန်မှာ ဒီတစ်ခုတော့ လိုက်လျောပေးစို့”

ဘယ်လိုမှ ဖုံးကွယ်မရအောင် မျက်နှာအပျက်ပြ ပျက်နေသည့် ဇော်မွန် မျက်နှာကိုကြည့်၍ အဘ မငြင်းရဘဲ ဒါကြောင့် ဇော်မွန် ပေးလာသည့်ငွေကို လက်ခံပေးလိုက်ရပါသည်။

“ရှင်မွေ့ ... အဘစကား နားထောင်၊ ဘယ်မှလဲ ထွက်သွားနဲ့၊ အစ်ကိုလေး စိတ်ချပါရစေကွယ်၊ အခိုက်အထိတော့ ဒီလိုပဲ နေလိုက်နော်၊ ဖြစ်သင့်တာတွေကို အစ်ကိုလေး အားလုံးစီစဉ်မယ်၊ အားမငယ်နဲ့ ကြားလား၊ အလည်းရှိနေတာပဲ၊ အစ်ကိုလေးလည်း ရှိနေတာပဲ”

တကယ်တော့ ရှင်မွေ့ စိတ်အားမငယ်အောင် နေရပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်က ရင်ထဲမှာမချီ။ ရှင်မွေ့ကို နှင်ထုတ်

သိက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရကတည်းက အသည်းနှလုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်သို့ ခံစားလိုက်ရသည်ပဲလေ။ ဘယ်လိုမှ သူ ဖြေယူ၍မရ။

အဘကို မမဦး ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ပြောခဲ့တာ၊ ရှင်မွေ့ကို ပြောခဲ့တာတွေ အားလုံး အတွင်းခန်းမှ ဒေါ်ကြီးသုန် ကြားသမျှ သူ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ သူ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်ရပါ၏။

“မမဦး ဒီလောက်ထိ လုပ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မိခဲ့တာ အမှန်ပါ အဘ၊ ရှင်မွေ့ကို စောင်းတီးသင်ပေးမယ့်ကိစ္စကို မကြိုက်မှာကိုတော့ ကြိုသိထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဆုံးစွန် ရှင်မွေ့ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ ...

“ကျွန်တော်က သင်ခိုင်းတာလို့ ပြောလိုက်ရင် မမဦး ငြိမ်သွားမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အဲလို သင်ပေးခိုင်းရကောင်းလားလို့ ကျွန်တော်နဲ့ မမဦး စကား အချေအတင် ဖြစ်ရမယ်လို့ပဲ ထင်ခဲ့တာ”

အဘကို ပြောပြနေရင်း သူ ရှင်မွေ့ကို ကြည့်မိသည်။ ယခုတိုင် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်လွှာလေးချ၊ မျက်ရည် သီးဝိုင်းလျှံနေသည့် ရှင်မွေ့ကို သူ မကြည့်ရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ရိုက်ထားလိုက်သည်မှာလည်း ပါးပြင်နှစ်ဖက် လက်နှင်းရာတွေ ထင်ကျန်နေခဲ့သည်။ ရင်ထဲတွင် ဆိုနှင့်ခစားလျက် ချင်ခနဲ စူးခနဲ ဖြစ်ရသည်က အစ်ကိုလေးပါ။

“ဒီကိစ္စမှာ တာဝန်အရှိဆုံးဟာ အစ်ကိုလေးပါ ရှင်မွေ့ရယ်”

သု ကြေကြေကွဲကွဲပြောတော့ ရှင်မွေ့ ခေါင်းယာဉ်နာကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ပြောမထွက်ရက်နိုင်တော့ပါ သည်။ အစ်ကိုလေးရယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုလေးက ရှင်မွေ့ကို သနားစရာကောင်းလှစေတနာနဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူ့မှာမှ အပြစ်မရှိဘဲ အတူနေခဲ့ရ၊ ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိတာမို့ မမဦးကို ရှင်မွေ့ ဘူး၊ မမဦးလည်း စိတ်တိုမှာပေါ့၊ မမဦးရဲ့စောင်းကိုယူတိုက်ခတ်ပါသည်။ တာကိုး”

ရှင်မွေ့ ပြောတော့ သူ စိတ်မကောင်းနိုင်။ ရှင်မွေ့တီးဖို့စောင်းကို သူ ဝယ်ပေးနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စောင်းကနစ်လက် သင်္ဃန်းမြိုင်မှာ ရှိနေ၍ ဖြစ်သည် မဟုတ်ချေဘဲ။ ပိုနေသည့်စောင်းက ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆိုတာ မမဦး သိသွားရတော့မှာမို့ မမဦး စောင်းကိုပဲ ယူတီးခိုင်းမိခဲ့ ပါ။

“အဘ ... ရှင်မွေ့ကို အဘဆီမှာပဲ သေချာခေါ်ထားလား၊ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ချနေပါ့မယ်၊ ရှင်မွေ့ ဘာမှ မသွားနဲ့နော်”

အစ်ကိုလေး စိတ်မချသလို မှာနေတော့ ရှင်မွေ့ ခေါင်းပဲညိတ်ပြသည်။

“ရှင်မွေ့မှာ တခြားသွားစရာလည်း မရှိပါဘူး အစ်ကို ရယ်”

ဟူ၍ ပြောချင်ပေမယ့် ပြောမထွက်။

ကြက်ကလေး၊ ငှက်ကလေး နှင်သလို နှင်လွှဲလွှဲ ရပါသည့် ဘဝက အားနည်းမှုအတွက် ရှင်မွေ့ကြေကွဲခဲ့တာ သည်က မှန်ပေမယ့် အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေရှာသော အစ်ကို လေး။

မမဦးကို ကြောက်တာမှန်ပေမယ့် ငယ်ဘဝကတည်း က အတူနေခဲ့ရ၊ ကျေးဇူးတွေလည်း ရှိတာမို့ မမဦးကို ရှင်မွေ့ ခုတ်ပါသည်။

မေမေကြီးဆိုလည်း ရှင်မွေ့၏မေမေကြီး အရင်းလို ချစ်ပါသည်။ မျက်နှာထားကြီးနှင့် တည်တင်းစွာ မေမေကြီး တာကလည်း သင်္ဃန်းမြိုင်မှာရှိသည့် အစေ့အပါးတိုင်း အပေါ်မှာ သို့ပဲနေတာမို့ ရှင်မွေ့အတွက် ထူးမနေတော့ပါ။ ကြောက်တာ ကြောက်ပေမယ့် မမဦး။

ရှင်မွေ့အနေဖြင့် မေမေကြီးနှင့် မမဦး အပေါ်မှာ ကြောက်သည့် အကြောက်သည် ရှိသေးသော အကြောက်တရား မှန်းတီးမှုဖြင့် ရှိရပါသည့် အကြောက်မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ သံယောဇဉ်ထားရပါသည့် သင်္ဃန်းမြိုင်၏ အရှင်သခင်မေမေ နှင့် မမဦးသည် ရှင်မွေ့အပေါ် သံယောဇဉ်စိုးစဉ်းသော်မျှမရှိ တော ရှင်မွေ့ ဝမ်းနည်းမိရတာတော့ အမှန်ပါ။

ရှင်မွေ့ သင်္ဃန်းမြိုင်မှာ နေခဲ့သည့် ကာလသည်တိုတို မဟုတ်ချေဘဲလေ။

ဤမျှကြာခဲ့ပါလျက် သံယောဇဉ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ခဲ့ ခဲ့ အဖြစ်အတွက်တော့ ရှင်မွေ့ ကြေကွဲရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ အစ်ကိုလေးကို ဤခံစားချက်တွေ ပြောသလို မဟုတ်ချေဘဲ။ အစ်ကိုလေးက ရှင်မွေ့အပေါ် ကြင်နာသည် လေး။

“ရှင်မွေ့ရယ် ...”

ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကို ရှင်မွေ့ ကြိတ်မိတ်ခံစားတော့ကို ဇော်မွန် သိသည်ပေါ့။ ခင်ညည်းညည်း ပြောလိုက်မိလှယ်ရပ်ကာ ပြတင်းအနီးတွင် သွားရပ်သည်။

လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်က ပြတင်းပေါင်ကို တင်းဆုပ်ထား၏။ ပြင်ပကို ငေးကြည့်နေပေမယ့် ဘာကိုမျှ အစ်ကိုမမြင်ပုံမရ။ တစ်ခုခုကို လေးလေးနက်နက် တွေးနေမှန်း သိသာသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မယ် အဘ၊ ရှင်မွေ့ ... အစ်ကိုလေးမယ်၊ အစ်ကိုလေး မှာထားတာ မမေ့နဲ့၊ ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့၊ ကြားလား၊ တစ်ခု သိထား၊ အစ်ကိုလေး ဘယ်တော့မှ ရှင်မွေ့ကို ပစ်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မြဲမြဲယုံထား”

စိတ်ထိခိုက်မှုကို ကြာရှည်ထိန်းထားနိုင်စွမ်း မရှိသည့်မို့ ခြေလှမ်းကျကြီးနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ဇော်မွန် ဆင်းခဲ့သည်။

အနာဂတ်အတွက် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် နှလုံးကို သူရွေးချယ်ထားပြီးခဲ့ပြီပဲလေ။ ဤသည်က ရှင်သဇင်မြိုင်မှာ ရှိမနေတော့တာကို သိသိချင်း သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး

အစ်ကိုလေး လောလောဆယ် ရှင်မွေ့လေးဆို အလားတူတာက ရှင်မွေ့လေး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတယ် တွေးပြီး အားငယ်မှာစိုးတဲ့စိတ်ကြောင့် အစ်ကိုလေး လာခဲ့ရတာ

မင်းလေးကို ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအားမငယ်ရော ကွယ်၊ ကားလေးကို ခြံရှေ့မှ အစ်ကိုလေး မောင်းထွက်ခဲ့ပါ

၂၉ ၂၉

“ရှင်မွေ့”

“ဟင် ... အစ်ကိုလေး ကျောင်းမသွားဘူးလား”

မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေသည့် ရှင်မွေ့အနီးသို့ အစ်ကိုလေး ရောက်လာကာ ခေါ်တော့ နောက်လှည့်ကြည့်ရင်း ရှင်မွေ့ မိမိသည်။ ရှင်မွေ့ ဘေးမှာ ခုံပုလေးဆွဲယူထိုင်လိုက်ရင်း အစ်ကိုလေး မေးသည်။

“အဘရော”

“အဘိုး အပြင်သွားတယ် အစ်ကိုလေး”

“ကြာမှာလား”

“နည်းနည်း ကြာမယ်လို့ ပြောတယ် အစ်ကိုလေး၊ ဘာကိစ္စဆိုတာတော့ ရှင်မွေ့ မမေးရဲဘူးလေ၊ အဘိုးကလည်း ပြောပြမသွားဘူး”

အစ်ကိုလေး ငြိမ်၍ ခေတ္တထိုင်နေသည်။ နောက်မှ ကိုကြည့်သည်။ အစ်ကိုလေး မျက်နှာမှာ ထူးခြားအကဲခတ်သည့် အရိပ်တွေ ရှိနေ၏။

“ရှင်မွေ့ ... ထ၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ လိုက်ခဲ့”

ရှင်မွေ့ နားမလည်နိုင်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ဒီမှာ ဟင်းအိုး တန်းလန်းကြီး”

အစ်ကိုလေး သက်ပြင်းရှိက်သည်။

“ဟင်းအိုးက ချထားခဲ့လို့ မရဘူးလား”

ဟင်းအိုးကတော့ ဆီပြန်နေပြီ။ အစ်ကိုလေး ဟင်း

အိုးကို အဖုံးဖွင့်ကြည့်၏။

“ရနေပါပြီ ရှင်မွေ့ရာ၊ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ကားကိုအိမ်ထဲ တံခါးရှေ့မှာ အစ်ကိုလေး ရပ်ထားခဲ့တယ်၊ အိမ်ကိုလေး ခတ်ခဲ့”

“အဘိုး ပြန်လာရင် အိမ်တံခါးကြီး သော့ခတ်ထားလေ၊ ဘယ်ကောင်မလဲ”

အစ်ကိုလေး ဘာမျှပြန်မပြောတော့။ ဟင်းအိုး

ကို မီးဖိုပေါ်မှ ချသည်။

“အချိန်မရှိဘူး ရှင်မွေ့၊ ကိစ္စက သိပ်ကြာမှာလို့ မဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုလေး ဟိုမှာ အားလုံးစိစဉ်ပြီးသား ဘာမှမေးမနေနဲ့ လာခဲ့၊ အဘ ပြန်မရောက်ခင် ဒီကို လာဖြစ်မှာ၊ အစ်ကိုလေးတို့က စောပြီး ဒီကိုပြန်ရောက်မှာ”

ရှင်မွေ့ နားမလည်နိုင်။

“ဘာကြည့်နေတာလဲ ရှင်မွေ့ရယ်၊ အစ်ကိုလေးက ရှင်ကို နဲ့ကွဲပေးမယ့်လူလား၊ ဘာလဲ အစ်ကိုလေးကို မယုံလား”

ရှင်မွေ့ စိတ်လက်ညစ်သွားရပါ၏။ အစ်ကိုလေး

ပုံစံက စိတ်မကောင်းသည့်ပုံ။ ရှင်မွေ့ လိုက်မလာမှာကို စိုးရိမ် သည့်ပုံ။ ပြီး ... ရှင်မွေ့ မေးနေတာကိုလည်း စိတ်မရှည်နိုင်ပြန် သည့်ပုံ။

“အစ်ကိုလေးကလည်းလေ ...”

ရှင်မွေ့ ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောမိသည်။ အဘိုး ပြန်လာချိန်မှာ အိမ်တံခါးကြီး သော့ပိတ်လျက်ဆိုလျှင် ဘယ် ကောင်းပါမည်လဲ။

“ကျွတ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ရှင်မွေ့ရာ၊ ထ ... ခဏ လိုက်ခဲ့”

အစ်ကိုလေး ခေါ်နေတော့ ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်ရင်း...

“ဒီကို အစ်ကိုလေး လာနေတာ မမဦး သိရင် ဒေါပွမှာ၊ မမဦး ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒီ မမဦးကြီးကို မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ၊ လာ ... သွားမယ်”

အစ်ကိုလေး ကိုမိတ်တိုင် ပြတင်းတွေ လိုက်ပိတ်ပြီး တံခါးဝမှာ ရပ်စောင့်နေတော့ ရှင်မွေ့ မတတ်နိုင်။ ဘာကိစ္စမှန်း လည်း မသိရ။ မလိုက်ပြန်လျှင်လည်း အစ်ကိုလေး အရမ်းဒေါပွ နာ ရှင်မွေ့ သိသည်။ အစ်ကိုလေး ပုံစံက တကယ့်ကို အရေး တကြီးပုံစံမျိုး။ ရှင်မွေ့ လိုက်လာမှ အစ်ကိုလေးမျက်နှာ လန်း ကြည်လာသည်။ အိမ်တံခါးမကြီးကိုပိတ်။ ရှင်မွေ့နှင့်ယှဉ်၍ လျှောက်ရင်း ...

“ရှင်မွေ့က လိမ္မာပြီးသားပါ”

ဟု ချစ်စနိုးလေး ပြောသည်။

“ဘယ်သွားမလိုလဲ အစ်ကိုလေး”

“မကြာခင် သိရမှာပေါ့၊ ရှင်မွေ့ရယ်”

အစ်ကိုလေး၏ မျက်နှာကအရမ်းကို ကြည်လင်နေပါ၏။ အရာရာကို ပြည့်စုံကျေနပ်သည့် သူတစ်ဦး၏ အသွင်ဤမျှမျက်နှာလေးကို ရှင်မွေ့ တစ်သက်တာ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။

“ကဲ ... တက်”

ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ပါပလေကာကားလေး၏ ရှေ့ခန်းမှာ ရှင်မွေ့ ဘယ်တုန်းကမှ ထိုင်ဖူးတာမဟုတ်။ မဝံ့မရဲလေးဖြစ်လျက် မတက်ရဲသလို ဖြစ်နေသည့် ရှင်မွေ့ကိုချစ်သနားစိတ်ဖြင့် အစ်ကိုလေး ကြည့်၏။

“တက်လေကွာ”

လေသံမှာ ကြင်နာမှုတွေက သိသိသာသာ ပါလာ၏။ ရှင်မွေ့ ကားရှေ့ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ပြီးတော့မှ အစ်ကိုလေး ကားထဲ ပတိကာ ကားမောင်းသည့် နေရာမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“သိပ်မကြာနဲ့နော် အစ်ကိုလေး၊ အဘိုး ပြန်လာတဲ့အခါ ရှင်မွေ့တို့ ပြန်ရောက်နေပြီး ဖြစ်နေရမှာ”

အစ်ကိုလေး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ အစ်ကိုလေး”

ကားလေးက တငြိမ်ငြိမ် ပြေးနေဆဲ။ ရှင်မွေ့ တော့ အစ်ကိုလေးမျက်နှာ ပြုံးနေလျက် ရှင်မွေ့ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မော့ကြည့်နေသော ရှင်မွေ့၏ မျက်ဝန်းအလှူဆုံ၏။ အရမ်းကို အေးမြပါသည့် အကြည့်ကို အစ်ကိုလေးမျက်ဝန်းရိပ်မှာ ရှင်မွေ့ တွေ့မြင်ရပါ၏။

“အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ်မလို”

“ရှင် ...”

ရှင်မွေ့ နှုတ်မှ မထင်မှတ်နိုင်လွန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည့် အာမေဍိတ်သံလေး၊ အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ကိုကြည့်သည်။ ချက်နှာက အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ဟန်။ ပကတိတည်ငြိမ်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အခု ရှင်မွေ့ကို ရန်ကုန်နဲ့ဝေးတဲ့နေရာကို ခေါ်ထုတ်သွားမလို၊ အစ်ကိုလေး အချိန်တန်လို့ ပြန်မရောက်ရင် မေမေကြီးနဲ့ မမဦး အဘဆီ လိုက်လာကြမှာပဲ၊ အစ်ကိုလေးနဲ့ ရှင်မွေ့ အဲဒီမှာ ရှိနေရင်ကို မဖြစ်ဘူး၊ အဘကလည်း အစ်ကိုလေးကို ပြန်လွှတ်နေမှာပဲ”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းလေးယမ်းလျက် ...

“အဘိုး စိတ်ပူပါလိမ့်မယ် အစ်ကိုလေးရယ်၊ ပြန်ကြရအောင်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ရှင်မွေ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အစ်ကိုလေးမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေး မြတ်နိုးတယ်၊ ဒီလို ရုတ်တရက်ကြီး လက်ထပ်လိုက်ဖို့ ဖြစ်လာရတာက အခြေအနေအရပ်လေ၊ ဒီမှာ ရှင်မွေ့မင်းကို အစ်ကိုလေး ချစ်တယ်၊ အဲဒါ ယုံလား”

“ရှင်မွေ့ ကြောက်တယ်”

ဟုတ်သည်။ ရှင်မွေ့ ကြောက်နေတာပဲ သိသည်။ ဦးတို့မျက်နှာ၊ ပြီးတော့ အဘိုးမျက်နှာ၊ ပြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်

ရမည့် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်၊ ရှင်မွေ့စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားလာရသည်။ အစ်ကိုလေး သက်ပြင်းရှိကံ၏။

“အစ်ကိုလေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မန္တလေးမှာရှိတယ်။ ရှေ့နေပဲ။ အဲဒီရောက်မှ အသိသက်သေထားပြီး လက်ထပ်ဖို့ အဲဒီရှေ့နေနဲ့ အစ်ကိုလေး စီစဉ်မယ်။ ဟိုကိုလည်း အစ်ကိုလေး ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောထားပြီးပြီ။ ကိုမျိုးက အလုံးလုပ်ထားပေးမယ်တဲ့”

ကားက တရိပ်ရိပ် ပြေးနေဆဲ။ ရန်ကုန်မြို့ပြင်ကို ရောက်လာပြီ။

“ရှင်မွေ့ ပြန်ပါရစေ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ရှင်မွေ့ကြောင့် အစ်ကိုလေး ဒုက္ခရောက်ရမှာပါ။ မေမေကြီးရော မမဦးရော စိတ်ဆင်းရဲရမှာ၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေး ဘယ်လိုလုပ်ကြံကျောင်းဆက်နေမှာလဲ”

အစ်ကိုလေး ဘာမျှပြန်မဖြေတော့။ မျက်နှာကြီးတင် မှုန်လျက် ကားကို အရှိန်မြှင့်မောင်းသည်။

“ပြန်ကြရအောင်ပါ အစ်ကိုလေးရယ်”

“ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲ၊ မင်းကို အစ်ကိုလေး အဆုံးရှုံးစေနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလို ရှင်မွေ့ကို သင်္ဃေမြိုင်က ရက်ရက်စက်စက် နှင်ထုတ်လိုက်တဲ့ မမဦးကိုလည်း အစ်ကိုလေး မကျေနပ်ဘူး၊ အစ်ကိုလေး မင်းကို လက်ထပ်မှပဲ ဖြစ်မယ် ဘာလဲ ... အစ်ကိုလေးနဲ့ မတန်ဘူး ထင်လို့လား၊ ငါဟာ မင်းနဲ့ မထိုက်တန်တဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်လို့ ထင်နေလို့လား”

အစ်ကိုလေး လေသံမာလာတော့ ရှင်မွေ့ ငိုလိုက်မိသည်ပါပဲ။ စိတ်တွေလည်း ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာရသည်။ ကားက အရှိန်နှင့် ပြေးနေဆဲ။

“ဆောရီး ရှင်မွေ့ရယ်၊ အစ်ကိုလေး အော်လိုက်မိတယ်၊ အစ်ကိုလေး ချစ်လွန်းလို့ပါကွယ်၊ ရှင်မွေ့ကို သနားလည်း သနားတယ်၊ မြတ်နိုးလည်း မြတ်နိုးတယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကိုလေးမှာ ရှင်မွေ့လေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လေ၊ ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေး ဟိုးငယ်စဉ်ကတည်းက နားလည်ခဲ့တာပဲကွာ၊ အစ်ကိုလေးကို ရှင်မွေ့မှ နားမလည်ရင် ဘယ်သူ နားလည်မှာလဲကွယ်”

အစ်ကိုလေး၏ လက်တစ်ဖက်က ရှင်မွေ့၏ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လာလျက် လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ကားလေးကို ဆက်မောင်းသည်။

ကားလေးကို မိုင်နှုန်းမြင့်၍ မောင်းနေသည့် အချိန် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကုန်ကားကြီးတစ်စီး လာနေတာမြင်တော့ အစ်ကိုလေး ကားဘရိတ်ကိုဖမ်းသည်။

“ဟာ”

ဘရိတ်ပေါက်ပြီ။ ဘရိတ်မမိတော့။ ရှင်မွေ့ ပခုံးလေးပေါ်မှ လက်ကိုရပ်၍ ကားကိုထိန်းသည်။ ဘယ်လိုမှထိန်းမနိုင်။

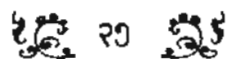
ကုန်ကားကြီးဆိုမှ ကားဘရိတ်ဆွဲသံကို ကြားရ၏။ ဒါပေမဲ့ ကားလေးက အရှိန်မတန်နိုင်တော့။ ထိန်းသိမ်းမရဖြစ်လျက် ဦးချင်းဆိုင် ပြေးဝင်သွားနေပြီဖြစ်သည့် ကားလေးထဲမှာ

အစ်ကိုလေး နောက်ဆုံး လုပ်လိုက်မိသည်က ရှင်ဗွေ ကိုယ်လေး
ကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးဖက်၍ ကာကွယ်လိုက်မိခြင်း။

ကုန်ကားကြီး၏ ဘရိတ်ဆွဲသံကြီးက ကတ္တရာလမ်း
တွင် ကားဘီးပွတ်ဆွဲသံ အဖြစ်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာ၏။

ကားချင်းတိုက်မိလိုက်ပြီဆိုတာ ရှင်ဗွေ သိလိုက်
ချိန်တွင် အစ်ကိုလေး၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောက်လန့်တကြား ဖက်
တွယ်ထားလိုက်မိတာကိုပဲ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရပါ၏။

ရှင်ဗွေ သတိရလာချိန်မှာ မူးဝေနောက်ကျိနေသော
ဝေဒနာကို လွှမ်းမိုးသွားစေသည့် အသိတရားတစ်ခုက ...

“အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး ... ဘယ်မှာလဲ”

ဟု တဖွဖွ မေးနေမိခြင်းပါ။ လက်မှာ ပိုက်တွေ
တန်းလန်းနှင့် ရှိနေတာ။ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးတွေနှင့် ရှိနေတာ။
ခေါင်းတွေ အရမ်းကိုက်ခဲ မူးဝေနေတာ။ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်
ကိုက်ခဲနေတာ။ ဒါတွေအားလုံးထက် အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်နေမိသည့်
အရာက အစ်ကိုလေး အသက်မှရှိပါရဲ့လားဟူသော သောကပါ။

“လုံမ ... အဘိုးရှိတယ်၊ စိတ်ကိုအေးအေးထား၊ မောင်
ဇော်မွန် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ သူလည်း ဒဏ်ရာရထားလို့ လုံမ
လိုပဲ ဆေးရုံမှာပဲ ရှိနေတယ်၊ သူ သက်သာလာတဲ့အခါ
လုံမကို လာကြည့်မှာပေါ့ကွယ်”

အဘိုး၏အသံ။ ရှင်ဗွေအားယူ၍ မျက်လွှာကိုဖွင့်
ကြည့်သည်။ အာရုံက ဝေဝေဝါးဝါး။ မျက်လွှာအပွင့်။ အကြည့်
အမြင်အာရုံဝယ် အဘိုးကို မြူတွေခြားလျက် တွေ့နေရသည်သို့
ရုံ၏။

“အစ်ကိုလေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော် အဘိုး”

မိမိဝေဒနာထက် အဖိုးလေးအတွက်ချည်း စိတ်ပူနေမိရသည်မို့ တဖွဖွ မေးနေမိရင်းမှ ရှင်မွေ့ မိုက်ခနဲ ပြန်ဖြစ်၏။ နောက်တော့ အမှောင်။ ရှင်မွေ့ တယ်နရက်ထိ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေသည်ကို အတိအကျ ရှင်မွေ့ မသိနိုင်။

ရှင်မွေ့ ခေါင်းမှာ အနည်းငယ် ကြည်လင်လာတော့ အဘကို မေးသည်။

“အစ်ကိုလေးရော အဘိုး၊ ခုထိ အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ထံ ဘာလို့ လာမကြည့်သေးတာတဲ့လဲ၊ ရှင်မွေ့ အစ်ကိုလေး ဆီ သွားကြည့်ချင်တယ်၊ အစ်ကိုလေး ဘယ်မှာရှိသလဲဟင်၊ အဘိုး သိတယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်မွေ့ကိုတွဲပြီး လိုက်ဖို့ပေါ့လား အဘိုးရယ်”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစည်းနှောင်ထားဆဲ။ လင်ကောင်းကောင်းလျှောက်၍ မရသေး။ မိုက်ခနဲ မူးခနဲ ဖြစ်နေဆဲ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်တွေတော့ ရှင်မွေ့ လက်မှာ ရှိနေတော့။

“လုံမ ... နောက်တော့ ကြည့်ရမှာပေါ့ကွယ်၊ လောလော ဆယ် ဆရာဝန်က အဲဒီနေရာထိရောက်အောင် လုံမထိ လမ်းလျှောက်ခွင့် မပြုသေးဘူး”

ရှင်မွေ့ စိုးထိတ်လာသည်။ အစ်ကိုလေး မရှိတော့ပြီလား။ ရှင်မွေ့ကို စိတ်မှထိခိုက်အောင် အစ်ကိုလေး ရှိသယောင် ပြော၍ နေကြလေသည်လား။ ရှင်မွေ့ ဆေးရုံကိုရောက်သည့် ကာလအတွင်းမှာ မမဦးကိုလည်း တစ်ခါမှ ရှင်မွေ့ မတွေ့ရ။ ရှင်မွေ့ကို တစ်ခေါက်သော်မျှ လာမကြည့်။

အစ်ကိုလေး ရှိနေလျှင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်မွေ့ကို လာကြည့်မည်သာ။ မကြည့်ဘဲ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ နေမည်မဟုတ်။ အစ်ကိုလေး အဘယ်မျှ ရှင်မွေ့ကိုချစ်တာ ရှင်မွေ့ သိသည်။ ကားချင်း တိုက်မိလုခင် အခြေမှာ ရှင်မွေ့ကို သိမ်းကျုံးပွေ့၍ တာကွယ်သိမ်းဖက်ထားကာ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားခဲ့သည်ပဲလေ။

“သူလည်း လုံမလိုပဲ လုံမကို တဖွဖွ မေးနေတာပါကွယ်၊ လုံမရှိနေပါတယ်လို့ အဘိုး ကိုယ်တိုင် သွားပြောခဲ့ရတာပါ”

ရှင်မွေ့ အဘိုးကို အတန်ကြာ မော့ကြည့်မိသည်။ အဘိုး တကယ်ပြောနေသည်ဟု ထင်လာမိပြန်သည်။

“သူ လုံမဆီ လာလို့ရတာနဲ့ ချက်ချင်း လာတွေ့မှာပါကွယ်”

“အစ်ကိုလေး ဘာဖြစ်သွားလဲဟင် အဘိုး”

“ခေါင်းနဲ့ခါးမှာ ဒဏ်ရာ ရထားတယ်”

အဘိုး သက်ပြင်းရှိက်၍ ဖြေသည်။ ရှင်မွေ့ ဆရာမလေးများကိုလည်း အစ်ကိုလေး အကြောင်းမေးသည်ပါပဲ။ တဖွဖွ နှင့် သနားစဖွယ် မေးလွန်းသည့် ရှင်မွေ့ကို ဆရာမလေးများက သည်း သနားမဆုံး။

ရှင်မွေ့နှင့် အစ်ကိုလေး ဇာတ်လမ်းလေးကိုလည်း အထိုက်အလျှောက် ကြားမိကြသည်ပဲပေါ့။ အစ်ကိုလေးနှင့်အတူ ကားနှင့်ပါသွားရင်း ရှင်မွေ့တို့နှစ်ယောက် ခုလိုဒဏ်ရာရခဲ့ကြတာကို ခိုးပြေးရင်း ဖြစ်ကြတာဟု တွေးမိကြမည်ပဲပေါ့။ ချစ်သူတွေအဖြစ် နားလည်ထားကြမည်ပေါ့။

ရှင်မွေ့ လမ်းလျှောက်လာနိုင်တော့ အစ်ကိုလေးဆီ သွားဖို့ ဆရာမလေး မခင်နှစ်ကို ပူဆာမိသည်။ အဘိုးကတော့ မနက်စောသေး၍ ရောက်မလာသေး။

“ဆရာမရယ် ... အစ်ကိုလေး ရှိတဲ့နေရာကို ပို့ပေးပါလားဟင်”

မခင်နှစ် အတန်ကြာ ငြိမ်၍စဉ်းစားသည်။ နောက် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း ...

“လောလောဆယ် လိုက်မကြည့်သေးပါနဲ့ ညီမလေးရယ်”

ဟုပဲ မျက်နှာလွှဲ၍ပြောကာ ဆေးမြန်မြန်ထိုးပေးပြီး အခြားခုတင်သို့ သွက်သွက်သွားလိုက်တော့ ရှင်မွေ့ ငိုငိုကျန်နေခဲ့သည်။ မျက်ရည်များ ဝဲလာလျက် ...

“အစ်ကိုလေး မရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုလေးရယ်”

ဟု ရင်ကွဲမတတ်တွေးကာ နုတ်ပေါ် လှဲချလျက် ခေါင်းအုံးမှာ မျက်နှာလေးအပ်ကာ ကျိတ်ရှိုက်မိရပါပြီ။ သန့်သန့် မြိမြိစွာ သိမ်းကျုံးပွေ့ယူ၍ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါသည်။ အစ်ကိုလေး။ နောက်ဆုံးအဖြစ် ကာကွယ်သွားခဲ့လေပြီလား အစ်ကိုလေးရယ်။ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ကျနေတာမြင်တော့ သနားစိတ်ဖြင့် မခင်နှစ် ရှင်မွေ့နား လာရပ်သည်။

“ရှင်မွေ့ ဆရာမ ပြောပြမယ်နော်၊ မပြောပြရင်လည်း ရှင်မွေ့ သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေမှာစိုးလို့ပါ၊ ရှင်မွေ့ရဲ့အစ်ကိုလေး ဒီဆေးရုံမှာ မရှိဘူး၊ ဦးနောက်နဲ့ အာရုံကြောဆေးရုံကြီး ပို့လိုက်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်မှတွေ့ပေါ့နော်၊ ရှင်မွေ့

ဆေးရုံဆင်းတဲ့အခါကျတော့ ရှင်မွေ့ အဘိုးနဲ့သွားကြည့်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သိပ်စိတ်မပူနဲ့နော်”

ဟု တိုးတိုးလေး ပြောပြသည်။ ရှင်မွေ့၏လက်က လေးကိုလည်း ဖွဖွဆုပ်ကိုင် အားပေးသွားသည်။ ရှင်မွေ့ ဘာကို သံလိုက်ရတော့မည်နည်း။ အစ်ကိုလေး ရှိနေသေးသည်ဆိုတာ သံရမည်လား။

အစ်ကိုလေး မရှိတော့ဟုပဲ တွေးလိုက်ရမည်လား။

ခေါင်းနဲ့ခါးမှာ ဒဏ်ရာရထားတယ်ဟု အဘိုးပြောခဲ့သည့် စကားကို အမှတ်ရလာလျက် ဦးနောက်နှင့် အာရုံကြောဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ရသည်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးမိပြန်သည်။ အစ်ကိုလေး၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေချေပြီလား။

“အစ်ကိုလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ အဘိုးရယ်၊ ရှင်မွေ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အဘိုး ရောက်လာတော့ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ဝဲလျက် မေးမိပြန်သည်။

အဘိုး ရှင်မွေ့၏လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ... “မြေးရယ် ...”

ဟုပဲ ခပ်ညည်းညည်းပြောသည်။ ထိုအခိုက် ရှင်မွေ့ အခန်းဆောင်တွင်းသို့ ဝင်သည်တံခါးဝမှာ လူရိပ်ပေါ်လာ၏။

မေးဦး။ ရှင်မွေ့ကို မုန်းတီးခါးသီးသော အကြည့်ဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေပါသော မမဦး။

“မမဦး ...”

ရှင်မွေ့ ထ၊ထိုင်လိုက်မိခိုက်မှာပင် မမဦး ရှင်မွေ့ ခုတင်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မမဦးမသုန်စိုက်ကြည့်နေလျက် မျက်ရည်များ ဝဲလာသော မမဦး။

“နင်ဟာ ... ငါ့မောင်ကို အတော်ကြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မ ပါလားဟင် ...”

မမဦး၏နှုတ်မှ နာကြည်းစွာ ပြောလာပါသည့်အသံ စိတ်ထိခိုက်နေမှန်းလည်း ရှင်မွေ့ သိသည်။ အသံ၏အဖျားထဲ တုန်ခါသွားလျက် မမဦး အံတင်းတင်းကြိတ်၍ ရှင်မွေ့ကိုကြည့် သည်။

“ငါ့မောင်ဟာ သူ့ဒဏ်ရာထက် နှင့်အတွက်ပဲ တဖွဲ့ခွဲရှာတာ၊ ညည်းကို ခု ငါလာပြောတာ မင်္ဂလာသတင်း တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ ကြေကွဲသလို ညည်းလည်း ကြေကွဲ လိမ့်မယ် ဆိုတာတော့ ထင်မိပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းပေးတာ ကြောင့် ငါ့မောင် ဘာဖြစ်သွားရပြီ ဆိုတာလောက်သာ သိစေချင်တယ်၊ ထိခိုက်ခံစားတာကိုလည်း မြင်ချင်တာ ငါတို့ ပူနေချိန်မှာ ညည်းက အပူအပင်မဲ့ ဖြစ်နေတာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

မမဦး ဆက်တိုက်ပြောသည်။ မျက်ဝန်းဝယ် ရည်များ လည်နေသည့် မမဦးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်း ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးအတွက် အရမ်းကို ပူပင်နေမိရသည်။

“အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး ဘာများ ဖြစ်သွားပြီလဲ သူ ... သူ ...”

စကားမဆက်ခံသလို အသံလေး တိမ်ကျသွားသည့် ရှင်မွေ့ကို မမဦး စက်ဆုတ်နာကြည်းဟန်ဖြင့်ကြည့်လျက် ...

“မောင်လေး ဆုံးပြီ၊ ဒီနေ့ မနက်ပဲ ဆုံးသွားတယ်၊ အဲဒါ လာပြောတာ၊ မောင်လေး ဆုံးလို့ဆိုပြီး အိမ်ကိုလာခဲ့မယ် လို့လည်း စိတ်မကူးနဲ့၊ ညည်းမျက်နှာကို ငါတို့ ဘယ်တော့မှ မမြင်ချင်ဘူး၊ ညည်းဟာ ငါ့မောင်ရဲ့ဘဝကို ဆုံးစေတဲ့ မိန်းမ၊ ဂြိုဟ်ကောင်မ”

ပြောပြီးသည်နှင့် မမဦး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား သည်။

“အစ်ကိုလေးရယ် ...”

ရှင်မွေ့ မိုက်ခနဲဖြစ်၏။ အဘိုး ရှင်မွေ့၏ပခုံးလေး ထိထိန်းရင်း ...

“တရားကိုမှတ် လုံမ၊ အနိစ္စဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ ဘယ်သူပဲဖြစ် ဖြစ် နောက်ဆုံးတော့ သေဆုံးကြရတာပါပဲ၊ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဒီခရီးကို ရောက်ကြရမှာပဲ၊ စိတ်ကိုထိန်း”

ရှင်မွေ့ ခေါင်းယမ်းလျက် ငိုရှိုက်နေမိသည်။ မမဦး သည် ရှင်မွေ့ ဆေးရုံတက်နေကြောင်းကို အဘိုးထံ အကြောင်း ပြောခဲ့ပါ၏။

အစ်ကိုလေး၏မှတ်ပုံတင်ပါလိပ်စာအရ သင်္ဃေဒီသို့ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သည့်ကိစ္စ ဆေးရုံကြီးမှ အကြောင်းကြား သည်။ မမဦးတို့ ရောက်လာတော့ ရှင်မွေ့ကိုပါ တွေ့ရသည်။ အဘိုးကို ဦးမြင့်ဆွေနှင့်လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းခဲ့သည်တဲ့။

နောက်ပိုင်း ရှင်မွေ့ကို တစ်ခေါက်သော်မျှ လာကြည့်ခဲ့။ ယခုတော့ အစ်ကိုလေးဆုံးသည် သတင်းကို နာကြားခါးသီးစွာဖြင့် လာတွေ့ပြောကြားသွားခဲ့လေပြီ။

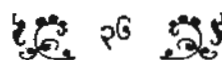
“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုလေးရယ်၊ ရှင်မွေ့ ဘယ်လိုဖြေရပါသေးရှင်”

ရှင်မွေ့ ကြေမုကြေကွဲကွဲ ပြောရင်း အဘိုးရင်ခွင်ခေါင်းဝှင် ငိုမိသည်။ ရင်တစ်ခုလုံး ဆိုးကျပ်လျက် အသက်ရှူတော့သလို ဖြစ်လာ၏။ ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်နိုင်သည့်စွမ်းအင် ရှင်မွေ့ထံ ရှိမနေတော့။ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့။ ရင်ခွင်ရုတ်ခနဲ ဆွဲပွေ့သိမ်းယူလိုက်လျက် ကာကာကွယ်ကွယ် လုပ်သမျှ လုပ်ပေးခဲ့ရှာပါသည် အစ်ကိုလေး။

ယခု အစ်ကိုလေးသည် ရှင်မွေ့ကို အပြီးတိုင် ရစ်ထွက်ခွာချေပြီတကား။ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်များ တန့်ဆည်ကျနေရင်း ...

“အစ်ကိုလေးရယ် ... မယုံပါရစေနဲ့၊ ဒီအဖြစ်ကို ရှင်မွေ့ မယုံပါရစေနဲ့”

အရူးမလေးလို အော်လိုက်မိလျက် ရှင်မွေ့ သတိလစ်သွားရပါချေသတည်း။

ရှင်မွေ့ပြောပြသမျှ စကားလေးတွေ အဆုံးသတ်ချေပြီ။

သူ တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း ရင်ထဲမှာကြေကွဲခံစားနေရသည်။

ဪ ... ရှင်မွေ့၏အဖြစ်လေးက အတိတ်မှဖြစ်ပုံကို မေ့ရက်နိုင်စရာ မရှိသည့် အဖြစ်လေးပါတကား။

သူ ရှင်မွေ့၏မျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ သွယ်ဖြာစီးကျနေဆဲ။ သူ ရင်ထဲနင့်ခနဲ ခံစားရ၏။

ရှင်မွေ့၏ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာအတိမ်အနက်ကို သူ နားလည်၏။ အစ်ကိုလေးနှင့် ရှင်မွေ့တို့၏ ဖြစ်ရပ်လေးများက သူတို့ရင် ရှင်မွေ့၏ မျက်ရည်များကို ခန်းခြောက်စေနိုင်စွမ်း ရှိနိုင်ပါလေ။ ဪ ... မရှိနိုင်ခဲ့ပါချေပြီ။

“ရှင်မွေ့ သိထားတာက အစ်ကိုလေး ဆုံးပြီးတာကိုပါ။ ခုလို အသက်ရှင်နေတာကို လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

သူ သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ယခုတိုင် ဘာမျှ အ
မပြောနိုင်သေး။ ရှင်မွေ့၏ နှလုံးသားလေးမှာ အစ်ကိုလေးဆိုသူ
သည် အမြစ်တွယ်လျက် ခိုင်မာစွာ ရှိနေခြင်းပါလားဟု သူ ထွေး
ထင်လာသည်။ ထိုခဏ သူ့ရင်ဝယ် ကြွေကွေမှုများ ဖြစ်တည်ရာ
ချေပြီတည်း။

“ရှင်မွေ့တို့ ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီးတော့ အဘိုး အဲဒီအိမ်
လေးက ပြောင်းခဲ့တယ်။ အစ်ကိုလေးနဲ့ ရှင်မွေ့ အတူထွက်
သွားခဲ့တာမို့ အဲဒီနေရာမှာ ဆက်နေရင် ရှင်မွေ့ကို ပစ်
ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးမြင်မှာလည်း အဘိုး စိုးရိမ်တယ်တဲ့
အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ကို ခေါ်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ ရှင်မွေ့ပေးတာ
မပါဘူးဆိုတာတော့ အဘိုး ရှင်မွေ့အပေါ် ယုံကြည်ပါတယ်”

ရှင်မွေ့မှာ ယခုတိုင် ဘာမျှဝင်မပြောသေးဘဲ ပြတင်း
အနီးမှာရပ်လျက် ပြင်ပကို ငေးကြည့်နေသော သူ့ကို မောကြာ
အနားတပ်လာသည်။

“ရှင်မွေ့တို့ အိမ်ပြောင်းခဲ့ကြတယ်လေ၊ ကိုကြီး တော
လာသင်တဲ့ အိမ်နေရာလေးကိုပေါ့၊ အဘိုး အိမ်ခိုင်းလေး
ဝယ်ပြီး အဲဒီနေရာမှာပဲ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် နေခဲ့ကြ
ပါ”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို မောကြာညနေရာမှ ကိုကြီး
လက်မောင်းအိုးကြီးကို လက်နုနုဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ကိုကြီး ရှင်မွေ့ကို ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူးလားဟင်
ရှင်မွေ့ ပြောပြတာတွေကို ကြားရပြီးတဲ့နောက်မှာ ရှင်
ကို ဘာမှပြောချင်တာ မရှိဘူးလား”

သူ ထိုအခါမှ ရှင်မွေ့ကို ကြည့်၏။ သက်ပြင်းရှိက်
လိုက်လျက် ရှင်မွေ့၏ မေးဖျားလေးကို သူ့လက်ဖျားဖြင့် ပင့်မော
လိုက်ရင်း ...

“ကိုကြီး ဘာပြောစရာရှိမလဲ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဒါတွေကို မေ
ပစ်လိုက်ပါလို့ ကိုကြီးက ပြောရင်ကော ရှင်မွေ့ မေပစ်
လိုက်နိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ
ကို သင်ပုန်းပေါ်မှာ ထင်နေတဲ့ မြေဖြူစာကြောင်းကို
ဖျက်ပစ်သလို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခိုင်းလို့ ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ
ကွယ်”

ကိုကြီးအသံတွေ တုန်ခါနေတာ ရှင်မွေ့ သိသည်။
အစ်ကိုလေးနှင့် ရှင်မွေ့၏ အဖြစ်ကို လင်ယောက်ျားအဖြစ် ရှိနေ
ရပါသည် ကိုကြီး နားထောင်နေရရင်း စိတ်ထဲရှုပ်ထွေးနေချေပြီ
လား။

“လက်တွေ့အချိန်မှာတော့ ကိုကြီးဟာ ရှင်မွေ့ရဲ့ခင်ပွန်း
သည် ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ ရှင်မွေ့ရဲ့ အစ်ကိုလေး ရှိနေသေးတယ်
ဆိုတာ သိရချိန်မှာ ရှင်မွေ့ဟာ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို
ရောက်နေခဲ့ရပြီးပြီ၊ ကိုကြီး ရှင်မွေ့တို့ ဘယ်လိုခံစားနေရ
မယ်ဆိုတာ နားလည်နေတယ်၊ အဲဒီလို နားလည်နေတာ
ကိုက ...”

သူ စကားမဆက်။

အဲဒီလို နားလည်နေတာကိုက ကိုကြီးရဲ့ရင်ကို
လောင်မြိုက်နေစေတယ် ရှင်မွေ့ရယ်ဟု သူ ဖွင့်မပြောဖြစ်တော့။

ရင်ထဲမှာ နှင့်နေအောင် ခံစားနေရသည်က အမှန်။
ရှင်မွေ့ ပြောပြနေပုံလေးကိုက တဆွေးတမြည်း။

ရှင်မွေ့ နှလုံးသားထဲမှာ အဘယ်မျှထိ ကြေကွဲခံစား
နေရလေပြီလဲဆိုတာ သူ မစဉ်းစားဝံ့။ သို့သော် သူ နားလည်နေ
သည်။

ဟုတ်သည်။

သူ နားလည်နေရသည်လေ။

ရှင်မွေ့နှင့် အစ်ကိုလေးတို့ ကွဲကွာခဲ့ရသည့် အကြောင်း
မှာ အစ်ကိုလေးမှာလည်း အပြစ်မရှိ။ ရှင်မွေ့မှာလည်း အပြစ်မရှိ။
မည်သူ့ကို မည်သူကမျှ မုန်းမေ့စရာ အကြောင်းမရှိ။ နာကြည်
စရာမရှိ။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အစ်ကိုလေးနှင့် ရှင်မွေ့တို့၏ ရင်ထဲ
မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေ့နိုင်ကြပါတော့မည်လား။

ထိုအမေးအတွက် အဖြေကို သူ မသိဘဲ နေလိုက်
ချင်သည်။ ထိုအဖြေကို မထုတ်ဘဲ ထားလိုက်ချင်သည်။

ရှင်မွေ့တွင် ချစ်သူရှိခဲ့သည် ဆိုစေဦး။ သူ ဤ
ခံစားရမည်မထင်။ ရှင်မွေ့ကို ဖြတ်နိုးလက်ထပ်ခဲ့စဉ်ကတည်းက
ရှင်မွေ့၏အတိတ်ကို သူ ဘာမျှ အရေးအရာမလုပ်ခဲ့၊ လုပ်
ဟုလည်း မမြင်။

ရှင်မွေ့မှာ ချစ်သူရှိခဲ့ပြီး ထိုချစ်သူနှင့် အကြောင်း
မသင့်၊ စိတ်သဘောချင်းမတွေ့၍ ကွဲကွာခဲ့ရသည်ပင် ဆိုသော
သူ ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။

ချစ်ဦးသူ့ဘဝ မရောက်ခဲ့ရကောင်းလားဟု ဝေဒနာ
ဖြစ်မနေနိုင်။ သူနှင့် တွေ့သည်ကိုက နောက်ကျခဲ့၍ဟု သူ ခံယူ
ထားနိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ယခုအဖြစ်က ထိုသို့မဟုတ်၊ မုန်းကြ၍
သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်ကြ၍ ကွဲကွာကြခြင်းမျိုးမဟုတ်။ အစ်ကို
လေးကလည်း ရှင်မွေ့ကို ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဟု သိခဲ့ရသည်။ ရှင်မွေ့
ကလည်း အစ်ကိုလေး ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဟု သိခဲ့ရသည်။ တစ်ယောက်
နှင့် တစ်ယောက် ဤနည်းဖြင့် ကွဲကွာခဲ့ကြရသည်။

အစ်ကိုလေး၏ မေတ္တာအတိမ်အနက်။ အစ်ကိုလေး
၏ နက်ရှိုင်းသော မေတ္တာတို့အပေါ် ရှင်မွေ့ယနေ့တိုင် အထင်မ
သေး။ အထင်တကြီးလည်း ရှိနေသည်။ ဤသူနစ်ယောက် မကြာ
တောင်ကပင် ပြန်လည်ဆုံစည်းမိခဲ့ကြပြီ။ ဤအချိန်တွင် ရှင်မွေ့
သည် လွတ်လပ်သူ မဟုတ်တော့။ ထိုသူနစ်ဦး၏ရင်မှာ အဘယ်
မျှထိ ခံစားနေကြရချေပြီနည်း။

ပြီးတော့ သူ။ သူ့အနေဖြင့်ရော အဘယ်နေရာသို့
နောက်ခဲ့ရပြီနည်း။ ရှင်မွေ့၏အချစ်သည် သူ့အပေါ် အဘယ်နေ
ရာအဆင့်မှာ ထားခဲ့လေပြီနည်း။ သူ လိုချင်သည်က ရှင်မွေ့ထံမှ
ချစ်ခြင်း။ အနှိုင်းအဆမဲ့စွာ သူ့အပေါ် ချစ်နေပါသည် ချစ်ခြင်း။
အားကိုးခြင်း။ မှီခိုခြင်း။ ထိုအရာများကို လျော့ပါးစွာ သူ ရရှိရ
လေမည်လား။

သူ့ရင်ခွင်မှာ ရှင်မွေ့ ရှိနေစိုက် အစ်ကိုလေးကို
ရှင်မွေ့ တမ်းတနေလေမည်လား။ သူ့ရင်ထဲတွင် ကျင်ခန့် ခံစား
မိသည်။

“ကိုကြီး”

ရှင်မွေ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာတော့ သိုင်းဖက်ထားလိုက်မိရင်း မျက်ရည်ဝဲချင်၏။ ရှင်မွေ့ သူ့ကိုချစ်နေလေသည်လား။ သူသည် ရှင်မွေ့၏ အစ်ကိုလေးကို လွမ်းမိုးစွာဖြင့် ရှင်မွေ့၏နှလုံးသားတွင် ရှိနေလေသည်လား။ မျှော်လင့်စိတ်သည် ရှင်မှာ ဖြစ်တည်ရပြန်၏။

“အဲဒီကိစ္စတွေ ရှင်မွေ့ အရင်ကပြောဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ အဘိုးကလည်း ကိုကြီးကို ပြောပြမလိုလို့ ခဲ့တယ်ဆို၊ ကိုကြီးက မလိုဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တယ်လို့ အဘိုးကလည်း ပြောပြတယ်”

သူ ရှင်မွေ့၏ကျောပြင်လေးကို သပ်ပေးသည့် မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အောင်ထားလျက် မူပိုင် အေးချမ်းသောအငြိမ်းကို သူ ကြိုးစား၍ ပြီးသည်။

“မပြောနဲ့တော့ ရှင်မွေ့ရယ်၊ လောလောဆယ် ရှင်မွေ့ပင်ပန်းနေပြီ၊ နားတော့နော်၊ ကိုကြီးလည်း နားချင်ပြီ”

ကိုကြီး စကားစကို ဖြတ်ပစ်နေခြင်းဆိုတာ ရှင်မွေ့နားလည်ပါသည်။ တုတ်ကောက်နှင့် ကိုကြီး ခုတင်ရှိရာသို့လျှောက်တော့ ရှင်မွေ့ ဘေးမှလိုက်တွဲပေးသည်။ သူ ရင်ထဲမှာမချီ။ ကိုကြီးခြေမှာကိုယ်ရပ်တည်လျက် သွားလာနိုင်ပါသည် ဇော်မွန်။ တုတ်ကောက်ကို အဖော်ပြုလျက် သွားလာရပါသည့် သူ့ဘဝ။ အရာရာသည် ကွာခြားလွန်းလှပေသည်တကား။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တုတ်ကောက်ကို သွက်သွက်ထောက်၍ လှမ်းမိသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ ကိုကြီးရယ်”

ရှင်မွေ့ ဘေးမှလိုက်ထိန်းရင်း ပြောတော့ သူ ပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းရှိကုန်သည်။ ခုတင်ထက်တွင် ခြေကုန်လက်ပန်းလှဲချလိုက်မိတော့ ရှင်မွေ့ သူ့ခြေထောက်တွေကို လာရောက်နှိပ်နယ်ပေး၏။

“နေ ... နေ ရှင်မွေ့ အိပ်တော့၊ အိပ်တော့ကွယ်”

ရှင်မွေ့၏ လက်လေးကို အသာအယာ တိမ်းဖယ်ပေးလိုက်မိလျက် ပြောတော့ ရှင်မွေ့ သူ့ကို ငေးခနဲ ကြည့်နေ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုများကို ရှာဖွေနေသော ရှင်မွေ့၏ အကြည့်လေးများကို သူ မသိဟန်ပြုလျက် ...

“ရှင်မွေ့လေး အိပ်လိုက်ပါကွယ်”

ပါးပြင်ထက်မှာ လွင့်ဝဲနေသည့် ဆံနွယ်မျှင်လေးများကို သူ တိမ်းဖယ်ပေးလျက် ကြင်ကြင်နာနာ ပြောမိသည်။ ဤသည်ကတော့ တကယ့် ရင်ထဲမှာရှိသည့် အကြင်နာများဖြင့်ပင် ခံစားပြောမိခြင်းပါ။ ဆံနွယ်မျှင်လေးကိုလည်း ချစ်စိတ်ဖြင့် ဖယ်ဆေးခြင်းပါ။ အချစ်သည် သူ့ရင်မှာ မပြောင်းမလဲ တည်ရှိနေဆဲ။ သူ ရှင်မွေ့ကို ပြုံးပြပါ၏။ ရှင်မွေ့ သက်ပြင်းရှိကုန်လိုက်တာလေးကို သူ မြင်ရသည်။

ဖြည်းညင်းစွာ ခုတင်ထက်မှ ရှင်မွေ့ဆင်း၏။

သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ စောင့်ကို လွှမ်းခြံပေးပြီးမှ ရှင်မွေ့ဆားဘက်မှ ခုတင်လေးပေါ် သွားလှဲသည်။ သူ မျက်ဝန်းကို ခိုမှိတ်လိုက်လျက် ကိုယ်ကိုစောင်းကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်သည်။ ဆက်တော်နှင့် သူ အိပ်မပျော်နိုင်။ ညဉ့်နက်သည့်တိုင် မျက်ဝန်းကို

စုံမှီတံထားပါလျက် အိပ်၍မပျော်။ အိပ်၍မရ။ ညဉ့်နက်တော့
ရင်မွေ့ခုတင်ဆီမှ တိုးတိုးဖွဖွ အသံလေး ကြားရ၏။

ရိုက်သံ ...။

ကျိတ်၍ တိုးတိုးညင်ညင် ရှိုက်နေပါသည်ရှိက်သံ။
သူ ရင်ထဲတွင် ဆို့ကျပ်ခံစားရပါ၏။ သို့သော် သူ မကြားယောင်
ပြုလျက် အိပ်ဟန်ဆောင်ခဲ့သည်။ ရှင်မွေ့၏ စီးသွယ်ကျနေပါသည့်
ထိုမျက်ရည်စက်များသည် မည်သူ့အတွက်ကြောင့်ပါနည်း။ ခြောက်
မည်သူ့အတွက် ခံစားမျက်ရည်ကျရပါသနည်း။

အံတင်းတင်းခဲလျက် ရင်တစ်အုံလုံး ဆုပ်ညှစ်သည်။
သို့၊ သူ ခံစားရပါ၏။

२७

တောင်ကြီးဟိုတယ်၏ ဒိုင်နင်းရမ်း (စားသောက်ခန်း)တွင် ရှင်မွေ့နှင့် သူ မနက်စောစောစာကို စားလျက်ရှိစဉ် သူ့အသွင်က ဘာမှမဖြစ်သည့် အသွင်။ ပေါင်မုန့်တွင် ထောပတ်ကိုသုတ်ပေးရင်း ...

“ဂျင်မသုတ်ဦးမလား ရှင်ဗွေ။”

ဟု မေးသည်။ ရှင်မွေ့အတွက် တယုတယ သူ
လုပ်ပေးနေသမျှ ရှင်မွေ့ ငေးကြည့်နေသည်။ ရှင်မွေ့ မျက်ခွံ
လေးတွေ မှိုနေ၏။ ညက ရှင်မွေ့ အတော်လေး ကျိတ်ငိုခဲ့သည်
ပဲလေ။ မသိဟန်ပြု၍ နေရခါင်းက သူ့ ရင်ကို လေးလံနေစေသည်။

“ရှင်မွေ့၊ ထောပတ်နဲ့ပဲ စားပါ့မယ် ကိုကြီး”

တကယ်က ရှင်မွေ့ ဘာမျှစားချင်စိတ်မရှိ။ ကိုကြီး
၏မျက်နှာရိပ်ကိုပဲ အကဲခတ်သလိုလေး မကြာ မကြာ မော့မော့
ကြည့်နေမိသည်။ မီးဆိုင်းပန်းရောင်နှင့် မီးဆိုင်းကြည်ကြည်လေး
များက အခန်း၏ မျက်နှာကြက်မှာ တွဲရရှိနေ၏။

“ဟော... ကိုဇော်မွန်”

သူ ပြောပြီး ပြီး၍ထရပ်လိုက်တော့ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေးမှ ဖွင့်ပေးသော မှန်တံခါးမှ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လာသည့် အစ်ကိုလေး။ ကိုကြီးလှမ်းခေါ်တာကို ခေတ္တငြိမ်၍ကြည့်ပြီးမှ သတိဝင်ဟန်ဖြင့် ကြိုးစားပြုံးလိုက်သည့် အပြုံးကိုလည်း ရှင်မွေ့မြင်သည်။

အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့တို့ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာ၏။ ရှင်မွေ့တို့နှင့် တစ်စားပွဲတည်း ဝင်ထိုင်သည်။ ဝန်ထမ်းလေးလာမေးတော့ ပေါင်မုန့်၊ ထောပတ်ခဲနှင့် ကြက်ဥကြော်ကို မှာသည်။ ပြီးတော့ ကော်ဖီ။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ခရီးဆက်မှာ”

ဇော်မွန် ပြောပြီး ရှင်မွေ့ကိုဝေ၍ ကြည့်သည်။ ငေးကြည့်နေသော ရှင်မွေ့၏ မျက်ဝန်းနှင့်ဆုံ၏။ “ဪ ... ယခုမှ တကယ့်ကို ဝေးကြရပြီပဲ ရှင်မွေ့ရယ်ဟု အစ်ကိုလေးရင်မှာ ညည်းမိရပါပြီ။

“အစ်ကိုလေး ဘယ်ကိုသွားမှာလဲဟင်”

ရှင်မွေ့မေးတော့ ဇော်မွန် သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း “မမဦးဆီကိုသွားမှာ၊ မမဦးက လှိုင်ကော်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးမှာ ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ကျတယ်လေ၊ အစ်ကိုလေး ဂျပန်က ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူး၊ မေမေကြီးက မမဦးကို တွေ့လိုက်ဦးဆိုလို့ ထွက်လာခဲ့ရတာ၊ ရထားနဲ့ လာတာဆိုတော့ ရွှေညောင်ကနေ တောင်ကြီးကို ခဏဝင်နားတဲ့သဘောပါ၊ ပြီးမှ ဖလိုက်နဲ့ ဟဲဟိုးကနေ လှိုင်ကော်ကို သွားမယ်လေ”

ဇော်မွန် မျက်ဝန်းတွေ အရမ်းကို ရီဝေညှိုးဖျောနေတာ သူ ရိပ်မိတွေ့မြင်နေရပါ၏။ ရှင်မွေ့ ငေးခနဲဖြစ်၏။ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လွန်းသည့် မမဦးမှာ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာဝန်ဖြစ်နေရချေပြီ။

“မမဦး ဆရာဝန် ဖြစ်နေပြီနော်၊ အင်းလေ ... ဖြစ်လောက်ပြီပေါ့”

ရှင်မွေ့နှုတ်မှ တိုးတိုးလေး ပြောမိလျက်မှ သတိရအန်ဖြင့် ...

“မေမေကြီးရော နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“အသက်ကြီးတော့ လူကြီးနာလိုတော့ ရှိတာပေါ့ ရှင်မွေ့ရယ်၊ အစ်ကိုလေး ဟိုမှာအကြာကြီးဆက်နေဖို့ပါ၊ မေမေကြီးက ဒီအချိန်လောက်ဆို ပြန်လာသင့်ပါပြီ၊ သူလည်း အသက်ကြီးပြီလို့ စာရေးပြီးတော့ရော၊ ဖုန်းစက်ပြီးတော့ရော အခါခါ ခေါ်တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ”

ပြောပြီး ဇော်မွန် သက်ပြင်းရှိုက်ခိုက် သူ တစ်ခုခုကို သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဪ ... ခဏ၊ ကိုယ် အခန်းထဲမှာ ကင်မရာကျန်ခဲ့တယ်၊ ရှင်မွေ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့လေ၊ ကဲ ... ရှင်မွေ့ ဒီမှာပဲ စကားပြောရစ်ဦး၊ ကိုကြီး ကင်မရာသွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား”

ပြုံးပြလျက် နေရာမှ သူ ခွာတော့ ရှင်မွေ့ ဘယ်လိုတောင်းလိုက်နိုင်။ ကိုကြီး တမင်ရှောင်သွားမှန်း ရှင်မွေ့နား

လည်သည်။ ကိုကြီး တုတ်ကောက်ကို ထောက်ကာ ထောက်ကာ ဖြင့် ထွက်သွားတော့ ရှင်မွေ့ လှမ်းကားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် တား၍ရမည်မဟုတ်မှန်း ရှင်မွေ့ လှည့်လည်လေ။

“ရှင်မွေ့ ... ရှင်မွေ့ရယ်”

အစ်ကိုလေး ခပ်ညည်းညည်းခေါ်တော့ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ဝဲလျက် မော့ကြည့်မိပါ၏။ ဆွေးရိပ်များ လွန်ကဲလျက် ရှိပါသည့် အစ်ကိုလေး၏အကြည့်။

“အစ်ကိုလေး မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူးကွယ်၊ ရှင်မွေ့ကို ခုလိုတွေ့ လိမ့်မယ်လို့၊ ရှင်မွေ့ဟာ သေဆုံးသူအဖြစ်ပဲ အစ်ကိုလေး သိခဲ့ရတာ”

“ပြီးခဲ့ပါပြီ အစ်ကိုလေးရယ်”

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းလေး လာချပေးသော ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ကို ယခုတိုင် အစ်ကိုလေး မတို့ထိဖြစ်သေး။ ကြည့်ကြည့်ကြည့် မျက်နှာပြင်တွင် အနွေးဓာတ် လျော့ပါးစ ပြုလာပြီ။

“မဟုတ်ဘူး ရှင်မွေ့၊ အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ကိုမေးခဲ့တာပဲ။ ဒဏ်ရာတွေကြားထဲက ဆေးရုံမှာ အစ်ကိုလေး မေးခဲ့တာပဲ။ မမဦးရော၊ မေမေကြီးကရော ရှင်မွေ့ ဆုံးပြီလို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ နာကြည်းသံက သိသာထင်ရှားစွာ အစ်ကိုလေး၏ နှုတ်မှ ပွင့်အံ့ကျလာ၏။

“အားလုံး အစ်ကိုလေးကို ဝိုင်းညှာခဲ့တာပါလား”

“ရှင်မွေ့ကိုလည်း မမဦး လာပြောတာပါပဲ အစ်ကိုလေးရယ်၊ အစ်ကိုလေး ဆုံးပြီတဲ့”

အံ့ကို တင်းခနဲ ဇော်မွန် ကြိတ်မိ၏။ ပြီးခဲ့ချေပြီ

ကား။

အရာရာသည် ကြေကွဲဖွယ် ပြီးခဲ့ချေပြီတကား။

“အစ်ကိုလေး ခေါင်းနဲ့ခါးရိုးမှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်၊ အာရုံကြော ထိသွားလို့ ကိုယ်ခန္ဓာက သေသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာ၊ ရှင်မွေ့ဆီကို အစ်ကိုလေး တယ်လီဖုန်း သွားလို့မရဘူး၊ ပထမ ရှင်မွေ့ ဆေးရုံမှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ်၊ နောက်တော့ အစ်ကိုလေး ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောဆေးရုံ ကို ရောက်တယ်၊ တစ်ချိန်လုံး ရှင်မွေ့ကိုပဲ အစ်ကိုလေး မေးနေခဲ့တာပါ၊ ရှင်မွေ့ ဆုံးများသွားပြီလားလို့ စိုးရိမ်ခဲ့တာ ရူးမလောက်ပါ ကလေးရယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ကျသည်။ ကမန်းကတန်းလေး နှုတ်ရည်ကို ရှင်မွေ့ သူတ်၏။ ကိုကြီး မြင်သွားမှာ စိုးသည်လေ။

ရှင်မွေ့ ကျိတ်၍ ခံစားနေရတာကို အစ်ကိုလေး ကြည့်လျက် မကြည့်ရက်သလို ဖြစ်လာသည်။

“အစ်ကိုလေးကို မမဦး ကိုယ်တိုင် ဂျပန်ကိုခေါ်သွားခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ဆေးကုဖို့ လိုအပ်လာပြီကိုး၊ ရှင်မွေ့ ဆုံးပြီလို့လည်း ဆေးကုမထွက်ခင် တစ်နေ့မှာ အစ်ကိုလေးကို ပြောပြတယ်၊ ရှင်မွေ့ဟာ ကားမှောက်ခံစဉ်ကရတဲ့ ဒဏ်ရာနဲ့ပဲ ဆုံးသွားပြီတဲ့၊ အစ်ကိုလေးလေ အဲဒီတုန်းက မလှုပ်လှုပ် ယှက်နိုင်တဲ့ခန္ဓာ၊ ရှင်မွေ့ဆီကိုမှ မရောက်နိုင်တဲ့ အဖြစ်တွေနဲ့ အရူးတစ်ယောက်လို့ ငိုကြွေးနေခဲ့ပါတယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်တွေ ဖြာခနဲကျလာရပါပြီ။ အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝေဝေဝိုက်ဝိုက်ဖြင့် ထိန်းနေသည့်ကြားမှ ပြည့်တက်လာနေသည်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် ခေါင်းကိုခါသည်။

“အစ်ကိုလေးရဲ့လက်တွေ၊ ခြေတွေ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုလေးရဲ့နှလုံးသားဟာ ဆုပ်ညှစ်ထားသလို ခံစားနေတတ်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေတတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အစ်ကိုလေးရဲ့မျက်ရည်တွေကလည်း မျက်ရည်တွေကို သွန်ကျစေနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အစ်ကိုလေး အရူးတစ်ယောက်လို ငိုမိခဲ့ရပါတယ်၊ ခုလည်း ငိုနေဆဲပါပဲ”

ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လိုက်မိတော့ လက်သီးကိုတင်တင်းဆုပ်လျက် ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို မမှိတ်မသုန် ဆင်ခြင်နေသော အစ်ကိုလေး၏ ပျက်ဝန်းနှင့်ဆုံ၏။

“ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုလေးရယ်”

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ကျနေတာကို ထိန်းနိုင်ဖို့ အားကြီး ကြိုးစားနေရသည်။

“အစ်ကိုလေးကို မမည်း ဂျပန်ကို ခေါ်သွားတယ်၊ လေးခရီးမှာလည်း အစ်ကိုလေး ရှင်မွေ့ကိုပဲ သတိရနေပဲ၊ ဟိုမှာ ဆေးကုသခံပြီး ခွဲစိတ်ကုသခံရတယ်၊ အခုပြီး ဒီကိုယ်လက်တွေကို လှုပ်ရှားလာနိုင်အောင် ကုသရတယ်”

အစ်ကိုလေး သက်ပြင်းရှိုက်၏။ ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရရှိရေးအတွက် စီစဉ်ခဲ့တာ။ ဂျပန်တွင်ပဲနေပြီး အလုပ် လုပ်နေရစ်ခဲ့တာ။ နှစ်အတန်ကြာသည်အထိ မြန်မာပြည်ကို မပြန်လာဘဲ သောကကို ရင်စည်းခံနေခဲ့ရတာ။ မမည်း ဘွဲ့ရပြီး တာဝန်ကျရာမြို့ကိုသွားရပြီ ဆိုတော့မှ မေမေကြီး အတန်တန် ခေါ်၍ ပြန်လာဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ... ရှင်မွေ့ကို ပြန်တွေ့ဖို့ ဘာခဲ့သည့်နယ်ပါတကား။ သို့သော် ... ရှင်မွေ့သည် ပိုင်သူရှိနှင့် ခွဲချေပြီတည်း၊ ဪ ... ချစ်ရသည့်သူလေးမှာ ပိုင်ဆိုင်သူရှိနှင့် ခွဲခဲ့ရပြီပြီ။

“လိမ္မာနော် ရှင်မွေ့၊ အိမ်ရှင်မကောင်းအဖြစ် အမြဲရှိနေရမယ်နော်”

အစ်ကိုလေးမှာတော့ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ကိုသုတ်သုတ် ...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေသည်။

“အဘရော ... နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်၊ အစ်ကိုလေး မသေဘူးဆိုတာ အဘိုး သိရင် သိပ်အံ့သြမှာ”

ထိုအခိုက် ကင်မရာလေးဖြင့် ကိုကြီး ပြန်ရောက်၏။

“ဆောရီး ... နည်းနည်း ကြာသွားတယ်၊ ကင်မရာက အထားမှားပြီး ရှာမရ ဖြစ်နေလို့”

တမင်ပင်ကြာအောင် ကိုကြီး နေခဲ့မှန်း ရှင်မွေ့သိ
သည်ပေါ့။ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကိုစားပြီး ကြက်ဥကြော်ကို အနည်း
ငယ်သာ စားကာ ဇော်မွန် လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပါးစပ်ကို အသာ
အယာ တိုသုတ်သည်။

“ခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်
အစ်ကိုကြီး၊ ရှင်မွေ့ဟာ သိပ်လိမ္မာတဲ့ မိန်းကလေးပါ
သူ့ကို အစ်ကိုကြီး ကြင်ကြင်နာနာ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း
ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ အမြဲ ဒီလိုပဲ ရှိပါစေလို့လည်း
ဆုတောင်းပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

ဇော်မွန် ပြောသမျှ သူပြုံး၍ နားထောင်သည်။
ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေး နီမြန်းနေတာ။ မျက်ခွံလေး
ပိုမိုလာတာ နှုတ်ခမ်းလေး ပိုနီနေတာ။ သူ မြင်နေရသည့်
ရှင်မွေ့ ငိုထားမှန်း သူ နားလည်သည်။

“ကျွန်တော် ... ဒီနေ့ ဖလိုက်နဲ့ လွိုင်ကော်ကို သွားမှာ
လေယာဉ်လက်မှတ်လည်း ရပြီးပါပြီ၊ ရန်ကုန်ကို နောက်
ရက် ကျွန်တော့်အိမ်ကို အလည်လာပါ အစ်ကိုကြီး”

ဇော်မွန် ဖိတ်ခေါ်တော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။
မွေ့ရှိရာသို့ အလည်လာမည်ဟူသော စကားလေးသော်မျှ အ
လေး မပြောသွားတာကိုတော့ ရှင်မွေ့ သတိထားမိသည်။
အစ်ကိုလေး အဘယ်မျှ ခံစားနေရရှာပါလိမ့်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုယ်လာပါမယ်၊ ကိုယ့်အိမ်ကို
ညီလေး လာလည်ပါ၊ ရှင်မွေ့လည်း ရှိတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်
ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ရှင်မွေ့ အစ်ကိုလေး သွားမယ်”

နောက်မှ စားသောက်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသူ
ဇော်မွန်က အရင်ဦးစွာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသည့်အဖြစ်။
ရှင်မွေ့ သိထားတာ တစ်ခုရှိသည်။ ဘယ်သောအခါ
မှ အစ်ကိုလေးသည် ရှင်မွေ့ရှိရာ ပန်းရုပ်အိမ်ကြီးဆီသို့ လာမည်
မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်။

ရင်တွင်းမှ ဝေဒနာထုကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားပါသည့်
အစ်ကိုလေး၏မျက်နှာ။

ရင်မှအဖြစ်ကို ဖုံးထားပါသည် အစ်ကိုလေး၏အဖြစ်။
ရှင်မွေ့ အားလုံးကို သိနားလည်ပါသည်။

မှန်တခါးကိုဖွင့်၍ အစ်ကိုလေး ထွက်သွားတော့
ရင်မှ အစ်ကိုလေး၏ကျောပြင်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် အဖြစ် မြင်ရ
ခြင်းပါလားဟု သိလာရသယောင်။

“ဟုတ်သည်။ အစ်ကိုလေးနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ဆုံ
ရခြင်း။ ဘဝခြားလေပြီးသည့်နောက် မတွေ့သည်က အကောင်း
ဆုံးဟူ၍ အစ်ကိုလေး မှတ်ယူထားခဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီဆိုတာ
ရှင်မွေ့ နားလည်သည်။

အစ်ကိုလေးသည် ရှင်မွေ့နှင့် ငယ်ဘဝဖော်ပုံလေး
အစ်ကိုလေး၏ ရင်ထဲမှ ဝေဒနာကို ရှင်မွေ့ နားလည်သည်ပေါ့။
လားတူ ရှင်မွေ့ကိုလည်း အစ်ကိုလေး နောက်ဆုံးအဖြစ်ကြည့်
ရှာခြင်းဆိုတာ ရှင်မွေ့ သိထားပါသည်။

ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို ကြည့်မိသည်။ ကင်မရာကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလျက် တည်ငြိမ်စွာရပ်ကာ ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကို မလွှတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေပါသော ကိုကြီး။

“ငိုချင်ရင် ငိုလိုက်လေ ရှင်မွေ့။”

ကိုကြီး၏ အသံက တိုးသော်လည်း ရှင်မွေ့ ရင်ကို ထိတ်ခနဲ ဖြစ်စေပါ၏။

ရှင်မွေ့ မော့၍ ကိုကြီးကို ကြည့်မိသည်။ တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်နေပါသော ကိုကြီး။

ဘာကြောင့် ထိုစကားကို ကိုကြီး ပြောရပါသနည်း။

တစ်နေ့တာကာလသည် တိတ်ဆိတ်လွန်းစွာဖြင့် ကုန်လွန်လာခဲ့သည်ဟု ရှင်မွေ့ ထင်သည်။ မနက်ပိုင်းက ကိုကြီး ကိုယ်တိုင် ရှင်မွေ့ကို ဓာတ်ပုံလေးတွေ ရိုက်ပေးခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ရှင်မွေ့ ထင်သည်။ ကိုကြီး၏ ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးနှင့် ပတ်သက်၍ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသည်ဟု။ ကိုကြီး၏ ပြောဆို၊ ပြီးရယ်မှုများမှာ ဟန်လုပ်ထိန်း၍ ပြောနေသည့်နှယ်။ နေ့လယ်စာကို ဟိုတယ်မှာပဲ စားသည်။

ညနေစာကိုလည်း ဟိုတယ်မှာပင် စားသောက်ဖြစ်

၏။

“ရှင်မွေ့ ... ကိုကြီးတို့ ထင်းရှူးမြိုင်ကို မနက်ကျရင်သွားကြတာပေါ့၊ ခင်မောင်ကို ညနေတည်းက လွှတ်ထားတယ်၊ ဟိုမှာရှိတဲ့ လူတွေကို အိမ်သေချာပြင်ဆင်ထားပါလို့ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ ခင်မောင် ညစာကို ဟိုမှာပဲစားပြီး ညပိုင်း ကျမှ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

ဟိုတယ်၌ အနားယူ အပန်းဖြေဖို့ ရောက်လာကြစေ
မယ့် နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေကြခြင်းထက်
ထင်းရှူးမြိုင်သို့ သွားလိုက်ကြသည်ကပင် ပို၍ကောင်းမည်ဟု
ရှင်မွေ့ ထင်ပါသည်။ ကိုကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကားနည်း
နေတော့ ရှင်မွေ့လည်း အနှောင့်အယှက် မပေးလိုသည်မို့ စာ
တစ်အုပ်ကို အိပ်ရာထက်တွင်လှဲ၍ ဖတ်ရင်းအချိန်ဖြုန်းနေမိရ
သည်။ အပျော်ခရီး၊ အပန်းဖြေခရီးသည် ရှေ့ဆက်၍ အဓိပ္ပာယ်
ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟုလည်း ရှင်မွေ့ ကြံ၍နားလည်နေနှင့်သလို
ဖြစ်လာ၏။

“ကိုကြီး”

ညဉ့်နက်ပိုင်း ဝင်လာတော့ ရှင်မွေ့ ကိုကြီး၏ဘေး
တွင်သွားရပ်သည်။ နောက်မှိုကြိမ်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် စာ
အုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေသည့် ကိုကြီးကို မော့ကြည့်လာတော့
ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကိုပြုံး၍ ...

“ကိုကြီး အိပ်တော့မလားလို့ပါ။ ရှင်မွေ့ နှိပ်ပေးမယ်
လေ”

သူ့လက်တွင်းမှ စာအုပ်ကို ချသည်။ ခုတင်ရှိရာသို့
လျှောက်တော့ ရှင်မွေ့ သူ့လက်မောင်းကို လာတွဲလျက် ဘေးမှ
လျှောက်၏။

ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကို သူ ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။
အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေး။ သူ့လက်မောင်းအစုံကို ရှင်မွေ့
၏လက်ချောင်းသွယ်နှုတ်လေးများက ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဤမိန်းကလေးသည် ရင်တွင်းမှ မေတ္တာအရင်းခံ
ဖြင့် သူ့ကို ဖေးမတွဲခေါ်နေခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် အစ်ကိုလေး
ကို ရင်မှာကျိတ်၍ လွမ်းတရင်း သူ့လက်ကို ဝတ္တရားအရ ဆုပ်
ကိုင်ထားခြင်းလေလား။

ရင်ထဲတွင် မောကျသွားသည်။

ရှင်းမွေ့ကို ဟိုတယ်မှာ တည်းဖူးသည်ရှိအောင်။
အိမ်မှုကိစ္စတွေ ကင်းဝေးစွာဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်အေးအေး အနားယူရအောင်
စိတ်ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ရအောင် ဟိုတယ်မှာ တည်းခို
မိလိုက်ခြင်းသည် ယခုတော့ အစ်ကိုလေးနှင့် ရှင်မွေ့တို့ တွေ့ဆုံ
လိုက်ဖို့အတွက် စီမံပေးလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူ့စိတ်တွေ
လှုပ်ရှားနှောင့်နှေးနေသည်မှာ အမှန်။ သို့သော် သူ ဖွင့်မပြော။
သူ ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“ရှင်မွေ့ရော မအိပ်သေးဘူးလား”

ခုတင်ထက်တွင် သူ လှဲနေခိုက် တိတ်ဆိတ်စွာ
ရှင်မွေ့ နှိပ်ပေးနေတာကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက် သူ မေးမိသည်။
ရှင်မွေ့ သူ့ကိုကြည့်လာ၏။ မျက်နှာလေး ညှိုးဖျော့နေတာ
အမှန်။ ရှင်မွေ့၏စိတ်တွေ အစ်ကိုလေးထံ ရောက်နေချေပြီလား
ဟု တွေးမိခိုက် ရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲ ခံစားရ၏။

“ကိုကြီး ...”

ခပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လာတော့ သူ ထိုင်လိုက်ကာ
ရှင်မွေ့ လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မနှိပ်နဲ့တော့ကွယ်၊ ကိုကြီးကို ဘာပြောလို့လဲဟင်”

ရှင်မွေ့၏ လက်ချောင်းလေးများကို လူ့ ပြန်၍ဆုပ် နယ်ပေးမိသည်။ သူ့ကို အချိန်ကြာသည်အထိ ဤလက်ချောင်း လေးများက နှိပ်ပေးနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ညောင်းရှာမည် ဟု သူ့ သနားစိတ်ဖြင့် လက်ဆစ်လေးတွေကို ခပ်ဖွဖွ နှိပ်နယ် ပေးမိသည်။

“ကိုကြီး ... ရှင်မွေ့ကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်”

ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးတွင် ရှက်ရိပ်ပြေးနေလျက် ခပ်တိုးတိုး မေးလာပါ၏။ သူ့ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သည်။ မျက်လွှာ လေး ချထားသော ရှင်မွေ့၏ မျက်နှာလေးကိုလည်း တစ်မိမိမိမိ ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးလာမိပြန်သည်။

သူ့ထံမှ အဖြေရမလာတော့ ရှင်မွေ့ မျက်လွှာလေး ပင့်မော့လာကာ သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါ၏။ သူ ရှင်မွေ့၏မျက် နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။ နောက် သူ တဖြည်းဖြည်း ပြီး လာသည်။ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်လိုက်ကာ ရှင်မွေ့၏ကိုယ်လေး ရင်ခွင်ထဲ ဖွဲ့ယူလိုက်မိ၏။ ရှင်မွေ့၏ကျောလေးကို အသာအယာ သပ်ပေးလိုက်လျက် ...

“ချစ်သေးရဲ့လား မမေးပါနဲ့ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ ဘာလို့ အဲဒီလောက် အများကြီး ချစ်နေရသလဲ လို့ မေးပါကွယ်၊ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် နဲ့ကို ချစ်ရတာပါ။ ငုံထားမတတ် ချစ်ရတာပါကွယ်”

ပြောပြီး ရှင်မွေ့၏မျက်နှာလေးကို ဖြည်းဖြည်းတော့ စေ့လျက် နဖူးပြင်လေးကို ငုံနမ်းသည်။ နဖူးထက်မှ ဆံယဉ်နုလေး များကိုပါ နမ်းသည်။

“ကိုကြီးရယ်”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီး၏ကျောပြင်ကြီးကို လက်လေးနှစ် ဖက်ဖြင့် သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ မျက်နှာလေး ဖိကပ်ထားလိုက်မိပါပြီ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ ရှင်မွေ့ ကို ချစ်နေသေးတဲ့အတွက် ရှင်မွေ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အစ်ကို လေးနဲ့ ရှင်မွေ့ကို တွေ့ရပြီးတဲ့နောက်မှာ ရှင်မွေ့ စိုးရိမ်နေခဲ့ရ တာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး ခုလို ကြင်နာပေး တဲ့အတွက် ရှင်မွေ့ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ ရှင်မွေ့လည်း ကိုကြီးဆီက မေတ္တာကလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမှ မက်မောလိုချင်တာ မရှိပါဘူး ရှင်။ အဲဒီချစ်ခြင်းတွေကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမှာ ရှင်မွေ့ အစိုးရိမ်ဆုံး ပါ။ ရှင်မွေ့ ဒီစကားတွေကို ကိုကြီးကို ပြောပြချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးရယ် ...”

အစ်ကိုလေးနဲ့ တွေ့မိခဲ့ပြီးမှ ကိုကြီးမျက်နှာ တည် လွန်းနေတာကိုကြည့်ပြီး ရှင်မွေ့ မပြောဝံ့သလို ဖြစ်လာခဲ့ရပါ တယ်။ ခုတော့ ရှင်မွေ့ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်နော်။

“ရှင်မွေ့ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်”

“ဘာလဲဟင် ရှင်မွေ့၊ ရှင်မွေ့ ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

ရှင်မွေ့အသံ တိုးသည်မို့ သေချာမကြားရသလို ကိုကြီး ခေါင်းလေးငုံကျလာလျက် မေးသည်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာလေး ဖိမြှုပ်ထားလျက်ဖြင့် ရှင်မွေ့ ထပ်ပြောသည်။

“ရှင်မွေ့ကို မမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်”

၃၄၈

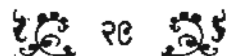
မဟူရာ(လွိုင်ကော်)

ဤအကြိမ်တွင်တော့ ကိုကြီး အသေအချာ ကြား
သွားပြီဆိုတာ ရှင်မွေ့ သိ၏။ ကိုကြီး၏လက်မောင်းကြီးတွေ
ရှင်မွေ့ကို ပို၍တင်းစွာ သိုင်းပွေ့လိုက်လျက် ...

“ရှင်မွေ့ရယ်”

ဟု တိုးဖွဖွ ညည်းလိုက်သံကို ရှင်မွေ့ ကြားလိုက်
ရသည်လေ။

ထင်းရှူးမြိုင် ...။

အောက်ထပ်တွင် အုတ်ခုံနှင့် အပေါ်ထပ်တွင် နို့
နစ်ရောင် သင်္ဘောဆေးသုတ်ထားသည့် လျှာထိုးပျဉ်ကာအိမ်ကြီး။
ခြေရှေ့မျက်နှာစာတွင် နင်းဆီနှင့် ဂန္ဓမာပန်းခင်းတွေ ရှိနေသည်။
တစ်ဖက်မှာက ဟော်လန်သစ္စာပန်းခင်း။ ဇော်မွှားပန်းတွေကလည်း
အသွေးစုံစွာ ရှိနေသည်။

ရှင်မွေ့ တစ်ယောက်တည်း ပန်းခြံရှေ့မှာရပ်လျက်
ကိုကြီး ပြန်အလာကို မျှော်နေမိပါ၏။

အလုပ်ကိစ္စဆိုပြီး ကိုကြီး မနက်ကတည်းက ထွက်
သွားသည်။ သူ ... ရှင်မွေ့ကိုများ စိတ်ထဲခုနေသလား။ ကြင်နာ
တာတော့ ကြင်နာနေဆဲ ဖြစ်ပေမယ့် တစ်ခုခုကို ရင်ထဲမှာ ကျိတ်
ခံစားနေသလား။ အစ်ကိုလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုကြီး ချင်ထဲမှာ
မယုံသင်္ကာ ဖြစ်နေသလား။

ရှင်မွေ့ တစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း စိတ်ညစ်နေ
မိရသည်။ အစ်ကိုလေးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့သလို အတိတ်မှာ

ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ကိစ္စမှာ ရှင်မွေ့ ပယောဂမပါပေမယ့် ကိုကြီးက ယုံပါမည်လား။

ဤအတွက်များ ရှင်မွေ့ကို စိတ်ပျက်စ ပြုနေလေပြီလား။ ရှင်မွေ့ စိတ်နောက်နောက်နှင့် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာသည်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းကို ကိုကြီး ပြန်လာမစားသေး။ ရှင်မွေ့လည်း မစားဖြစ်။

ကိုကြီးကို စောင့်နေမိဆဲ။

“မမ ထမင်းစားနှင့်ပါလား၊ ဆရာက နောက်ကျမယ်ထင်တယ်”

ပြောလာသည့် အိမ်ဖော် မနန်းကျော့ကို ရှင်မွေ့ ခေါင်းပဲယမ်းပြသည်။

“ဆရာက ဈေးနားမှာရှိတဲ့ ပွဲရုံကို သွားတာ၊ ကြာမယ်ထင်တယ်”

နန်းကျော့ ဆက်ပြောတော့ ရှင်မွေ့ ပြီးလိုက်ရင်း -

“ရပါတယ် မနန်း၊ ရှင်မွေ့ မဆာသေးလို့ပါ၊ ရှင်မွေ့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ငြီးစိစိကြီးကွယ်”

“မိုးအေးတယ် မမ၊ မနန်း ရေနွေးကျိုးပေးမယ်လေ”

“ရတယ် ... ရေအေးနဲ့ပဲ ချိုးတော့မယ်”

ရှင်မွေ့ ရေချိုးခန်း ဝင်ခဲ့သည်။ ခရီးသွားခဲ့ရတာမို့ ခေါင်းမှာ ဖုန်တွေလည်း ရှိနေလောက်ပြီ။ တချို့ တောလမ်းလေးတွေမှာ ဖုန်တွေထတတ်ခဲ့သည်လေ။ မြေနှီရောင်ဖုန်မှုန့်တွေကို ကာကွယ်နိုင်ဖို့ ခေါင်းစည်းပဝါလေး စည်းခဲ့ပေမယ့် ဆံနွယ်ရှည်ကြီးကိုတော့ လုံးလုံး ဘယ်ကာကွယ်ပေးနိုင်ပါ့မည်လဲလေ။

နေကာမှန် ကားတံခါးကို မှန်တံလှိုက်ပါကလည်း

ပြင်ပရှုခင်းကို မမြင်ရမှာမို့ သဘာဝအတိုင်း ရှုခင်းတွေကိုကြည့်ချင်စိတ်ဖြင့် ရှင်မွေ့ ကားတံခါးမှန်ကို မတင်ခဲ့။ ရေချိုးရင်း ခေါင်းပါ တစ်လက်စတည်း လျှော်ပစ်လိုက်မိသည်။

အချိန်ကလည်း မွန်းလွဲပိုင်းရောက်နေပြီ။ ရေချိုးခန်းနှင့် အိပ်ခန်းက တွဲလျက်မို့ ရှင်မွေ့ ရေချိုးခန်းမှအထွက်တွင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်မို့ ...

“ဟဲလို ...”

ခုတင်ဘေးမှ တယ်လီဖုန်းနီနဲလေးကို ကောက်ကိုင်၍ ရှင်မွေ့ ထူးလိုက်ရသည်။ မွေးပွတဘက်ကြိုကို ထဘီရင်လျားလေးပေါ် သိုင်းခြုံထားပေမယ့် မိုးအုံ့အုံ့နှင့်မို့ ရှင်မွေ့ ချမ်းချင်နေပြီ။

“ရှင်မွေ့ ... ကိုကြီးပါ၊ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

တစ်ဖက်မှ ကိုကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရတာလေးနှင့် ပင် ရှင်မွေ့ ရင်ထဲ အေးချမ်းသွားရ၊ ပျော်သွားရသည်ပါပဲ။ ကိုကြီးက ရှင်မွေ့ကို ထမင်းမစားဖြစ်မှာ စိတ်ပူနေရှာတာဟု ကြည်နူးနေမိသည်။

“ကိုကြီးကို စောင့်နေတာ”

ရှင်မွေ့အသံလေး ချို့ကျသွားကာ ပြောတော့ ကိုကြီး ဆီမှ ရယ်သံတိုးတိုး ပေါ်လာ၏။

“မဆာဘူးလား၊ စားနှင့်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ...

ကိုကြီး လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ ပွဲရုံမန်နေဂျာနဲ့ ပြောဆိုနေရတာ ကြာသွားတယ်၊ လိမ္မော် သစ်သောနဲ့ လက်ခွေခွေတွေ

ကိစ္စ အာလူးအရောင်းကိစ္စတွေ အားလုံးအတွက် ပြောဆိုရတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ အလုပ်ကိစ္စ စိတ်နှစ်သွားရတာနဲ့ ထမင်းစားချိန်ကို သတိလစ်သွားတယ်ကွယ်”

ရှင်မွေ့ အရမ်းကို ပျော်သွားမိရသည်။ ကိုကြီးရှင်မွေ့ကို ယခင်တုန်းကလိုပင် ချစ်မြတ်နိုးနေတာပါပဲဟု တွေးမိနားလည်နေမိရပြန်၏။

“ခုမှ နာရီကို ငဲ့ကြည့်မိတာ၊ ကိုကြီး ခပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကိုကြီးဘက်မှ ဖုန်းချသွားတော့မှ ရှင်မွေ့ ကမန်းကတန်း အဝတ်လဲသည်။ အင်္ကျီထူကို ထပ်ဝတ်ကာ ဟဲဒရိုင်ယာဖြင့် ဆံပင်စိုတွေကို ခြောက်အောင်လုပ်ရ၏။

ထိုစဉ်ခိုက် ရှင်မွေ့ နာချေလာကာ ခေါင်းတွေကိုက်စပြုလာသည်။

ဆံပင်ကလည်းရှည်၊ ဆံပင်အုံကလည်း ကောင်းသည်မို့ အချိန်ယူ၍ ဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင် ဟဲဒရိုင်ယာနှင့်လုပ်ယူနေရသည်။ သနပ်ခါးရေကျလေးလူးကာ ကိုကြီး ပြန်အလာကို ခြံထဲဆင်းမျှော်နေမိ၏။

ခင်မောင် မောင်းလာသည့် ကားလေး ခြံဝင်းတွင်းဝင်လာတော့ ရှင်မွေ့ သွားကြိုမိပါ၏။ ကိုကြီး ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်နှင့် ...

“ရှင်မွေ့ မျှော်နေတာ”

ဟု ကလေးလေးလို ပြောမိသည်။ အစ်ကိုလေးနှင့် ဆုံမိရပြီးသည့်နောက် ကိုကြီး မုန်းသွားမှာ စိုးရ။ အစ်ကိုလေးစိတ်ထိခိုက် ခံစားရတာကိုလည်း စိတ်ထဲ သနားရ၊ ကြေကွဲရနှင့်ရှင်မွေ့ စိတ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းနေရတာကတော့ အမှန်ပါ။

“ကိုကြီးလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး၊ လာ ... စားစို့”

သူ ရှင်မွေ့ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း တစ်ဖက်မ တုတ်ကောက်ကို မှန်မှန်လွဲ၍လျှောက်သည်။

“ဟင့် ... ခေါင်းတွေ လျှော်ထားတယ်၊ ဒီလောက်ကြီး ခိုးအေးနေတာကွာ၊ ဒါ ... ရှမ်းပြည်နယ်ဗျ၊ အအေးပတ်တော့မှာပဲ”

ရှင်မွေ့ ဆံပင်လေး ဖားလျှားဖြန့်ချထားတာကို ဂရုတစိုက် ကြည့်မိလျက် ကိုကြီး ညည်းတော့ ရှင်မွေ့ ပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဟဲဒရိုင်ယာနဲ့ ခြောက်အောင် လုပ်ထားပါသေးတယ် ကိုကြီးရဲ့၊ ပိုပြီးခြောက်သွားအောင် ဖြန့်ထားရတာပါ၊ သိပ်မအေးပါဘူး”

ရှင်မွေ့ အပြောကို သူ ခေါင်းချည်းပဲ ယမ်းမိသည်။ သူ ပွဲရုံကို မနက်က တမင်ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။ ရှင်မွေ့နှင့် အစ်ကိုလေး၏ အတိတ်က သူ့ရင်ကို လာရောက်ခြောက်လွန့်လွန်းနေသည်လေ။ ရှင်မွေ့ နှလုံးအိမ်ထဲမှာ သူ ရှိမနေဟု တွေးမိလာရတိုင်း သူ့စိတ်တွေ အရမ်းဆင်းရဲနေရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာဖွင့်လှစ်မပြောရက်။ နောက်ဆုံး စိတ်လက်ညစ်ညစ်နှင့် ပွဲရုံကိုအကြောင်း ပြု၍ ထွက်သွားခဲ့ခြင်းပါ။

ဟိုမှာရောက်တော့လည်း တကယ်ပဲ အလုပ်ကိစ္စတွေ နှင့် အချိန်ကြာသွားရဲသည်။ ရှင်မွေ့ ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေလေ မလားဟူသော ပူပန်စိတ်ဖြင့် ဖုန်းဆက်မေးလိုက်တော့ တကယ်ပဲ မစားသေး။ ရှင်မွေ့ သူ့ကိုစောင့်နေရာပါလားဟု တွေးမိတော့ သနားစိတ်နှင့်အတူ ကြည်နူးမိရပြန်သည်။

“မှန်း ... ကိုယ်ပူနေမလား”

သူ စမ်းကြည့်၏။ အေးစက်နေသော အသားလေးတွေ။

“ဘယ်လောက်များ အေးအောင် ရေချိုးခေါင်းလျှော်နေထဲ မသိဘူးကွာ၊ ကြည့်စမ်း ...၊ ခုထိ အသားတွေက အေးစက်နေတာပဲ၊ ကြည့် ... လက်ချောင်းလေးတွေလည်း ပဲကြီးရေစိမ်ထားသလိုပဲ တွန့်နေပြီ”

လက်ဖျားလေးတွေကအစ ကိုင်ကြည့်လာပြီး နှုတ်တွန့်တောက်တီးမိသည်။

“ရပါတယ် ကိုကြီး၊ ရှင်မွေ့မအေးပါဘူး”

ကိုကြီး၏ လက်နွေးနွေးကြီးထဲမှာ ရှင်မွေ့လက်လေး ရောက်နေတာကိုက ရှင်မွေ့ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလာရသည် နှယ် ကြည်နူးခံစားနေရသည်ပဲလေ။

“ဒါနဲ့တောင် ခြံထဲဆင်းမျှော်ရတယ်လို့ကွာ၊ အအေးမိတော့ မှာပဲ၊ လာ ... လာ”

သူ စိုးရိမ်တကြီး ပြောမိလျက် အိမ်ထဲဝင်သည်။ ချက်ချင်း ကော်ဖီကြမ်းပူပူကို သောက်ခိုင်းသည်။ ကလေးလေးလို ကိုကြီး အရမ်းဂရုစိုက်နေတော့လည်း ရှင်မွေ့ အရမ်းပီတိ

နေရသည်ပါပဲ။ တစ်အောင်လောက်ကြာမှ ထမင်းပူပူ၊ ဟင်းပူပူ နှင့် ထမင်းစားဖြစ်၏။

“နောက်ကို အရမ်းရေချိုးမသောင်းကျန်းနဲ့၊ ထမင်းစားလည်းမစောင့်နဲ့”

လောလောဆယ် စိတ်ပူရတာပဲ သူ့မှာရှိနေသည်။ အစ်ကိုလေးသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် သူ့ဦးနှောက်မှာ ရှိမနေတော့။ ရှင်မွေ့ကို သူ ကြည့်သည်။ ပြီးနေတာတွေတော့ လက်သီးဖြင့်ရှယ်ပြလျက် ...

“ပြီးနေ ... ဖျားမှသိမယ်”

သူ့စကား မှန်နေသည်လေ။ ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ရှင်မွေ့ကို အိပ်ရာထဲ လှဲခိုင်းကာ စောင့်ဖြင့် နွေးနွေးခြုံခိုင်းထားသည့်ကြားမှ မျက်နှာလေး နီလာသည်မို့ မသင်္ကာသည်နှင့် နဖူးကိုစမ်းကြည့်တော့ ကိုယ်ပူနေပြီ။

“ကဲ ... ဖျားပြီ မဟုတ်လား၊ သိပ်ခက်တာပဲ”

စာတစ်အုပ်နှင့်ထိုင်လျက် ရှင်မွေ့ကို အိပ်ရာထဲလှဲခိုင်းကာ စောင့်နေသည့် သူ့မှာ ဖျစ်တောက် ဖျစ်တောက် ရွတ်လျက် တယ်လီဖုန်းဆက်သည်။ ဒေါက်တာစိုင်းစံကျော်ထံ ဆက်ခြင်းပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အိမ်ကကား လွတ်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ဒေါက်တာ၊

ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲခင်ဗျာ”

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချ။ ရှင်မွေ့ဘေးမှာထိုင်လျက် ...

“သိပ်ခက်တာပဲကွာ”

ဟု တညည်းညည်း ဖြစ်နေသည်။ ဒေါက်တာစိုင်းစံ
ကျော်ကို ကားဖြင့်သွားကြိုခိုင်းသည်။ သိပ်မကြာလိုက် ခင်မောင်
က ဆေးအိတ်ဆွဲလျက် ဆရာဝန်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ၏။
ရှင်မွေ့ကို အဖျားတိုင်း၊ ဆေးထိုး၊ ဆေးတိုက်ကာ နောက်ထပ်
သောက်ရမည့်ဆေးတွေကိုပါ ဒေါက်တာ ပေးသည်။

“အဖျားများတယ်၊ ဟန်ဒရက်အင်ဖိုး ရှိတယ်၊ ဂရုစိုက်နော်
ကဲ ... ကိုနေမောင် ကျွန်တော် သွားမယ်”

“စပါယ်ရှယ်နာစ် ရနိုင်မလား ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာစိုင်းစံကျော် ဆိုတာက သူ့အိမ်၏မိသားစု
ဆရာဝန်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ တောင်ကြီးရောက်ခိုက် နေမကောင်း
ဖြစ်လျှင် အမြဲ အိမ်ကိုပင်ခေါ် ကုသနေကျ။ ပြီး ထင်းရှူးမြိုင်
အလုပ်သမားထဲက နေမကောင်းဖြစ်လျှင်လည်း ဦးစိုင်းစံကျော်၏
ဆေးခန်းကို အမြဲသွားနေကျ။

“ရပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုပြန်ပို့ပေးတဲ့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ပဲ ကိုယ်
ဆေးခန်းက နာစ်ကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ကိုယ့်မှာမှာ
နှစ်ယောက် ရှိနေတာပဲ”

ကားနားအထိ သူ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ရှင်မွေ့အတွက်
လည်း သူ အရမ်းစိတ်ပူရပါ၏။

“ခင်မောင် ... ဆရာမကို တစ်ခါတည်း စောင့်ခေါ်ခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

သူ ခင်မောင်ကိုမှာပြီး ခင်မောင်အဖြေ မဆုံးသေး
ရှင်မွေ့ရှိရာသို့ တက်ခဲ့ရပြန်၏။

“ရှင်မွေ့ ...”

ပူခြစ်နေသော လက်လေးကို ထွေးဆုပ်လျက် သူ
ခေါ်တော့ ရှင်မွေ့ မော့ကြည့်လာသည်။ ပြီးပြတာလေးကို မြင်
တော့ သူ သနားစိတ်ဖြင့် လက်လေးကို ပိုထွေးဆုပ်ထားမိ၏။

“ရှင်မွေ့ သက်သာသွားမှာပါ ကိုကြီးရယ်”

ရှင်မွေ့ ပြောတော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်၏။ သူ
စိတ်ပူမှာစိုး၍ ပြောရှာခြင်းဆိုတာကို သူ နားလည်သည်။ မျက်နှာ
လေး နီထွေးနေသည့် ရှင်မွေ့ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ဆံနွယ်
လေးများကို သပ်တင်ပေးနေမိသည်။ သူ ပွဲရုံမှာရှိနေ၍ ရှင်မွေ့
အချို့ ခေါင်းလျှော်သည်ကိစ္စကို ဖတားဖြစ်လိုက်ရတာ သူ့အထပ်
ထပ် ထွေးမိလျက် ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

ရှင်မွေ့မျက်လွှာလေး မှေးမှိတ် ကျကျသွားကာ
အသက်မှန်မှန်ရှုလျက် အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားတာကို ငေးစိုက်
ကြည့်နေမိသည်။ ထိုညက ရှင်မွေ့ အဖျားကြီးလာ၏။ ကယောင်
တတမ်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ သူနာပြုဆရာမလေ က ဆေးထိုး၊
ဆေးတိုက်နှင့် လုပ်ပေးရပါ၏။ သူ့မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်နိုင်။
ရှင်မွေ့ ခုတင်ဘေးမှာ ခုံတစ်လုံးချလျက် ရှင်မွေ့ လက်လေးကိုပဲ
လွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိကာ ...

“ရှင်မွေ့ သတိထားလေ၊ ရှင်မွေ့ ... ကိုကြီး ရှိနေတယ်”

ဆိုတာကိုပဲ နားနားကပ်၍ တဖွဖွ ပြေမိသည်။

“အား ... အစ်ကိုလေး သေပါပြီ၊ ကား ... ကားကြီး”

ဟင် ... ကြောက်တယ် ... ကြောက်တယ်”

မကြာမတင်လေးကမှ အစ်ကိုလေးနှင့် တွေ့ရ၊
စိတ်တွေလှုပ်ရှားရ အစ်ကိုလေးကို သနားရတွေ ဖြစ်ရာသည့်အဖြစ်

သည် ရှင်မွေ့၏ အာရုံဝယ် မဖျောက်ဖျက်နိုင်ဘဲ ပါလာချေသည် လား။ ဤသို့ သူ တွေးမိသည်။

သူ့ကို မကြာမတင်ရက်ပိုင်းလေးအတွင်းက လွမ်းစရာအဖြစ်တစ်ခုနယ် ပြောပြခဲ့သည့် အဖြစ်သည် ရှင်မွေ့အာရုံဝယ် တွယ်ငြိနေဆဲဖြစ်ပေမည်။ အစ်ကိုလေးသည် ရှင်မွေ့၏နလုံးအိမ်ဝယ် စွဲနစ်စွာ ရှိနေဆဲဟု သူ နားလည်လာ၏။

“အစ်ကိုလေး ... အစ်ကိုလေး သေပါပြီ၊ အဘိုး ... အဘိုး ဟိုမှာ အစ်ကိုလေးကို ခေါ်ပါဦး”

ကယောင်ကတမ်း ပြောနေသည့် ရှင်မွေ့၏လက်လေးကို တင်းခနဲ ဆုပ်မိလျက် မျက်ရည်ဝဲချင်လာသည်။

“ရှင်မွေ့”

ရုတ်ခနဲ ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးကို သူ ပွေ့ခေါ်မိသည်။ ရှင်မွေ့ ကိုယ်လေး သူ့ရင်ခွင်ထဲ ပျော့ခွေပါလာ၏။ ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးပွေ့ထားလိုက်မိရင်း ...

“ဆရာမ ... ရှင်မွေ့ အရမ်းဖျားနေတာကို သိက္ခာသာအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ၊ လုပ်ပေးစမ်းပါဗျာ”

သူ မခံနိုင်တော့။ ရှင်မွေ့၏ ဝေဒနာကိုလည်း သူ မကြည့်ရက်နိုင်။ ပြီး ... ရှင်မွေ့၏နှုတ်ဖျားမှ အစ်ကိုလေး၏ တမ်းတနေတာကိုလည်း သူ မကြားချင်။ ကြားနိုင်သည့်စွမ်းအား မရှိ။ ရှင်မွေ့အတွက် စိတ်ပူနေတာရော၊ စိတ်ထိခိုက်နေတာရော သူ့ရင်ကို လာရောက်နှိပ်စက်နေကြချေပြီ။ ဆရာမလေး ထပ်၍ ဆေးတစ်ချောင်း ထိုးပေးသည်။

“ကိုကြီး ... အစ်ကိုလေးကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့”

ရှင်မွေ့၏နှုတ်မှအသံ။ သူ ရှင်မွေ့အစ်ကိုလေးကို ရန်မူနေသည်ဟူ၍များ ရှင်မွေ့ ကယောင်ကတမ်း မြင်မက်နေချေ ပြီလား။ သူ အံ့ကိုဘင်းတင်းကြိတ်မိလျက် ရှင်မွေ့ကိုယ်လေးကို ပွေ့ထားနေမိဆဲ။

မင်း ... မင်းရဲ့အစ်ကိုလေးကို ကိုကြီး ဘာမှဒုက္ခ မပေးပါဘူး ရှင်မွေ့ရယ်၊ မင်း အစ်ကိုလေးအတွက် အရမ်းစိတ် ပူနေသလားကွယ်၊ ကိုကြီးဟာ မင်းရဲ့အစ်ကိုလေးကို ရန်မူလိမ့် မယ်လို့ စိုးရိမ်ရလောက်အောင်ကို မင်းရဲ့အစ်ကိုလေး အပေါ် သံယောဇဉ် ကြီးနေသလား။

“ရှင်မွေ့”

သူ ရှင်မွေ့၏ခေါင်းလေးကို သပ်ပေးလျက် ခေါ်မိ သည်။

“ရှင်မွေ့ရဲ့ အစ်ကိုလေးကို ကိုကြီး လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူးကွယ်”

သူ ရင်နင့်စွာ တွေးမိရပါပြီ။ ကိုဇော်မွန်။ ရှင်မွေ့၏ နလုံးသားကို ပိုင်စိုးသည့် အစ်ကိုလေး။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ ရှင်မွေ့သည် ဇော်မွန်ကို ထာဝရ တမ်းတနေချေတော့မည်တကား။ သူ့ရင်ခွင်တွင်းမှ ကြွေရပ်လေးကို နှမြောတသစွာ ငေးစိုက်ကြည့် နိုင်သည်။

ဤမိန်းကလေးကို သူ ဆုံးရှုံးရချေပြီတကား။ ရှင်မွေ့၏ကိုယ်လေးကို အသာယာ ခုတင်ထက်တွင် ပြန်ချသည်။ ခုတင် နှုန်းတွင်ထိုင်လျက်ဖြင့် ရှင်မွေ့၏မျက်နှာလေးကို ငေးစိုက်ကြည့် သည်။ ရှင်မွေ့၏လက်လေးများကို ထွေးဆုပ်သည်။ ရှင်မွေ့၏

ဆံနယ်လေးများကို တယုတယ သပ်တင်ပေးမိသည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်နေ၏။

မင်း မမှားပါဘူး၊ ရှင်မွေ့ရယ်။ ဒုက္ခိတကြီးဖြစ်တဲ့ ကိုကြီးကို မင်း မချစ်နိုင်တာဟာ မမှားပါဘူး၊ ကလေးရယ်။ ထိုညက သူ တစ်ညလုံး မအိပ်ဖြစ်။ ဆရာမလေးက အိပ်ဖို့ပြောသော်လည်း သူ နားမထောင်။ သူ ရှင်မွေ့၏ ခုတင်ဘေးတွင် ကျောမှီကုလားထိုင်တစ်လုံးချလျက် ရှိနေခဲ့သည်။

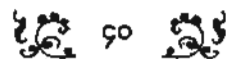
သူ့အား မချစ်နိုင်သော။ သူ့ကို အားကိုးရုံမျှပင် ရှိသော။ သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့ရရှာသော။ အစ်ကိုလေးကို မမေ့နိုင်သေးသော ရှင်မွေ့ကို မမှီတံမသုန် ငေးစိုက်ကြည့်လျက် သူ တိတ်ဆိတ်စွာ ကြေကွဲခဲ့စားနေရသည်။

ဤအဖြစ်ကို မည်သူမှ မသိနိုင်။

ဪ ... မည်သူမှ မသိနိုင်ပါ။ ရှင်မွေ့ရယ်။

“ကိုကြီး ... ဟိုမှာ ဗလ၊ ဗလကို မစီးရဲပါဘူးဆို၊ ဟင့်အင်း ... ရှင်မွေ့ကို ခေါ်ထားပါ”

သူ ရှင်မွေ့၏ လက်ကလေးကို တင်းခနဲ ဆုပ်ထားမိပါ၏။ တောင်ယာတဲလေးကို ရှင်မွေ့ အမှတ်ရနေပြီထင်။

“အင်း ... လူချမ်းသာတွေရဲ့အတ္တပေါ့ မြေးရယ်၊ အဘိုးကိုလည်း ခင်ဦးမွန် လိမ်ခဲ့တာပဲပေါ့၊ မောင်ဇော်မွန် ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောဆေးရုံကို မရောက်ခင်ကတော့ အဘိုးလည်း တွေ့ခဲ့ရတာပဲ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့လည်း မြေးသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ အဘိုးရော မြေးရော အလိမ်ခံခဲ့ရတာပဲ”

ဘိုးဘိုးပြောသမျှ ရှင်မွေ့ ငြိမ်၍နားထောင်သည်။ ဘေးတွင်ရှိနေသော ပြတင်းအနီးတွင် သွားရပ်နေသည့် ကိုကြီးကိုလည်း ရှင်မွေ့ လှမ်းမော့ကြည့်မိသည်။ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်သည်နှင့် အဘိုးအတွက် ဝယ်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေ ကန်တော့ရင်း အစ်ကိုလေးအကြောင်းကိုပါ ရှင်မွေ့ ပြောပြခဲ့တော့ အဘိုး ငြိမ်သက်၍ နားထောင်ခဲ့သည်။

“ဘိုးတို့လည်း သင်္ဇင်မြိုင်ဘက် လုံးဝမှ ခြေဦးမလှည့်ခဲ့တော့တာ၊ စိတ်နာတာလည်း ပါတာပေါ့လေ၊ ကဲ... ကဲ... လုံမလည်း ဖျားထားတဲ့အရှိန်က ရှိသေးတယ်၊ နာလန်ထဆိုတာ နားနားနေနေ ရှိရတယ်ကွယံ၊ ပြန်ကြ ... ပြန်ကြ”

www.burmeseclassic.com

ဘိုး ပြောတော့ ရှင်မွေ့ မောကြည့်ရင်း ...

“အဘိုးကို သတိရကြောင်းလည်း ပြောပြပါလို့ အစ်ကိုလေးက မှာပါတယ်”

“လောကကြီးမှာ မတင်မှတ်လောက်အောင် ကောက်ကျစ်အတ္တကြီးတတ်တဲ့လူတွေ ရှိတတ်တာ သင်ခန်းစာယူပေါ့ မြေး၊ လူချမ်းသာ ပညာတတ်တွေ အတ္တကြီးရင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရင် သူများနဲ့မတူဘူး၊ ပိုပြီးစဉ်းလဲတယ် ...

“မောင်ဇော်မွန်ကို ဘိုး သနားပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချိန်တန်လို့ ဖြစ်ရတယ်၊ ပျက်ချိန်တန်လို့ ပျက်ရတယ် လို့ပဲ မှတ်ယူတော့ မြေး”

ပြောပြီး ဦးပြည်စိုး သူ့ကို ကြည့်သည်။ ပြတင်းတွင် ကျောမှီလိုက်ရင်း မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေသည့် သူ့ကို ဦးပြည်စိုး အတန်ကြာကြည့်သည်။

“မောင်ရင် ... ခဏ”

ပြောပြီး ဦးပြည်စိုး ခြံထဲဆင်းသွားတော့ သူ့နောက်မှ လိုက်ဆင်းလာသည်။

“မောင့်ကို အဘ ပြောစရာရှိတယ်၊ မြေးအပေါ်မှာ မောင်နားလည်လိမ့်မယ်လို့ အဘ၊ မျှော်လင့်တယ်။ ငယ်ကတည်းက တွယ်ခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတာတော့ အရှိန်အဟုန်ကြီးတတ်တာပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စမှာ မြေးလေးဟာ အပြစ်ကင်းခဲ့ပါတယ်၊ မြေးအပေါ်မှာ မောင် နားလည်မိကွယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။ ရှင်မွေ့ရင်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်နေပါတယ် အဘ၊ ဟု ပြောချင်သည်။ သို့သော် ပြောမထွက်။ ရင်ထဲမှာ နာနေသည်။ တောင်ကြီးမှာ ရှင်မွေ့ ဖျားခဲ့စဉ် ညက ကယောင်ကတမ်း ပြောခဲ့သည့် စကားကို အမြဲကြားနေမိဆဲ။

နာလန်ထစပြုချိန်မှာ ရှင်မွေ့ တောင်ကြီးမှ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ချင်ပြီ ပြောသည်မို့ ရှင်မွေ့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ လေယာဉ်နှင့် ပြန်ဖို့ သူ အားလုံးစီစဉ်ပေးခဲ့သည်။ ခင်မောင်က ကားနှင့်ရန်ကုန်ကို ဆင်းသည်။

ရှင်မွေ့နှင့် သူ လေယာဉ်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ကာ ကုမ္ပဏီသုံးကားကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး ပန်းရံသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ရောက်သည်နှင့် သူ ထင်သည့်အတိုင်း အဘထံသွားဖို့ ရှင်မွေ့ ပူဆာသည်ပဲလေ။ အဘိုးလုပ်သူထံ ရောက်တော့လည်း မျက်ရည်ကျလျက် အစ်ကိုလေးနှင့် ဆုံခဲ့တာတွေ ရှင်မွေ့ ပြောပြခဲ့သည်။

“ရှင်မွေ့ရယ် ... မင်းရဲ့ဘေးမှာ ပြတင်းကိုမိုပြီး ရပ်ကြည့်နေတဲ့သူဟာ မင်းကို သိပ်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ခင်ပွန်းသည်ပါလားဆိုတာ မင်း မေ့နေပြီလား၊ မင်းဘေးမှာ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းသည် ရှိနေတယ် ဆိုတာကိုရော မေ့နေပြီလား၊ အစ်ကိုလေးရဲ့အကြောင်းကို မျက်ရည်ကျ ပြောပြနေတဲ့မင်းရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ငါ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေမယ်ဆိုတာကို မင်း မတွေးမိဘူးလားကွယ်”

ပြတင်းအနီးမှာ ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက် သူ ကြေကြေ ကွဲကွဲ တွေးခဲရသည့် အတွေးနှင့် ခံစားမှုကိုကျတော့ ရှင်မွေ့နှင့် အဘ စာနာခဲမိပါမည်လား။ တွေးပေးကြပါလိမ့်မည်လား။ ခုတော့ အဘက မြေးအတွက် နားလည်ပေးဖို့ လာပြောနေသည်။ သူ့ကို မည်သူ နားလည်ပေးသနည်း။ နားလည်ပေးဖို့ သတိရသနည်း။ မရှိ။ မရှိခဲ့ပါချေတကား။

“လုံမဟာ စိတ်ထားနူးညံ့လွန်းတယ် မောင်၊ လောက ပရိယာယ်ကို ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ လူတွေအကြောင်းကို လည်း နားမလည်ဘူး၊ ဟန်ဆောင်မှုကို မလုပ်တတ်ဘူး ရိုးသားပွင့်လင်းတယ်၊ အစ်ကိုလေးလို ငယ်ကတည်းက ခေါ်ခဲ့၊ သံယောဇဉ်ကြီးခဲရတဲ့ မောင်ဇော်မွန်ကို မထင်မမှတ် ပြန်ဆုံရ ကြေကွဲစရာတွေ ကြားရတော့ ကလေးခမျာ စိတ်လှုပ်ရှား ထိခိုက်ရှာမယ်လေ၊ အဘက သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့သံယောဇဉ်ကို နားလည်ထားတာကိုး”

သူ မကြားချင်တော့။ ဘာကိုမျှ မကြားချင်တော့။ ဒါပေမဲ့ သူ့မူပိုင်ဟန်အတိုင်း တည်ငြိမ်သည့် အသွင်ဖြင့်သာ ငြိမ်သက်နားထောင်နေသည်။ ရင်ထဲမှာ အလဲလဲ အပြိုပြို ခံစားနေရသမျှကို မပေါ်အောင် ထိန်းထားရသည်ကိုက ပင်ပန်းလှပါချေအံ့။

“ဒါပေမဲ့ အဘ တစ်ခုသိထားတယ်၊ မောင့်အပေါ်မှာ မြေးဟာ တကယ့်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ တရိုတသေ ချစ်ရှာပါတယ်ကွယ်”

အဘ ပြောတော့ သူ ဘာမျှမပြော။ သူ ယုံလိုက်ချင်ပါသည်။ အဘ ပြောသည့်စကားကို သူ ယုံကြည်လိုက်ချင်ပါတယ်။

သည်။ သို့သော် သူ၏ပိုင်းခြားနားလည်နေသည့် ဦးနှောက်က အဖြေတစ်မျိုးကိုပဲ ပေးနေသည်။ အဘပြောသည့် မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်သည်ဆိုသော အပြောနှင့် ဆန့်ကျင်သည့်အဖြေ။

ရှင်မွေ့ သူ့ကို ရိုသေတာ သူသိသည်။ အားကိုးတာ ကိုလည်း သူ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုမချစ်။ ဒါကို သူ နားလည်လာနေရသည်ကိုက သူ့ရင်ထဲမှာ ကြီးမားသော ဝေဒနာဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီးကို ဖြစ်စေ၏။

“ကဲ ... မောင်တို့ ပြန်ကြဦး၊ မြေးကို ဂရုစိုက်ပါ မောင်”
“စိတ်ချပါ အဘ၊ ရှင်မွေ့အပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့မေတ္တာဟာ မလျော့ပါးပါဘူး”

အမှန်စကားကို သူ ဆိုခြင်းပါ။ သူ ရှင်မွေ့ကိုချစ်ပါသည်။ အချစ်များ မည်သို့မျှ လျော့ပါးမသွားနိုင်ခဲ့။ ရှင်မွေ့ဆီမှ ချစ်ခြင်းကို မရနိုင်သည့်အဖြစ်ကို သိနေရသည့်အတွက် ကြေကွဲရပါသည့် အသိတရားကို ခံစားနေရပါသော သူ့ရင်ထဲတွင် ရှင်မွေ့ကို ချစ်မြတ်နိုးနေရသည်များက လျော့ပါးမလာနိုင်

“ကဲ ... ရှင်မွေ့ကို ခေါ်လိုက်ဦး”
ဧည့်ခန်းတွင် ပျော့တော့စွာ ထိုင်နေသည့် ရှင်မွေ့၏တွင် သူ ရပ်သည်။ မှန်စီရွှေချ စောင်းကောက်ကြီးကို ငေးညှိနေသည့် ရှင်မွေ့။

“ရှင်မွေ့”
သူ့ ခပ်တိုးတိုး ခေါ်သည်။ မော့ကြည့်လာသော ရှင်မွေ့ကို သူ ပြုံးပြလျက် လက်ကမ်းသည်။

“ကိုကြီးတို့ ပြန်ကြရအောင်၊ နောက်နေ့ကျတော့ အဘ ဆီကို ရှင်မွေ့ လာလည်ချင်လို့ ထပ်လာလေ၊ ကိုကြီး ကုမ္ပဏီကိုသွားရင်း ဝင်ငိုပေးခဲ့မယ်၊ အပြန်ကျတော့ ဝင် ခေါ်မယ်လေ”

လောလောဆယ် ကုမ္ပဏီတွင် သုံးဖို့ထားသည့်ကား နှင့် ဒရိုင်ဘာ ကိုဘလိုင်ကိုပဲ သုံးနေရသည်။ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ကားထဲရောက်ကြသည်အထိ အဘ လိုက်ပို့ပေးသည်။

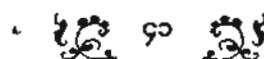
“သွားတော့မယ် အဘ”

“သွားမယ် ဘိုးဘိုး”

“အေး ... အေး ... လုံမ၊ မနက်ဖြန် မလာခဲ့နဲ့၊ နာလန်ထဲ ဆိုတာ နားနားနေနေ နေရတယ်၊ နောက်များမှလာခဲ့ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ၊ မောင် နေမောင့်မှာ အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတာ သိထား၊ သူ့ခမည်း ပင်ပန်းရှာမယ်၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ကားလေး ထွက်သွားသည်အထိ ဦးပြည်စိုး နေထိုင် တွင်ရပ်လျက် ကျန်ရစ်၏။ တစ်ခုတော့ ဦးပြည်စိုး သိနေသလို ရှိ၏။ မောင်ဇော်မွန်နှင့် ရှင်မွေ့ကိစ္စသည် အတိုင်းအတာတန်း အထိ မောင်နေမောင့် ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်ခံစားနေစေသည်ဟု

ရှင်မွေ့ကိုယ်လေး ပိန်သွယ်ကျသွားတာ အမှန်။ ဖျားတာရော၊ စိတ်လှုပ်ရှားရတာကြောင့်ရော ရှင်မွေ့ ကိုယ်ခွံ့ခွံ့ လေးမှာ ပါးပါးလျားလျားလေး ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်မွေ့ ဒီနေ့ ပေါင်မုန့်နဲ့ စွပ်ပြုတ်စားတာ နည်းတယ် ကွယ်”

သူကိုယ်တိုင် ခွံ့ကျွေးခဲ့တာမို့ ရှင်မွေ့ အစားနည်း လွန်းတာကို ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိသည်။ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ခြံ ထဲဆင်းလျှောက်ရင်း ရှင်မွေ့ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်ထားမိသည်။

“ကိုကြီး ... ရှင်မွေ့ကို ခုလိုပြုစုနေရတာ မပင်ပန်းဘူးလား ဟင်”

သူ ပြုံးသည်။ သူ ရပ်လိုက်တော့ ရှင်မွေ့လည်း လိုက်ရပ်လိုက်ကာ မော့ကြည့်သည်။ ရှင်မွေ့၏ ဆွယ်တာသံကို ခားလည်ပင်းအနီးမှ ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြုတ်နေတာကို ပြန်တပ် ခားရင်း ...

“အအေးပတ်မှာ စိုးတယ်ဆိုမှ ကြယ်သီးကို အစုံအစုံ တပ်မှပေါ့ ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဒါနဲ့ စောစောက ရှင်မွေ့ ပြော တာက ရှင်မွေ့ကို ပြုစုနေရတာ မပင်ပန်းဘူးလား ... ဟုတ်လား။”

ကိုကြီး၏ ရှင်မွေ့အပေါ် ပြုစုယူယတာလေးတွေက အသေးစိတ်မို့ ရှင်မွေ့ ကြည့်နူးလိုက်ရသည့်ပါပဲ။ လည်ပင်းနား က ကြယ်သီးလေးကို တပ်ပေးတာကအစ အသေးစိတ် ဂရုစိုက် ခံရတာမို့ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်လေးများ ဝဲလာအောင် ချစ်ကျေးဇူး တင်လိုက်ရတာကို ဖွင့်မပြောဖြစ်လိုက်။ ကိုကြီးက စကားကို ဆက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ရှင်မွေ့ဟာ ကိုကြီးအတွက် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ မိန်းကလေး လေ၊ နောက်ဆုံး ရှင်မွေ့ရယ် ... ရှင်မွေ့ စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆိုရင် ကိုကြီး ဘာပဲလုပ်ပေးရ လုပ်ပေးရပါ”

ပြောပြီး သူ ငိုငဲ့ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်၏။

“ရှင်မွေ့ဆီက ကိုကြီးအရမ်းလိုချင်တာက မြတ်နိုးစွာ ချစ်တဲ့အချစ်ပါကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မရနိုင်မှန်း သိထားရပြီးသည့် တောင်းဆိုမှုကို မဖွင့်ချလိုက်ချင်တော့။ သူ့နှုတ် တစ်ချိန်က စာကြည့်ခန်းမှာ ကြွေကွဲခံစားရစဉ်ခိုက် အဘနှင့် ရှင်မွေ့ ပန်းရုပ်သို့ လိုက်လာကြသည်နေ့ကို အမှတ်ရမိဆဲ။

ထိုနေ့က မိုးတွေ ညိုမှောင်နေရာမှ ရွာချလာခဲ့သည့် အခါ ပြောခဲ့သည့် စကားများ။ သူ ပြောခဲ့သည့် စကားများ။

အဘ ထွက်သွားတော့ တံခါးဝမှာ မျက်ရည်များဝဲလျက် ရပ်နေ သည့် ရှင်မွေ့။

သူနှင့် ရှင်မွေ့ နီးလာစဉ်ခိုက် ...

“ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့ သိပ်သနားတာပဲ”

ဟု ပြောခဲ့တာကို ရင်နာလျက် အမှတ်ရမိဆဲ။ ထိုစဉ်က သူ ရှင်မွေ့၏ ခေါင်းလေးကို ရင်မှာဖိကပ်ထားမိလျက် ...

“မင်းဘဝ လှလှပပလေးကို ဘာကြောင့် ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်ရဲတာလဲ ရှင်မွေ့ရယ်”

ဟု သူ ပြောမိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သူ ထင်ခဲ့သည် လေ။ ထိုအထင်သည် အမှားကြီး မှားနေပြီဆိုတာ ယခု သူသိနေ ရသည်။ ရှင်မွေ့ သူ့ကို ပြောခဲ့သည့် ကိုကြီးကို ရှင်မွေ့သိပ်သနား တာပဲ ဟူသော စကားကို သိပ်ချစ်တာကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု သူ ထင်မှတ်မှာမရှိပါ။ ဟုတ်သည်။ သူ ထင်မှတ်မှာမရှိပါ။

တကယ်က သူ့ကို ရှင်မွေ့ သနားခြင်းသာ။ ချစ် နေခြင်းမဟုတ်။ ဒုက္ခိတတစ်ပိုင်း သူ့ဘဝကို သနားနေမိခြင်း။ ပြီး ... ရှင်မွေ့ သိထားသည်က အစ်ကိုလေး ဆုံးပါးခဲ့ပြီဟူသော အသိ။ ဒါကြောင့် ရှင်မွေ့သည် သူ့ကို လက်ထပ်ခဲ့တာဖြစ်မည်။ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်ဟုဆုံမှ ပုံမှန်မည်။

ဒါတွေကို သိထားပြီးသည့်နောက်။ ရှင်မွေ့ထံမှ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းဆိုသည့် အရာကို သူတောင်းရန် အင်အားမရှိတော့။ မရနိုင်မှန်း သိပါလျက်နှင့် ပြောဆိုနေမိခြင်းသည် သူ့ရူးတစ်ယောက် ၏ အလုပ်သာ ဖြစ်မြဲမည်။

သူ ... ရှင်မွေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ အစ်ကိုလေးနှင့်အတူ နေရမှ စိတ်ချမ်းသာမည်ဆိုသည့် အတွေးကိုတွေးမိရတိုင်း ရင်ထဲတွင် နာကျင်နေခဲ့ရသည်က အမှန်။ ရှင်မွေ့ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး ခံနိုင်လောက်အောင် သူ စွန့်လွှတ်ရပါမည်လား။

မသေချာသေး။ သူ ဆုံးဖြတ်ရခြင်း မရှိနိုင်သေးတာကိုက ရှင်မွေ့ကို ချစ်လွန်းနေသည့်အတွက် သူ မခွဲခွာရက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် အဖြစ်ကြောင့်ပါ။

“ပြန်စို့၊ ရှင်မွေ့၊ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏနားကြတာပေါ့။”

သူ ရှင်မွေ့နှင့်အတူ ပန်းရုံတွင်းသို့ ဝင်သည့် ရှင်မွေ့ မှန်မှန်ဆေးစားနေရပြီ။ မိသားစုဆရာဝန် ဒေါက်တာမိမိက နေ့စဉ်လာ၍ ကြည့်ပေးပြီ။ မကြာမီ ရှင်မွေ့ သက်သာနေကောင်းသွားမည်ဟု ဒေါက်တာမိမိရိုက်တော့ ပြောသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိကြခိုက် မိလုံး ယူလာပေးသော နွားနို့ပူပူလေးကို ရှင်မွေ့ သောက်ရပါ၏။

“အိနေပြီ ကိုကြီးရ”

“မရဘူး ... သောက်”

မျက်နှာထားနှင့် လှမ်းပြောမှ ရှင်မွေ့ ကလေးတစ်ယောက်လို နွားနို့ကို သောက်သည်။ နွားနို့ခွက်ကိုချပြီးနောက် ရှင်မွေ့မျက်နှာမူရာ မှန်မီရိုထက်မှစောင်းကို အတန်ကြာ ကြည့်နေမိ၏။

ရှင်မွေ့ အသာအယာ လျှောက်ခဲ့သည်။ စောင်း၏ တွင် ရပ်လိုက်ကာ လက်ချောင်းလေးများက စောင်းကြိုးတို့ထိလိုက်မိကြပါ၏။ ရှင်မွေ့ နောက်လှည့်ကြည့်တော့ ရှင်မွေ့

လိုက်ကြည့်နေသည့် ကိုကြီး။ ရှင်မွေ့ ရင်ထဲမှာ စောင်းတီးချင်စိတ်က ကြီးစိုးလာသည်။

ဟုတ်သည်။ အစ်ကိုလေးနှင့် သင်္ဃင်မြိုင်မှာ စောင်းတီးသီဆိုခဲ့ဖူးသည့် မေတ္တာရွှေစောင်း၊ ကိုကြီးနှင့် စတင်ဆုံစည်းရစဉ်ခိုက် သီဆိုခဲ့ရသည်ဆိုသော မေတ္တာရွှေစောင်း။ မေတ္တာရွှေစောင်းသည် ရှင်မွေ့၏ နှလုံးအိမ်ဝယ် တစ်မိမိစိမ့် စီးဝင်နေသည့် နှယ်။ ရှင်မွေ့ စောင်းကို မယူမည်ပြုတော့ သူထရပ်သည်။

“နေ ... နေ ရှင်မွေ့၊ မိလုံး- ဒီကို ခဏလာ ...”

ကိုယ်တိုင်က တုတ်ကောက်တစ်ဖက်နှင့်မို့ စောင်းကို သယ်ပေးဖို့ မိလုံးကို သူ လှမ်းခေါ်သည်။ မိလုံး ရောက်လာတော့ ...

“ရှင်မွေ့ကို စောင်းယူပေးလိုက်၊ ရှင်မွေ့ ဒီမှာထိုင်”

ရှင်မွေ့ ဆိုဖာရှည်ကြီးပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်သည်။ မိန်းကလေးထိုင်လေး ကျုံ့ကျုံ့လေး သေသေသပ်သပ်ထိုင်နေသည့် ရှင်မွေ့ကို မိလုံး စောင်းကောက်ကိုပေး၏။ ရှင်မွေ့ စောင်းကို ပိုက်လိုက်သည်။ စောင်းကြိုးညှိနေစဉ် သူ ထိုင်လျက် ငေးကြည့်မိ၏။

သူ မြတ်နိုးရပါသည် မိန်းကလေး။

မြန်မာ့မှန်စီရွှေချ စောင်းကောက်ကြီးကို နန်းဆန်နဲ့ နှောင်းပါသည့် မိန်းကလေးက ပိုက်မွေ့လျက် စောင်းကြိုးညှိနေသည့် မြင်ကွင်း။ ပန်းချီဆွဲခဲရန်ရှိနေသည့်နှယ် လှပနဲ့ စောင်းလွန်းစွာ ရှိနေရပါသည့် ရှင်မွေ့။ မြတ်နိုးစိတ်၊ မခွဲရက်နိုင်စိတ်သည် ရင်မှာ တိုးထွက်ဖြစ်တည်ပြန်၏။ ချစ်မြတ်နိုးရမှုများက ရင်နှင့်အမျှ။

ရှင်မွေ့၏ စောင်းသံလေးပေါ်လာသည်။ ပုလဲသံစဉ်။
“နွဲ့နွဲ့ပျောင်းပျောင်း ... ရွှေစောင်းဟံချီ ... ဖော်စုံညီကြိုးမြှား
သံကသာ ... ရွှေစောင်းသံကသာ ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ထိတော့လဲလဲ
ငယ်ညံစာ တျော တေးတျော ... မနောမွေ့မွေ့ စောမြေမြေ
ပတ္တနာ”

အစ်ကိုလေးနှင့်ဆိုခဲ့ဖူးသည့် မေတ္တာရွှေစောင်း။

ထိုစဉ်က ရှင်မွေ့ စောင်းတီးရင်းဆိုတော့ အစ်ကို
လေး ဘေးမှာ ထိုင်၍ နားထောင်ခဲ့ဖူးသည်။ သဇင်မြိုင်မှာ မမဦး
နှင့် မေမေကြီး မရှိခိုက် မကြာခဏ အစ်ကိုလေးကို ဆိုပြရဖူး
သည့် မေတ္တာရွှေစောင်း။

“အစ်ကိုလေးရဲ့လက်တွေ ခြေတွေ မလှုပ်ရှားနိုင်ပေမယ့်
အဲဒီအချိန်မှာ အစ်ကိုလေးရဲ့နှလုံးသားဟာ ဆုပ်ညှစ်ထား
သလို ခံစားနေရတတ်ပါတယ် ကလေးရယ်၊ ဆောက်တည်
ရာမဲ့ ခံစားနေတတ်ပါတယ်၊ အစ်ကိုလေးရဲ့မျက်လုံးတွေ
ကလည်း မျက်ရည်တွေကို သွန်ကျစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ အစ်ကို
လေး အရူးတစ်ယောက်လို ငိုမိခဲ့ရပါတယ်၊ ခုလည်း
ငိုနေဆဲပါပဲ”

ရှင်မွေ့ ဆုံးပြီဟုသိခဲ့ရစဉ်က အစ်ကိုလေး ခံစားခဲ့ရ
တာတွေကို တောင်ကြီးဟိုတယ်မှာ ရှင်မွေ့ကို ပြန်ပြောပြခဲ့သော
အစ်ကိုလေး၏ စကားသံ...။ သဇင်မြိုင်မှာရှိစဉ်တုန်းက မေတ္တာ
ရွှေစောင်းကို ရှင်မွေ့ ဆိုစဉ် အစ်ကိုလေး စည်းနှင့်ဝါးကို မလိုက်
တတ်ဘဲ အရမ်းဝင်တီး၍ မှားခဲ့စဉ်က ရယ်မော ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတာ
တွေ။

နောက်ဆုံး ခွဲခွာရသည့်အဖြစ်အတွက် ကြေကွဲခံစား
နေရသည့် အစ်ကိုလေး၏ သောကမျက်နှာ။ မေတ္တာရွှေစောင်း
သည် ရှင်မွေ့၏ဘဝတွင် ကြည်နူးစရာဖြစ်ရပ်လေးများနှင့် စပ်
ဆိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကြေကွဲစရာလေးများကိုလည်း ခံစားနေရစေသည်။
ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ဝဲချင်၏။

“သာယာငြိမ်သောင်းစွာ ... ရတနာရွှေစောင်းမှာ ... လှစ်
ခါခြွေကြောင်း ... မေတ္တာရွှေစောင်းခေါ်တွင်စေရာ ...
အသည်းလွှာကို မြင်ထားစဉ်ကြိုးတပ်လိုဆင်... ပိုးချည်ဝါ
မကူလေဘဲ ... အရိုးကိုတုံ့မတည်ခွေကာ ... မြည်ရှာလေ
ရွှေစောင်း ဘာကိုလိုလိုတောင်းတာ ... တောင်းတာ ...
သစ္စာရေလောင်းကာ ... ဪ... မေတ္တာရွှေစောင်းရာ...”

ရှင်မွေ့ ပုလဲသံစဉ်ကို တီးနေရင်းမှ မျက်ရည်ဝဲလာ

၏။

ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ စီးကရက်
ဆို မဖွာဖြစ်ဘဲ လက်ကြားတွင် ညှပ်ထားလျက် ပုံစံဖြင့်ပင်
ရှင်မွေ့ကို ဝေးစိုက်ကြည့်နေသော ကိုကြီး။ ကိုကြီးသည်လည်း
ရှင်မွေ့ကို မကြာခဏ ဤမေတ္တာရွှေစောင်းကို သီဆိုစေတတ်သည်။
ဆိုကြီး မြတ်နိုးသော မေတ္တာရွှေစောင်း။

ကိုထွန်းထွန်းနှင့် မနင်းသွယ်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲတွင်
ကိုကြီး ပထမဆုံး ရှင်မွေ့ကို မြင်တွေ့မြတ်နိုးခဲ့ရသည်ဆိုသော
အချိန်က ရှင်မွေ့ သီဆိုခဲ့ပါသည့် သီချင်း။ ရှင်မွေ့ မျက်နှာ
ရှင်မွေ့၏တေးသံကို မြတ်နိုးခဲ့ရပါသည်ဆိုသောအဖြစ်။

မေတ္တာရွှေစောင်းသည် ရှင်မွေ့ကို ကြည်နူးခြင်းကို လည်း ဖြစ်တည်စေ၏။ ကြေကွဲခြင်းကိုလည်း သတိတရဖြစ်စေ၏။ တစ်ဖန် မြတ်နိုးရခြင်းနှင့်ယှဉ်သော အချစ်ကိုလည်း ပတ်သက် ဖြစ်တည်စေသည့် သီချင်း။ စောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဤတေး သည်လည်းကောင်း၊ ရှင်မွေ့ဘဝတွင် မခွဲမခွာကောင်းသည့်အရာ များ၊ ခွဲခွာမရသည့်အရာများပါတကား။

“ပဉ္စသင်္ခ တိမ်ညီလာနန်းပေါ်က ... မှန်းဆလိုမျှော်ကာ ... စောင်းတော်သံကသာ ... ပဉ္စသင်္ခတိမ်ညီလာနန်းပေါ်က ... မှန်းဆလိုမျှော်လာ ... စောင်းတော်သံကသာ ... ဒေဝစွရာ ချစ်စရာပျိုဖြူတစ်ဦးရယ်ကြောင့် ... သစ္စာချို့မြို့ကူးပါလို့ ... ကြူးနဲ့နဲ့ ထူးကဲတဲ့သံသာ ... မြည်ရှာလေ ရွှေစောင်း ... သာ ... ဘာကိုလိုလိုတောင်းတာ ... တောင်းတာ ... သစ္စာ ရေလောင်းကာ ... ဪ ... မေတ္တာရွှေစောင်းရာ ...”

ရှင်မွေ့ သီဆိုတိုင်း ကိုကြီး စည်းလိုက်ပေးနေကျ သီချင်း။

ကြည်နူးစွာ မြတ်နိုးမက်မပြေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်လျက် နားထောင်ပါသောသီချင်း၊ ကြည်လင်သော စောင်းသံ၊ အစ်ကိုလေးကို သတိရလျက် ဝဲရစ်လာရသော မျက်ရည် ကြည်။

ကိုကြီးကို ချစ်မြတ်နိုးစိတ်နှင့် ဆိုပြလေသဖြင့် ကြည်နူးစွာ ခံစားရပါသည့် ခံစားမှုများ၊ ကြည်နူးမှု စွက်သော မျက်ရည်။

ဪ ... တမ်းတခြင်းနှင့် ကြည်နူးခြင်းများဖြင့် ဖြစ်တည်လာရပါသော မျက်ရည်ကြည်။ ရှင်မွေ့ မျက်တောင်ကို ခတ်သိမ်းလျက် ကိုကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုကြီး ရှိမနေ။ ဧည့်ခန်းဝယ် ကိုကြီး ရှိမနေပါချေ။ မည်သည့်အချိန်က ကိုကြီး ထွက်ခွာသွားပါလိမ့်။ ဂီတနှင့် တေးသံတွင် နစ်ဝင်နေသည်မို့ ရှင်မွေ့ ကိုကြီး ထွက်ခွာသွားလိုက် တာကို မသိလိုက်နိုင်၊ ကိုကြီးကိုယ်တိုင်ကလည်း တုတ်ကောက် သံကို မကြားနိုင်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး အညင်အသာဆုံး ထွက် ခွာသွားတာဖြစ်ရမည်။

ရှင်မွေ့ စောင်းတီးနေတာကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ညင်ညင်သာသာ ထွက်သွားခြင်းလား။ ဒါမှမဟုတ် နားမထောင်လိုတော့၍လား။

ယခင်က သီချင်းသံဆုံးလျှင်တောင်မှ လပ်၍ ဆိုခိုင်း တတ်သည့် ကိုကြီး၊ ဘာကြောင့် ထွက်ခွာသွားရပါသနည်း။

ဤသီချင်းကို အစ်ကိုလေးအားလည်း ဆိုပြခဲ့ရဖူး သည်ဟု ရှင်မွေ့ ပြောပြထားခဲ့ဖူးသည်လေ။

ဒါကြောင့်များ ကိုကြီး နားမထောင်ချင်တော့ခြင်း များလား။ ရှင်မွေ့ တေးသံကို ဆက်မဆိုဖြစ်တော့။ စောင်းကို လည်း ဆက်မတီးဖြစ်တော့။ ခေတ္တငြိမ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေ မိသည်။ ပြီးမှစောင်းကို အသာအယာ ချလိုက်ကာ ကိုကြီးကို လိုက်ရှာမိပါ၏။ အိမ်ရှေ့ပန်းခြံအနီးရှိ ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်နေ သည့် ကိုကြီး။

လရောင်၏ အဦးအစက ပန်းခြံလေးပေါ် ဖြာကျစပြုနေပြီ။

“ကိုကြီး”

ရှင်မွေ့ ကိုကြီးအနီးသို့ သွားရပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ ကိုကြီး၏ခေါင်း မော့လာ၏။ တုတ်ကောက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် လက်များကို အသာအယာ ဖြေလျှော့လိုက်ကာ ခုံတန်း၏အစွန်းတွင် တုတ်ကောက်ကိုတင်၏။ ဆံနွယ်ခွေများက ကိုကြီး၏နဖူးပြင်ပေါ် ဝဲကျနေ၏။

“ပြီးသွားပြီလား၊ ရှင်မွေ့၊ စောင်းတီးချင်ရင် တီးပါလား။ ရတယ်၊ ကိုကြီး ဒီမှာ ခဏထိုင်မလို့၊ ရှင်မွေ့ သွားတီးချင်တီးပါ”

ဘာမျှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေး သူ ပြောသည်။ ရှင်မွေ့ ဘာမျှမပြော၊ သူ့ကို အတန်ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်သည်။ ကိုကြီး၏ ဆံနွယ်ခွေခွေလေးများကို နဖူးထက်မှ သပ်တင်ပေးလိုက်ချင်တာ။ ရှင်မွေ့ စောင်းတီးနေခိုက် ကိုကြီးကို အနားမှာရှိစေချင်တာ။ ရှင်မွေ့ ပြောမပြုနေချင်တော့။

ကိုကြီး တစ်ယောက်တည်း ရှိနေချင်သည်ဆိုလျှင် ရှင်မွေ့ ဤနေရာမှ သွားပေးလိုက်သည်က အကောင်းဆုံးဟုပဲ ရှင်မွေ့ ထင်သည်။

“လာ ... ထိုင်လေ ရှင်မွေ့”

ဟုများ ကိုကြီး ခေါ်လိုက်လျှင် ရှင်မွေ့ ကိုကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်မိမှာပါပဲ။ ပန်းလေးတွေအကြောင်း၊ လရောင်အောက်မှ မြက်ခင်းလေးတွေအကြောင်း၊ ထွေထွေရာရာလေးတွေ

ပြောမိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီး ခေါ်မလာ၊ ရှင်မွေ့ နေရာမှ အညင်အသာ ထွက်ခဲ့သည်။ ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ဝဲချင်၏။

ရှင်မွေ့ စိုးကြောက်ခဲ့တာ မှန်နေပြီထင်။ အစ်ကိုလေးနှင့်ပတ်သက်တာတွေ ရှင်မွေ့ ပြောပြလိုက်မိကတည်းက ကိုကြီးရှင်မွေ့ကို အချစ်လျှော့ပါးပြီဟု ထင်မိခဲ့တာတွေ မှန်နေပြီထင်သည်။ မျက်ရည်က ရှင်မွေ့ မျက်ဝန်းဝယ် ဝေခနဲစု၍ တအိအိ ပြုကျလာသည်။ နောက်ကို ရှင်မွေ့ လှည့်မကြည့်။

ဧည့်ခန်းတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်လျက် စောင်းကိုပြန်ပိုက်သည်။ အောက်ပြန်သံစဉ်တီးလုံးက ဧည့်ခန်းဆီမှတစ်ဆင့် လရောင်လွင်သော ဥယျာဉ်လေးဆီ ပျံ့လွင့်လာသည်။

“ဖြေနိုင်ပေါင် ... တွေ့မှိုင်ယောင် ... တောသာတဲ့ သည် မြိုင်ချောင် ... ဖြေနိုင်ပေါင် ... တွေ့မှိုင်ယောင် ... တောသာတဲ့ သည်မြိုင်ချောင် ... ဘယ်ဝင်္ကယ်နှောင် ... ဖန်လာမှန်း ... ရှေးကံကဆန်း ... အို ပန်းဖွယ်သာ ... ဣန္ဒာမြင့်မင်း ... တင်းပသေလာ ... ဘယ်ငြိုးတော် ဖန်လေသိ ... မယ့်ကို မုန်းတယ် ... ချုန်းစွေဖွဲ့ရွာ ...”

ဖြေနိုင်ပေါင် ကိန္နရာချောင်းခြားပတ်ပျိုး။

ဘယ်ငြိုးတော် ဖန်လေသိ မယ့်ကိုမုန်းတယ် ချုန်းစွေဖွဲ့ရွာ ဟူသော တေးသံက ကြေကွဲမှုကို ဖော်ကျူးလျက် စောင်းသံနှင့် လွင့်မျောစီးပျံ့၏။ နောက်တော့ စောင်းသံချောတေးသံပါ တိတ်ကျသွားသည်။

သူ ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ ရှင်မွေ့၏အညင်က ရှိက်သံမပါပေမယ့် ငိုနေသည့်နယ်။ ဟုတ်သည်၊ ငိုနေသည့်နယ်။ သူ

အသာအယာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်၏။ ဧည့်ခန်းတွင် ရှင်မွေ့ မရှိ။
 စောင်းက အဖော်မဲ့စွာ ဧည့်ခန်းဝယ် စားပွဲပေါ်၌ ရှိနေသည်။ သူ
 အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပါ၏။ အခန်းတံခါး၏ ခန်းဆီးကို အသာ
 အယာလှစ်၍ သူ ကြည့်သည်။ ခုတင်ထက်တွင် ရှင်မွေ့ မှောက်
 လျက်ရှိနေ၏။ တသိမ့်သိမ့် ခါနေသော ကျောပြင်ကို သူ အတန်
 ကြာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရှင်မွေ့ အသံမထွက်ဘဲငိုကြွေးနေ
 ချေသည်တကား။ သူ နေရာမှ အညင်အသာ ပြန်ထွက်လာသည်။
 သူ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်။

သူ၏အရိပ်တွင် ရှင်မွေ့သည် ကျိတ်၍မကြေကွဲသင့်၊
 ကြေကွဲမနေသင့်၊ ဤသို့ ကြေကွဲခံစားနေရသည်ကိုလည်း သူ
 မသိကျိုးကျွန် မပြုသင့်။ ရှင်မွေ့ ခံစားနေရတာကို ကြည့်မနေ
 ရက်။ သူ့အဝတ်မှာ ရှိနေဖို့အတွက် ရှင်မွေ့ထံမှ ကြေကွဲခြင်းတွေ
 ကို မရင်းနှီးသင့်။

သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိသည်။ နှလုံးသား
 ကို ကွဲကြေသည်သို့ ခံစားရ၏။ ဟုတ်သည်။ နှလုံးသားကို
 ကွဲကြေခံလိုက်လျက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည် ရှင်မွေ့ငယ်။ ဆုံး
 ဖြတ်လိုက်ရပါသည် ရှင်မွေ့ငယ်ရယ်။

၆၂

သင်မြိုင်၏ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် စောင့်နေသည်ဆို
 သော ဧည့်သည်ကို မြင်တွေ့ရခိုက် ဇော်မွန်၏ မျက်ဝန်းတွင်
 အံ့သြရိပ်ထင်၏။

“ဟာ ... ထိုင်ပါ ... ထိုင်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်က
 နားကြားလွဲတယ်လို့ကို ထင်နေတာ။”

ဒေါ်ကြီးသုန်က ဧည့်သည် နေမောင် ဟူသော
 အမည်ကို လာပြောပြတုန်းက မယုံကြည်ခဲ့။ တကယ်ဖြစ်နေတော့
 အံ့သြစိတ်ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်း စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ရသည်။

“ရှင်မွေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကိုကြီး။”

ဇော်မွန်ကို အောက်ထပ် ဆင်းလာတာ မြင်မြင်
 ချင်း သူ တုတ်ကောက်ကိုထိန်း၍ ထရပ်ခိုက် ကပ္ပာကသီတာ
 သည့်နောက် အံ့သြရိပ်ထင်သော မျက်နှာ။ နောက်တစ်ဆက်တည်း
 စိုးရိမ်စွာ မေးလာသည့်စကား။ သူ ကြေကွဲစွာပြုံးမိသည်။ အသာ
 အယာ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ သူ ဖြေ၏။

“ရှင်မွေ့ နေကောင်းပါတယ် ကိုဇော်မွန်၊ အဲ ... တလော
တုန်းကတော့ နေမကောင်း ဖြစ်လိုက်သေးတယ်၊ ခုလည်း
နေကောင်းခါစ ဆိုပါတော့လေ၊ ခု ... သူ့ဆီက သင်္ဃန်း
လိပ်စာကိုမေးပြီး ဒီကိုလာခဲ့တာ ...

“သင်္ဃန်းလိပ်စာကို တောင်းလို့ ရှင်မွေ့ အံ့သြနေ
သေးတယ်လေ၊ ကျွန်တော် သိချင်လို့ မေးတာလို့ ပြော
တော့ သူ ခဏငြိမ်စဉ်းစားနေသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို
လည်း အကြာကြီး မော့ကြည့်နေသေးတယ်၊ ပြီးမှ ပြောပြ
တာ”

သူ သက်ပြင်းရှိက်သည်။ နောက် ဇော်မွန်ကိုကြည့်
၏။ တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်လျက် အကဲခတ်နေသယောင် ကြည့်နေ
သော ဇော်မွန်၏ မျက်ဝန်းနှင့် ဆုံ၏။ ထူတန်းသော မျက်ခုံး
တန်းအောက်မှ တောက်ရွန်းသော မျက်ဝန်းအစုံ၊ ဤမျက်ဝန်း
သည် ရှင်မွေ့အား ဟိုးယခင်က သင်္ဃန်းလိပ်စာတွင် ကြင်နာစွာ
အကြိမ်ကြိမ် ကြည့်ခဲ့ဖူးချေမည်။

“ရှင်မွေ့ဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ ထိခိုက်ခံစားနေရတယ်
ကိုဇော်မွန်၊ သူ ခင်ဗျားကို မမေ့နိုင်ဘူး”

သူ ဝိုင်းသွား၏။ ဇော်မွန်ကိုကြည့်တော့ ဇော်မွန်
လည်း ဝိုင်းနေတာ သူ မြင်သည်။ ဒေါ်ကြီးသုန် အအေးလာစွာ
ပေးသည့်အချိန်ထိ ဇော်မွန် ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ ညှဉ်းခန်းကတည်း
ဆိတ်နေဆဲ။

“သူ ဘယ်တုန်းကမှ ဇော်မွန်ကို မေ့ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်မှာ နာကြည်းစရာမှ မရှိခဲ့ဘဲ၊ သူ

ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခဲ့တာဟာ ခင်ဗျား ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ
လို့ ယုံကြည်ခဲ့တဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်
တော် နားလည်လာတယ်၊ သူ့အချစ်ဟာ ခင်ဗျားဆီမှာပဲ
ရှိနေတယ် ကိုဇော်မွန်၊ ဒါကို ကျွန်တော် ကြာလေ နား
လည်လာလေပါ”

သူ ပြောနေရသည့် စကားများသည် သူ့နှလုံးသား
ကို ဖိခြေကြေမွစေလျက် ထွက်ကျလာရသည်နယ်ပါ။ ဇော်မွန်၏
မျက်နှာ မော့လာသည်။ စူးစမ်းသလို သူ့ကိုကြည့်လာသည်။

“ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ ကျွန်တော့်ကို လာပြောနေရ
တာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“ရှင်မွေ့အတွက်ပါ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားအတွက်”

သူ ကြိုးစား၍ ပြောသည်။

ဇော်မွန် ခေါင်းယမ်း၏။ သူ့ကို ကြေကွဲစွာပြီး၍
ကြည့်နေတာ မြင်တော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်မိသည်။

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ ကိုနေမောင်”

အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်နေရာမှ နာမည်ကို တပ်ခေါ်သည်။

“ရှင်မွေ့ကို ကျွန်တော် နားလည်နေပေမယ့် အစ်ကိုကြီးက
နားမလည်သေးဘဲကိုး၊ သူ့ အစ်ကိုကြီးကို ချစ်ပါတယ်၊
ဒါကို ကျွန်တော် သိနေတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက နီးရက်နဲ့
မသိနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကို ကျွန်တော် အံ့သြတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ... ခင်ဗျား မှားနေပြီ၊ သူ ခင်ဗျားကို ခုထိ
မမေ့သေးဘူး ကိုဇော်မွန်”

ဇော်မွန် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ရှင်မွေ့ ကျွန်တော့်ကို မမေ့ဘူးဆိုတာကို ယုံတယ်။ သံယောဇဉ်ရှိတာကိုး၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ကျွန်တော် နဲ့ခွဲခွာခဲ့ရတာက တကယ့် သေကောင်ပေါင်းလဲ ကားတွေ ဘာတွေ တိုက်ပြီးမှ ကွဲကြရတာ၊ ငယ်ကတည်းကအစ နားလည်ပေးခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ သံယောဇဉ် ဆိုတာကလည်း သေးသေးမြားမြားတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ပြန်ဆုံတော့လည်း ကြေကွဲခံစားရသမျှတွေ သူ မြင်ခဲ့တာပဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို သနားမှာပေါ့။”

ဇော်မွန် ထရပ်သည်။ သူ့ကို အတန်ကြာကြည့်၏။

“သူ ကျွန်တော့်ကို မမေ့တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ် လို့ ခင်ဗျားထင်တာ မှားတာပေါ့ ကိုနေမောင်၊ သူ ဘယ် တုန်းကမှ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့ဖူးဘူး၊ ခင်ဗျားကို မော့ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကြည့်တဲ့ မြတ်နိုးရိပ်တွေ ပါတဲ့ အကြည့်မျိုးကိုလည်း တစ်ခါမှ ကျွန်တော့်အပေါ် မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး...”

“တောင်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်ကို ဒါ ရှင်မွေ့ရဲ့ခင်ပွန်း ဆိုပြီး အစ်ကိုကြီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့စဉ်တုန်းက အစ်ကို ကြီးကို ကြည့်တဲ့အကြည့်တွေမှာ မြတ်နိုးမှုတွေ၊ အားကိုး တွေ အပြည့်အဝ ရှိနေတာ ကျွန်တော်တောင်မှ မြင်တတ် ခဲ့ပါရက်နဲ့ ခင်ဗျားက ဘာလို့မမြင်နိုင်ခဲ့ရတာလဲဗျာ”

သူ ငြိမ်၍သာ နားထောင်နေမိသည်။

“အတွေ့နောက်ကျခဲ့ပြီဆိုတဲ့ စကားမျိုး တစ်ခွန်းတောင်မှ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှင်မွေ့ နှုတ်ဖျားက ကျွန်တော်မကြာ-

ခဲ့ရပါဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မချစ်ဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်ကို သနားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ယူရမယ့် အထိတော့ မချစ်ဘူး၊ ဘာလို့ ခင်ဗျား အဲဒါတွေကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ရတာလဲ အစ်ကိုနေမောင်”

ဇော်မွန် မျက်ရည်ဝဲလာ၏။

“ရှင်မွေ့ကို ကျွန်တော် တကယ့်ကို လက်ထပ်ယူဖို့အထိ ချစ်တာ အမှန်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ဆီက အချစ်ကို မရဘဲ နဲ့ ရှင်မွေ့ရဲ့ခင်ပွန်းသည် လက်ထဲက မယူရက်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ လူတိုင်းမှာ စည်းဆိုတာ ရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဇနီးသည်ဖြစ်တဲ့ ရှင်မွေ့ကို ကျွန်တော် လူ့စည်းကမ်းဖောက် ပြီး မယူနိုင်ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကွာရှင်းပေးမှာပါ၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူ နေရရင် ရှင်မွေ့ စိတ်ချမ်းသာမှာပါ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အတွက်...”

“ရှင်မွေ့ကို ကွာရှင်းပေးပြီး ကျွန်တော်နဲ့ လက်ထပ်ပေး မယ် ဆိုပါတော့။ ခင်ဗျား တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့လူ၊ ညံ့တဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ရှင်မွေ့ကို ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်တွေနဲ့ သဝန်တိုနေတာ၊ အမြင်တွေ လွဲနေတာ၊ ခင်ဗျားထက် ကျွန်တော့်ကို ပိုချစ်နေတယ်လို့ သဝန်တိုစိတ်တွေ ရင်ထဲ မှာ ကျိတ်ဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့ သူရဲကောင်းကြီးလုပ်ပြီး ချစ်သူကို သူတစ်ပါးလက်ထဲ လာအပ်နေတာ၊ ခင်ဗျား ရှင်မွေ့ကို အထင်သေးလွန်းတယ်”

ဇော်မွန် မျက်နှာနီလာသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထက် ရှင်မွေ့ကို ပိုနားလည်တယ်၊ ငယ်ကတည်းက အတူနေလာတဲ့သူမို့ ပိုနားလည်တယ်၊ ရှင်မွေ့ဟာ အလွန်တည်ကြည်တဲ့ မိန်းကလေး၊ အလေးအနက်ထားတဲ့ မိန်းကလေး၊ ခင်ဗျားကို မချစ်ဘဲနဲ့များ လက်ထပ်မယ်လို့ ထင်သလား၊ ဝေးသေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စည်းစိမ်ကိုလည်း ရှင်မွေ့ မမက်ဘူး၊ ဒီမှာ ... ခင်ဗျားကို ချစ်လို့ ရှင်မွေ့ လက်ထပ်တာဗျ၊ ချစ်လို့ လက်ထပ်တာ”

ဒေါသဖြင့် ဇော်မွန် အော်ပြောတော့ သူ စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာသည်။

“ကျွန်တော် သေသွားပြီထင်လို့ ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ခဲ့တယ် ဟုတ်စ၊ ဒီလောက် အံ့ချော်တဲ့အတွေးမျိုး ခင်ဗျားတွေ့ရက်တယ်ဗျာ၊ ရှင်မွေ့ဟာ မချစ်ဘဲနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ခေါ်သွားခဲ့တုန်းက သူ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းခဲ့တယ်၊ ပြန်ဖို့ပဲ ပြောခဲ့တယ်”

ဇော်မွန် ခေါင်းယမ်းသည်။

“စိတ်ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာဟာ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မရှိသင့်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်သဘောနဲ့ အကောင်အထည်ဖော်လို့ မရဘူး၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို မဆင်မခြင် ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်တွေ ကြီးမားနေပြီး သံသယတွေ မှားမှားယွင်းယွင်း ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျား နောင်တရလိမ့်မယ်”

ဇော်မွန် သူ့ကို ကြေကွဲစွာ ပြီး၍ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို တကယ်မြတ်နိုးတာပါ၊ မြတ်နိုးစွာ ချစ်တာပါ၊ လက်ထပ်ဖို့အထိလည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ၊ ခုထိလည်း ချစ်နေဆဲပါပဲ၊ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်တုန်းက ရှင်မွေ့ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုပြီး ကျွန်တော် အမြန်အဆန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပြီလေ ...

“လက်ရှိအချိန်မှာ ခင်ဗျားဟာ သူ့ခင်ပွန်း ဖြစ်နေပြီ၊ သူနဲ့ တစ်သက်လုံး အတူနေသွားရမှာက ခင်ဗျားပဲ၊ အဲဒါဘာလို့ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝထဲက ရှင်မွေ့ကို နှင်ထုတ်ပစ်ချင်နေရတာလဲ”

သူ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိသည်။ သူ ရှင်မွေ့ကို နှင်ထုတ်နေခြင်းမဟုတ်။ ရှင်မွေ့က သူ့နှလုံးသားမှ ထွက်ခွာနေသည့်အဖြစ်။ ဤသို့ သူ နားလည်သည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေပါရက်နဲ့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ရှင်မွေ့ ချစ်နေပါရက်နဲ့ ရှင်မွေ့အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဒီလိုပဲ နားမလည်နိုင်ဘဲ ဆက်ဖြစ်နေမယ်၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နာလန်မထူနိုင်အောင် လာထိုးပစ်မယ်”

အဲကိုကြိုက်၍ ဇော်မွန် ပြောသည်။ မျက်ဝန်းများ နီနေ၏။ သူ ဇော်မွန်ကို ဘာမျှတုံ့ပြန်မပြောမိ။ ဇော်မွန်ကသာ ဆက်တိုက် ဆက်ပြောသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ရှင်မွေ့ဟာ သူချစ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့အရိပ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေရတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ဖြေသာတယ်။ စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ်ဆိုရင် အဲဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့လူကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူများအရိပ်ကို ကြည့်နေခဲ့ရပြီး၊ အိမ်ထောင်ပြုပြီးတဲ့အခါမှာ လင်ယောက်ျားရဲ့မျက်နှာရိပ်ကို အစေအပါးလို ညှိုးညှိုးဖျော့ဖျော့နဲ့ ကြည့်နေရတဲ့ဘဝမျိုး မဖြစ်သင့်တော့ဘူး”

ဇော်မွန် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဆုံးခဲ့ရပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အိမ်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မသွားဘူးလို့၊ နောက်လည်း ကျွန်တော်မသွားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာကိုတော့ အမြဲ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းနေမယ်ဆိုတာ သိထားပါ ...

“ခင်ဗျားအိမ်ကို မလာတာဟာ ရှင်မွေ့နဲ့ ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို မထိခိုက်စေလိုတဲ့ စေတာနာသက်သက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ”

သူ ထရပ်သည်။ ဇော်မွန်၏ စိတ်ရင်းမှန်ကို သူနားလည်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်မယ့် ကိုဇော်မွန်၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာဟာ ရှင်မွေ့ကို ချစ်လွန်းတဲ့စိတ်၊ ရှင်မွေ့ကို ခြေချမ်းသာစေချင်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ လာတာကိုတော့ ယုံကြည်

စေချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်တာဟာ အတိုင်းအဆမဲ့ အကန့်အသတ်မဲ့ ချစ်တာပါ”

သူ ရင်ထဲက သစ္စာစကားကို ပြောခြင်းပါ။

“ကျွန်တော်ဟာ ရှင်မွေ့ စိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးတတ်တဲ့သူပါ ကိုဇော်မွန်၊ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမှာ ရူးမတတ်ကြောက်တဲ့သူပါ၊ ရှင်မွေ့မရှိဘဲ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဘယ်လိုဆက် ရပ်တည်ရမယ်ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားနိုင်အောင်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်လေ၊ အဲဒီအရာက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားဆီ ခုလိုလာပြောဖို့ တွန်းအားပေးခဲ့တာပါ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အတန်ကြာ ကြည့်မိကြသည်။ ဇော်မွန် ပြုံးပြတော့ သူ ခေတ္တငြိမ်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်ပြုံးပြသည်။

“အဲ ... အအေးသောက်လိုက်ပါဦး အဲဒီကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီကိုပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူးဗျ၊ မေမေကြီးလည်း ဘုရားသွားနေတယ်၊ ကဲ ... အအေးမြန်မြန်သောက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ရှင်မွေ့ဆီ ပြန်လိုက်ပါဦး၊ ရှင်မွေ့ နေမကောင်းဘူးဆို”

ဇော်မွန်၏ စကားဆုံးတော့ သူ အအေးတစ်ခွက်ကို ကောက်မော့သည်။

သူ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်တော့ ဇော်မွန်လည်း လိုက်ရပ်သည်။ ညှော်ခန်းတံခါးမကြီးကိုဖြတ်၍ ပေါ်တီကိုသို့

လေ့ကားထစ်အတိုင်း သူ ဆင်းသည်။ ပေါ်တီကိုတစ်ဖက်ရှိ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သစ်ရိပ်အောက်တွင် ရပ်ထားသည့် ကားဆီသို့ သူ လျှောက်သည်။ ကားတွင်းသို့ သူဝင်ပြီး ကားငြိမ်ခနဲခွာတော့ ဇော်မွန် လက်ပြကျန်ရစ်သည်။

“သာယာတဲ့ အိမ်ထောင်ကို ဖန်တီးပါ အစ်ကိုကြီး”

ဟူ၍ တလေးတနက် ပြောခဲ့သော ဇော်မွန်စကားကို သူ ကြားယောင်နေဆဲ။

“ဆရာ ... ဆရာ ဒီကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာဘူး၊ မမလေး ရှင်မွေ့ လိုက်လာတယ်၊ ဆရာဒီကိုလိုက်လာဖို့ မှာထားတယ်ဆို၊ ကုမ္ပဏီကကားကို လှမ်းမှာပြီး ပန်းရုပ်ကနေ ဒီကို လိုက်လာတာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတံခါးမကြီးထောင့်မှာပဲ ရပ်ပြီး နေတယ်၊ အထဲကို မဝင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ မမလေး ရှင်မွေ့ ပြန်လာတယ်၊ ကိုဘလို့ မောင်းပို့တဲ့ကားကို ခြံမှာပဲ ရပ်ခိုင်းခဲ့တာ”

သူ့ခေါင်း ချာချာလည်သည်သို့ ခံစားရပါ၏။ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာလို့ ချက်ချင်း လာမပြောရတာလဲ”

သူ့ အော်ငေါက်မေးတော့ ခင်မောင် ပြန်ဖြေပါ၏။ “ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ မမလေး ရှင်မွေ့နဲ့ ဆရာတို့ကြားမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိနေပြီလို့၊ ပုံစံကြည့်ရတာက လေး လာတာက ဆရာ မသိအောင် လာတဲ့သဘောပဲ၊ အဲဒီလိုလာတဲ့အချိန်မှာ ချက်ချင်းကြီး ဆရာကို ကျွန်တော် လာပြောလိုက်ရင် သူစိမ်းရဲ့ရှေ့မှာဆိုတော့ ဆရာ ရှက်သွား

မှာ စိုးတာလည်းပါတယ်၊ ပိုပြီး မဖြစ်သင့်ဘဲနဲ့ ပြဿနာကြီးသွားမှာလည်း စိုးရိမ်တယ်၊ မမလေး ချက်နှာလည်း မကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော် မေးသေးတယ်”

ခဏနားပြီး ခင်မောင် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် မေးသေးတယ်၊ ဆရာကို သွားခေါ်ပေးလိုက်ရမလား ဆိုတော့ မမလေးက နေပါစေတဲ့၊ ဟိုမှာ စကားပြောနေကြတယ်တဲ့၊ ချက်ချင်း ပြန်သွားတာပဲ”

သူ ခင်မောင်ကိုလည်း အပြစ်မပြောချင်တော့၊ ခင်မောင် ပြောသည့် ကျိုးကြောင်းပြ စကားကလည်း မှန်နေသည်ပါပဲ။

ရှင်မွေ့ ရောက်လာတာကို ခင်မောင် ဝင်ပြောလိုက်လျှင် သူ ချက်ချင်း ရှင်မွေ့ကို ခေါ်ထားလိုက်မည်ဟု ခင်မောင် မည်သို့ ကြိုတင်သိနိုင်ပါအံ့။

သူ သူစိမ်းရှေ့။ သူ သူစိမ်း၏ အိမ်ထိလာ၍ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် ကြည့်ရကောင်းလားဟူ၍ စကားများ ရန်ဖြစ်ကြမှာဟုပဲ ခင်မောင် တွေးတောပူပန်မိမည်ပေါ့။

တကယ့် ရင်တွင်းမှအဖြစ်တွေကို ခင်မောင် သိချေသည်မှ မဟုတ်ဘဲလေ။

“အိမ်ကို အမြန်မောင်းစမ်း ခင်မောင်”

သူ သံပြတ်ဖြင့် ပြော၏။ ကားကလေး ညှို့တွင်းခွာ ခြားတစ်စင်းနယ် ပြေးလေ၏။

၃၉၀

ပန်းရံကွဲတွင် ရှင်မွေ့ မရှိ။

သူ ခင်မောင်ကို အဘဦးပြည်စိုး၏အိမ်သို့ ဆက်
မောင်းစေသည်။ ရှင်မွေ့ အဘထံသို့ သွားလိုက်တာ ဖြစ်ရမည်။

အဘအိမ်ရှေ့ ခြံဝင်းတွင်းသို့ သူ လှမ်းဝင်လာနိုင်
အိမ်လေး၏ တိတ်ဆိတ်နေမှုကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ လေးလံ
သယောင်။

“အဘ”

နည်းခန်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်သက်ထိုင်
သည့် အဘကို သူ ခေါ်မိစဉ်ခိုက် တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ကြည့်
သည့် အဘ၏မျက်ဝန်းများကြောင့် ရင်ထဲတွင် ရှင်မွေ့အတွက်
ပို၍ပင် ပူပင်လာရသည်။

“အဘ ရှင်မွေ့ လာသလားဟင်”

“လာတယ်၊ ပြီးတော့ သွားလိုက်ပြီ”

အဘထံမှ အေးစက်ပြတ်တောင်းသောအဖြေ
လာ၏။ သူ အနေခက်နေမိသည်။ သူနှင့် ဇော်မွန် ပြောခဲ့

တွေ ရှင်မွေ့ ကြားပြီးခဲ့ပြီဆိုတာ သူ နားလည်နေသည်လေ။
အဘကို ရှင်မွေ့ အားလုံး ပြောပြပြီးဖြစ်မည် ဆိုတာကိုလည်း သူ
သိနေသည်။

ကုမ္ပဏီမှာသုံးဖို့ထားသည့် ကားကိုလည်း အိမ်ရှေ့
မှာ မတွေ့ရတာမို့ ထိုကားဖြင့်ပင် ရှင်မွေ့ ပန်းရံသို့ ပြန်သွား
လေပြီလား။ သူနှင့် အသွားအပြန် လမ်းလွဲသွားပြီထင်၏။

“ရှင်မွေ့ ပန်းရံကို ပြန်သွားတာလား အဘ”

သူ မေးတော့ အဘ သူ့ကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်
သည်။ နောက် ...

“ပန်းရံကို ပြန်သွားတာလား ဟုတ်လား၊ ရှင်မွေ့ သွားတဲ့
နေရာဟာ မင်းနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာ၊ မင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ
မပတ်သက်နိုင်တော့တဲ့ နေရာကို သွားလိုက်တာ”

နာကြည်းစွာ ပြောလာပါသည့် အဘကို သူ တုန်
လှုပ်စွာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ အထိတ်တလန့် မေးမည်ပြု
ခိုက် အဘ လက်ကာ၍တားသည်။

“နေဦး ... အဘ ပြောဦးမယ်၊ ရှင်မွေ့ သွားတယ်ဆိုတဲ့
အဝေးဆုံးနေရာဆိုတာ မင်း သွားစေချင်တဲ့ အစ်ကိုလေး
ရဲ့အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်မွေ့ သွားတဲ့နေရာကို သိချင်
လား”

အဘကို သူ အရမ်းအားနာနေမိရသည်။ ပြီး...
အပြစ်ရှိသူပီပီ မျက်နှာမထားတတ်အောင်လည်း ခံစားနေရသည်။

“မင်းဟာ အတွေးအခေါ်ရှိတဲ့၊ ရှေ့နောက် ဆင်ခြင်တတ်တဲ့
သူလို့ ထင်မိခဲ့တယ်၊ ယုံမိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အိမ်

ထောင်ရေးမှာ နလပ်နိုးတုံး လူညံ၊ အသုံးမကျတဲ့သူဆိုတာ မကြာမီလေးကမှ အဘ သိခဲ့ရတယ်။ မင်းလောက် အသုံးမကျတဲ့သူ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာမှ ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

အဘ သူ့ကို အထင်သေးစွာကြည့်တာ ဤတစ်ကြိမ်ပဲ သူ ကြုံဖူးသည်။ ရှက်စိတ်က ရင်မှာပြန့်တက်၏။

“ရှင်မွေ့ကို မင်းက ကွာရှင်းပေးပြီး မောင်ဇော်မွန်နဲ့လက်ထပ်ပေးမယ် ... ဟုတ်စ၊ နေစမ်းပါဦး ... အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကို ကစားစရာလို့များ မင်း မှတ်ထင်နေတာလား။”

“ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို ချစ်လွန်းလို့ပါ အဘရယ်၊ သူ စိတ်ဆင်းရဲနေတယ် ထင်လို့ပါ။”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက် ဖြေမိသည်။

“ရှင်မွေ့ဟာ ... အဘရဲ့မြေးဟာ မင်းကိုပဲ လက်ထပ်ခဲ့တာကွ၊ မောင်ဇော်မွန်နဲ့လည်း ချစ်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာကိစ္စနဲ့ မောင်ဇော်မွန်ကို လက်ထပ်ရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့ဟာ မင်းရဲ့မယား၊ မင်းလက်ထပ်ထားတဲ့ လူသိရှင်ကြား မယားကွ ...

“မင်းက အလွယ်တကူ ကွာပေး၊ ဇော်မွန်နဲ့ လက်ထပ်ပေးတိုင်း ငါ့မြေးက အရှက်မရှိ လက်ခံရမှာလား၊ မင်း သိပ်စော်ကားတဲ့ကောင်၊ သင်္ဇင်မြိုင်ထိများ မင်း အရူးထပြီ သွားခဲ့တာ ငါ အံ့ဩတယ်”

သူ ခေါင်းငုံ့ခံရုံသာ။ ချစ်မှုရေးရာတွင် သူ အကင်းမပါးတာလည်း အမှန်ပါ။ သူ အဘကို တောင်းပန်သလိုမော

ကြည့်သည်။ တုတ်ကောက်ကို ထိန်းကိုင်ထားသည့်လက်တွေမှာ အားအင် ကုန်ခန်းလာသည်သို့ ခံစားရ၏။ ကိုယ်က ယိုင်ခန့် ဖြစ်တော့ ကမန်းကတန်း ပြတင်းပေါင်ကို လှမ်းကိုင် ထိန်းယူရသည်။

“ရှင်မွေ့ ဘယ်မှာလဲ အဘရယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရှင်မွေ့ ဘယ်မှာရှိနေပြီလဲ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သွားခေါ်ပါရစေ”

သူ ရင်ထဲမှာ ပူနေသည်။ သူနှင့်အဝေးဆုံးနေရာသို့ ရှင်မွေ့ ထွက်သွားပြီဟု မကြာမတင်လေးကပင် အဘ ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ သူ ဤနေရာတွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်။ ရှင်မွေ့ကိုလိုက်ခေါ်မှဖြစ်မည်။

သူ၏ဇနီး ရှင်မွေ့။ သူ၏နှလုံးသား ရှင်မွေ့ကို သူ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ ရှင်မွေ့ မရှိပဲ သူ့ဘဝသည် ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်၍ မရနိုင်တာ သူ သိသည်။ ဟုတ်သည်။ သူ့သာ အသိရဆုံးသောအဖြစ်မှာ ရှင်မွေ့မရှိဘဲ သူ့ဘဝသည် ရပ်တည်နိုင်မည်မဟုတ်။

“ရော ... ဒါ ဖတ်ကြည့်”

အဘ အိတ်ကပ်တွင်းမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးသည်။ သူ ချက်ချင်းဖြန့်၍ ဖတ်၏။ ရှင်မွေ့၏လက်ရေးလေး။

“ကိုကြီး ...

သင်္ဇင်မြိုင်ကို ကိုကြီး လိပ်စာမေးကတည်းက သွားတော့မယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်ကိုကြီး ရဲ့ကား ထွက်သွားတာနဲ့ ကုမ္ပဏီက ကိုဘလွိုင်ကို ပန်းရံလာခဲ့ဖို့ ရှင်မွေ့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ခဲ့ပါတယ်။

ရှင်မွေ့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုကြီး တစ်ခုခု အစ်ကိုလေးကို သွားပြောတော့မယ်ဆိုတာ ရှင်မွေ့ ကြံတွေးထားမိပြီး သားပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်မွေ့ကို ကွာရှင်းပြီး အစ်ကိုလေးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အထိတော့ ကိုကြီး ရက်စက်စွာ ဆုံးဖြတ်ရက် လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ရှင်မွေ့ကို အစ်ကိုလေးနဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ ထင်ပြီး သွားမေးဖို့များလားလို့ တွေးမိခဲ့တာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုလေးနဲ့ ဆုံမိကြပြီးတဲ့နောက်မှာ ရှင်မွေ့ ကြောက်နေမိခဲ့တာဟာ ကိုကြီး ရှင်မွေ့ကို မချစ်တော့မှာကိုပါ။ အချစ်လျော့သွားမှာကိုပါ။ မုန်းသွားမှာကိုပါ။ ကိုကြီးဆီက ရရှိနေခဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကို လျော့ပါးရရှိလာရမှာ ဆုံးရှုံးသွားရမှာ ရှင်မွေ့ အကြောက်ကြီး ကြောက်မိခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးဟာ ရှင်မွေ့ ထင်ထားမိတာတွေ ထက် ပိုပြီးရက်စက်ခဲ့တယ်။ ရှင်မွေ့ရဲ့မေတ္တာ၊ ရှင်မွေ့ရဲ့ သစ္စာတရားကိုပါ အထင်သေးရက်ခဲ့တယ်။ ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တာပါ။ အားကိုးတကြီးနဲ့ ချစ်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဖမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ရပါပြီ။ ကိုကြီးအပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ရှင်မွေ့ရဲ့ချစ်ခြင်းများစွာကို ကိုကြီး မယုံကြည်တော့တဲ့နောက်မှာ ပန်းရုပ်မှာ ရှင်မွေ့ နေဖို့မလိုအပ်တော့ပါဘူး။

ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးကိုလည်း ရှင်မွေ့ ဘာမှဒုက္ခမပေးသင့်တော့ပါဘူး။

ရှင်မွေ့ တရားရိပ်ကိုပဲ သွားလိုက်ပါပြီ ကိုကြီး။ ကိုကြီးပို့ပေးချင်တဲ့ အစ်ကိုလေးဆီကို ရှင်မွေ့ မသွားနိုင်တဲ့အတွက်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ရှင်မွေ့။”

သူ ကယောင်ကတမ်းဖြင့် စာကို ခေါက်လိုက်မိသည်။

“မင်း ဒီလိုမလုပ်ရဘူး ရှင်မွေ့၊ မင်း ဒီလိုမလုပ်ရဘူး”

သူ့အသံတွေ အက်ကွဲနေသည်။ မျက်ရည်တွေ ဝဲတတ်နေသည်။ တကယ်တမ်း ရှင်မွေ့ကို ဘဝခြားသည့်အခြေအထိ ဝေးရတော့မည်ဆိုတော့ သူ ဆောက်တည်ရာမဲ့ ခံစားနေရပြီ။ ရှင်မွေ့ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဘယ်ကိုမှ မစွာနိုင်၊ ဘယ်လိုမှ ရှင်မွေ့ကို သူ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်၊ လတ်တလော အတွင်းမှာ သူ အရူးတစ်ယောက်လို ဆောက်တည်ရာမဲ့ ဖြစ်နေရပြီ။

“အဘ ... ကျွန်တော်ကို ပြောပြပါ။ ရှင်မွေ့ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါ အဘရယ်၊ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို ပြန်ခေါ်ပါရစေ၊ ကျွန်တော် ရှင်မွေ့ကို တကယ်မြတ်နိုးတာပါ။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော်မှားတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ် ...

“ဒါကလည်း သူ့ကို ချစ်လွန်းလို့ ဖြစ်တာပါ။ နားလည်မှုလွဲလို့ ဖြစ်တာပါ။ သူ ... သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့ပါရစေ၊ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ပြန်ခေါ်ပါရစေ”

www.burmeseclassic.com

၃၉၆

မဟူရ(လှိုင်စော)

သူ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်နေတာ မြင်တော့ အဘ စိတ်
မချမ်းမမြေ့ ဖြစ်ရပါ၏။ သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်ရင်း သူ့ကို
အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်သည်။

“အပျက်အပျက်နဲ့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရတော့
တယ်ကွယ်၊ ကံ ... လာ ... လာ အချိန်တော့ မိကောင်း
ပါရဲ့။”

အဘ ရှေ့မှဆင်းတော့ သူ နောက်မှ လိုက်ဆင်း
လာသည်။ ခြံစောင့်အဖြစ် ဘာအတွက် အဖော်ရအောင် ဦးဌေး
ကို အာနှင့်အတူ လာနေဖို့ သူ စီစဉ်ထားခဲ့သည်မို့ ယခု အဘ
နှင့်အတူ သူ ထွက်လာတော့ ဦးဌေး အိမ်စောင့်နေရစ်ခဲ့၏။

၃၉၇

ကံကော်ရိပ် မန်ကျည်းရိပ်တို့က အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း
နှင့်ရှိ၏။ တရားရိပ်က အေးမြနေသည်။ ကျောင်းဝင်းအတွင်း
မယ်သီလရှင်များ၏ အဆောင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကားကို
ထိုးရပ်ခိုက် သူ့ရင်တွေ အရမ်းလောင်မြိုက်နေတာ အမှန်။

အချိန်မီပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိသည်ကလည်း
အမှန်။ ပြတ်သားရဲလိုက်တာ ရှင်ဗွေ့ရယ်ဟု သူ ထိထိခိုက်ခိုက်
တွေး၏။ ဘယ်မှာ သွားမေးရ ပြောရမည် ဆိုတာလဲ သူ မသိ။
အဘ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“မောင် ... ဒီမှာ ခဏနေခဲ့၊ ဒီက မယ်သီလရှင်ကြီး
ဒေါ်ညဏစာရီ ဆိုတာ အဘနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်၊
ဒါကြောင့် ဒီကျောင်းကို သွားဖို့ပဲ အဘသဘောတူခဲ့ရတာ”

အဘက ပြောပြီး ယောဂီဝတ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး
တံမြက်လှည်းနေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။ စကားခဏပြောနေတာ
ကို သူ ကားတွင်းမှ လှမ်းမြင်သည်။

ယခုကျတော့လည်း ကလေးတစ်ယောက်နယ် စိတ်
လှုပ်ရှားလျက် ရှင်မွေ့ကိုပဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ဆောင်လောက်ကြာတော့ ယောက်ျားအမျိုးသမီး
ကြီး ကျောင်းဝင်းတွင်းရှိ မယ်သီလရှင်တို့၏ အဆောင်လေးထဲကို
ဝင်သွားတာ သူ မြင်၏။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး သီလရှင်တစ်ပါး
ထွက်လာတာ သူ မြင်၏။

နောက် အဘ ပြန်လာသည်။

“ရော ... မင်းအတွက် လုံမလေးပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်း”

အဘ ကမ်းပေးလာသည့် စက္ကူပတ် အထုပ်လေး
ကို နားမလည်သလို သူ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိသည်။

“ယူလိုက်လေ”

အဘ ပြောလာတော့မှ သူ လှမ်းယူ၏။ အထုပ်က
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိနေသည်။ အထုပ်ကို သူ ဖြေ၏။

“ဟင်”

မိုက်ခနဲ သူ ဖြစ်၏။ သူ့ပေါင်ပေါ် ထွေးခနဲကျလာ
သည့် ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံနွယ်မျှင်၊ ဆံစုအဖြစ်ရှိနေသော
ဆံနွယ်မျှင်များ။

“ရှင်မွေ့ရယ် ... မင်း လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ မင်းဆုံးဖြတ်ရဲ
လိုက်တာ ... ဆုံးဖြတ်ရဲလိုက်တာကွယ်၊ ကိုကြီး တစ်သက်
လုံး ဘယ်လိုမှ နေလိုမြဲလို့မရအောင် ပြတ်သားပြလိုက်တာ
လား”

သူ ရင်ထဲမှာ မချိတင်ကဲ ခံစားလျက် အံ့ကိုတင်

တင်းကြိတ်ထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကြွေကျ
လာကြသည်။ တိတ်ဆိတ်စွာ အံ့ကိုတင်းခဲလျက် မျက်ရည်ကျနေ
သည့် သူ့အဖြစ်ကို ခင်မောင် မကြည့်ရက်သလို ကားရှေ့ခနဲ
ဘက်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ရှင်မွေ့ရယ်”

ဆံနွယ်မျှင်များကို ရင်မှာ အပ်မိလျက် သူ မျက်ရည်
များ ဖြိုင်ခနဲ ကျလာသည်။ သူ ကားတံခါးကို ဖွင့်သည်။ ကား
ပေါ်မှ သူ ဆင်း၏။ ရှင်မွေ့ကို သူ တွေ့ရလေခိုးဖြင့် မျှော်ကြည့်
မိသည်။ ရင်တစ်ခုလုံး ဟာနေသည်သို့ ခံစားရ၏။ တုတ်ကောက်
ကို အားပြုလျှောက်ရင်း သစ်သားဆောင်လေးရှိရာသို့ ဦးတည်၏။

“မောင်နေမောင် မသွားနဲ့တော့”

အဘ သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ခေါ်တော့ သူ ခေါင်း
ယမ်းသည်။ သူ ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်မရ။ သူ ရှင်မွေ့ကို တွေ့
ချင်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး အဘ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊
ခဏဖြစ်ဖြစ် တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ မတရားဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်
ကို သူ ဒီလိုထားခဲ့တာ သူ့ မတရားဘူး၊ သူ့ဟာ ကျွန်တော်
ကို အသိပေးရမယ်၊ ကျွန်တော်ခွင့်ပြုချက်ကို ယူရမယ်”

သူ ပြောရင်း လက်တွင်းမှ ဆံနွယ်မျှင်များကို
တင်းတင်းဆုပ်ထားသည်။ သူ့ အလွန်မြတ်နိုးသည့် ဆံနွယ်မျှင်
များ။ သူ့ ရှင်မွေ့၏ ကေသာထက်တွင် အထုပ်ထုပ် နမ်းခဲ့ဖူး
သည့်အဖြစ်။

“အဘ စကားကို နားထောင်ပါ မောင်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အဘစကားကို နားထောင်ပါကွယ်၊ ကားထဲပြန်ဝင်ပါ၊ ပြန်ပါ၊ မင်း ရှင်မွေ့ကို တွေ့နိုင်အောင် အဘ စီစဉ်ပေးမယ်”

သူ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး အဘ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့မှ ဖြစ်မယ် အဘ”

သူ နေပူထဲမှာ ရပ်နေမိသည်။

“ဆရာ ပြန်ကြပါစို့ ဆရာရယ်၊ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ တဲ့နောက်မှာ ပြန်ကြတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ခင်မောင် လာပြောတော့ သူ အံတင်းတင်းကြိတ်သည်။ သူ ကားပေါ်မတက်။ ချာခနဲလှည့်၍ သူ ကျောင်းဝင်းပြင်သို့ လျှောက်သည်။ တုတ်ကောက်ကို ထောက်၍ ထောက်၍ လျှောက်ရင်း အံတင်းတင်းခံထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝေ့တက်လာသည်။

“ဆရာ ကားပေါ်တက်ပါ ဆရာ၊ ကားပေါ်တက်ပါ ဆရာရယ်”

ကားက သူ့နောက်မှ လိုက်လျက် သူ့အနီးသို့ရောက်တော့ ခင်မောင် စိတ်မကောင်းသဖြင့် ခေါ်သည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်း နေချင်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ ငါ မနေချင်ဘူး၊ ငါလမ်းလျှောက်သွားမယ်၊ ထိုင်ချင်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်မယ်၊ ငါ ပြန်ချင်တဲ့အချိန်ပြန်မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကို ဘယ်သူမှ လာမခေါ်နဲ့ မင်း နေခဲ”

သူ့ဘေးမှာ တရွေ့ရွေ့လိုက်နေသည့် ကားကို သူ မကြည့်ဘဲ ဒေါသဖြင့်အော်သည်။ ကြေကွဲမှုဖြင့် အော်သည်။ လတ်တလောအချိန်တွင် သူ ရူးနေပြီထင်၏။ သူ့စိတ်တွေ အရမ်း လှုပ်ရှားနေရသည်မှာ အမှန်။

ဤကိစ္စမှာ သူ တရားခံ။ ဟုတ်သည်။ သူ တရားခံ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါသဖြစ်နေသည်။ သူ့ဒေါသမီးသည် သူ့ကိုပင် ပြန်၍ လောင်မြိုက်၏။ ခင်မောင် စိတ်လျှော့လိုက်ပုံဖြင့် ကားကိုရပ်လိုက်သည့် သူ ဖိနပ်မပါဘဲ လျှောက်နေဆဲ။ နေရောင်က ပြင်းသည်။ ကျောင်းဝင်းတံခါးမှ သူ အပြင်သို့ ရောက်တော့ ကျောင်းဝင်းပြင်ရှိ ပျဉ်းမပင်ကြီးအောက်တွင် သူ မှီရပ်ရင်း ငြိမ်သက်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှင်မွေ့ပဲရှိနေသည်။

ရှင်မွေ့ သူ့ကို တကယ်ထားရစ်ခဲ့ပြီဆိုသော အသိက သူ့ကို ချောက်ချားနေစေသည်။ ရှင်မွေ့ကို သူ အရမ်းချစ်သည်။ အရမ်းမြတ်နိုးသည်။ သူ့နုလုံးသားက ရှင်မွေ့ကိုပဲ တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်နေသည်။ တစာစာခေါ်နေသည်။

“ဆရာ ကားပေါ်တက်ပါ ဆရာရယ်၊ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် တက်ပါ၊ ဆရာမှာ ဖိနပ်လည်းပါတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သူများတွေလို သန့်စွမ်းတာလည်း မဟုတ်လို့ပါ ဆရာရယ်”

မနေနိုင်သည့် ခင်မောင် သူ့ကို ကားဖြင့် လာခေါ်ပြန်၏။ သူ မပြန်မချင်း ခင်မောင်လည်း ဤနေရာမှ ဝေးဝေး ဘယ်ကိုမှ သွားမည်မဟုတ်။ သူ ဒေါသဖြင့် အော်ဟန်ပြန်ရင်း ကားဘက်ကို ခေါင်းလှည့်၏။

“ဟင် ...”

မယုနိုင်သလို သူ မှင်တက်ကြည့်မိသည်။ ချက်ချင်း သူ ကလေးတစ်ယောက်လို ခေါ်လိုက်မိ၏။

“ရှင်မွေ့ ...”

ဟုတ်သည်။ သူ၏ရှင်မွေ့ ပါတကား။

ရှည်လျားသော ဆံနွယ်မျှင်များ။ နန်းဆန်သော ကိုယ်ဟန်။ နူးညံ့သော အလှတရားများဖြင့် ကားနောက်ခန်းမှန် ကို ချထားလျက် သူ့ကို ငေးကြည့်နေသော ရှင်မွေ့။

ရှင်မွေ့၏မျက်နှာကို တစ်မိမိမှ ငေးစိုက်ကြည့်လျက် သူ့မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည့်အခိုက် ရှင်မွေ့ကိုယ် တိုင်လည်း မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းစုနေပြီ။ နောက် ရှင်မွေ့၏ မျက် တောင်ကော့ရွန်းလေးများ ရံခါပါသည့် မျက်ဝန်းမှ တအိအိ လှိမ့် ကျလာသည်။

ရှင်မွေ့ မျက်ရည်ဥလေးများ စီးသွယ်ကျနေသည့် မျက်နှာလေးဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေရာမှ ကားနောက်ခန်းတံခါး ကို ဖွင့်ပေးသည်။

သူ့ကိုယ်ကြီး ကိုင်းညွှတ်လျက် ကားတွင်းသို့ သူ ဝင်ခိုက် သူ့လက်တွင်းမှ တုတ်ကောက်ကို ရှင်မွေ့ ကမ်းလင့်ယူ သည်။ နောက် သူ့လက်မောင်းများကို ပေးမထိန်းပေးလာ၏။

သူ ကားတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှင်မွေ့၏ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းကျုံးစို့ လိုက်မိပါသတည်း။ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းအေးလိုက်တာ ရှင်မွေ့ရယ်။

“အဘိုးဆီကို ရှင်မွေ့ ရှောက်တော့ ငိုပြီးပြောတာပေါ့။ ကိုကြီး စိတ်ရူးပေါက်ပြီးလုပ်နေတာတွေကို ပြောပြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ရှင်မွေ့ကို ကိုကြီး မယုတာကိုလည်း စိတ် ထိခိုက်တယ်။ မယုသကဲ့ာဖြစ်ခံရပြီးမှတော့ ဘာလုပ်လုပ် ပြီး ကိုကြီးဆီမှာ နေလို့ဖြစ်ပါမလဲ။ ရှင်မွေ့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ သီလရှင်ဝတ်မယ်လို့ချည်းပြောတာ”

ပန်းခြံလေးရှိ ခုံတန်းလေးမှာ ရှင်မွေ့ သူနှင့် ယှဉ် ထိုင်လျက်ပြောတော့ ရှင်မွေ့၏ လက်ဖယောင်းသွယ်လေးများကို ချောသလို ဆုပ်ညှစ်လိုက်ရင်း အပြစ်ရှိသူပီပီ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ဘိုးက တားတယ်။ တကယ်စိတ်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အခိုက်အတန့်စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ အခိုက်မှာ ပြုန်းစားကြီး စိတ် ထင်ရာမလုပ်နဲ့တဲ့။ နောက်ကျတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ် သယောဓဉ်မဖြစ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူးတဲ့။ ရှင်မွေ့ ကလည်း အတင်းပဲ့ဆာတာ၊ ဘိုးနဲ့ ဆွေးမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်ဉာဏစာရီဆိုတာ ရှိတယ်။ လောကီကို

• ဖြတ်တာမို့ ဒေါ်ဉာဏစာရိက သူ့ဆီ အဝင်အထွက်တောင် မလုပ်စေခဲ့တာ”

ရှင်မွေ့ ပြောနေသမျှ သူ အပြစ်ရှိသည့်ကလေးတစ်ယောက်လို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေသည်။

ရှင်မွေ့ သူ့အနီးမှာ ရှိနေလျှင် သူ့မှာ အရာရာ ပြည့်စုံနေပါပြီ။

“အဘိုးက နောက်ဆုံး ရှင်မွေ့ကို တစ်ခုပြောတယ်။ ရှင်မွေ့ စိတ်ကို ရှင်မွေ့ စမ်းကြည့်ရမယ်တဲ့၊ ဒေါ်ဉာဏစာရိ ရှိတဲ့ နေရာကိုသွား၊ သီလရှင်ကျောင်းမှာနေနေ၊ ကိုကြီး ကိုယ်လာတဲ့အခါကျတော့ တကယ်ပြတ်နိုင် မပြတ်နိုင်ကို ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် မလိမ်တမ်း မညာတမ်း ဝေဖန်တဲ့၊ တကယ်စိတ်ပြတ်နိုင်မှ ဆုံးဖြတ်ချင်တာဆုံးဖြတ်တဲ့”

သူ ရှင်မွေ့၏ပခုံးလေးကို သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“အစက ဆံပင်ရှည်ကြီး အထုပ်နဲ့ ပေးလာတော့ မြင်မြင်ချင်း ကိုကြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိတော့တာ”

“အဲဒါ ဘိုးဘိုးရဲ့ဆုံးသွားတဲ့ သမီးရဲ့ဆံပင်တဲ့၊ ဘိုးဘိုးက အမှတ်တရသိမ်းထားတာ၊ ရှင်မွေ့ စိတ်ကိုရော၊ ကိုကြီး အဖြစ်ကိုရော အားလုံးသိရအောင် အဲဒီဆံစုကြီးကို ရှင်မွေ့ နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“အဘကတော့ လူကြီးပီပီ အခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်လို့ ပေါ့နော်”

အဘကိုချည်းပဲ သူ အထပ်ထပ် ကျေးဇူးတင်နေမိ

သည်လေ။

“ကိုကြီး အရမ်းခံစားနေရတာ မြင်တော့ ရှင်မွေ့ နဲ့နဲ့က ချောင်းကြည့်ပြီးသ နားနေမိလိုက်တာ၊ တကယ်တမ်းကျ တော့ ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို မပြတ်နိုင်ခဲ့တာ နားလည်လာ တယ်၊ ကိုကြီး ဖိနပ်မပါဘဲ တုတ်ကောက်နဲ့ နေပူထဲ ဆောက်တည်ရာမဲ့ သွားနေတာမြင်တော့ ဘယ်လိုမှ ဟန် ဆောင်လို့မရတော့ဘူး”

တကယ်လည်း ရှင်မွေ့ ကိုကြီးကို အရမ်းသနားနေမိ ခဲ့ရတာပါပဲ။ ချစ်နေမိသည်ပါပဲလေ။

“ရှင်မွေ့ ပြေးဆင်းလာမိတော့ အဘိုး စောင့်နေတယ်လေ၊ ကိုခင်မောင်ကတော့ ကိုကြီးကို ကားနဲ့ လိုက်ခေါ်နေတာ၊ သူလည်း ရှင်မွေ့ကို မမြင်သေးဘူး၊ နောက်ဆုံး ကားရပ် ကျန်ခဲ့မှ ရှင်မွေ့နဲ့ ဘိုးဘိုးနောက်က လိုက်သွားပြီး တား ရှေ့ခန်းမှာ ဘိုးဘိုး ဝင်ထိုင်ပြီး ရှင်မွေ့က နောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ခဲ့ကြတာ”

“ကိုကြီး မှားပါတယ် ရှင်မွေ့ရယ်၊ နောင် ဘယ်တော့မှ အဲဒီအမှားကို မမှားစေရတော့ပါဘူး၊ ရှင်မွေ့ကို လွမ်းလိုက် တာ”

သူပြောတော့ ရှင်မွေ့ မျက်စောင်းလေးဝေလိုက်ရင်း ...

“တော်ပါ ... ဘယ်လောက်ကြာလို့ လွမ်းရတာလဲ”

ရှင်မွေ့၏ မြကြောမျှင်များ ရှိန်းရှိန်းစိမ်းစိမ်းထင် သည် ပါးပြင်လေးကို သူ တယုတယ နမ်းရှိုက်လိုက်ရင်း ...

“ရှင်မွေ့ဟာ မိုးစက်လေးတွေလို ကိုကြီးရဲ့ဘဝကို အေးမြ စေနိုင်တဲ့မိန်းကလေးပါ၊ ကန်ရေပြာမှာ တင့်တယ်စေဖို့

www.burmeseclassic.com

အလှတွေ ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ ပန်းချောကြာလေးပါ။ ကိုကြီးရဲ့ နှလုံးသားမှာ ချစ်ရေစင်တွေ ဖုန်းပက်ပေးတဲ့ ... အချစ်နွယ်လေးတွေ ယှက်ပြာ ... အချစ်ရက်တွေ ဖန်ဆင်းပေးတဲ့ မိန်းကလေးပါကွယ်။ အဲဒီမိုးစက်လေး၊ ပန်းကြာလေး။ အချစ်နွယ်လေးကြောင့် ကိုကြီး ဘဝငြိမ်းအေးရတာပါ။

ရှင်မွေ့၏ မေးဖျားလေးကို မော့စေလျက် မြတ်နိုးလွန်းစွာ သူ တစ်မိမိမိကြည့်သည်။ သူ့ဘဝတွင် အစဉ်ရှိနေမှုဖြစ်မည့် မိန်းကလေး။ ဤမိန်းကလေးနှင့် ကင်းဝေးခွဲခွာနေရလျှင် သူ မည်သို့မှ နေတတ်မည်မဟုတ်။ ရှင်မွေ့ကို သူ ရင်နှင့်အမှု ချစ်ရပါ၏။

ဪ ... မြတ်နိုးရပါသည်။

“အဲဒီမိုးစက်ပွင့်လေး၊ ပန်းကြာပွင့်လေး၊ အချစ်နွယ်စစ်လေးက ကိုကြီးကို ဖစ်သွားတော့ ကိုကြီး မလွမ်းသင့်ဘူးလား ရှင်မွေ့ရယ်၊ ဟင် ... မလွမ်းသင့်ဘူးလား၊ လွမ်းသင့်သမျှ လွမ်းခွင့်ရပါစေလား ရှင်မွေ့ရယ်၊ လွမ်းခွင့်ရပါရစေ။”

သူ ပြောမိလျက် ပန်းကြာပွင့်နယ် နည်းနည်းပါးပြင်လေးပေါ် သူ သိမ်မွေ့ညင်သာ နှမ်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းလိုက်ရပါဘိ။

အချစ်သည် အရာရာကို ချမ်းမြေ့စေနိုင်စွမ်းရောက်

တကား။

သူ့မျက်နှာတွင် ကြည်နူးချိပ်များ ပြာကျနေသော ရှင်မွေ့၏ လက်ချောင်းသွယ်လေးများက သူ့မျက်နှာကို လာထိ၏။ “ပြောတတ်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ်”

ရှင်မွေ့၏ အသံလေးက စမ်းရေအေးနယ် သူ့နှလုံးသားတိုင် စီးဝင်၏။ ရှင်မွေ့၏ ခေါင်းလေးကို သူ့ရင်မှာ ဖိကပ်ထားလိုက်မိလျက် ဆံနွယ်မျှင်လေးများကို သူ ဖွဖွနမ်းလိုက်မိပါသည်။ နှလုံးသား၏ အရှင်သခင် ငွေဝန်းသော်တာလေးသည် သူ့ရင်မှာ သာနေရချောပြီလေ။

ဤငွေဝန်းသော်တာလေးသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ့ရင်မှာ သာနေရမည်။ ဪ ... ထာဝရ ငွေလမင်းလေးပါ တကား။

သူ၏ဘဝတွင် မိုးရေစက်လေးအဖြစ်၊ ပန်းချောကြာအဖြစ်၊ အချစ်နွယ်ခက်အဖြစ်၊ ဘဝ၏ ငွေဝန်းသော်တာအဖြစ်၊ မခွဲမခွာရှိရချေမည့် ရှင်မွေ့ငယ်၏ ကိုယ်လေးကို သူ ပိုင်ပိုင် ဖွေငင်ထားလိုက်မိပါသည်။

မိုးစက်မှေးငိုက်

ပွင့်ဖတ်လိုက်၏၊ အေးမြပါသော

သာမောဘဝ၊ လွမ်းသင့်သမျှ

လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

ဖြူလွှဲကြာတွေ

ရေမှာနေချော်၊ လွမ်းလင့်ချော်မော

သာမောဘဝ၊ လွမ်းသင့်သမျှ

လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

လမင်းအရိပ်

တစ်မှေးမှိုတ်လွမ်း၊ တိမ်ဇာပန်းဖျော

ခပ်သော့သော့နှင့် ...

သံယောဇဉ်ည၊ လွမ်းသင့်သမျှ

လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

မင်းနဲ့ငါလေ

မေတ္တာဝေယုက်၊ ရင်ထဲသက်မျှ

ချစ်ခဲ့ရသော၊ လွမ်းမောအရိပ်၊

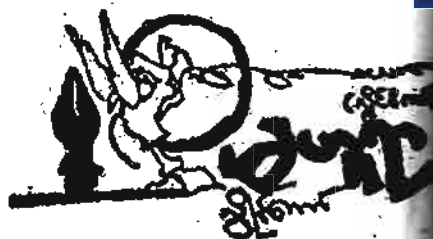
တိတ်တဆိတ်ဖြေ ...

လွမ်းပွင့်မြေ၊ လွမ်းသင့်သမျှ

လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။

ကြော် ...

လွမ်းခွင့်ရပါရစေ ...။ ။

မျှဝေခံစားခြင်းများစွာဖြင့်

မဟာရာ(လွိုင်ကော်)

(၂၂-၇-၉၁)

အမှတ်(၉၀)၊ အုန်းတောလမ်း

ဒေါ်ဥရုရပ်ကွက်၊ လွိုင်ကော်မြို့

ကယားပြည်နယ်။

ဖုန်း - ၀၈၃/၂၁၃၂၃ ။